

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

I Udvalg

ved

Valdemar Christed.

Sjette Deel.

Kjøbenhavn.

Schuboes Boghandling.

Graves Bogtrykkeri.

1854.

PJ
7727
D3T4
v. 6

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

Sjette Deel

DEPARTMENT OF AGRICULTURE

OFFICE OF THE SECRETARY

WASHINGTON, D. C.

Nureddin Ali's
og
Bedreddin Hassans
Historie.

Storvizieren Giafar fortalte engang sin Herre og Ven, Khalifen Harun al Raschid, følgende Historie:

Herster over de Troende, der gaves engang i Egypten en sjelden retfærdig, velgjørende og gæmild Sultan, der tillige var saa frigserfaren og tapper, at han var en Skræk for alle sine Naboer. Han var en Ven af de Fattige, og begunstigede de Lærde, hvilke han hævede til de højeste Embeder og Værdigheder i Riget.

Denne Sultans Vizier var ligeledes en retsfindig og viis, samt i alle skjønne og nyttige Videnskaber velbevandret Mand. Vizieren havde tvende Sønner, som begge med Ære traadte i deres Faders Fodspor. Den ældre af dem hed Shemseddin Mohamed, den yngre Nureddin Ali. Begge vare begavede og elskelige; men dog besad især den Sidste alle en lykkelig Naturs og en heldig Opdragelses Fortrin.

Da deres Fader Storvizieren var død, lod Sultanen dem kalde til sig, og beklædte dem begge med en almindelig Viziers Klædebon, idet han sagde til dem: — Det

Tab, som I have lidt, deler jeg selv og hele mit Rige med Eder. At dette er Sandhed, vil jeg stræbe at bevise, idet jeg af bedste Evne hædrer den afdøde Biziers Minde i hans Søner. Jeg udnævner Eder begge til mine Bizierer, og forlanger ikke Andet af Eder, end at I skulle tage Eders bedengangne Fader til Mønster. —

De tvende nye Bizierer taltede Sultanen for den dem beviste Naade, og gik hjem for at besøge deres Faders Begravelse. Først en Maaned efter gik de atter ud, og toge for første Gang Sæde i Sultanens Naadsforsamling, hvilken de fra denne Tid regelmæssig bivaanede. Men naar Sultanen tog paa Jagt, ledsagede ham stedsse een af de unge Bizierer, og de nøde afvexlende denne Ære.

De to Brødre havde hidtil i uforstyrret Ro og Enighed boet og ført Huusholdning sammen. Da de en Aften efter Maaltidet — den følgende Dag skulde den ældre Broder følge Sultanen paa Jagt — sad og underholdt sig med hinanden om ligegyldige Ting, yttrede endelig den Ældste: — Da vi ere Brødre og Venner af eet Hjerte, synes det mig, at vi paa samme Dag skulde ægte tvende Søstre af en os værdig Familie. Hvad siger Du dertil? —

— Denne Tanke — svarede Muredin: — er vort Broderskab og Vennskab aldeles værdig, og jeg er beredt til Alt, hvad Du i denne Henseende bestemmer. —

— Ja, men det er endnu langt fra det Hele. — vedblev Schemseddin: — Min Fantasi gaaer endnu langt videre! Lad os sætte, at vore Hustruer nedkomme paa den samme Dag, din med en Søn og min med en Datter! Hvad vilde da være naturligere end at vi til Befæstelse af vort Vennskab i Tiden giftede dem med hinanden? —

— Det er et prægtigt Forslag! — raabte Nured-din Ali: — Et saadant Hæterskab sætter Kronen paa vor Broderkjærlighed; med Glæde indvilliger jeg deri! — Men hvis det virkelig kom saa vidt, — tilføjede han: — vilde Du da vel forlange nogen Morgengave af min Søn? —

— Det vilde vel falde af sig selv; — svarede Ehemseddin: — jeg er endogisaa overbevist om, at Du, foruden det Sædvanlige, vilde tilstaa din Søn i det Mindste tre tusinde Zechiner, tre Landgodser og tre Sla-ver. —

— Deri er jeg dog ikke saa ganske enig med Dig, — yttrede den yngre Broder: — Ere vi ikke Brødre, Benner, og dertil sideordnede Embedsmænd? Og vi begge vide jo desuden, at altid Mandkjønnet har Fortrinnet fremfor Kvindeskjønnet. Mon det derfor ikke snarere vilde blive din Sag at sørge for et godt Udstrø? Som det lader, skulde Man næsten tro, at Du havde Tilbøjelighed til at skjære Nemme af andre Folks Hvg! —

Disse Ytringer lod Nured-din Ali falde i halv Spøg; men Ehemseddin tog dem op i ramme Alvor. — Bee over din Søn, at Du vover at give ham For-trinet for min Datter! Jeg forbauses endogisaa over, at Du vover at ansee ham for et passende Parti for hende! Banvittig maa Du ihandbed være, at Du tør agte Dig mig lige, og yttre, at vi ere Embedsbrødre paa lige Trin! Hovmodige Daare, efter det, der nu er fore-faldet imellem os, vilde jeg ikke give din Søn min Dat-ter, selv om Du lod ham forgylde fra Øverst til Ne-derst! —

Paa denne Maade blev den snurrige Strid imellem Brødrene angaaende deres endnu usødte Børns Giftermaal

endnu længe fortlat; det ene Ord tog det andet, og Schemseddin forløb sig tilfidsst saa vidt, at han i truende Tone vttrede:

— Skulde jeg ikke netop imorgen ledsage Sultanen paa Jagt, skulde det visselig gaa Dig ilde. Men saa snart jeg er vendt tilbage, skal det være min første Omsejg at lære Dig, om en yngre Broder tør føre saa uforstammet Tale mod den ældre, som Du nylig har ført. —

De Brodere skiltes som Venner fra hinanden for at begive sig til Hvile.

Den følgende Morgen forlod Schemseddin Mohamed ganske tidlig Kahira ifølge med Sultanen, der slog ind paa Bejen til Pyramiderne. Nurediddin Ali havde tilbragt en meget urolig Nat. Endelig var han efter moden Overvejelse kommen til den bestemte Anskuelse af Sagen, at han umulig længer kunde leve sammen med en Broder, som behandlede ham paa en saa overmodig Maade. Følgende Vers, som han fremsagde for sig selv, antyde nærmere den Beslutning, han havde fattet:

— Vandens ubravagelge Overflade fordarves og gaaer i Terraadnelse; alene Stormen holder Vandet frist, idet den opprerer samme — Herted Haven ikke Steven, vilde den kun sjelden finde Bytte, og hvis Pilen ikke forlod Buen, vilde den aldrig træffe. Hverken Herdeet eller Beremmelse seer jeg i et roligt og dertil Ordheld paa samme Sted; disse guldne Gledet findes alene i Miskembød og paa Messer. — Nejs allsaa! Du vil finde ufæld Erstatning for det, Du efterlader, og Livets Ende fremgaaer alene af Udspreddelse. —

Uden at spille Tiden led Nurediddin Ali et dygtigt Muuldyr sadle, forsynede sig rundelig med Guld,

Klenodier samt med nogle Levnetsmidler, og reed bort, efter at have givet sine Folk den Bescled, at han blot vilde blive nogle Dage borte.

Saa snart han havde Kabira bag sig, slog han ind paa Vejen til Arabien, og ilede fremad saa stærkt, han formaade. Men i Orkenen maatte det af Anstrengelse udtømte Muuldyr ligge under, og Nured din Ali saae sig nødt til at fortsætte sin Rejse tilfods. Heldigviis blev han indhentet af et til Balsora gaaende Jilbud; dette tog ham op hos sig paa Kamelen, og fortsatte sin uilsomme Fart.

Da Nured din Ali paa denne Maade hastig havde naaet Kabira, tog han taknemlig Afscied fra Poststrutten, og vandrede igjennem Staden for at opsoge sig en Bolig. I een af Hovedgaderne modte han en fornem Herre med et talrigt Folge, hvem Stadens Indvaanere ydede de største Vresbeviisninger, hvor han kom frem. Overalt bleve Folk staaende, eller kastede sig endogsaa ned, medens han drog forbi, og Nured din Ali fulgte heri Mængdens Exempel. Den fornemme Herre var ingen Anden end Sultanen af Balsoras Storbizier, som reed igjennem Staden for ved sin personlige Nærværelse at befordre Opretholdelsen af Rolighed og god Orden. Tilfældigviis faldt hans Blik paa den unge Mand, og han fandt overordentligt Behag i hans smukke og aabne Ansigtstræk. Da han kom ham paa Siden, holdt han derfor stille og spurgte ham, Hvem han var og hvor han kom fra.

— Herre, — svarede Ynglingen: — jeg hedder Nured din Ali, og har forladt Kabira, min fædrene Stad, af retfærdig Villie over en Slægtning, der har fornærmet mig saa baardt, at jeg heller vil gjennemvandre den vide Verden og dø imellem Fremmede end vende tilbage til Egypten. —

Hertil svarede Storvizieren, en smuk og ærverdigg Dsbing: — Min Son, betænk Dig vel paa hvad Du har illude at gjøre! Der gives kun Stændighed i den vide og fremmede Verden; I er endnu for ung til at kjende alle de Membrer, som I udfatter Odeer for. Følg heller med mig! Maaſtee kunde det luffes mig at bringe Odeer til at glemme Marſagen til Odeers frivillige Forviſning. —

Muredidin Ali fulgte uden Betænkning Storvizieren af Balsora og gaa sig i hans Tjeneste. Ikke længe varede det, inden Vizieren erkjendte hans mange gode Egenskaber og vandre ham hjer som en Son. Derfor tog han en Dag, da han var alene med ham, tilorde paa følgende Maade: — Som I begriber, kan jeg ikke nære Haab om endnu at have lang Tid at leve i. Gamlen ſkænkede mig een eneste Datter, som netop nu har naaet den mandbare Alder. Hun er baade smuk og god og velopdragen. Flere af Hoffets højeſte Embedsmænd have allerede bejlet til hendes Haand for deres Sonner; men jeg har endnu ikke kunnet beſtemme mig for noget Parti. Men da jeg lærte Odeer at kjende, opſtod det Dnſke hos mig, at kunnit Odeer til mig med de ſmæſte Baand, og der lynte mig nu Intet mere onſkeligt end at ſaa Odeer til min Svigersen. Modtager I mit Tilbud, vil jeg erklære Sultanen min Herre, at jeg idet jeg vælger Odeer til min Dattermand, antøger Odeer i Sons Sted, og bede ham om engang i Tiden at lade en Storviziers Værdighed gaa over paa Odeer. Og da jeg i min fremtuffede Alder trænger til No, vil jeg allerede nu overlade Odeer Beſtorelſen af min ſtore Formue og den ſtørſte Deel af mine Embedsforretninger. —

Da den ædle Vizier havde endt ſin hjertelige Tiltale, kuſtede Muredidin Ali ſig for hans Fødder, og

erklærede, fuld af Glæde og Taknemlighed, at han i Alt vilde overgive sig i hans Hænder som i en Faders. Da bidfaldte Storvizieren de fornemste Tjenere i sit Huus og befalede dem at udsmykke den store Sal i hans Palads og foranstalte et prægtigt Maaltid. Da Alt var beredt, led han Stadens og Hoffets mest anseete og ypperste Mænd indbyde til sig, og saasnart de vare forsamlede, holdt han følgende Tale til dem, hvori han paa en mild Maade vidste at bortfjerne Bitterheden i de Udslag, som de tidligere havde modtaget med Hensyn til hans Datters Haand:

— Mine ædle Herre, jeg føler en inderlig Glæde over nu at kunne meddele Eder Noget, som jeg hidtil har maattet bevare under en dyb Hemmeligheds Sler. Jeg har en Broder, som er Storvizier hos Sultanen af Ægypten, ligesom jeg har den Ære at være det hos Sultanen af Balsora, vor Herre. Denne Broder havde een eneste Søn, som han ikke vilde formæle i Ægypten, men, ifølge tidlig Aftale med mig, naar den passende Tid kom, sende berbid til Balsora for at ægte min Datter og saaledes forene vor Stammes tvende Grene. Denne Søn kan jeg nu forestille Eder i denne unge Mand, min tilkommende Adoptivsøn og Dattermand. Sluttelig smigrer jeg mig med, at I alle ville med Eders Nærværelse bære hans Bryllup, som er bestemt til at højtideligholdes idag, hvortil Allah give sin Velsignelse! —

Ingen af alle de Tilstedeværende, saa levende de end havde attraaet at komme i Svogerklub med Storvizieren, fandt det efter denne Meddelelse underligt, at han foretrak sin Broderisøn for alle fremmede Beslere, og den ærefulde Maade, hvorpaa han indbød dem til Festen, forsonede dem fuldkommen med den unge Mand's Lykke.

Saa snart den glimrende Forsamling havde bevidnet Stormryeren af Balsora sin Glæde over hans Datters Bryllup med Mureddin Ali, gik Man tilbords. Ved Maaltidets Slutning blev der, som sædvanlig ved slige høytidelige Festligheder, budet fint Bagværk omkring, og efterat Alle, ifølge Skik og Brug, havde toget saa meget til sig deraf, som Gæster kunde føre med sig hjem, traadte Kadron og Vidnerne ind med Wægstabskontrakten. De Kornemiste i Selskabet skrev deres Navne under, og derpaa brød de alle op.

Da der nu ingen Andre var tilbage end Husets Djenere, befalede Stormryeren, at der skulde gøres et kosteligt Mad rede, og at Mureddin Ali skulde føres deri og betjenes. I Madet fandt den unge Mand ganske nyt Linned af en Hund og Eksenbed, saa at det var en Lust at betragte det, samt alt Andet, hvad der herte til en pragtlig Paaklædning. Saa snart han efter alle en fuldkommen Kunsts Regler var bleven vadslet, afsneden, jaltet og betjent med de kosteligste duftende Waade, iførte han sig den glimrende friske Dragt, og forekom nu sig selv at være bleven et aldeles nyt Menneske, omstabt til den lykkeligste Tilværelse. Duftende af tusinde Meter Velugt vendte han derpaa tilbage til sin Svigerfader; denne glædede sig hjertelig over hans gode Udseende, lod ham tage Sæde hos sig og sagde til ham: — Min Een, I har betroet mig, Hvem I er og hvilken Rang I tidligere indtog ved det ægyptiske Hof. Aligemaade meddeelte I mig, at en Strid med Gders Breder havde foranlediget Gder til at forlade Gders Fædreland. Jeg bider Gder nu, ganske aabenhjertig at betro mig Anledningen til denne Strid; thi med fuld Hæd kan jeg nu, vil mig tvivles, gjøre Fordring paa hele Gders Fortrolighed. —

Nureddin Ali fortalte da sin Svigerfader udførlig den Tvist, han havde havt med sin Broder, og Storbizieren kunde ikke høre derpaa uden at lee højt.

— Kan der vel — udraabte han: — gives noget mere naragtigt i den hele Verden? Men er det ogsaa virkelig muligt, at I bleve uenige over et indbildt Giftermaal imellem Børn, som endnu ikke vare til? Det gjør mig sandelig ondt, at sliq en latterlig Ting skulde være Narisag til en Skilsmisse fra Eders Broder, som I elskede og af hvem I dog sikkerlig var gjenslket ikke mindre højt. Men Eders ældre Broder havde Uret i at tage en spøgefuld Yttring for en Fornærmelse, og jeg har Grund til at takke Himlen for en Tvist, der forskaffede mig en Sviger søn, som I er, ganske efter mit Hjerte. — Men — vedblev Oldingen: — det er allerede silde, og I maa ikke lade min Datter vente længer. Imorgen skal jeg forestille Eder for Sultanen, der, som jeg haaber, nok vil modtage Eder paa en Maade, hvormed vi begge kunne være tilfredse. —

— Nu indtraf det højst mærkværdige Tilfælde, — vedblev Giasar, benvendt til Harun al Nasbid: — at netop paa den samme Dag, som dette Bryllup fandt Sted i Balsora, ogsaa Schemseddin Mohamed formælede sig i Kabira.

Efterat nemlig Nureddin Ali havde forladt Kabira for aldrig mere at vende did tilbage, benvendt en heel Maaned, inden Schemseddin kom hjem igjen med Sultanen, der næsten ingen Grændse kjendte for sin Jagttilbøjelighed. Saasnart han saae sig løst fra Sultanens Tjeneste, ilede han op paa sin Broders Værelse, men fandt ham naturligtvis ikke; med Forbauselse maatte han erfare,

at Nureddin Ali den samme Dag, da han selv var brudt op med Sultanen for at gaa paa Jagt, under Paa-
 skud af en tre til fire Dages Udflugt havde forladt Ka-
 lira, og ikke havde ladet høre fra sig siden. Dette gik
 ham saa meget nærmere tilhjerte, som han ikke kunde tvivle
 om, at jo de haarde Tid, hvormed han havde forladt sin
 Broder, vare Mærke til hans Udviqelse. Han sendte
 strax Tilbud ud til alle Sider, lige indtil Damascus og
 Haleppo; men Nureddin Ali befandt sig allerede for
 længe siden i god Behold i Balsora, og Budene vendte
 tilbage uden nogen Østerretning om ham. I midlertid op-
 gav Ehemseddin dog ingenlunde dermed sine Hørsøg
 paa at gjenfinde sin Broder. Men kort Tid efter fik han Lyft
 til at formale sig, og forhandt sig med Datteren af en
 mægtig og anseet Mand, netop paa den samme Dag, som
 Nureddin Ali holdt Bryllup i Balsora. Skjæbnen
 har sine besunderlige Luner.

Men berøed blev det ingenlunde. Thi paa samme
 Tid, ja paa samme Dag, som Ehemseddins Gemal-
 inde bragte en Datter til Verden i Kalira, fødte Nure-
 eddin Alis Hustru i Staden Balsora et dejligt
 Drengbarn, som fik Navn af Bedreddin Hassan.
 Storvizieren af Balsora viste sin store Glæde over denne
 lykkelige Begivenhed ved en overordentlig Gærmildhed og
 prægtige offentlige Fester. Men for endvidere at give
 sin Svigersken et Brevijs paa sin faderlige Godhed, be-
 nyttede han den første Lejlighed til at udbede sig den
 Naade hos Sultanen, at hans Embede med det Samme
 maatte gaa over paa Nureddin Ali, forat han kunde
 have den Glæde og Trost, for sin Dod at see sin Svi-
 gersken beskædet med en Viziers Værdighed.

Sultanen, hvem Mureddin Ali i ualmindelig Grad havde behaget, da han strax efter Bryllupet var bleven ham forestillet, og om hvem han senere ikke havde hørt Andet end alt Godt, bevilgede Vizierens Andragende saa venlig og ærefuldt, som det blot lod sig ønske, og gav Befaling til, at Mureddin Ali skulde beklædes med en Storviziers Klædebon. Den gode Svigerfaders Glæde naaede sin højeste Spidse, da han den følgende Dag saae sin Svigersøn i hans Sted indtage Forsædet i Divanet og udføre alle en Storviziers Forretninger med saadan Dugtighed og Bærdighed, som om han havde været Storvizier hele sit Liv. Fra nu af ledede Mureddin Ali stedse Divanets Forhandlinger, saa ofte som Alderdomsfrøbelighed forbindrede hans Svigerfader i at møde. Den gode Ddning døde fire Aar efter Mureddin Alis Formæling med hans Datter, med den glade Bevidsthed, at han havde efterladt sig en Udsæd, der længe vilde bære velsignede Frugter for hans Familie og Fædrelandet.

Mureddin Ali viste ham den sidste Ære med hele en Sønns omme Ærbødighed, og overtog saa fuldkommen en Storviziers Embede hos Sultanen af Balsora.

Saa snart Mureddin Alis Søn Bedreddin Hassan var fem Aar gammel, gav Man ham en fortræffelig Lærer, der skulde opdrage ham paa en hans høje Byrd og hans ypperlige Evner værdig Maade. Thi Drengen viste tidlig en ualmindelig Forstand og en stor Modtagelighed for Alt, hvad der var godt og videnskabeligt. Da Bedreddin Hassan efter to Aars Forløb fuldkommen vel kunde læse, gav hans Lærer ham Koranen i Hænder til at lære udenad. Nu fik han ogsaa andre

Værene, efterhaanden i alle Videnskaber, og disse havde allerede i hans tolvte Aar bragt ham saa vidt, at han ikke længer behøvede deres Vejledning. Paa samme Tid vare hans Legeme og hans Ansigtstræk allerede saa fuldkommen uddannede, at han maatte vække Blæde og Bevundring overalt, hvor han traadte frem, saaledes som Digteren siger:

— Væppe viser han sig, saa raabe Alle — Allah være priset, som forstaaer at forme saa vidunderlig skønt! — Han er Skønhedens Kyriste, og Alverden maa byde ham. — Skønheden selv har i tydelige Træk skrevet i hans elskelige Ansigt: — „Beundrer og elsker ham!“ —

Hidtil havde hans Fader blot været betænkt paa at uddanne hans Sjæl ved nyttige Kundskaber, uden at føre ham ind i Verdenslivet. Nu først gav han ham Tilladelse til at forlade Haremets, og den første Vandring, som Fader og Zen gjorde med hinanden, gjaldt Sultanens Palads. Overalt, hvor han kom frem paa Gaden, stimlede Folk sammen, og lode høje Forundringsraab høre over hans Skønhed, i Forbindelse med tusinde Velsignelser. Sultanen modtog dem meget naadig, baade for Faderens egen Skuld, i hvem han havde fundet sin Regjerings trofaste Støtte, og for Sønnens Skuld, af hvis ungdommelige Måde og klare Forstand han følte sig høistigen indtagen. Han opmuntrede Nureddin Ali til at anvende Alt paa det unge Menneskes Uddannelse, forat han engang i Tiden kunde blive hans Efterfølger i hans høje og ansvarfulde Bestilling.

Det vilde isandhed ogsaa have været Synd at sige, at Nureddin Ali undlod Megetsombelst, selv det Mindste af hvad der kunde føre til dette Formaal. Ef-

terbaanden satte han ham ind i alle Nigets Forhold samt alle en Biziers Pligter, og nød den skjønneste Lon for sine faderlige Bestræbelser. Men Skjæbnen vilde dog ikke, at han skulde nyde de egentlige Frugter af sit Værk. Saasnart han med inderlig Fryd saae det fuldendt, blev han pludselig angreben af en hidsig Sygdom, der hastig bragte ham paa Gravens Mand. Den ædle Muredin Ali nærrede heller ikke noget forsængeligt Haab om at komme sig igjen, men beredte sig paa at dø som en ægte troende Muselmand. I disse kostbare Djeblikke var hans dyrebare Sen saa godt som hans eneste Tanke; uden at spille Tiden lod han ham kalde for sig, og talte saaledes til ham:

— Min Sen, Du seer, at denne Verden med al dens Herlighed er forgængelig; først i et andet Liv vilde vi komme til at nyde en evig vedvarende, uforkrænkelig Lykke. Du maa derfor allerede nu berede Dig paa den Stemning, hvori jeg nu befinder mig, forat Du kan see en blid og angerfri Død imøde, uden Bebrejdelser for at have forsomt en god Muselmands og et retskaffent Menneskes Pligter. Religionens dyrebare Love er Du tilstræffelig indviet i; med Hensyn derimod til en retskaffen Bandel vil jeg give Dig adskillige Lærdomme, som Du vil vide at benytte. Dog først og fremmest er det nødvendigt, at Du lærer Dig selv at kjende, ikke alene, hvad men ogsaa Hvo Du er, og jeg maa derfor gaa noget tilbage i Tiden for at lade Dig vide, fra hvilken Slægt og fra hvilket Land Du nedstammer.

— Mit Fædreland er Egypten, hvor min Fader, din Bedstefader, var den derværende Sultans første Minister, og jeg tilligemed min Broder, din Onkel, efter ham beklædte Biziers Embeder. Min Broder, Schems-

eddin Mohamed, er, saavidt jeg veed, endnu ilive. Disse Omstændigheder tvang mig til at forlade ham, hvorpaa jeg ægtede Digteren af Balsoras Fatter og efterfulgte min Svigersfader i Embede og Værdighed. Dog alt dette vil Du saa en fuldstændigere Underretning om i et Skrift, som jeg vil efterlade Dig. Naar jeg er død, maa Du læse det igjennem med Ofsertanke; Du vil blandt Andet deri finde min Bryllupsdag og din egen Fødselsdag optegnede. Det er raveligt, at disse Ofserreretninger engang i Tiden kunne komme Dig tilnytte, og Du maa derfor ombyggelig gemme det bestrevne Hefte. — —

Bedreddin Hassan formaede ikke længer at holde sine Saarer tilbaare. Dybt bedrevet over sin Faders Tilstand afslagde han det højtidelige Løfte, at han skulde ferrare Dvtegnelserne som sin kosteligste Skat og efter Gene stræbe at fere sig dem tilnytte.

Muredin Ali folte sig allerede meget svagere, og han troede at kunne talle sine Djeblikke. Derfor vedblev han, saasnart han igjen nogenlunde havde samlet sine Kræfter, paa følgende Maade:

— Min Son, din allerførste Grundfætning maa være den, ikke at pleje Dmgang med allestags Mennesker. Lyv som vil leve i Fred, maa blive paa sit Egget og kun med Svarisombed og velberaad Hu meddele sig til Andre. Digteren siger:

— Der gives i vore Dage kun saa Mennesker, som ville saa Venstabsbreve i Morkens Dage. —

Derfor handler Du flogt, naar Du lever indenfor vel afstufne Grændser, og, med saa Undtagelser, ikke stoler paa Andre end Dig selv.

— For det Andet maa Du vogte Dig for at bruge

vilkaarlig Vold imod Noget; i dette Tilfælde vilde Verden rejse sig imod Dig. Uretfærdighed straffer altid sig selv, om ikke strax, saa dog i Tidens Længde. Du skal betragte Verden som en Kreditor, der maa behandles med flogt Hensyn og Maadehold. Siger ikke Digteren? — :

— Grindre Dig, at ingen Dødelig formaaer at høre sin Haand saa højt, at jo Allahs Haand er endnu højere! —

— For det Tredie maa Du ikke tage til Gjenmæle, selv om Man overøser Dig med de værste Skjældsord. — Den, som tier, er udenfor al Fare. — siger Ordspørges med Sandhed, og dette gjælder især ved denne Lejlighed. Du har vistnok ikke glemt, hvad een af vore berømte Digttere siger med Hensyn bertil; — han kalder Tausbeden Livets Pryd og beskyttende Talisman, og advarer imod, ikke at føre Tale, der ligner en alt ødelæggende Tordenbyge. — Endnu aldrig har Noget fortrydt sin Tausbed, men vel, at han har talt i urette Tid.

— Lad det være din sjerde Grundstærning, ikke at lade Binen komme over din Tunge. Paa Bunden af Biinfrukten hvile Alverdens Laster.

— For det Femte anbefaler jeg Dig Sparsomhed. Naar Du holder sammen paa din Formue, hører der et besynderligt Uheld til, hvis Du skulde komme til at mangle. Dog er der Maade med Alt; Gjerrighed er en endnu værre Last end Odidhed. Derfor skal Du aldrig attraa store Rigdomme. Lidet, anvendt med Forstand, kan forskaffe Dig stor Nytte og Fornøjelse, medens store Skatte i din Kjælder bringer dit Hus til at raadne og synke i Ruiner. — — —

Saaledes vedblev Nur edd in Ali indtil det sidste Mandedræt at give sin Son gode Formaninger. Men

Da Dødens Engel havde luffet hans Døne, blev der stor Sorg over hele Landet.

Bedreddin Hassan — af Balsora, som han senere fik Tilnavn, fordi han var født i denne Stad, følte en ubeskrivelig Smerte over sin Faders Høitengang. Iste derfor at tilbringe een Maaned, som Skif og Brug er, tilbragte han hele to Maanedre i Gensommelighed og Taarer, saa fuldkommen afspærret fra Verden, at han endog forsømte at gjøre Sultanen sin skyldige Dyrkning. Denne saae heri et Tegn paa Foragt for Hoffet og sin egen høje Person, og geraadede i den højeste Brede derover. I den første Hede, efterat Man med onde Hentydninger havde gjort ham opmærksom paa den af Bedreddin Hassan begaaede Forsemmelse, befalede han sin i Mureddin Ali's Sted udnævnte Storkvizier at begive sig hen i den Afvædes Huus og lægge Beslag paa dette tiligemed alle de øvrige Gjendomme, som Mureddin Ali havde efterladt sin eneste Søn. Slet Intet skulde Bedreddin Hassan beholde tilbage, og oven i Kjøbet skulde han kastes i Lænker.

Den nye Storkvizier gav sig under Ledsaagelse af en Mængde underordnede Embedsmænd og Retsbetjente paa Vejen for at udføre Sultanens Befaling. Men tilfældigvis mødte een af Bedreddin Hassans tro Slaver ham strax udenfor Paladset; saasnart denne havde faaet Nyss om Vizierens Forhavende, løb han stundsemt tilbage for at advare sin Herre.

Han traf Bedreddin Hassan siddende i sit Hus's Forbal, saa nedbøjet, som om hans Fader først mulig havde forladt Livet. Mandelys kastede han sig for hans

Fodder, kysjede Sømmen af hans Klædebon, og raabte:
— Ned Eder, Herre, ned Eder hastig! —

— Hvad er der da paafærde? — spurgte Bedred-
din Hassan slov, idet han slog de tunge Djne ivejret.

Men saasnart han havde hørt tale om den Befal-
ling, der var udstedt imod hans Person og al hans Ejen-
dom, foer han op og spurgte forfærdet den tro Slave,
om han ikke endnu havde saa megen Tid, at han kunde
hente nogle Penge og Klenodier. Men Slaven svarede:
— Stortvizieren maa være her paa Djeblicket! Spild ikke
den kostbare Tid, dyrebare Herre! —

Da tog Bedreddin Hassan sine Døssler paa
Fodderne, tilbullede sit Ansigt med en Flig af sin Kaf-
tan, for ikke at blive fjendt, og tog Flugten, uden at
vide, hvorhen hans Been førte ham. Hans første Tanke
var at komme ud af den første den bedste Port; men
saasnart han var kommen udenfor Staden, ilede han ud
til Begravelsespladsen, hvor han tænkte at overnatte i sin
Faders Gravminde. Dette var en meget anseelig Bygning
med en mægtig Kuppel, som Mured din Ali havde la-
det opføre, endnu medens han levede. Men paa Bejen
dertil medte Bedreddin Hassan en riig jodisk
Kjøbmand og Vereleer. Denne gjenkjendte øjeblikkelig
den unge Mand, hilste ham ærbødigt, og blev staaende,
som om han ønskede at komme til at tale med ham.
Bedreddin Hassan nødtes til at standse og besvare
hans Hilsen.

Den rige Isbak — saaledes hed Joden — kysjede
Bedreddin Hassan paa Haanden, og sagde derpaa
til ham: — Herre, tør jeg vel spørge Eder, hvorhen I
agter Eder saa alene og paa denne Tid, som det synes,

ihast og meget opbidet? Er I lidende, ædle unge Herre? —

— Ja uviois; — svarede Bedreddin Hassan: — jeg var fornødig falden isjorn og saar idromme min hjerte Hader. Hans Blik var skækkeligt som om han var fortærnet paa mig. Fortærdet seer jeg op af min Slummer og ilede berud for at bede paa hans Oray —

— Herre, — vedblev Joden, der havde sine egne Gensigter, og naturligtvis ikke vidste, af hvilken Grund Bedreddin Hassan havde forladt Staden: — Guds gode Hader, min ædle Herre og Bessortier, bostovlig Zbukommelse, besad flere Skibe, der sejlede paa de store Have. Disse rentes endnu tilbage, lodede med allehaande Varer, og I besidder i dem alene en rig Gjendom. Nu er min Bon til Guds, at I ved Salget af disse Varer vil give mig Fortrinet for de andre Kjøbmænd. Jeg seer mig istand til at betale Guds Værdien af alle Guds Skibsladninger i svingende Mont, og, for at gjøre en Begyndelse, vil jeg med Glæde give Guds tusinde Guldstykker paa Haanden for Ladningen af det første Skib, som lykkelig kommer ihavn. Jeg bærer just Pengene hos mig og kan strax udbetale dem. —

Med disse Ord fremtog han en stor, med sit Signet forseglet Pung, som han havde baaret i Armbulningen skjult under Klædebenet, og viste Bedreddin Hassan samme. Denne betragtede i sin forladte Stilling dette Træk som en mislundelig Foranstaltning af Himlen, og tog med Glæde imod Tilbudet.

— Herre, — vedblev Joden da: — I overlader mig allsaa for tusinde Guldstykker den første Skibsladning, som kommer lykkelig ihavn? —

— Ja, — svarede Bedreddin Hassan: — den skal være Eders for tusinde Gulddrachmer. —

Da overgav Joden Pungen i Bedreddin Hassans Hænder, idet han tilbød sig at tælle ham Pengene til. Men den unge Mand svarede ham denne Ulejlighed, idet han erklærede, at han nærede en fuldkommen Tillid til hans Medelighed.

— Naar dette er Tilfældet, — svarede Isbak: — saa hav blot den Godhed at give mig en Smule Skriftligt til Beviis paa, at Handelen er sluttet! —

Med det Samme fremtog han sit Skrivetøj af Bæltet, et Blækborn af Metal og et med stor Nøjagtighed tilspidset Nør af den fineste Sort. Blækbornet beholdt han i Haanden; Nøret overrakte han Bedreddin Hassan tilligemed et Blad Papiir af sin Brevtaske, og Bedreddin Hassan gav sig til at skrive:

— Bedreddin Hassan af Balsora erklærer herved, for en allerede modtagen Sum af tusinde Guldstykker at have solgt den første af sine Skibsladninger, som kommer ikavn, til Joden Isbak, Kjøbmand og Veroleer her paa Stedet.

Bedreddin Hassan af Balsora.

Dette Beviis modtog Joden og lagde det ombyggelig i sin Brevtaske; derpaa tog han fornøjet Afsked fra den unge Mand, hvem han meente ret at have taget ved Næsen, og fortsatte sin Vej til Staden.

Men Bedreddin Hassan begav sig ud til sin Faders Gravminde. Da han havde naaet det bellige Sted, kastede han sig paa sit Ansigt til Jorden og beklagede under bittere Taarer sin haarde Skjæbne.

— Jeg Ulykkelige, — udraabte han: — Hvad skal der nu blive af mig? Hvor skal jeg finde et Tilflugtssted for den onde Kyriste, som forfølger mig? Har da ikke Smerten over Tabet af en Kæder Livelse nok, uden at Sjælehen behøvede at bringe nye Ulykker over mit Hoved? —

I lang Tid blev han liggende ligesom sonderknust med sit Ansigt imod Jorden. Godelig rejste han sig, stættede sit trætte Hoved mod Gravmælet, og fandt Lindring i en rigelig Strom af Taarer.

— Siden Du er borte, — vedblev han derpaa at flage: — er mit Hånd øde og tomt og har ingen Besvær mere: Verden er bleven mig til en Dødt, siden Du forlod den; Solen og Stjernerne have mistet deres Lys for mit Dje! — Gid en grusom Hånd maatte komme til at udrydde Ajerene paa den Mavn, som forlyndte din Død, og gid den interesseds i Verden maatte finde en Mæt til at bygge sin Nede! — Dog snart ville henrundne Nætter vende tilbage; thi om kort Tid vil een Holig huse os Begge. —

Saaledes vedblev han at græde og flage, indtil Sønnen overvældede ham. Da gled hans Hoved ned fra det kolde Gravmæle; han sank til Jorden, strakte sig ud og faldt i en dyb, skjøndt urelig Søvn.

Men neppe nød han Hvilens Beløjning i Slum-
meren, som han saa højslig trangte til, førend en Mand, som almindeligvis om Dagen opholdt sig paa denne Begravelsesplads, beredte sig til som sædvanlig, at strejfe hele Matten omkring i Gænen paa Grentyr, og ved denne Lejlighed fik Dje paa den unge Mureddin Ali. Nysgjerrig smuttede han ind i Gravmælet, og maatte højslig

forbauses over den unge Mand's blændende Skjønbed. Han laa nemlig paa Nyggen, og den klare Maane belyste hans Ansigt. Efter i nogen Tid at have bengivet sig til en taus Betragtning, sagde Manden til sig selv: — Sikkerlig, efter denne Skabnings dejlige Udseende at domme, maa det være en Engel fra det jordiske Paradiis, som Allah har sendt til Verden for ved sin Skjønbed at stilke alle Hjerter ibrand. —

Derpaa svang han sig højt op i den klare Luft. Her mødte han tilfældigviis en Fee, som ogsaa var paa en natlig Udflugt. Efterat de gjensidig havde bilst paa hinanden, sagde Manden til denne: — Hvis Du har Tid, vil Du ikke fortrude paa, for nogle Djeblikke at nedlade Dig med mig paa den Begravelsesplads, hvor jeg har min Bolig; Du vil nemlig der komme til at see et sandt Underværk af Skjønbed, hvortil hele Peristan *) neppe har Magen. —

Feen samtykkede, og efter nogle Djeblikkes Forløb havde de i hvirvlende Flugt naaet Stedet.

— Har Du nogensinde seet et dejligere Menneſkebarn? — henvendte Manden sig til Feen, idet han fuld af Beundring henvendte sig til Nuredдин Ali.

Feen betragtede den unge Mand med stor Opmærksomhed, og svarede derpaa: — Vistnok er han meget smuk; imidlertid har jeg dog ganske nylig i Kabira seet en ung Kvinde, som uden Sammenligning er endnu dejligere. Hvis Du har Tid og Taalmodighed til at høre derpaa, skal jeg gjerne fortælle Dig hele Historien, som dermed staaer i Forbindelse. —

— O, Natten er lang, — svarede Manden: — og

*) Færnes Verden.

egentlige Forretninger have aldrig trykket mig. Jeg har strøse Tid til at mere mig. Kortal blot, kjære Ase! —

— Nu da, saa vær efter! — begrundte Aasen: —
 Dog, for rigtig at sætte Dig ind i Sammenhængen, maa jeg gaa noget langt tilbage i Tiden. Du maa da vide, at Sultanen af Egypten har en Datter, som hedder Schemseddin Mohamed, og at denne ejer en Datter, som i Skjønhed og aandelig Fuldkommenhed er et tilbedelsesværdigt Under for hele Arabia. Pigen var nu netop faldt i sine Aar. Forleden Dag led den aldrende Sultan, som i de sidste Aaringer baade tidlig og sildt havde hørt tale om denne unge Piges uforlignelige Skjønhed, hendes Hader kalde til sig og gjorde ham følgende Meddelelse:

„Gifter hvad jeg erfarer, har Du en voren Datter; vil Du give mig hende til Gemalinde?“

Dette Andragende kom den gode Vizier aldeles uforberedt. Imidlertid led han sig dog hverken blænde eller forvirre, som visselig de fleste Andre vilde have ladet sig i hans Sted, men svarede med røst Forbehold:

„Herre, jeg er ikke den høje Naade værdig, som I har tiltænkt mig, og bider Guder derfor, ikke at tage mig ilde op, at jeg viser Eders naadige Andragende tilbage fra mig. Desuden er jeg allerede bunden ved en tidligere, ja ældgammel Forpligtelse. Som I vel veed, havde jeg engang en Broder, der ligesom jeg nød den Gæde at staa i Eders Højbeds Tjeneste som Vizier. En i sig selv ubetydelig Tvist imellem os var Aarsag til, at Murreddin Ali beelt uformodentlig opgav sin Stilling og forlod mig, og jeg har senere ingen Efterretning hørt fra ham førend netop igaar, da jeg erfarede, at han for ganske nylig var død som Størvizier hos Sultanen af

Balsora, efterladende sig een eneste Søn. Nu maa Eders Højhed vide, at vi engang, medens vi endnu levede sammen i broderlig Enighed og Lykke, aftalte med hinanden, at vi vilde gifte vore Børn med hinanden, saafremt Allah forundte os nogle, og vi forudsatte endogsaa i et overspændt Lune, gribende forud ind i Tiden og den vorde-
dende Skjæbne, at jeg fik en Datter og han en Søn, netop et Par, som vi ønskede det. Underlig nok gif det netop til, som vi havde tænkt os det; og Eders Højhed kan nu vel begribe, at jeg under disse Omstændigheder føler mig af Skjæbnen uvægerlig forpligtet til at holde det Løfte, som jeg engang gav min Broder. Jeg ventet derfor alene paa min Brodersøn, som jeg allerede har sendt Brev og Bud efter, for at fuldbyrde Formælingen mellem ham og min Datter, og jeg beder Eder, naadige Herre, ikke at lægge Noget ivejen for at jeg kan opfylde et belligt Løfte, som min Broder har holdt ved ilive og taget med sig i Graven." —

Dog Sultanen lod sig ikke vise saaledes af; tværtimod blev han yderst forbitret over sin Viziers Dristighed, og svarede ham i heftig opbrusende Bredde:

— Gjengjælder Du saaledes min Godhed, hvilken jeg lader gaa saa vidt, at jeg endogsaa nedlader mig til en Forbindelse med Dig? Men jeg skal vel vide at hævne mig for, at Du vover at foretrække en Anden for mig, din Sultan og Herre, og jeg sværger herved, at din Datter nu ikke skal faa anden Egtemand end den nedrigste og hæsligste af mine Slaver! —

Med disse Ord affskedigede han Storrizieren, og denne fjernede sig, som Man vel kan tænke sig, ikke lidet forbløffet. Netop idag har Sultanen ladet een af sine Staldkarle komme, et Uhyre af Hæslighed, puffed baade

for og bag, og besejlet *Shemseddin Mohamed* at indvillige i sin Datters Giftermaal med dette Menneske, samt tvungenget ham til i hans egen høje Nærvarrelse at lade Kontrakten opsatte og underskrive. Anstalterne til dette besynderlige Bryllup ere allerede gjorte, og i denne Stund befinde alle de æggyieste Hofmands Slaver sig med Falsker udenfor et Bad, hvor den lykkelige Staldknægt forbereder sig til at træde Verdens skjønneste og adleste Pige under Dine som Gemal og Herre. Den ulykkelige unge Brud er allerede smykket, og venter med Nædsel paa, at Doffertimen skal opreinde. Da jeg forlod *Kabira*, vare hendes Kvinder i Begreb med at føre hende i fuldt Brudesmykke ind i den Sal, hvor hun skal modtage den puffelryggede Staldkarl, som endnu dvæler i Badet. Jeg har ikke kunnet see mig nær paa den ligesaa deslige som ulykkelige Brud, og forsiikter Guder, at denaa unge Mand, saa smuk han end er, dog langt fra kan maale sig med hende i Fuldkommenhed. —

— Na Du kan sagtens siige det, og jeg kan vel begribe, at den unge Pige, som Du har forqabet Dig i, maa være særdeles smuk; — indvendte Manden: — men ikke skal Du saa mig til at tro, at hun er smukkere end den unge Mand her, hvem selve Himlens Maane synes at have forelsket sig i. —

— Ord føre os i ethvert Tilfælde ikke videre i Sagen; — vtrede *Æen*: — imidlertid vil jeg heller ingensunde nægte, at jo denne unge Mand fortjente bliin deslige unge Kvinde til Kone. Hvad synes Dig derfor, om vi bestemte os til at forhindre Udsærelsen af den æggyistige Sultans uretsfærdige Bud, og satte denne unge Mand i den puffelryggede Staldknægts Sted hos den

dejlige Brud? Jeg tænker, vi vilde have Ære af denne Bedrift. —

— Ja nok! — svarede Manden: — Du har stedse havt gode Indfald, og dette er eet af dine bedste. Vi vilde gjøre Sultanens Hævn magtesløs, troste en døbt bekvæmt Fader, og gjøre hans elskelige Datter ligesaa lykkelig, som hun nu troer sig elendig. Jeg for min Deel vil af al Kraft virke til dette Formaal, og hvad Dig angaaer, saa veed jeg af Erfaring, at Du hører til de gode Bundsforvandre. Altsaa Haand paa Bærket! Lad det være min Sag at bringe Ynglingen til Kabira, uden at han vaagner! Saa kan Du igjen bringe ham tilbage, naar vi have opnaaet, hvad vi vilde. Ære vi enige? —

— Fuldkommen. — svarede Feen: — Lad os da ikke spille Tiden! —

Ufortøvet loftede Manden den slumrende Bedreddin Hassan blidelig iverjret, og foer med ham igjennem Lufsten med en Hastighed, som i nogle saa Djeblikke førte ham til Ægyptens Hovedstad. Her lagde Manden ham ned under Søjlegangen til et Palads, som laa i Nærheden af Badet. Netop var den Puffelrøggede i Begreb med at forlade dette, ledsaget af de ham ventende Slavers talrige Skare.

I dette Djebik vaagnede Bedreddin Hassan, og vidste ikke at fatte sig af Forbauelse, da han saa, at han befandt sig midt i en ham aldeles ubekjendt Stad. Allerede vilde han gjøre et Udraab af Forundring og spørge, hvor han var, da Manden endnu i rette Tid bandede ham paa Skulderen og bød ham tie. Med det samme overrakte han ham en Fakkell, idet han sagde til ham: — Bland Eder kun dristig imellem Folkene uden-

for Døren til koldt Bad, og sølg med Skaren ind i en Sal, hvor der bliver fejret et Brevkup! Brudegommen er et puffelugget Uvre, som I let vil kunne kjende; tag Plads paa højre Side af ham, saaa Oders Pung med Guldstykker, og uddel dem med rund Haand imellem Brevlugsgjæsterne, Musikanterne og Dandsferinderne! Naar I er trædt ind i Salen, maa I ogsaa vise Eder gammild imod Brudens Slaver! Grib kun dygtig dybt i Pungen, uden at frygte for, at den skal svigte Eder paa Galvøjen! Der er højere Placener tilstede, som ville Eder vel. Gaa nu lige til, frejdig og uforknøvt! Jeg indestaar Eder for, at Alt vil løbe godt af. —

Paa denne Maade vil undervættel om Alt, hvad han behøvede at vide, blandede Bedreddin Gassan sig ganske rimelig i Brevlugsfejren, som var forsamlet udenfor Døren, og lærte sin Kælling ved een af Brevlugsgjæsterne. Derpaa sluttede han sig til Køljet, ligesom om han tilborte een eller anden fornem Herre i Kabira, og ledsagede den puffeluggede Brudegom, der imidlertid havde bestillet en Hest af Sultanens egen Stald, tilbage til Brudehuset.

Bedreddin Gassan havde forelselig taget Plads mellem Musikanterne, Dandserne og Dandsferinderne, som gik umiddelbart foran Brudegommen, og lod nu og da en Skare af guldne Kugle stovy ud imellem dem. Da han nu tillige uderede sin Gammildhed med den stærke Inde og et i høj Grad vindende Råsen, drog han naturlighvis Alles Blikke paa sig, og Man fandt ham saa smuk, at der blev høje Beundringsudraab loddelige triand omkring ham. Saaledes naaede Dejet endelig det Palads, som Alhyeren behøvede, Shemseddin Mohamed, der mindst af Alt drømte om, at hans Brudersøn

var ham saa nær i dette Ojeblik. Da Toget havde naaet Døren, viste Man alle de sakkeltværende Slaver tilbage, tilligemed dem ogsaa Bedreddin Hassan; men Musikanterne og Dandserne, som ifølge Skik og Brug skulde drage med ind i Brudebuset, vægrede sig ved at gaa ind uden Bedreddin Hassan. — Han hører ikke til Slaverne; — utrede de: — Man behøver kun at see paa ham for at forvise sig derom. Rimeligviis er det en fornem ung Herre, som er nysgjerrig efter at lære de her gjældende Brøllupsceremonier at kjende. —

Paa samme Tid toge de ham i deres Midte, og trængte trods Dørvogteren med ham ind i Huset. Faklen havde de iforvejen taget fra ham og givet til een af Slaverne, hvem Indgangen var formeent. Saasnart Musikanterne vare komne ind i Salen, stillede de Bedreddin Hassan paa højre Side af Brudgommen, som imidlertid havde indtaget en herlig udsmykket Trone, der bærede sig midt i en prægtig Sofa. Brudens Fruentimmer, Emirerne, Viziererne og Sultanens Kammerberrer, iligemaade en stor Mængde fornemme Damer fra Hofset og fra Staden, bleve efter deres Mang bragte tilsæde paa lavere Sofaer paa begge Sider, og udviklede en Glands og Pragt, som maatte blænde og benyffe Sjæl og Oje. Alle havde de brændende Kjærter i deres Hænder

Saasnart Bedreddin Hassan traadte ind, bleve alle Ojne benvendte paa ham; Man beundrede hans Væert og Holdning, hans smukke Træk og ædle Manerer, og blev ikke feed af at betragte ham. Saasnart han havde taget Sæde, listede snart een, snart en anden af de unge Kvinder sig hen i Nærheden af ham for at beundre ham, og vistnok vendte meer end een igjen tilbage med omme Blikke i Hjertet. Afstanden i vdre Tæffelighed mellem

ham og den affskuelige puffelryggede Staldsnægt var saa paafaldende stor, at alle de tilstedeværende Kvinder, efterat de lydelig havde yttret deres Beundring for Bedreddin Nassan, gik sig best til at knurre over, at et saadant Ubyr som Staldkarlen skulde eje sig en Skjønhed som Storrigerens Datter. Snart lod Haabet: — Lad den smukke unge Mand saa Bruden, og lad den Puffelryggede vende tilbage til Staldmøget, hvor han kom fra og hvor han horer hjemme! — Ja de lod det ikke engang blive berred, men udgjalt høje Forbandelser mod selve Sultanen, fordi han havde brugt sin vindskrænkede Magt til paa en saa oprørende Maade at forbinde den højeste Skjønhed med den modbydeligste Hæslighed. Da de overøste saaledes den puffelryggede Brudgom med Forbandelser, at han til almindelig Morskab aldeles mistede Kalmningen, og ikke vidste, hvordan og hvorledes han skulde vride og vende sig paa sin Dreng. Over alt dette blev Støjen tilsidst saa levende, at Musikken ganske blev overdøvet og maatte holde op med at spille. Endelig bleve dog Døden og Stillehed saa vidt gjenoprettede, at Musikantterne igjen kunde lade deres Instrumenter høre, og nu traadte hine Kvinder frem, hvis Forretning det var at smukke Bruden. Denne var iforvejen bleven badet i vellugtende Vand, og udbredte den kosteligste Duft vidt og bredt omkring sig. Hendes Klæder vare gennemvægede med den fineste Aloe og Ambra, hendes Haar var bestroet med Moskusstøv og prydet med et isandhed kongeligt Gødelstenssmukke. Paa hendes Klæder glimrede i Guldbroderi allehaande Blomster, Fugle og andre skjenne Dyr, hvis Dyr, ligesom ogsaa Fuglenes Næb, vare dannede af kostbare Gødelstene. Til denne uvurderlig rige Dragt var hun Sfo, der syntes forfærdigede af lutter

Rubiner og Smaragder. Alle disse Edelstenes Glands var saa mægtig, at Djet neppe formaaede at udholde den, saa meget mindre, som tusinde Borkjærter affspejlede sig deri. Men Bruden selv overstraalede ved sin Skjonhed baade Juvelernes og Kjærternes Glands; hendes Blikke trængte til Hjertet som Dolkestik, og efterlode en sød Gift og endnu sødere Smerte deri.

Men saa prægtig denne Brudens Paaklædning end var, skiftede hun dog ikke mindre end syv Gange Klæder under Instrumenternes Lyd, og viste sig den ene Gang stedse herligere end den anden, saa utroligt Saadant end maatte synes. Men hver Gang, hun havde skiftet, rejste hun sig og gik med sine Fruentimmer rundt i Saalen for at lade sig beundre, forbi den puffelryggede Brudgom, hvem hun dog ikke værdigede noget Blik; men foran Bedreddin Hassan blev hun staaende, forat han imag skulde beundre hendes Dejlighed. Denne undlod da ikke, ifølge Mandens Anviisning, at gjøre dybe Greb i Pungen og uddele Guldstykker imellem Brudens Ledsagerinder. Ogsaa Sangerne, Dandserne og Musikanterne tilfaste ham jævnlig en Haandsfuld, og det var en sand Hjertens Glæde at see dem støde og puffe hverandre, medens de gramsede om Guldstykkerne. Ved denne Fremgangsmaade vandt Bedreddin Hassan alle Hjerter for sig, og Man lod ham fra alle Sider mærke, at Man langt heller undte ham den skjonne Brud end den puffelryggede Staldkarl. Ja Kvinderne toge ikke i Betænkning, endogsaa ganske højt at udtale denne Mening for selve den puffelryggede Brudgom, og spillede ham tusinde ærgerlige Puds, saa ofte de saae Lejlighed dertil.

Saa snart den højtidelige Klædningsverel var bragt

tilende, hørte Musikanterne op at spille og sjernede sig, dog først efter at have betydet Bedreddin Hassan, at han skulde blive. Dgaa Kvinderne gave ham dette at forstaa, da de sjernede sig med alle de Dvrige, som ikke hørte til Gulst. Da begav Bruden sig ind i Brudekammeret, og hendes Kvintimmer fulgte for at skade hende af; i Salen var der ogsaa nu ikke Andre tilbage end den puffelryggede Brudgom, Bedreddin Hassan og nogle Tjenere, som vare beskæftigede med at sætte tilside og slukke Kjerterne. Staldkarlen var, som Man let kan begribe, høylig forlattet paa Bedreddin Hassan, da han saa aldeles sølte sig til i Skygge af ham, og tilkastede ham skjæve Bliske, idet han i roa Tone spurgte:

— Dg Du, hvorfor bortsejner Du Dig ikke tiligemed de Dvrige? Hvad venter Du efter?

Da nu Bedreddin Hassan intet rimeligt Paa-
 skud havde til at blive længer, rejste han sig forlegen og forlod ganske sluforet Salen. Men ude i Forvarelsen blev han holdt tilbage af Heen og Manden, og den Første spurgte ham: — Men hvor vil Du dog hen? Den Puffelryggede har i et nødvendigt Ørinde forladt Salen. Du behøver kun at vende om og gaa lige ind i Brudekammeret. Saasnart Du er ene med den dejlige Brud, skal Du blot ganske frejdig sige, at Du er den bende bestemte Brudgom; — Sultanen havde blot villet forstrække bende og have sin Syg med den puffelryggede Staldkarl, og Du havde, for at holde ham skadesløs for hans tabte Brudgomskifte, ladet ham tilberede en lækker Det Sultetøj, som han nu veltilmode slugte i sig nede i Stalden. — En Mand som Dig vil det ikke falde vanskeligt at vinde Tiltro, naar Du blot rigtig benytter Ordets Gave. Den unge Brud vil sikkerlig føle sig henrykt over at være

bleven bedragen paa en saa forbindtlig Maade, og troer Dig heller end gjerne. Vi skulle imidlertid nok indrette det saaledes, at den Puffelruggede ikke mere lader sig see. Vær lykkelig med din Gemalinde! Thi din er og bliver hun, og ikke hiint Ubyres! —

Medens Keen paa denne Maade opmuntrede Bedræddin Hassan og gav ham Forholdsregler for hans Udfærd, var den Puffelruggede virkelig gaaet ud af Saalen. Manden fulgte ham paafode hen til et vist bemmeligt Sted, paatog sig Skikkelse af en stor sort Kat og begyndte at miaue forfærdelig. Den Puffelruggede gav sig til at skrigte højt og slaa i Hænderne for at skræmme Katten; men istedetfor at lade sig herved forjage, satte den sig paa Bagbenene, lod Djnene gnistre, og tog stadig til i Størrelse, indtil den var bleven saa stor som et godt Udselsfel. Da blev den Puffelruggede først ret for Alvor angst, og vilde raabe ukkelig om Hjælp; men han var i den Grad forfærdet, at hans Mund blev staaende aaben paa vidt Gab, uden at han formaaede at frembringe nogen Lyd. For nu ikke at lade ham komme til Besindelse igjen, paatog Manden sig bastig Skikkelse af en ubyre Bøffel, og tilbød ham: — Puffelruggede Slynge! luk dine Djne og Drer op! —

Neent ude af sig selv af Skræk styrkede den Puffelruggede til Gulvet, indbøllede sit Hoved for at undgaa at see det skrækkelige Ubyre, og spurgte skjælvende: — Allernaadigste Første over alle Bøstler, Hvad forlanger J af mig? —

— See Dig, etendige Pjalt! — vedblev Manden: — Har Du virkelig været saa forroven at ville holde Bryllup med min Elskede? — —

— Al, højsæde og højsælbaarne Herre, — slammede den Puffelryggede: — har jeg forseet mig veri, saa skete det kun af Uvidenbed! Jeg vidste ikke, at min Brud havde en — med Gode at sige! — en Bøffel til Elsker. Men I behøver blot at befale! Jeg skal villig adlyde Eder i Alt. —

Den Tale er der Fornuft i! — svarede Bøffelen: — Saa agt da paa disse mine Ord, saasandt dit elendige Liv er Dig noget værdt! — Hvis Du vover at forlade dette Sted, eller endog blot saa meget som aabner Munden, sænd Solen staaer op, saa nagler jeg Dig med mine Horn til Bæggen! Imorgen tidlig, dog først ved højlys Dag, tillader jeg Dig at forlade dette Sted for at begive Dig didhen, hvor Du hører hjemme. Men vover Du blot at vende dit Hoved om imod Brudekammeret, saa skal Du visseelig komme op at ride, som Du aldrig før har ridet, paa mine Horn nemlig, — kan Du mærke, hvor dejlig spidse de ere? —

Da paatog Manden sig atter menneskelig Skikkelse, greb Staldkarlen ved Benene og stillede ham med Hovedet nedad op imod Bæggen: — — Staa nu smukt rolig, som jeg har stillet Dig! — paamindede ham Manden endnu til Slutning: — Herer Du Dig blot af Stedet, saa — nu, jeg siger ikke Mere, men vi forstaa hinanden! —

Medens dette gik for sig i Paladsets mindst anseelige Gemak, var Bedreddin Hassan, styrket ved Mandens og Keens kraftige Opmuntringer, vendt tilbage til Salen, og havde herfra vovet sig videre ind i Brudekammeret, hvor han tog Sæde og i største Spænding afventede Eventyrets videre Udvikling. Efter nogen Tids Forløb

blev Bruden ført ind i Bærelset af en ærbørdig Matrone; dog denne blev staaende i Døren og bemvendte blot nogle til Situationen passende Ord til den ventende Brudgom, uden at kunne see, om det var den Puffelryggede eller en anden Person, der var tilstede. Derpaa drog hun sig tilbage og overlod de unge Menneſker til dem selv.

Højlig forbausset ſaa den dybt nedbøjede Brud, iſtedetfor den Puffelryggede, ſom hun havde ventet, den ædle og ſmukke Bedreddin Haſſan for ſig, og denne undlod ikke at fremſtille ſig for hende paa den meſt indtagende Maade. — Hvorledes, — raabte hun: — J er endnu paa denne Tid her? J maa altsaa være en fortrolig Ven eller Slægtning af min Mand? —

— Nej, min elſkelige Brud, — ſvarede Bedreddin Haſſan: — vi have i ingen Henſeende Noget at beſtille med hinanden; han hører til Pøbelen, jeg derimod til een af de ædleſte Slægter i Oſterland. —

— J glemmer, at det er min Herre og Gemal, J taler om! — vttrede Bruden bedrøvet.

— Han — Eders Herre og Gemal! — gjentog Bedreddin Haſſan: — Har J virkelig ſaa lang Tid kunnet tro Eliſt? Saa er det højt paatide, at J kommer tilbage fra Eders gruſomme Bildfarelſe. Nej, ſaa megen Ynde og Skjenbed ſkal ingeniunde offres en Mand af den raaeſte Natur og den foragteligſte Stand! Jeg er den Lykkelige, for hvem de ere beſtemte; Sultanen har blot villet forſtrække Eders ædle Fader, idet han bragte ham til at tro, at J ſkulde kaſtes i Armene paa hiin elendige Staldkarl; ikke ham men mig har han beſtemt til Eders Gemal og Herre. Har J da ſlet ikke mærket, hvor koſtelig Muſikanterne, Dandjerne og alle Huſets Folk have moret ſig ved dette Narreſpil? Den Klods

af en Staldsvaer er igjen nede i sin Stald, og skal aldrig mere komme for Gæders Skjæne Dine. —

Under disse Meddelelser fik den unge Bruds Ansigt efterhaanden et stedse mere forklaret Udseende, hvorved hun blev saa henrivende dejlig, at Bedreddin Hassan blev ganske fortryllet af hende. Mere død end levende var hun traadt ind i Brudekammeret; nu havde hun faaet et nyt Liv, hvori det inderligste Belbebag var Sjælen, og hun vttrede, bævende af Glæde:

— Al, jeg havde allerede fattet mig paa at werde ulykkelig for hele min Levetid! Allah har vendt det til det Bedre, idet han har bestemt mig en Gemal, der er mig værdig; — hvor takker jeg ham ikke derfor! —

Og Bruden drog sig tilbage i Kerelsens Bøgggrund, fuldendte sin Afklædning, og gik tilsengs. Bedreddin Hassan var i dette Øjeblik saa beruset af Lykke, at han ikke gav nogen anden Danke Num, end den, at han virkelig var den unge Forstindes Høgtisælle. Da han fladte sig af, lagde han sin Klædning paa en Stol ved Sengen, og ovenpaa samme den af Joden modtagne Pung med Guldstykker, som endnu stedse var lige fuld, saa dybt og saa længe han end havde grebet deri. Sin Turban ombyttede han med en for den puffelrøggede Brudgom bestemt Marhue, og lagde sig tilsengs i Underbeenklæder*) af blaat Afkast, der ved et guldent Baand vare holdte fast omkring Livet. — Han var i denne Time det lykkeligste Menneske i hele den vide Verden.

Saa snart de to Elskende vare sovende ind, sagde den

*) Østerlænderne flade sig aldrig heelt af, naar de gaa tilhvile.

imidlertid fra Forretningen med Staldkarlen tilbagevendte Mand til sin Veninde Feen, at det nu var Tid til at fuldende, hvad de saa vel havde begyndt og sat igjennem. — Vi ville ikke lade os overraske af den løse Dag; — tilføjede Manden: — gaa derfor strax hen og før den sovende Yngling bort herfra, uden at han vaagner derved! —

Strax begav Feen sig ind i Brudekammeret og var Bedreddin Hassan borte, som han var, i bare Skjorte og Underbeenklæder. Ubegribelig hastig sloj hun med ham over Land og Stad, indtil hun havde naaet Damascus i Syrien. Fra Mimarterne kaldte just de dertil ansatte Guds Tjenere Folket til Morgenben i Moskeerne, da Feen lagde den sødt slumrende Bedreddin Hassan ned udenfor Stadens Port, og derpaa hastig forlod ham tilligemed Manden.

Med det første Morgengry blev Porten aabnet, og de derpaa allerede i Mængde ventende Landmænd fandt, da de gik ud af Staden, til deres store Forundring Bedreddin Hassan liggende udenfor paa Jorden i blotte Skjorte og Underbeenklæder. En meente: — Mistnok har han været nødt til at forlade sin Elskede saaledes over Hals og Hoved, at han ikke engang har faaet Tid til at klæde sig paa! — En Anden sagde: — Der seer Man, hvad der dog kan møde En! Dette unge Menneske har rimeligviis tilbragt en god Deel af Natten i lystigt Lag med gode Venner, har faaet sig en Ruus, er gaaet udenfor i et nødvendigt Grinde, og har glemt at gaa ind igjen, idet han er bleven overvældet af Sovnen. — Andre endelig havde andre Meninger; men Ingen gjøttede naturligviis det Rette.

En mild Vind, som imidlertid havde begyndt at blæse, slog nu Søvsoverens Skjorte en Smule tilside, og

led sig et Øjeblik, der var mere blændende end Sænen paa Myggen. Med dette Syn udflydtes alle de Fjlsedes sværende et bestemt Ønske, og Bedreddin Gossan vagnede ved Værmen.

Den unge Mand vandrede sig naturligvis ikke mindst end de gamle Landmænd. Da han fandt sig liggende paa den blotte Jord udenfor Porten af en Stad, som han aldrig havde set før, og omgivet af en Mængde fremmede Mennesker.

— Gode Folk, — sagde han til dem: — gjør mig dog den Tjeneste at hjælpe mig. Lever jeg ee, og hvad I ville mig! —

— Unge Mand, — svarede een af Landmændene: i dette Øjeblik blev Stadens Port aabnet, og da vi alle udtrædte, fandt vi Været liggende, brot I endnu ligger, og gik i samme Fortæjning, og Medrederne for at betragte Været — Har I virkelig uibragt Natten der, unge Menneske? Ildfald maa I dog kunne støtte Øret til, at I behøver Været udenfor Porten til Staden Damascus. —

— Damascus! — gentog Bedreddin Gossan ravnende: — Da jeg gik til Høje, befandt jeg mig i Staden Kabira! —

Da Følsene hørte Bedreddin Gossan tale saaledes, faldt de saa grevne af Medlidenhed, og de lodde salte Hæringes saaledes denne: — Hvor det dog er Skæde, at et saa smukt Menneske har mistet sin Forstand! — Derpaa gik de Høje videre Høj Men en god gammel Mand blev tilbage og sagde til Bedreddin Gossan: — Min Son, Du maa være retint forvirret! Hvis Du igaarsteds virkelig har været i Kabira, hvorledes kan Du saa i

denne Morgenstund befinde Dig udenfor Damascus? — Det er jo en Urimelighed. —

— Og dog forholder det sig saaledes; — svarede Bedreddin Hassan, idet han rejste sig: — og desforuden forsikkrer jeg Eder dyrt og hellig, at jeg tilbragte hele Dagen igaar i Balsora! —

Bed disse Ord brøde alle Omkringstaaende ud i en høj Latter, og skrege: — Han er jo gal, bindegal! — Alligevel gaves der dog nogle fromme Sjæle, som følte Medlidenhed med Bedreddin paa Grund af hans Skjenhed og Ungdom, og Een iblandt disse gjensvarede ham: — I maa visselig have mistet Forstanden! Betænk dog, hvad I siger, kjære Menneske! Hvorledes er det vel muligt, at et Menneske skulde have været om Dagen i Balsora, om Natten i Kabira, og om Morgenens i Damascus? I sover visselig endnu indeni; see til at blive munter! —

— Hvad jeg siger, — gjentog Bedreddin Hassan: — er fuldkommen Sandhed. Jeg kan endogsaa meddele Eder, at jeg igaaraftes holdt Bryllup i Kabira. —

Harde Folk ikke før leet, saa kom de nu til at lee, og den samme Person, der sidst havde talt med ham, tog atter Ordet:

— Stakkels Menneske, alt dette maa I have drømt, og Drømmen løber Eder endnu rundt i Hovedet. —

— Jeg veed fuldtvel, hvad jeg siger! — afbrød ham Bedreddin Hassan hidsig: — Hvorledes det er gaaet til, forstaaer jeg selv ikke; men vist er det, at jeg iaftes blev formælet med den dejligste Kvinde i Verden, at min Brud selv Gange blev ført frem for mig i nye Dragter, endelig, at der var en modbydelig pukkelrygget Staldkarl tilstede, som Man forgjæves forsøgte at paa- tvinge den skønne Pige som Brudgom. Pigesaa vist er

vel, at jeg i Kædet har efterladt min Turban, mine Klæder og en Vugge fuld af Guldstykker. Fortsæt Eragt, Gode fan! Det er til at blive gal over; men jeg vil dog paa, at det virkelig er floet alttammen.

Men jo stærkere den arme Bedræddin Hadsjan bekræftede Sandheden af sine Udsagn, desto mere overgav den den tvivlende Posthøved træde omkring ham, og tilsidt blev hun saa forstørret i Kjødet, at han ikke længere selv vidste, hvad han skulde tro.

Da han dog imidlertid iudelig indsaac, at det ikke kunde være at mislode sig endnu totiere i denne forrykte Sog med Wensseller, som forkom sig selv over at Waade floge, sendte Bedræddin Hadsjan det sammentvungne Kæll Hogaen og gifte sig i Sværen. Men Skæden fulgte efter ham og streg i vilden Sky: — En Mar, en Mar, Gode vil jeg en Mar? — Skriget lødte en Kænges Wensseller til Wenzuene, oberalt, hvor han kom frem, og ud i Wæverens; Kænges foretoges ogsaa selve Lovet og deltog i Skriget — En Mar, en Mar? — som at vide, hvorledes det det egentlig kom sammen. I denne betænkelige Silling maatte Bedræddin Hadsjan endelig en Posthøved bager, som netop var i Begreb med at aabne sin Dør. Høflig israng den ind til ham for at undroge sig den ham forfælgende Vædd. Denne Posthøved bager indtoges varet Antocet for en Trov Wæddere, som levede af at udfolde Kængernes, og endeligen han nu havde nedat sig i Staden Sammasat i en retelig Lovetdrift, vare alle dog endnu bange for ham. Der behøvedes derfor ikke Wæddere et Plis og en betegnende Hoandsværgelse for at erstatte den Bedræddin Hadsjan forfølgende Wensseller.

Saa snart Posthøved bageren saac sig alene med Bedræddin

diu Hassan, spurgte han ham, Hvem han var og hvorledes han var kommen til Damascus. Den unge Mand gjorde ham da bekjendt med sin Herkomst, med sin Faders, Vizierens Død, og med de Omstændigheder, som havde foranlediget hans Flugt fra Balsora; iligemaade gjentog han sin Historie om, hvorledes han, efter at være falden isøvn i sin Faders Gravmæle, var vaagnet i Staden Kabira og der havde formælet sig med den dejligste Kvinde paa Jorden, uden at vide, hverken hvad hun heed eller Hvem hun tilhørte. Endelig vttrede han sin levende Forbauselse over nu at befinde sig i Staden Damascus, og bekjendte, at han ikke forstod et Ord af det Hele.

— Begribeligt! — svarede Postejbageren, der, selv en eventyrlig Person, ret vel forstod at gaa ind paa Bedreddin Hassans overraskende Eventyr: — Men hvis I vil lyde mit Raad, saa hold hos Eder selv, hvad I nylig har meddeelt mig, og afvent i Taalmodighed, at Himlen i sin Barmhjertighed igjen skal sætte en Grændse for den Modgang og de overordentlige Tilfælfelser, hvormed den har hjemløgt Eder! Indtil da kan I blive hos mig, og da jeg er barnløs, vil jeg, saafremt I viser Eder fortjent dertil, med Glæde antage Eder i Sønns Sted. Naar det først er kommen saa vidt, kan I fuldkommen slaa Eder tilro her i Staden, uden at have Mariag til at frugte Noget af den faade Pobel. —

At blive en Postejbagers Adoptivson var rigtignok ingen Ære for en Storviziers Søn; men under de nærværende Omstændigheder maatte Bedreddin Hassan dog med Tak gaa ind paa Forslaget, og efter kort Tids Forløb tog Postejbageren ham virkelig i Sønns Sted. Den fordums Stratontøver, i sig selv en meget godmodig Mand, lod ham oplæde, og erklærede ham i Kadi's og

Ridners Nærværelse for sin Søn og Arving. Fra denne Stund hed den unge Vizierens Slet og ret Postejbagerens Hassan og forblev hos sin Betjener paa ubestemt Tid.

Medens alt dette gik for sig i Damascus, saae det just beller ikke voligt ud i Stortvizierens Huus i Staden Kabira. Morgenen efter Brylluppet vaagnede den lykkelige Brud i god Tid; men saasnart hun havde slaaet Djnene op, saaned hun strax sin dyrebare Gæteherre, som hun havde ventet at finde slumrende ved sin Side. I Begyndelsen troede hun, at han var staaet op uden at gjøre Støj for ikke at forstyrre hende, og at han snart igjen vilde vende tilbage; og saaledes ventede hun ham endnu, da hendes bedrøvede Fader, Stortvizieren, bankede paa hendes Dør og bad om at maatte komme ind til hende. Dybt rystet over den ham af Sultanen, som han meente, beredte Banære, kom han for med sin Datter at begræde deres fælles Ulykke. Saasnart Bruden hørte hans fjære Stemme, sprang hun op og aabnede for ham, kyskede ham paa Haanden og modtog ham med et saadant Udtryk af Tilfredsbed, at Vizieren af Forbauselse ikke engang kunde fremføre saa meget som en Morgenbilsen; han havde nemlig ventet at finde hende opløst i Taarer og i det Mindste ligesaa bedrøvet som sig selv.

— Ulyksalige Datter, — udraabte han endelig: — hvorledes kan Du vise Dig for mig med et saa muntert Ansyn, efterat Du har maattet bringe et saa forfærdeligt Offer? —

— Herre, — svarede Bruden, der nu paa sin Side ikke forbausedes mindre end sin Fader, og ikke vidste, hvad hun skulde tro: — Herre, I maa ikke undres, endnu min-

dre vredes over min Bløde! Har jeg ikke Grund til at være glad over, at jeg er kommen til at tilhøre en skøn og ædel ung Mand, istedet for hiin modbydelige pukkede Staldkarl, som Sultanen paa Skromt havde bestemt mig til Mand? Forøvrigt begriber jeg ikke, hvorledes det Hele er gaaet til. Den Pukkelryggede blev iaftes saaledes drillet og forbaanet fra alle Sider, at han tilsidst maatte vige Pladsen for hiin skønne Yngling, som nu er min Herre og Gemal. —

— Hvad er dog det for en Snak? — afbrød hende Vizieren bestig: — Har Du virkelig ikke tilbragt denne Nat med Staldkarlen? —

— Nej, Herre, — svarede den unge Dame: — som jeg siger Eder, en smuk Yngling med store sorte Øjne og glindsende sorte Djenbryn har sovet hos mig! —

Da mistede Vizieren, der ikke formaaede at fæste nogen Liid til det Utrolige, den sidste Rest af Taalmodighed og kom i den allerbestigste Bredde.

— Affsvelige Kvinde, — fnyste han: — har Du isinde, ved usalig Snak at berøve mig Forstanden? —

— J, kjære Fader, — svarede Datteren blidt: — er ved Eders Bantro nærved at berøve mig min. —

— Skulde det da virkelig være muligt, at den Pukkelryggede ikke — —

— Lad dog ganske den affsvelige Pukkelryggede ude af Spillet, kjære Fader! — afbrød ham hans Datter: — Skal jeg da være fordømt til idelig at høre tale om denne Usling? Jeg gjentager for Eder, at jeg ikke veed det Mindste af ham at sige, men har tilbragt Natten med en ung og smuk Mand af ædel Slægt, som ganske er efter mit Hjerte. Han er gaaet lidt ud, men maa strax være her igjen. —

Uden at sige noget Død mere gif Shemseddin Mohamed ud for at opsege den meget omtalte smukke unge Mand, men fandt i hans Sted den puffelryggede Staldkarl, som endnu stod i den samme Stilling op imod Bæggen, hvori Manden havde bragt ham, med Hovedet nedad og Benene ivejret.

— Hvad skal det betyde? — Spurgte Storrizieren forbauset: — Hvem har lært Dig slige Kunstler? —

Saa snart den Puffelryggede kjendte Rizierens Stemme, fattede han igjen lidt Mod og svarede:

— Sj, er det Guder, Hr. Storrizier, som vilde for-
mæle mig med en Bessels, med en Mandes Kjæreste? Be-
tænk mig, Hr. Storrizier! Heller forblive den, jeg er,
i rentlig Stand, om jeg end skulde staa paa Hovedet bele
mit øvrige Liv! —

Da Shemseddin Mohamed hørte Staldkar-
len tale saaledes, kunde han naturligvis ikke tro Andet,
end at han var gaaet fra Forstanden, og sagde:

— Hvad er det for en Snak? Stil Dig dog op
paa Benene, at vi kunne tale ordentlig med hinanden! —

Javist, det skal jeg nok tage mig iagt for! —
svarede Staldkarlen: — Før end Solen er staaet op, re-
rer jeg mig ikke ud af Vletten! Da jeg lastes traadte
berind, viste der sig en ubyre stor sort Kat for mig, der
lidt efter lidt svulmede op til en forfærdelig Bessel, og
hvad denne sagde til mig, har jeg endnu ikke glemt. Al-
lah være lovet! Lad mig passe mine Forretninger, og
gaf I til Guder, Herr Storrizier! —

— Det Menneſke er jo reent fra Forstanden! —
udraabte Storrizieren, greb ham ved Benene og smed ham
henad Gulvet. Ved denne Lejlighed kom Staldkarlen
virkelig paa Benene; men neppe var han kommen op,

førend han tog tilbeens alt hvad han kunde; uden at see sig om styrkede han bort og blev ved at løbe, indtil han havde naaet det kongelige Palads. Her lod han sig strax melde hos Sultanen og fortalte ham hele sit Eventyr fra Ende til anden. Sultanen, som imidlertid havde forglemt sit grusomme Lune, morede sig inderlig deraf, og blandede sig ikke mere i Storvizierens huuslige Anliggender.

Ligesaa flog, som han var gaaet bort, vendte *Schemseddin* *Mohamed* tilbage til sin Datter og forlangte paa en Forklaring af hende over Ting, som han ikke vidste, hvad han skulde tænke om. — Men den unge Brud vidste ikke Andet at fortælle end det, hun allerede havde sagt. — Dog — tilsejede hun: — der ligger min Mand's Klæder endnu paa Stolen! Maaskee kunne de give nærmere Oplysninger. —

Med disse Ord raakte hun sin Fader *Bedreddin* *Hassans* Turban. Vizieren tog den i Haanden, betragtede den opmærksomt fra alle Sider, og uttrede:

— Jeg vilde holde den for en Viziers Turban, hvis den ikke var slunget efter den i Staden *Musjul* gjældende Skik og Brug. —

Da han ved nøjere Underjøgelse bemærkede, at der var Noget spyt ind i Foderet, tog han en Sar og sprættede dette op, og fremtog deraf et lille tæt beskrevet Heste, det samme, som *Muredidin* *Ali* paa Dødslejet havde overgivet sin Søn *Bedreddin* *Hassan*, og som denne havde gjemt i Turbanen for bestandig at have det hos sig. Djeblickelig gjenkjendte *Schemseddin* *Mohamed* sin Broders Haandskrift, og læste Titelen med den højeste Overraskelse: — Til min Søn *Bedreddin*

Hassan. — Men førend han endnu kunde faa tænkt nejere over denne mærkværdige Sag, fløede hans Datter ham en Pengepung, som hun havde fundet ovenpaa sin Mand's Klæder. Det var den samme Pung, som Bedreddin Hassan havde faaet af Joden, og som ved Heens og Mandens velvillige Domsog endnu var fuld lige indtil Mundingen, uagtet deres Klient havde kastet ud med fulde Hænder af dens gyldne Indhold. Paa en Seddel, som var heftet ved Pungen, stod at læse: — Tusinde Zechiner, tilhørende Joden Ischak, — hvortil denne endnu havde føjet, inden han overgav Bedreddin Hassan Pengene: — overgaven Bedreddin Hassan til Betaling for Ladningen af det første Skib, som leber lykkelig ibavn, af dem, som hans salte Fader, Nureddin Ali, havde i Eje. —

Neppe havde Ebemseddin Robamed læst dette, førend han udstedte et Skrig og faldt i Usmagt.

Saainart Bizieren imidlertid ved sin Datters og hendes tilslende Fruentimmers Bistand atter var kommen til sig selv, sagde han til sin Datter: — Ferundre Dig ikke over denne min Usmagt, mit kjære Barn! — Marsagen dertil er visselig saa overordentlig, at Man har ondt ved at tro derpaa. Det er nemlig din kjædelige Fætter, Nureddin Alis Sen, som har tilbragt Natten hos Dig. De tusinde Guldstykker, der findes i Pungen, crindre mig om den ulykkelige Twist, jeg havde med min Broder, og skulle formodentlig gjælde for hans Brudegave til Dig. Allah være lovet for alle Ting, men isærdeleshed for dette vidunderlige Eventyr, hvorved han saa øjensynlig var vniist sin uendelige Usmagt! —

Derpaa betraagede han længe sin Broders dyrebare Haandskrift, kyssede den flere Gange og vædede

den med sine Taarer, idet han sagde: — Hvorfor er det mig dog ikke forundt, istedetfor disse Skrifttræf, som opfulde mig med vemodig Glæde, at see selve min kjære Broder for mig og forsone mig med ham! —

Da Schemseddin Mohamed nu derpaa med Opmærksomhed gjennemlæste Haandskriftet, fandt han deri Dagen antegnet for hans Broders Ankomst til Balsora, for hans Bryllup og for Bedreddin Hassjans Fødsel, og maatte med Grund højlig forundre sig over disse Datas Overeensstemmelse med hans egen Bryllupsdag og hans Datters Fødselsdag. Endelig overlod han sig ganske til den glædelige Forvisning, at han havde faaet sin Brodersøn til Svigersøn. Ufortøvet begav han sig med Haandskriftet og den ved Pungen fastheftede Seddel op til Sultanen, viste ham disse mærkværdige Gjenstande og fortalte ham Historien, som stod i Forbindelse dermed. Sultanen, som i sit Hjerte allerede havde forsonet sig med sin dygtige Storvizier, tog en levende Andeel i dette hans betydningsfulde Anliggende, og fandt Historien saa overordentlig, at han lod den affkrive for at kunne overlevere den til Efterverdenen.

Schemseddin Mohamed formaaede imidlertid ikke at begribe, hvorfor og hvorledes hans Svigersøn var forsvunden, og haabede endnu stedse, at ethvert kommende Ojeblik igjen kunde føre ham tilbage i hans og hans Datters Arme. Med den højeste Utaalmodighed længtes han efter ham, og da otte Dage vare forløbne, uden at de havde hørt Noget til ham, lod han ham søge i bele Kahirah. Men alle Efterforskninger vare forgjæves, og han maatte endelig give opgaave Haabet. Dog efter som han ikke vidste, hvad Tiden kunde bringe, troede han, at han egen-

hændig burde forfatte en Beskrivelse af sit Huses Beliggenhed, hvorledes det var gaaet til ved Brudluppet, iligemaade hvorledes Salen og Brudekammeret havde været indpakkede. Bedreddin Hassans Turban, Klæder og Pengesum pakkede han sammen i een Blydt, hvilken han derpaa ombyggelig gjemte.

Efter nogen Tid sølte Storbizierens Datter sig Moder, og bragte efter ni Maaneders Forløb et stærkt Drengbarn til Verden. Man gav det en Amme, Dypasserinder og Slaver, tilligemed Navnet Agib *). Da Drengen havde naaet sit syvende Aar, sendte Schamseddin Mohamed ham i Skole til en berømt Lærer, istedetfor at lade ham undervise hjemme, og to Slaver maatte daglig ledsage ham frem og tilbage. Da nu den lille Agibs Skole- og Legekammerater alle vare af ringere Stand end han, toge de meget Hensyn til ham, og fulgte heri kun deres Lærers Exempel, der saae igjennem Fingre med ham i mange Ting, som han ikke indrømmede Andre. Men denne blinde Overbærenhed var Agibs Fordærvelse; han blev nemlig stolt og uforflasket ved denne Behandling, og ved sine Kammerater Alt, hvad der faldt ham ind, uden at ville lade sig sige. Overalt og stedse vilde han befale; og var Noget saa dristig at modsigge ham, maatte han deje enhver Fornærmelse af ham, lige indtil Gaandgribeligheder. Paa denne Maade blev han snart forhadet af alle sine Skolekammerater, og disse bleve til sidst nedte til at besvære sig over ham for deres fælles Lærer. Denne formanede dem i Begyndelsen til Taalmodighed; men da han mærkede, at Agibs Uforflasket-

*) Underfuld.

hed herved kun fik ny Næring, og han selv baade var leed og leed af det Bryderi, som denne ene Dreng forarsagede ham, saa sagde han endelig til sine Elever: — Jeg seer nok, kjære Born, at Ugib er en slem Krabat, og vil derfor sige Eder, hvorledes I kunne krænke ham saaledes, at han i Fremtiden nok skal lade Eder være iro, ja maastee endogsaa ganske skal forlade Skolen. Naar han nemlig imorgen tidlig møder i Skolegaarden, skulle I see til at faa ham ind i Eders Midte, og een af Eder skal med lydelig Stemme sige: — „Skulle vi nu ikke lege? Men vi ville ikke have Andre med i Legen end dem, der kunne sige deres eget, deres Faders og Moders Navn. Hvo som ikke formaaer dette, maa ansees for en Bastard og kan ikke faa Andeel i vor Leeg.“ —

Læreren forklarede dem endvidere, i hvilken Forlegenhed de ved denne Udsærd vilde sætte den uartige Ugib, og Bornene gik hjem fra Skolen, forud opfyldte af Glæde over det, der skulde finde Sted den følgende Dag.

Og Drengene havde virkelig nemmet godt. Den næste Morgenstund omringede de Ugib, saasnart han viste sig, og een af Drengene, som havde paataget sig Hovedrollen, raabte højt: — Kom og lad os lege! Men den, der ikke kan sige sit eget, sin Moders og Faders Navn, maa ikke være med i Legen. —

Hermed vare alle Drengene, ogsaa Ugib, vel tilfredse, og den Dreng, der havde foreslaaet Legen, gik nu Kredsen rundt og tilspurgte den Eine efter den Anden. Alle klarede uden Vanskelighed for sig, indtil Naden endelig kom til Ugib at sige sit eget, sin Faders og Moders Navn: — Jeg hedder Ugib, — svarede den lille Krabat ganske hovmodig: — min Moder hedder Fru

Dejligbed, og min Fader Storzvizer Schemseddin Mohamed. —

Men da gabe alle Børnene sig til at raabe: — Visteren er ikke din Fader, men din Bedstefader! —

— I forbandede Dreng, — svarede Agib opbragt: — Hove I virkelig at paastaa, at Storzvizeren Schemseddin Mohamed ikke er min Fader? —

Under høj Latter gientog Drengene deres Paastand, og tilføjede: — Du kan altsaa ikke lege med, lille Agib, og vi skulle for Fremtiden vel tage os iagt for at komme Dig for nær. —

Med disse Ord droge de sig tilbage fra ham, spottede og lo ham ud; men Agib gav sig til at græde. Nu kom Læreren, som fra et Skjul havde været Vidne til det Hele, frem og sagde til ham: — Bed Du da virkelig ikke, at Schemseddin Mohamed ikke er din Fader? Han er din Bedstefader, din Moders, Fru Dejligbeds Fader. Din Faders Navn vide vi ligesaa lidt som Du selv. Kun saa meget er almindelig bekjendt, at din Bedstefader blev tvungen til at gifte sin Datter med en puffelægget Staldkarl, og at der ved dette Brollup tildrog sig en heel Deel underlige Ting. Det er rigtig nok en slem Omstændighed for Dig, og Du maa deraf lære at omgaaes dine Kammerater paa en mindre hovmodig Maade, end hidtil er skeet. —

Duht frænket ved sine Kammeraters Spotterier og denne Lærers Tiltale, forlod Agib strax Skolen og ilede hjem for at opsoge sin Moder, Fru Dejligbed. Højslig foruroliaget over Drengens bedrovede Bæsen spurgte hans Moder ham om, hvad der var i vejen; men Agib kunde længe Latet svare for lutter Gullen, saa nær til

Hjertet gif ham den Krænkelse, han havde lidt. Endelig fandt han dog Ord til at fortælle sin Moder Foranledningen til sin Sorg, og tilføjede: — For Himlens Skyld, kjære Moder, vær nu saa god at sige mig, Hvem der er min Fader! —

— Din Fader — svarede hans Moder ham højt rødmende: — er Vizieren Schemseddin Mohamed, som daglig slutter Dig i sine Arme. —

— O, nej, det veed jeg bedre! — raabte Agib: — Schemseddin Mohamed er ikke min, men din Fader. Lad mig dog endelig faa at vide, om jeg har nogen Fader! —

Hos den unge Dame fornyede sig paa levende Maade Mindet om hendes Brudenat, hvorefter der var fulgt en saa lang og bedrøvelig Enkestand, og hun begyndte at græde, idet hun bitterlig beklagede Tabet af en saa elskværdig Gemal, som Bedreddin Hassan var, og fremsagde følgende Vers:

— De have bragt Kjærligheden og Savnet til at gløde op i mit Hjerte, og ere derpaa gangne bort. —

— Huset skjuler ikke lenger Gjenstanden for min Kjærlighed. — Hver lange vil Du endnu blive borte, hvor lange tøve med din Tilbagekomst? —

Medens Agib og hans Moder endnu saaledes græd med hinanden, traadte Schemseddin Mohamed ind til dem og forlangte Marsagen til deres Bedrøvelse at vide. Fru Dejlighed meddeelte ham da, hvilken Krænkelse den unge Agib havde maattet lide, og Vizieren, som heraf saae, at der var onde Nygter i Omløb angaaende hans Datter, følte sig snart ligesaa trostesløs som de tvende Andre. Endnu opfyldt af allehaande kvælende Tanker begav Vi-

zieren sig op til Sultanen. Efterat han ydmvig havde kastet sig ned for ham, bad han ham om Tilladelse til at gjøre en Rejse gennem hele Osterland, læggende Vejen over Balsora først og fremmest, for at opsoge sin Broderens Bedreddin Hassjan, da han umulig kunde udholde den Tanke, at Man i Staden skulde fortælle om hans Datter, at en Mand havde sovet hos hende. Sultanen gif beredvillig ind paa Storzizierens Belymning, billigede hans Jdræt og gav ham Tilladelse til at udføre den. Ja han lod endog saa udfærdige et aabent Brev til alle Fyrster og store Herrer paa de forskjellige Steder, hvori han i de forbindtligste Ord anmodede dem om at komme hans elskede Storzizier imøde paa enhver Maade.

Shemseddin Mohamed manglede Ord, der vare udtrykksfulde nok til at tolke Sultanen hans Taknemlighed, og maatte derfor lade det bero ved endnu engang at kaste sig ned for hans Fødder. Dog de Taarer, som vældede frem af hans Dine, vare mere veltalende end Alverdens Ord. Efterat han endnu af et fuldt Hjerte havde ønsket Sultanen al mulig Held og Lykke, tog han Afsked fra ham og ilede hjem for ufortøvet at gjøre Anstalter til Afrejsen. Disse bleve ogsaa i den Grad fremskyndede, at han allerede efter fire Dages Forløb kunde tiltræde Rejsen med sin Datter og hendes Søn Agib.

Shemseddin Mohamed slog ind paa Vejen til Damascus og vedblev at drage fremad i hele nitten Dage, uden at unde sig hverken Natt eller No. Først paa den tyvende Dag lod han gjøre Holdt paa en dejlig Eng tæt udenfor Staden Damascus' Porte, og opslaa sine Telte ved en lille Strøm, som gennemflyder Staden og derved gjør Sit til at foretage Skjønhederne ved dens af Digterne lovpriste Omegn. Her vilde Vizieren raste to

Dage, for paa den tredie ved samme Tid at fortsætte sin Rejse; men Folkene af sit Følge tillod han at gaa ind i Staden, hvilken Tilladelse de saa godt som alle førte sig tilnytte. Nogle følte sig drevne af Nysgjerrigheden efter at see en Stad, som de saa højligen havde hørt berømme; Andre vilde afsætte allehaande Varer, som de havde bragt med sig fra Egypten, og indkjøbe nye istedet.

Fru Dejlighed vilde ogsaa unde sin kjære Søn den Fornøjelse at see sig om i denne berømte Stad, og befalede derfor den Gilding, der varetog en Hovmesters Bestilling hos ham, at føre ham omkring og lade ham see alt Mærkværdigt, dog med et vaagent Dje for, at han ikke kom til nogen Skade.

I sine bedste Klæder begav Agib sig altsaa paa Bejen, ledsaget af Gildingens, som til Tegn paa sin Myn- dighed bar en lang Stav i Haanden. Neppe vare de traadte ind i Staden, førend Agib, der var skønnere end selve Dagen, drog Alles Dje paa sig. Overalt stortede Folk til Binduerne eller ud i Døren for at see ham, og de, som mødte ham paa Gaden, bleve ikke alene staaende for at betragte ham, men fulgte endogsaa med, for længer at have den Fornøjelse at see paa ham. Der fandtes ikke Nogen, som undlod at ønske tusindfoldig Betsignelse over et saa dejligt Barns lykkelige For- ældre.

Tilfældigviis kom Agib og hans Ledsager forbi den nu allerede for flere Aar siden asdøde Postejbagers Bod. Manden havde, som Man endnu vil erindre sig, antaget Bedreddin Hassan i Sønns Sted, og ved sin Død havde han folgelig efterladt ham Alt, hvad han ejede. Bedreddin var altsaa nu fri Herre i Huset og over hele Bedriften, og viste sig som en saa duelig Po-

fløj bager, at der gik et stort My af ham i Staden. Da nu Bedreddin Hassan saae saa mange Folk paa Gaden, traadte ogsaa han ud i sin Dør for at see, hvad der var paa færde, og fik Dje paa den smukke Dreng og hans Ledfager.

Naturligvis uddrog Agib sig ogsaa hans Opmærksomhed, og han følte øjeblikkelig en vis besynderlig Nærværelse hos sig ved Skuet af ham, hvilken han ikke formaade at forklare sig. Det var ikke Barnets blændende Skjønbed, der henrev ham ligesom Folkets Masse; der var en langt dybere Grund til hans overordentlige Bevægelse. Det var Blodets Magt, som bevægede hans Faderhjerter. Han lod sit Arbejde hvile, gik ud paa Gaden til Agib, og nærmede sig ham med et vindende Bæsen, idet han sagde til ham: — Unge Herre, I har rundet mit Hjerte! Gjør mig dog den Ære og Fornøjelse at træde et Øjeblik indenfor i min Bod og nyde et Stykke Bagværk, forat jeg imidlertid kan faa Lejlighed til at beundre Eder efter Hjertenslyst! —

Bedreddin Hassan udtalte disse Ord med en Bevægelse, der bragte Taarerne i hans Øjne. Den lille Agib følte sig rørt derved og sagde til Gildingen: — Denne gode Mand's Ansigt behager mig, og han føjer sine Ord saa smukt, at jeg ikke kan føre det over mit Hjerte at afslaa, hvad han beder mig om. Lad os træde ind hos ham og spise nogle Postejer! —

— Jo det vilde passe sig smukt for en Viziers Søn, at træde ind fra Gaden i en offentlig Bod og spise Kager! — svarede Gildingen, idet han dog ligesuldt slikkede sig om Munden: — Der bliver ikke Noget af, unge Herre. —

— Al, min kjære unge Herre, — vedblev Bedr-

eddin Hassan: — hvor grusomt har Man ikke handlet imod Eder ved at give Eder et Menneske til Hovmester, som behandler Eder med sliq en Haardbed! — Derpaa vendte han sig til Gildingen og sagde: — Gode Herre, sæt Eder dog ikke imod, at den unge Herre følger sig i mit Onske! Det vilde inderlig bedrøve mig! Vils mig meget mere den Gæ, selv at træde ind med og smage mine Postejer! I vil derved bevise, at I, om I end udvendig er ligesaa brun som en Kastanie, dog tillige indeni er ligesaa hvid som denne. I maa desuden vide, at jeg er i Besiddelse af den Hemmelighed at gjøre Eder ligesaa hvid, som I nu er sort. —

Gildingen gav sig herover til at lee, og spurgte Bedreddin Hassan, hvori da denne Hemmelighed bestod.

— Det skal jeg i en Hast sætte Eder ind i. — svarede Bedreddin Hassan, og begyndte at fremsige Vers til Noes for de sorte Gildinger, hvori der var Tale om, at deres Tjeneste betryggede Fyrsternes Gæ og Lykke, og at Verdens største Skatte vare givne i deres Hænder.

Herved solte den over al Forestilling slugge Gilding sig højligent smigret, og indvilligede i at give efter for Postejbagerens Onske og træde ind i hans Bod tillige med den utaalmodige Agt. Inderlig glad sprang Bedreddin Hassan iforvejen og tog atter fat paa sit Arbejde, idet han yttrede, at han just havde været ifærd med at lave Flødetærter, og at han ikke vidste noget Bedre at byde dem end disse allerede vidt berømte Kager. — Jeg er vis paa, — tilføjede han: — at de i en overordentlig Grad ville behage Eder; tbi min Moder, som forstod at tillave dem med den mest beundringsværdige

Hærdighed, har selv lært mig at tilberede dem, og hele Staden er nærved at forsluge sig deri. —

Med disse Ord tog han allerede en Flødetærte ud af Ovnen, bestroede den med Sukker og Granatkorn, og satte den for Agib, der strax gav sig ifærd med den og fandt den ganske kostelig. Dylaa Gildingen fik en Tærte, og denne vttrede, efter at have slugt denne, saa heed, som den var, at den smagte efter Mere. Imidlertid betragtede Bedreddin Hassan sin unge Gæst med den største Opmærksomhed, og hans Taarer begyndte at rinde, da han kom til at tænke paa, at han maaskee besad en ligesaa dejlig Søn med sin smukke unge Gemalinde, fra hvem han paa en saa grusom Maade var bleven adskilt. Dog hastig fattede han sig og gav sig til at udspørge Agib angaaende Anledningen til hans Ophold i Staden Damascus. Men Gildingen, der mærkede, at der ikke vankede Mere, gav ikke Agib Tid til at svare, men skyndte paa ham, at han skulde vende tilbage til sin Moder og Bedstefader. Hastig toge de Afsked med Bedreddin Hassan, og begave sig paa Bejen tilbage til Lejren.

Den arme Postejbager fulgte dem med sine Blikke saa langt, han formaaede; men da han ikke kunde øjne dem længer, luffede han hastig sin Bod og fulgte efter dem. Førend endnu Agib og Gildingen havde naaet Stadens Port, havde Bedreddin Hassan allerede indbentet dem. Men saainart Hovmesteren fik Dje paa ham, tiltraabte han ham i Brede: — Hvad vil I os, I paatrængende Menneſke? —

— Overil Eder ikke, min gode Ven! — svarede Bedreddin Hassan: — Jeg har en lille Forretning at besørge udenfor Porten, og Gade og Vej ere, som I veed, fælles for Alle. —

Dog Bildingen lod sig ikke stille tilfreds ved dette Paaskud, men henvendte sig ærgerlig til Agib: — Det har jeg Eder at takke for, unge Herre; — sagde han: — det anede mig nok, at min Føjelighed skulde fortryde mig. I vilde endelig ilav med dette Menneske, og nu have vi ham paa Halsen, uden at kunne blive af med ham. —

— Maaskee har han dog virkelig Noget at bestille udenfor Staden; — svarede Agib undskyldende: — vi kunne jo ikke forbyde ham at gaa, hvorhen han vil. —

Derpaa gik de videre med hinanden, uden at see sig om, indtil de kom i Nærheden af Bizierens Telte; da vendte de sig om for at see efter, om Bedreddin Hassen endnu fulgte dem. Men da nu Agib saae, at den Fremmede var dem lige i Hælene, blev han baade rød og bleg af Frygt og Harm. Han frygtede nemlig for, at Bizieren, hans Bedstefader, skulde erfare, at han var traadt ind i en Postebagers Bod, og var i denne sin Angst alene betænkt paa, hvorledes han skulde faa det paatrængende Menneske til at gaa tilbage. Hastig tog han en Steen op af Bejen, kastede den efter Bedreddin Hassen, og traf ham saa haardt i Panden, at Blodet strømmede ham ned over Ansigtet. I samme Øjeblik gav han sig, heelt forskrækket over sig selv, til at løbe af alle Livsens Kræfter, og skjulte sig imellem Teltene. Men Bildingen blev tilbage for at lade Bedreddin Hassen vide, at han ikke skulde vove paa at beklage sig over, hvad der var mødt ham, men pakke sig bort saa hastig, han kunde.

Heelt nedslaaet vendte Bedreddin Hassen om og begav sig paa Tilbagevejen. Ved Steenkastet var han ligesom igjen kommen til sig selv, og maatte højliggen un-

dre sig over, hvad der saaledes havde funnet drage ham efter den fremmede Dræng. Med Hørklædet, som han i sin Selvforgæmmelse havde beholdt paa, da han forlod Boden, tørrede han Blodet af sit Ansigt, og sagde til sig selv: — Jeg havde virkelig ogsaa Uret i, saaledes at forlade mit Huus og følge efter dette Barn for at ængste det. Thi det var visielig kun Frøgten for, at jeg skulde tilføje det noget Ondt, som bevægede det til at handle saa grusomt imod mig. —

Saa snart han kom hjem, lod han sig forbinde, og trostede sig over sit Uheld med den Betragtning, at der gaves mangfoldige mere ulvffelige Mennesker end han i Verden, og sluttede med disse Vers:

— Grib de lette Glæder i Klugten, medens de frembyde sig, og lad de tunge Sorger blive liggende ved Bejen! Thi Livet maa verke imellem klare og mørke Dage! —

Den arme Bedreddin Hassan vedblev fremdeles af bedste Evne at drive sit Postejbagerbaandværk. Men Storbizieren, hans Svigerfader, — hans Gemalinde og hans Sen drog efter tvende Dages Ophold over Homs videre til Staden Hamash *); derfra rejste de til Haleppo, hvor de atter opholdt sig tvende Dage. Derpaa gik Bizieren over Floden Euphrat og betraadte Mesopotamien; over Stæderne Mordin, Mussul, Senaira og Diabekr naaede han endelig efter en temmelig anstrengende Rejse Staden Balsora, og bad strax den der herskende Sultan om en Audients.

*) Det aldgamle Erivan ligger i Syrien, ligesom Homs, for-
dum Emesa.

Saa snart Sultanen var bleven underrettet om Schemseddin Mohameds Grinde, lod han ham øjeblikkelig stedes for sit Havn, modtog ham meget naadig og opfordrede ham til at erklære, hvilken Hensigt han havde med dette sit Besøg i Balsora. Men saasnart han havde erfaret, at den ægyptiske Sultans Storvizier søgte efter Sonnen af den bedengangne Nuredin Ali, Sultanen af Balsoras forrige Vizier, gav han følgende Oplysning: — Nuredin Ali er allerede for længe siden død, og om hans Son Bedreddin Hassan veed jeg alene, at han forsvandt omtrent to Maaneder efter Fadrens Død, uden at Man siden har hørt det Allermindste til ham. Men hans Moder, en Datter af min næstforrige Vizier, er endnu ilive og boer her i Staden. —

Schemseddin Mohamed bad da Sultanen om Tilladelse til at besøge hende, og tage hende med sig til Kavira, hvis hun indvilligede i at forlade Balsora. Beredvillig indrømmede Sultanen hans Forlangende. Endnu i samme Time begav Storzvizieren sig, ifølge med sin Datter og sin Datterson, hen til det Palads, der var blevet anvist ham som hans Svigerindes Bolig. Det var en stor og prægtig Bygning, rigt prydet med Marmorsøjler og guldne Arabesker; dog Schemseddin Mohamed opholdt sig ikke med at betragte og beundre denne Herlighed; han kyssede med Nøvelse Døren og en Marmor-table, som i gulden Skrift fremviste hans afdøde Broders Navn, og forlangte sin Svigerinde itale.

Tjeneren viste ham ud i en rummelig Gaard, i hvis Midte der bævede sig en lille Bygning med rund Kuppel; dette Mindesmærke havde den omme Moder ladet opføre istedetfor Gravmæle over sin elskede Son, hvem hun troede død allerede for længe siden; og her

tilbragte hun den største Deel baade af Natten og Dagen under Bøn og Taarer. Ogsaa i denne Time var Matronen ifærd med at begræde sin elskede Bedreddin Hassan; just som Ehemmedin Mohamed traadte ind til hende, udtalte hun efterfølgende Vers!

— O Grav, o Grav, er hans elselige Væsen da ikke mere? Indeslutter Du virkelig, hvad der henrykte Alles Sjæl og Dje? O Grav, er Du end en Indgang til Himlen, er Du dog tillige en Glendighedens Afgrund her paa Jorden! —

Saa snart Vizieren havde bilst paa Matronen og bedet hende standse sine Taarer og holde Maaede i sin Smerte, aabenbarede han hende, Hvo han var og i hvilket Grinde han var kommen til Balsora. Efterat derpaa Mureddin Ali's Enke var bleven underrettet om, hvad der havde tildraget sig ved Fru Dejligheds Bryllup, og med hvilken Overraskelse Man havde fundet hiint vigtige Haandskrift i Bedreddin Hassans Turban, forestillede Vizieren hende sin Datter og hendes Søn.

Den nedbøjede Enke var bleven siddende paa sin Plads, som en Kvinde, der ikke mere tager nogen Deel i denne Verdens Anliggender. Men saasnart hun af sin Svoger havde erfaret, at den af hende med Smerte begrædte Søn maaskee endnu kunde være ilive, rejste hun sig og sluttede Fru Dejlighed og hendes Søn med inderlig Følelse i sine Arme. Men idet hun i Drengens skjønne Ansigt opdagede sin dyrebare Sønns Træl, kom hun atter til at græde af sit dybeste Indre. Dog disse Taarer vare af en langt mindre bitter Art end de, hun hidtil havde ladet flyde. Hun kunde fra dette Ojeblik ikke mere slippe Drengen af sine Arme, og bedækkede

ham med Kus og Kjærtegn i det Uendelige. Tillige fremsagde hun følgende Vers:

— Velkommen er mig Budskabet om Eders Ankomst; det har bragt mig den lykkeligste Efterretning i hele mit Liv! — Hvis han ønskede det, vilde jeg, istedetfor Vresklædning, raffe ham mit glæderige Hjerte, at han kunde gjøre med det, hvad han vilde, paa denne Gjenforeningens lykkelige Dag! —

Ugib gjengjældte sin Bedstemoders Kjærtegn med al ønskelig Varme, og Schemseddin Mohamed erklærede sin Svigerinde, at hun nu vilde gjøre vel i at forjage sin Kummer og sætte en Værendse for sine Taa-
rer. — I maa tillige — vedblev han: — berede Eder paa at følge med os tilbage til Kabira; Sultanen har givet sin Tilladelse dertil, og der er fra nu af Eders rette Hjem. Vi behøve ingenlunde endnu at opgive Haabet om at gjenfinde Eders Søn, min Sviger søn; Allah fører os stundom heelt underlig omkring i denne Verden. —

Muredin Alis Enke gik med Glæde ind paa dette Forslag og traf strax de nødvendige Foranstaltninger til Opbrud og Afrejse. Imidlertid afslagde Schemseddin Mohamed sit andet Besøg hos Sultanen af Balsora for at anbefale sig hos ham; overøst med Vresbeviisninger og med en gavmild Foræring til Sultanen af Kabira blev han endelig afskediget af Førsten, der ikkun meget beklagede, at han ikke havde kunnet give ham bedre Efterretninger, hans Broders søn vedkommende. Da saaledes Alting var beredt til Opbrud, forlod Storvizieren Balsora med sin Familie og sit talrige Følge, og slog ind paa Vejen til Damascus.

Da han var kommen i Nærheden af Staden, opflog han sine Telte udenfor den Port, hvorigjennem han agtede at holde sit Indtog, og lod besjendtgjøre, at han vilde holde Mast i tre Dage, forat hans Følge kunde udbylte sig, og han selv imidlertid kunde udsøge det Kjøstbarest, som den berømte Stad ejede, til en værdig Foræring for Sultanen af Egypten. Medens nu Schemseddin Moba med gjorde Udvalg imellem de kjøstbareste Stoffer og andre Kunstfrembringelser af sjelden Art, som Kjøbmandene bragte og forelagde ham i hans Telt, bad Agib sin sorte Hovmester om at føre ham rundt omkring igjennem Staden. — Der var endnu saa meget — yttrede han: — som han ønskede nærmere at betragte og beundre, og desuden drev hans Samvittighed ham til at indbente Oplysninger angaaende hiin arme Postejbager, hvem han i sit Hjertes Angst den forrige Gang havde kastet en Sten i Vandet.

Hovmesteren var ikke uwillig til at føje Agib i hans Ønske, og, efterat de af Fru Dejligbed havde faaet Tilladelse til Udflugten, gik de igjennem den Port, som var Lejren nærmest, ind i Staden. Efterat de havde besøgt de vigtigste offentlige Pladser og Bazarerne for kjøstbare og sjeldne Varer, iligemaade Dummiadernes ældgamle Moskkee, paa den Tid, da de Troende forsamle sig der til Andagt imellem Middags- og Aftenbønnen, kom de endelig, ligesom tilfældigvis, atter forbi Bedreddin Hassians Postejbagerbod. Bedreddin Hassan, som endnu stedse arbejdede i Flødetærter, gjenkjendte Agib øjeblikkelig, ilede ud paa Gaden til ham og spurgte, om han endnu erindrede sig ham. Ganske paa samme Vis som den forrige Gang sølte Bedreddin Hassan ogsaa ved denne Lejlighed en besynderlig indre Berørgelse, som han ikke for havde kjendt til, og heller ikke vidste at gjøre sig

til Herre over. Imidlertid besad han dog endnu Fatning nok til at byde Agib og hans Hovmester ind til sig og bede dem gjøre ham den Ære at fortære nogle af hans Flødetærter. Da Agib syntes at dvæle, bad han tillige denne om Forladelse for den Ængstelse, han forrige Gang havde voldet ham ved at følge efter ham udenfor Porten. — Jeg var mig virkelig ikke selv mægtig, — tilføjede han: — og vidste neppe, hvad jeg gjorde; der var ligesom Noget, der med uimodstaaelig, skjendt velgjørende Magt drog mig efter Eder, og jeg havde langtfra noget Ondt imod Eder ifinde. —

Forundret hørte Agib paa ham, og svarede: — Der er Maade med Alt, ogsaa med Venskab. Eders Godhed for mig er virkelig af en noget besværlig Art, og saasandt I ønsker, at vi skulle træde ind hos Eder, maa I forud love mig, at I ikke vil følge efter os, naar vi gaa. Hvis I søger os heri, ville vi komme igjen imorgen og besøge Eder, medens Vizieren min Bedstefader indkjøber Forærminger til Sultanen af Egypten. —

Saa snart Bedreddin Hassan havde lovet, hvad Agib forlangte af ham, traadte denne med sin Hovmester ind til ham, og Mesteren frembar nu nogle Postejer for dem, som ingenlunde stode tilbage for dem, de havde nydt forrige Gang. Bedreddin Hassan blev indbuden til at tage Plads hos Agib og tage Deel i Maaltidet; men da han i sin Glæde over den beviste Gunst vilde omfavne Agib, stødte denne ham tilbage med de Ord: — Bogt paa Eder selv! Nu begynder atter Eders Ven- skab at løbe af med Eders Fornuft. I maa nok holde af mig, men kjont i Afstand, maa jeg bede. —

Bedreddin Hassan adlød, men tog, uagtet gjentagen Opfordring, ingen Deel i Maaltidet; han var

alene betænkt paa at opvarte og underholde sine Gæster. Saaledes sang han et Digt til Magib's Vind, hvorfra han selv i samme Stund havde fortættet, og Over det blandt Andet led:

— Du Magib er for mig det herbesmaaede Paradies,
 og jeg fornaar i det Gaalededs Øieb, som jeg bærer til
 Dig. Du Magib's Blod er Artholstrømmen Rentar i
 Paradiset og jeg er bærer af vanmaate af Lort. — En
 ufulde Liane er enest for Dig i mit Hjerte, og et kofte
 bart Lære har udbrød for Dig derinde. —

Saa snart Bedreddin Gassan's Gæster vare borte og med at vin, bragte han dem Rand til at vadde deres Hænder og et slumende lundt Klade til at avertere dem i. Derpaa tillavede han en koftelig Serbet, som han afshede med den reneste Snee, og fredentide Magib den med de Ord: — Du engang, ædle unge Herre! Det er den kofteligste Deservat, og jeg ser vel antage, at I aldrig har imogt nogen liffagere. —

Da Magib med Her Korneplie havde druffet af Serbeten, stilledes Bedreddin Gassan Slaalen, faldte den vaanu, og overrafte Gillingen den. Denne vilte sigleens Lyffen af walia Wyr, der han iemte Slaalen indtil Vunden.

Da nu saaledes baade Magib og hans Hovmester have fuldfommen indforfulde kaffede de Wivvovdin Gassan for den nyere gres Medværing, tegn Kille og stede koflig bort, efterdem det allerede var blevet silde. Saa snart de havde naat Pyxen, begav Magib sig først ind i Koftefattet. Der vandre hans Medværing ham med Her Langiel; sjelden fik hun ham at se, uden at Lærene hem hende i Dyrne, efterdem han stede for-

nyede Mindet hos hende om hendes tabte Søn. Ogsaa denne Gang udgjød hun Taarer, idet hun med Lidenskabelighed omfavnede ham og sagde:

— O min Søn, min Glæde vilde være fuldkommen, hvis jeg saaledes kunde slutte min Søn Bedreddin Hassan i mine Arme, som jeg nu omfavner Dig! —

Derpaa lod hun Aftensmaden bære frem, bad Agib tage Plads hos sig, og begyndte at tale med ham om hans Spadsjeregang, idet hun udtrede den Mening, at han vist maatte være kommen sulten tilbage. Tillige lagde hun ham for af en ganske fortræffelig Flødetærte, som hun egenhændig havde tillavet. Vi vide nemlig allerede ifølge Bedreddin Hassans Udsagn, at den ædle Dame forstod dette bedre end nogen Anden. Ogsaa Hovmesteren fik sin Deel af Ragen, og Matronen ventede at høste stor Nøjs derfor af dem begge. Men da de allerede havde spist sig mætte hos Postejbageren, formaaede de ikke at tvinge saa meget som en Mundfuld ned, hvilket rigtignok, i det Mindste for Gildingens Bedkommende, vidnede overmaade stærkt for det Overordentlige i Bedreddin Hassans Gjæstfrihed.

Neppe havde Agib smagt det ham tildeelte Stykke Tærte, førend han nødtes til at lægge det fra sig igjen; ogsaa Gildingens maatte lade sit Stykke ligge, saa ondt det end gjorde ham.

Saa snart Nuredin Ali's Enke blev dette vaer, henvendte hun med stor Forundring Ordet til Agib og sagde: — Er det muligt, min Søn, at Du forsmaaer en Ret, som jeg selv har tilberedet? Du maa vide, at Ingen i Verden formaaer at lave saa gode Flødetærter, naar jeg undtager din stakkels Fader, hvem jeg har lært Kunsten. —

— Kjære Bedstemoder, — svarede Agib: — J fortaars vistnok Anders Kunds usgarns; men J maa undskyldes, naar jeg leder Dem ind, at J den dag laaet Huset overgaaet af en Postsbager, som bare inde i Staden. Vi have nemlig laaet Husbetjenten hos ham, som vare meget bedre end denne. —

— Sporiedes Svaban^{*)}, — spurgt Matronen udsende og med Garme: — mener Du, at Man har betruet Dig, Dødsstuen over min Sønnen, forat Du skal føre ham omkring i Kipperne og lade ham vise det som en bver anden Vjalt? —

— Naatige Herferrinde, — svarede Guldungen: — vi talte kun om at Dødsstue med en vormalig det Postsbager, den betalte i det Staden, men node ikke det Mindste hos ham. —

Men denne Herferrindes forlonede ingenlunde den opbragte Dame; meget mere rejste hun sig og lede ind i Skumhedden og hamedes Telt for at anslaae Godsmesteren, og herfra skule hun sig paa en saadan Maade, at Stuepigen ingenlunde vilte sig oplagt til at bære over med den ulovlige Slave. Af Naturen lidelig og opbrøstende, lod hun ikke denne skønne Ystlighed til at svime i Bredde gaa ubemidlet forbi, men lede ind i Matronens Telt og foer los paa Godsmesteren, loet hun med Torbensstemme raabte: — Herlige Slave, roer Du saaledes at misbruge min Tillid? —

Maaget nu Agib's Udslag var ulstraffelig Modstand imod ham, vobled den yunne Slave dog at berøste Sagen. Fremden betruet vedlev at gjentage sin Poststand, at de bare bare inde ved en Postsbager og nydt saa

*) Det almindelige Navn for sorte Guldinger.

mange Postejer, at de ganske havde mistet Appetiten til Aftensmaden. Iligemaade havde Postejbageren overflodig beværtet dem med den kosteligste Sorbet. —

— Usling, — raabte Storbizieren: — vedbliver Du endnu at nægte? —

Shaban havde virkelig Frækhed nok til at sværge paa, at det var aldeles usandt.

Bizierens Brede kjendte nu ingen Grændser længer; han troede naturligviis sin Dattersen bedre end den elendige Slave. Imidlertid bekæmpede han dog endnu Udbrudet af sin Forbittrelse, og sagde til Hovmesteren, at han endda vilde tro ham paa hans Ord, hvis han formaade at spise den Flødetærte reent op, som stod paa Bordet.

Uagtet nu den paagjældende Tærte var et temmelig drojt Stykke, og Hovmesteren havde spist, saalænge han kunde aarke, besluttede han dog at underkaste sig den forlangte Prove, og skar sig et Stykke af Tærten. Med et Suk saae Agibs Bedstemoder sin skjonne Tærte givet i det sorte Afstums Bold. Men hendes Frygt og Værgelse vare overflodige; thi saasnart Hovmesteren førte Stykket til Munden, blev han vammel, og maatte lægge det fra sig igjen for ikke at faa ordentlig ondt. Alligevel gav han sig ikke tabt, men holdt endnu fast ved Løgnen, idet han forklarede, at han den foregaaende Dag havde taget saa godt til sig, at han endnu aldeles manglede Madlyst.

Men nu var Storbizierens Taalmodighed ogsaa tilende. Oprørt over sliig grændseløs Uforsømmethed befalede han, at Hovmesteren skulde have en dygtig Bastonade. Da først blev Slavens Hukommelse vækket, og han tilstod, at Agib kun havde fortalt den rene Sand-

hed. Men ondskabssfuld var han, og ondskabssfuld blev han; hans Befjendelse blev nemlig givet i følgende Form: — Han og Magt havde ganske rigtig været inde hos en Postsbager og spist Postejer, som vare hundrede Gange bedre end den, der stod paa Bordet. — Havde denne været af samme Slags, skulde hans tidligere Paastand, der nu maatte gjælde for Yogn, nok have bestaaet sin Prove. —

Denne ondskabssfulde Erklæring gik den ærefjære Matrone nær til Hjerte, og hun vttrede ærgærlig: — Det er kun Yogn og Paas, at hine Postejer skulde have været bedre end de, som jeg laver, og Du skal vistelig staa til Ansvar for hvad Du har sagt. Spring strax ind i Staden og hent mig een af de lovpriiste Tærter! —

Gildingen fik Penge og løb ind i Staden for at hente det forlangte. — Kjære Postsbager, — sagde han, saasnart han halv aandeløs var traadt ind i Bodden: — her er Penge, lad mig faa en Flodepostej, men een af de bedste, af de allerbedste! Een af vore Hersefænder bilder sig ind, at hun kan lave dem ligesaa gode. —

Geldigviis havde Bedreddin Hassan endnu ganske friske og varme Postejer. Han udvogte een af de bedste, pakkede den omhyggelig ind, og overgav Gildingen den med de Ord, at han ganske trostlig kunde ansee hans Postejer for de bedste i hele Verden, eftersom kun eet eneste Menneske foruden ham selv kjendte den kostbare Hemmelighed, nemlig hans Moder, hvis hun endnu levede.

I stovvende Fart, forat Tærten ikke skulde blive kold og miste Noget af sin Smagfuldhed, ilede Hobmesteren tilbage til Lejten, og overtrakke Mureddin Als Enke den forlangte Postej. Matronen tog begjærlig imod den og beed deri; men neppe havde hun faaet Smagen

deraf i Munden, førend hun med et højt Skrig faldt i Afmagt.

Den endnu tilstedeværende Bizier kom ved dette overraskende Tilfælde i stor Forlegenhed. I sin vderlige Raadvildhed stænkede han bende Sorbet i Ansigtet, den eneste forfriskende Bædske, han havde ved Haanden, og holdt bende den duftende, endnu varme Postej under Næsen. Og hans kjærliche Bestræbelser kom ikke til at savne deres Løn; Matronen samlede sig atter og udaandede ved de første Yttringer af det tilbagevendte Liv følgende Ord: — Barmhjertige Allah, min Søn, min dyrebare Søn — maa have bagt denne Tærte! —

Det er vanskeligt at sige, om Bizieren Ehemseddin Mohamed følte størst Glæde eller Overraskelse ved denne sin Svigerindes Paastand, at Bedreddin Hassan maatte have bagt den bende af Hofmesteren bragte Flødepostej. Dog, ved nærmere Overvejelse fandt han Sagen kun lidet sandsynlig, og spurgte Nuredin Alis Onke, hvilke Grunde hun havde for sin Tro, og om ikke een eller anden Postejbager kunde bage ligesaa gode Kager som hun selv og Bedreddin Hassan. —

— Jo vistnok kan der gives Postejbagerer, som lave ligesaa gode Kager; — svarede Matronen: — men eftersom jeg tilbereder mine paa en ganske særegen Maade og alene har indviet min Søn i Kunstens Hemmelighed, kan der neppe være Tvivl om Nødtigheden af min glædelige Aensje. Lad os da være glade, min Broder! Endelig have vi fundet den længe og forgjæves med Smerte eftersporede Bedreddin! —

Men Storvizieren bad den af Sorg og Glæde exalterede Matrone at bekæmpe sin Utaalmodighed, idet han

tilføjede: Vi skulle snart faa at vide, hvorledes det i Børlighedens Længsel sammen med denne Postbager! Maa vi lade dette Menneſte bente brænd til os i Lyset, ville I og min Datter jo snart kunne afgjøre, om det er Medredens Hæder eller ikke. Men I maa betragte ham fra et Skul, hvor han ikke kan oplyse Øter; thi jeg anſer ikke, at Gjensjendelsen ſkal inde Sted i Samfundet. Jeg var nemlig allerede i mine Tanker forud beſtemt, hvorledes jeg vil indlede og ajourføre det Hele med min herte Svigerien, hvis det uſelſig ſkulde være ham; det ſkal blive et rigtig ſmukt Øventyr, maa I tro. —

Da Buzeren vendte fra Kvindeteltet tilbage til ſit eget Telt. Her lod han ſit høitredſindſtøve af ſine Kæll komme, og gav dem følgende Befaling:

I ſkulle hver og en tage en dygtig Stok i Gders Haand, og ſaa ſølge med Svabian ind i Staden til den Poſtbager, ſom han nok veed. Snarſt I have be-
trædt hans Bed, give I Gder hver til med Gders Stofke at ſtaa Alting tilfjer, hvad I forſinde der; og ſpørger Poſtbageren hvor om, om I ſkulle I træffe ham og Udſættelse, ſkulle I blot til Gjengæld ſpørg, om det ikke er ham, der har høgt den Kvindetarte, ſom nylig var bleven hentet hos ham. Betragter han dette, ſaa griber og banker ham forfrætlig og ſiger ham hvor berod til mig! Men ſpørges Gder vel om at ſtaa ham, anſerendes for at tilføje ham mindre Læs. Maa nu og afſerer min Befaling! —

Udendelig adlyde Buzerens Synere. Snarſt de er Kjøbt og Kommet være bleve ſette ind i Bedre-
køben Hæderens Bed, gave de sig med Gders Stofke til ſtaa at ſentereſſe Mit, hvad ſtræbeligt var beente: —

Fade, Tallerkener, Glas, Potter, Skaae, Kageformer, endogsaa Borde, Stole og Bænke, og anrettede en heel Overkommelse af Syltetøj, Fløde og Sorbet. Den arme Bedreddin Hassan var nærved at fortvile ved dette forfærdelige Skue og spurgte i den ynkeligste Tone, hvorfor han blev behandlet paa sliq grusom Maade.

— Har I maaskee ikke bagt den Tærte, som den sorte Gilding nylig hentede hos Eder? — spurgte Folkene ham.

— Jo det vil jeg ikke nægte; — svarede Bedreddin Hassan grædefærdig: — men deri finder jeg intet Ondt. Jeg udfordrer Alle og Enhver til at lave en bedre. —

Men istedetfor herefter at give nærmere Forklaring, fortsatte Vizierens Folk deres Odelæggelsesarb, ja knuste tilsidst endogsaa Ovnen, hvori Kagerne bleve bagte.

Imidlertid vare alle Naboerne løbne sammen. Da de saae halvtredstindstove med Knipler bevæbnede Mænd hufere paa denne Maade, vilde de naturligtviis have Marsagen til sliq voldsom Fremgangsmaade at vide. Da tog Bedreddin Hassan endnu engang Mod til sig og spurgte, hvorfor Folkene saaledes ruinerede Alt, hvad han ejede.

— Har I maaskee ikke bagt den Flodetærte, som hiin Gilding nylig hentede hos Eder? — spurgte Mændene atter.

— Jo, det har jeg rigtignok, — svarede Bedreddin Hassan atter: — og vil være mit Arbejde bekendt for Alverden. —

Men nu bemægtigede Folkene sig ham, uden at ville høre Mere, bandt ham Hænderne paa Ryggen med Lærredet af hans egen Turban, slæbte ham med Bold ud af Bodden og fjernede sig med ham.

Dog flig en Voldsbandling oprørte paa det Hef-
tigste den sammenløbne Mængde; som rasende kastede den
sig over Vizierens Folk og vilde befri den arme Bedred-
din. Men i det Samme viste sig en Afdeling Soldater,
udsendt af selve Statholderen i Damascus, adlyttede
Mængden og forkyndte, at Postejbagerens Bortførelse
skete med den højeste Dyrbheds Bidende og Viltie. Stor-
vizieren Ehemseddin Mohamed havde nemlig ladet
Statholderen vide, hvad han havde iærk, og udbedet sig
denne høje Embedsmands Tilladelse og Beslyttelse; og
Statholderen af Damascus, som var Sultanen af Egypten
underdanig, vogtede sig vel for at træde hans be-
trøede Storbiziers Dnske i vejen.

Den stakkels Bedreddin Hassan blev altsaa,
uagtet alle sine Taarer og fortvivlede Skrig, slæbt bort
af Storbizierens Folk. Fergjæres gjentog han sit Spørgs-
maal, — hvad han da egentlig havde forbrudt; — Stoffe-
mændene svarede kun med det alt oftere gjentagne Spørgs-
maal, om han ikke havde bagt — — etc. etc. Da han
endelig naaede ud til Lejren, maatte han her under streng
Bevogtning vente, indtil Vizieren var kommen tilbage
fra Statholderen i Damascus. Men saasnart denne var
vendt tilbage til sin Lejr, lod han strax Postejbageren
føre for sig. Med Taarer i Øjnene gjentog Bedred-
din Hassan nu atter sit Spørgsmaal, hvad han dog
havde forbrudt.

— Har Du bagt den Postej, Du nok veed? —

— Det vil jeg aldrig naaete; — svarede Bedreddin
Hassan: — men deri, haaber jeg, er der intet Dndt. —

— Intet Dndt? Ja, det skal Du vel faa at
føle! — foer Vizieren imod ham: — Med dit Liv skal

Du komme til at bøde for, at Du har bagt en saa usel Tærte. —

— Store Allah, Hvad hører jeg? — udraabte Bedreddin Hassan: — Er det da en Forbrydelse til Døden at have bagt en daarlig Flødetærte? —

— Ja, det er det; — lod Bizierens Svar: — og Du har intet Andet at vente af mig. —

Under denne Samtale blev den unge Mand opmærksom betragtet af de tvende Kvinder, og uagtet der var forløbet saa lang Tid, siden de havde seet ham sidst, gjenkjendte de ham dog uden Vanskelighed. Deres Glæde herover var saa overvældende, at de begge faldt i Usmagt. Da de atter kom til sig selv, vilde de styrte ud og kaste sig den gjenfundne Søn og Gemal om Halsen; men endnu i rette Tid gjenkaldte de sig det Løfte i Erindringen, som de havde givet Storbizieren, og bekæmpede Kjærlighedens og Naturens Følelser i deres Hjerter.

Ebemseddin Mohamed havde bestemt at drage bort den samme Nat; han lod derfor Teltene afbryde og Bøgnene samt Vastdørene udruste til Afrejse. Bedreddin Hassan lod han indespærre i en vel forvaret Kiste og læsse paa en Kameel. Saasnart Alting var beredt, begav Ebemseddin Mohamed sig paa Rejsten med sit Følge, og vedblev at drage frem lige indtil den følgende Nats Indbrud; da gjorde han atter Holdt og lod Teltene opslaa. Nu tog Man den arme Bedreddin Hassan frem af hans Kiste og gav ham at spise, men holdt ham paa det Strengeste fjern fra hans Gemalinde og Moder. Saaledes vedblev det at gaa alle de tyve Dage, som Rejsten varede.

Saa snart Karavanen havde naaet Kabira, lod Storzieren slaa Vejr udenfor Staden. Bedreddin Hassan blev atter tagen frem af sin Kiste og bragt for den frygtelige Schemseddin Mohamed. Frygtelig Ifandhed! — Ibi i den arme Postsbagers Nærvarvelse meddeelte han en Sommermand Befaling til at hente Træ og tildanne en Pæl med en dvatig lang og skarp, i Ilden bærdet Spids.

— Herre, hvortil denne Pæl? — spurgte Bedreddin Hassan bævende.

— Jeg vil spidde Dig derpaa, og saaledes lade Dig bære gennem Staden, forat alle Folk kunne faa en elendig Postsbager at see, som ikke bedre forstaaer sin Kunst, end at han glemmer Peberen. —

Den ulukkkelige Bedreddin Hassan slog Hænderne sammen og beklagede sig over denne Gruisomhed paa en saa komisk Maade, at Storzieren maatte anvende bele sit Herredomme over sig selv for at forblive alvorlig.

— Store Allah! — udraabte han: — Fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte, skal jeg miste Livet paa en saa gruusom og skammelig Maade! — Hvo var dog nogensinde hørt Magen? Hjemme i mit Huus har Man edelagt Alt, hvad jeg fattige Staffel besad, og jeg er bleven indespærret i en Kiste og senere dømt til Døden, — fordi — ene og alene fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte! — Handle da Mohamedanere saaledes imod hinanden, Mennesker, som have gjort sig Retfærdighed og Barmhjertighed til daglig og ufravigelig Pligt, og som satte deres Ore og Lykke i Udøvelsen af gode Værker? Ja — jeg maa visseelig være falden i Hænderne paa de aller værste Menneskeædere! — Forbandedt være alle Flødetærter og Alverdens Peber! — Gid

Eders sidste Stund maa vorde saa pebret, som I synes at onske det! —

I denne Tone vedblev den stakkels Bedreddin Hassjan at beklage sig under rigelige Taarestrømme. Men da nu endelig Pælen virkelig blev hidslæbt, udstødte han et højt Skrig ved det frygtelige Syn og raabte: — O Allah, kan Du da ogsaa tillade, at jeg kommer til at lide en saa kvalfuld og skjændig Død? Og for hvilken Forbrydelse? — Hverken for Tyveri eller Mord eller Frasald i min Tro, men alene fordi jeg har ikke brugt Peber til en Flodetærte! Har jeg da virkelig forseet mig, saa giv mig, hvad der hører til en Flodetærte, og jeg skal visseelig lave Storbizieren een, der er pebret nok! Gid den maatte brænde og fortære hans Indvolde. —

Imidlertid var Natten rykket temmelig vidt frem, og Schemseddin Mohamed lod derfor den ængstede Bedreddin Hassjan igjen spærre ind i hans Kiste, idet han sagde: — Nu er det for mørkt til at Man kan see at spidde Dig. Men vent blot til imorgen, saa skal Du visseelig komme til at sprælle! Hvilken Fuser! Ingen Peber til en Flodetærte! —

Kisten blev igjen læsjet paa Kamelen, og de øvrige Kameler bleve ligeledes bepakkede. Storbizieren satte sig tilbest og lod Kamelen med den i Kisten indespærrede Bedreddin Hassjan føre foran sig, og drog ved Nattetid med sit Følge ind i Staden. Gaderne vare ganske øde, og der lod sig paa denne Tid intet Menneſke see; i Stilhed naaede den besunderlige Procession Storbizierens Palads. Her blev Kisten læsjet af; men Schemseddin Mohamed forbyd paa det Strengeste at aabne den uden hans Tilladelse. Medens nu de øvrige Kameler

bleve aflæstede, tog *Schemseddin* *Mohamed* sin *Swigerinde* og sin *Datter* til en *Side* og henvendte sig til den *Sidste* med de Ord: — Lovet være *Allah*, at han lykkelig igjen lod os finde din *Gemal*! Du erindrer Dig vistnok endnu ganske tydelig dit *Brudelammers* *Indretning*, ikke sandt? Lad det bringe aldeles i den samme *Stand*! Og er Du tvivlsom i een eller anden *Henseende*, saa lad den af mig nedskrevne *Beretning* tjene Dig til *Veiledning*! *Imidlertid* skal jeg selv besørge det øvrige *Fornødne*. —

Med *Henrykkelse* udferte *Fru Dejlighed* sin *Faders* *Befaling*, og *Storvizieren* paa sin *Side* lod *Salen* igjen bringe aldeles i den samme *Stand*, som den havde været i, dengang *Bedreddin* *Hassian* var truffen sammen der med *Sultanens* *puffelryggede* *Staldkarl*. Ikke saa meget som een eneste *Kjærte* blev forglemt; og saasnart alt dette var færdigt, gik *Storvizieren* ind i sin *Datters* *Kammer* og lagde *Bedreddin* *Hassians* *Klæder*, *Turban* og *Pung* paa en *Stol* ved *Sengen*, ganske saaledes som *Bedreddin* *Hassian* havde efterladt sig det. Derpaa bed han sin *Datter* lægge sig tilfængs, og, naar *Bedreddin* *Hassian* traadte ind, beklage sig over, at han var bleven saa længe udenfor, og bede ham igjen at indtage sin *Plads* ved hendes *Side*. — *Imorgen* — sluttede *Storvizieren*: — vil Du da mere mig og din *Swigermoder* ved *Fortællingen* om, hvad der om *Natten* er foregaaet imellem *Eder*. — Med disse Ord forlod *Schemseddin* *Mohamed* sin *Datter*.

Efterat *Storvizieren* havde ladet samtlige *Tjenere* forlade *Salen*, paa tre eller fire *fortrolige* nær, bed han

een af disse at hente Bedreddin Hassan, bringe ham ind i Salen i bare Skjorte og Underbeenklæder, lade ham der alene og lukke Døren af efter ham. Saa dybt, rystet og ulykkelig Bedreddin Hassan end folte sig, fik Tjeneren ham dog klædt af, førend han endnu var bleven rigtig vaagen, og bragt ind i Salen, forinden han endnu rigtig havde samlet sine Tanker. Ganske forstumlet af den lange Rejse i den bælgmørke Kiste og efter den dybe og tunge Sovn saae Bedreddin Hassan sig om i Salen til alle Sider, gned sine Djne, og vilde ikke tro sine egne Sandser. Omgivelserne havde pludselig kaldt ham Omstændighedbederne ved hans besynderlige Bryllup iminde. Tilslidst kunde han dog ikke længer tvivle paa, at han jo befandt sig i den samme Sal, hvor han var stødt sammen med den puffedryggede Staldkarl. Men hans Forbauselse steg endnu højere, da han forsigtig havde nærmet sig en aabenstaaende Dør, og inde i Værelset saae sin Klædning ligge paa selv samme Sted, hvor han tydelig erindrede sig at have lagt den sin Bryllupsnat.

— Store Allah, sover jeg eller er jeg virkelig vaagen? — spurgte han sig selv og gned paany sine Djne. Da aabnede Fru Dejligbed, som med inderlig Fornøjelse havde været Bidne til hans Forundring, Sengenombænget, stak Hovedet ud og sagde i ombædsfuld Tone: — Min kjære Gemal, hvorfor staaer I dog der i Døren? Kom og indtag Eders Plads ved min Side! I har allerede længe været ude, og jeg forbausedes højlig, da jeg vaagnede og fandt mig alene. —

Saa snart Bedreddin Hassan i den unge Dame, der saalunde tiltalte ham, havde gjenkjendt sin yndige Brud fra længst forsvundne Dage, fik han ligesom et nyt Hjerte i Livet og traadte ind Værelset til hende. Men istedet-

for at gaa iseng til hende, nærmede han sig, Hovedet ganske fortumlet af alt det, som var medt ham i de sidste ti Aar og som han umulig kunde samle under een eneste Nats Eventyr, sine Klæder og sin Pung, der laa paa Stolen ved Sengen. Men saasnart han med Opmærksomhed havde undersøgt disse ham vel bekendte Gjenstande, udraabte han med høj Røst: — Ved den store, levende Allah, det er mig aldeles ubegribelige Ting! —

Fru Dejligbed gottede sig inderlig over hans Forlegenhed og tog atter tilorde: — Men vil I da ikke lægge Eder tilsengs igjen? Hvad er der vel ved Eders Klæder og Eders Pung at see? Har I da ganske glemt, at det er Eders Bryllupsnat, siden I saaledes lader Eders Brud vente? —

Da traadte Bedreddin Hassfan hen til sin Gemalinde og spurgte: — Siig mig oprigtig, om jeg har været længe borte fra Eder! —

— Hvad er det for en underlig Tale, min kjære Bedreddin? — spurgte hans Gemalinde til Gjengjæld: — I har visielig været altfor længe borte fra Eders ventende Brud, endskjendt det vel kun er nogle faa Djeblikke, siden I fjernede Eder. I maa være forunderlig adspredt, eller ogsaa gaaer I idrømme. —

— Jeg erindrer mig vel, at jeg har været hos Eder, — svarede Bedreddin Hassfan: — men tilfælde, at jeg, siden jeg forlod Eder, har opholdt mig ti Aar i Damascus og baat Postejer. Men hvis det virkelig er sandt, at jeg har sovet hos Eder inat, maa det jo være Snak, om ikke Banvid, med de ti mellemliggende Aar. Hav blot den Godhed at hjælpe mig lidt tilrette med Tidregningen; ellers maa jeg frygte for at miste Forstanden. Siig mig først ganske oprigtig: — Er mit Bryllup

med Eder heller ikke Andet end tom Indbildning eller en tøffet Drom? —

— Eders Bryllup er Virkelighed, kjære Herre; Eders Opbold i Damascus derimod er en Drom. — svarede Fru Dejlighed, idet hun kun med Anstrengelse undertrykte sin Latter.

Ej, — raabte Bedreddin Hassan og gav sig til at lee højt: — saa gives der ingen lystigere Historie! — I skal blot høre, hvilken snurrig Drom! Jeg er overbevist om, at den vil more Eder. I maa da forestille Eder, at jeg i denne Dragt, hvori I her seer mig, befandt mig liggende udenfor een af Damascus' Porte, af en spottende Folkeskare blev ledsaget ind i Staden, flygtede ind til en Postejbager, der lærte mig sit Haandværk og tog mig i Søs Sted, og endelig indsatte mig til sin Universalarving. I kan vel tænke Eder, at den største Deel af min Arv bestod i Kageformer, Tallerkener, Fade og allehaande andre Slaar af lignende Slags. I Damascus levede jeg derpaa bele ti Aar som en god og rolig Borgermand, drivende Postejbagerprofessionen og ærlig svarende Skatter og Afgifter. — Dog det vilde blive altfor vidtløftigt at fortælle Eder bele Indholdet af min Drom. Men vel var det, at jeg tilsidst vaagnede; thi ellers havde Man spiddet mig livslevende paa en Pæl, uagtet bele min Forbrudelse ikke bestod i Andet, end at jeg havde lavet Flodepostejer uden at komme Aever deri. — Har I nogensinde hørt Måge til naragtig Drom? —

— Nej, det maa jeg tilstaa! — svarede hans Gemalinde, idet hun gav sin Latter frie Tojler: — Men Allah være lovet, at det kun var en Drom! —

— O ja, tilvisse, jeg har lidt overmaade meget, og har neppe endnu forvundet det. Det er dog under-

slag, at en blot Drom kan gjøre sig et Indtryk paa Yverret og Sandset. Mit Hjerte banker vildt og endnu af Dødsfrygt, og mit Præme er ligesom tønderfuldt af Dødsbet i den forbandede Kasse ovenpaa en tung travende Kameels Øse. — Nu, I har Vei, Allah være lovet, at det kun var en Drom! Nu vil jeg igjen gaa til sengs og see til at drømme behageligere — i Guds Arme, min elskelige Brud. . . .

Maarit sine andre Fortællelser tilbragte Bedreddin Gassan dog lunaftra nogen rolig Nat i behagelige Drømme. Hevet Dybbel toer han angik og af Synnen og frygte sig selv, om han drømte eller vaagede. Tilsiidst kunde han ikke holde det ud længere, han maatte vaagne forvilde sig om Beskæftigheden af sin Vokse. Gnistig rejste han sig i Sengen, slog Dødbangen tilside og strækte omkring i Værelset. — Ganske rigtig, — sagde han derpaa til sig selv. — Det er det samme Værelse, hvori jeg snarrede den elskelige Puffeluggede den dejlige Brud bort ligesom Næsen. —

Imidlertid havde han dog endnu ikke endt sine Døvlens Kampe, da Dagen begyndte at ramme, og Bisheren Schemeddin Mohamed bankede paa Døren, strax efter adskilde og traadte ind for at ønske Brudefolkene en god Morgen. Med den højste Forbavselse saae Bedreddin Gassan den ham kun altfor vel bekendte fremtellig Mand for sig, som havde villet tage ham grusomt af Dags, fordi han havde lavet Fledespulejer uden Vels. Imidlertid havde han dog ingenlunde mere Udseende af den blodtørstige Dommer, som havde angiket ham saa håardt, hans Ansigt var mildt og smilende som en god Faders, der besøger sine Børn.

— Det var altsaa Eder, — udraabte Bedreddin Hassan, saasnart han havde fattet sig noget efter sin første Skræk og Overraskelse: — det var altsaa Eder, som fordømte mig til en saa skammelig Død alene for en urebret Flodetærtes Skyld? Jeg gyser endnu, naar jeg tænker derpaa! —

Vizieren kom til at lee højt, og gav sig, for paa eengang at sætte ham ind i Birkeligheden, hvoraf han saa længe havde været ude, til at meddele ham den sande Sammenhæng med hans Bryllup, Udlændighed og senere Bortførelse. Den mest overraskende Oplysning var dog den, at en veldædig Mand, som det var fremgaaet af den puffeltryggede Staldkarls Forklaring, var den egentlige Ophavsmand til hele Eventyret, idet samme havde ført ham ind i Storvizierens Huus, og imod sit eget Vidende ogsaa ind i hans Familie. — Min kjære Brodersøn, — saaledes sluttede Vizieren, idet han med Omhed omfavnede Bedreddin Hassan: — jeg beder Eder om Tilgivelse for alt det, jeg har ladet Eder lide siden vort Møde udenfor Damascus! Jeg vilde ende Eventyret, som det var begyndt, og imod dit Vidende kaste Dig i Armene paa den Dig bestemte Lykke. Jo mere Du har maattet gennemgaa for at naa den, desto mere fortryllende maa den nu ogsaa forekomme Dig. Skilsmisens og Smertens Tid er nu forbi; Du er gjengivet dem, der vare Dig de Dyrebareste paa Jorden, for aldrig mere at blive adskilt fra dem. —

— Medens Du klæder Dig paa, vil jeg gaa ind til din Moder, som utaalmodig længes efter, igjen at slutte Dig i sine Arme; hun vil bringe Dig din Søn, den lille Agib, som Du jo kjender fra Damascus, og til hvem

dit Hjerte drog Dig hen, uden at Du vilde at forklare Dig det! —

Svaret besleddes ikke Løb, der ere udtesfulde nok til endog blot at sannde den Hentykkelis, som Medred- din Gudsan følte, da han atter omfavnede sin Moder og sin Søn. Der var næsten ingen Gude paa Glædestaarer og omme Myrteegn. Der manglende nu intet Mere i Medred- din Gudsans fuldkomne Lykke, han følte sig jo omgivet af Alt, hvad der var ham durs- bart, og Fremtiden løste ham indde gjennem klare rosen- farvede Skyer.

Imidlertid havde Ehemæddin Mohamed be- givet sig ey til Sultanen for at bevælte ham det lyffelige Udvald af sin Høje. Da Højet saad de ved denne Leilighed ham meddelte Begivenheder saa overvunden- lige, at han lod dem uforsøvet beskrive og hentsætte i Mjødarslivet til efterfølgende Slægters Korffab og Op- bygge. Ithemaade lovede han at drage Storsviperens Broderføn og Dattermand i sin Nærbed, gjøre vel imod ham og have ham til een hans Talenter og Korbøth værdig Stilling.

Saa snart Storsviperen var vendt tilbage fra Sul- tanen, havde de fem over al Raade lyffelige Mennesker ikke Andet at tænke paa end at leve for deres Lykke og for hverander. Den naadrige Himmel begunstigede deres omme Forætt; aldrig har der været nogen mere lyffelig Familie til end denne, og først seent og med staausum Spand stulte Dødens Vægt dem fra hverander.

Saalunde lyder Storbizieren Giasars Historie. De Troendes Bebersker havde fundet et overordentligt Bebag deri, og endnu lang Tid efter vandt disse mærkværdige og morsomme Livsbegivenheder ham isinde, fremkaldende Latter og godt Lune.

Aly Shab

eller

Den falske Kbalif.

En Aften havde Harun al Naschid, Kbalifen af Bagdad, fire og tyve af sine navnslundigte Hofmand forsamlede omkring sig. Digtieren Abrahym Isaak-el-Nedym, Digteren Abul Naas, Barmherten Giasfar, Kbalifens Stormier og beyre Haand, Meškur, band Meled Shafiq og Kalligraffen af band Metallinger, vare ogsaa tilstede, og Samtalen drejede sig om Digterkunst og Digtalekter. Man fortalte song, fremtogte Digte og syngte Waader. Ved alt dette var det utermærket Hertz Meled, og de Diktalekterende havde om Tilladelse til at drage sig tilbage. Kbalifen var naadig nok til at give denne. Daa Giasfar og Meškur vilde anderledes sig tillige de Digtale, men Kbalifen lod dem tilbage, lod Giasfar atter tage Meled, og syngte ham og har ved sig, hvorfor han drage det vilde holde ham tilbage hos sig.

Allab alene kjender det Skjulte. - - svarede Stormieren.

Da oplyste Harun, at han havde faaet et eventyrligt Forsat: som de skulde hjælpe ham med at ud-

føre. De skulde nemlig alle Tre forklæde sig som Kjøbmænd og tilbringe Natten paa Tigrisfloden, i en Barke sejlende frem og tilbage indtil Morgengry.

— Jeg keder mig; — slattede han: — jeg bærer ligesom en Byrde paa Sjælen. Trods alt det Interessante og Morjsomme, som denne Aftens Underholdning frembragte, har jeg dog ikke haft nogen rigtig Glæde deraf; maaskee lykkes det mig bedre at adsprede mig paa denne Maade. I vide jo, at det er Tiden for natlige Lystfarter paa Strømmen, og at baade Rige og Fattige unde sig denne Fornøjelse. —

— Mægtige Hersker, — svarede Storvizieren, idet han med et let Suk opgav sin blide Nattero: — Du har at befale; og har Du isinde at gjøre en Lystfart paa Tigrisfloden, indseer jeg ikke, Hvo der skulde kunne hindre Dig deri. —

— Saa ville vi uden Tidsspilde bryde op. — ytrede Kbalifen, og kort efter forlode de alle Tre under Forklædning Paladset, gennem en hemmelig Dør, som førte ud til Floden.

Til deres store Forundring fandt de her ikke saa meget som een eneste af de mangfoldige Gondeler, som paa denne varme Aarstid ellers plejede at bedække Floden ved Nattetid. Over al Maade forundret forlangte Hærun at vide af sin Storvizier, af hvilken Aarsag Floden denne Nat var aldeles øde, og hvorfor Bagdads Indvaanere ikke, som sædvanlig, foretog sig Lystfarter derpaa.

Da Giafar blev Svaret skyldig, tog Mesrur Ordet og sagde: — Folk ere ikke til alle Tider lige oplagte, naadige Hersker; og naar Alt kommer til Alt, egner denne Fornøjelse sig dog alene for de Rige og

Uafhængige, som, naar de have gjennemvæget Matten med Lyftighed, kunne sove højt op ad Dagen, uden at deres Ferretninger lide Noget derved. Den Fattige, som maa slide og slæbe hele Dagen for sit Livs Opbald, føler sig træt og søvrig om Aftenen, og faaer ikke lettelig det Rudsald at forspilde sin søde Natters for at sejle frem og tilbage paa Tigris. Og hvis han gjorde det, vilde han saa vel den næste Morgen være skippet til isjen at gaa til sit Dagværk for at fortjene Brodet til sig og sin Familie? — Heri, naadige Herre, maa I søge Mariagen til, at Floden har et saa ede Udseende. —

Khalifen fandt vel Mesrurs Bemærkninger fuldkommen riagtige med Hensyn til den arbejdende Klasse, men bemærkede, at Kjobmandenes og de store Herrer's, overboredet de Velhavendes Fraværelse dog ingentunde lod sig forklare paa denne Maade; og Biafar maatte tilstaa, at Sagen ligeledes var ham en Gaade.

For nu dog i det Mindste selv at komme ud at sejle, gif de langs med Flodbredden for at finde en Baad; endelig fandt de en Barke, hvori en gammel Mand laa og sov. Paa Haruns Befaling maatte Mesrur vække ham og bringe ham frem for Khalifen; denne bed ham aabne Haanden og lagde tuve Guldstuffer deri, idet han sagde: — Her har Du Penge. Gjer din Baad rede; vi ville sejle et Par Timer op og ned ad Strømmen. —

— Stiger kun ind, mine ædle Herrer! — svarede den gamle Baadfører: — Allah bevare os for al Ulykke! —

Eventyrerne stige i Baaden, uden at forstaa Betydningen af den gamle Mand's sidste Ord, og snart vare de midt ude i Strømmen. Men pludselig nærmede sig dem en prægtig Gondel med gyldne Fakler, hvori der brændte fedt Træ gjennemtrængt af Harpir, og

som bleve holdte ivejret af trende i Utløst og Guld flædte Mænd.

Med dette Syn udraabte Baadføreren forfærdet: — Store Allah, bevar os for den os truende Ulykke! Vor sidste Time er kommen! Forbandet være den Havesyge, som fristede mig til at tage imod Eders Guldstykker; den er ene og alene Skuld i min Ulykke! —

Paa denne Maade vedblev han at udgyde sig for Kbalifen og hans Ledsaagere, hvilke han, ifølge deres Forklædning, holdt for ganske almindelige Kjøbmænd, — fældede Taarer og udstødte Forbandelser.

Da gav Harun sig til at lee højt og spurgte Skipperen: — Men kjære Færgemand, hvorfor overoser Du os saaledes med Skjældsord? —

— Det mener jeg dog at have god Grund til, — svarede den gamle Mand: — eftersom I have styrtet mig i den dødeste Fordærvelse. —

— Hvad er det for en Snak? — yttrede Kbalifen: — I ethvert Tilfælde vil det ikke gaa Dig værre end os; — Du kan selvsagt være ganske rolig. —

— Ja deri har I Ret! — bekræftede Baadføreren med Bitterhed: — Om lidet ville I alle Tre miste Eders Hoveder ligesom jeg! Men det er kun en daarlig Trost, synes mig. —

— Hvem truer os da med at slaa Hovederne af os? — vedblev Kbalifen med undertrykt Latter.

— Hvem Anden end Besidderen af hiin Gondel, Hr. Grinebider. — svarede den gamle Mand.

— Hvem er det da? —

— Hvem Anden end selve Kbalifen, vor naadige Herre, Harun al Raschid! — raabte Fiskeren i dødelig Angst: — Han har ladet bekjendtgjøre, at han vilde

lade Hovedet bugge af Enhver, som denne Nat vovede at lade sig see paa Tigrisstrømmen, og han vil visse- lig ikke lægge Hingrene imellem, kjender jeg den Herre ret. —

Da gav Harun sig med streng Mine til at foreholde den gamle Baadfører, hvorfor han dog havde bragt dem i denne dødelige Færd, da han forud kjendte Kbalifens Forbud; men denne undskyldte sig med, at de tyve Guldstykker havde fristet hans Armod saa stærkt, at han ikke havde kunnet modstaa.

— Nu have vi Intet uden Allah at sætte vor Liid til! — sluttede Oldingen grædende, og gav sig til at fremsige Bønner for at forberede sig til Døden.

Kbalifen fælte sig rørt ved Færgemandens Fortvivlelse; han rakte ham tyve Guldstykker endnu, og bød ham dreje af til Siden ind i en mørk Bugt, som viste sig i Nærheden, og hvor de maaskee kunde undgaa at blive bemærkede af den dem imøde kommende Gondel. Skipperen tog imod Pengene og standsede sine Taarer; derpaa tog han atter Marerne ibaand og drejede tilsiden ind imod den i dyb Skygge hvilende Flodbred. Og virkelig lykkedes det dem at slippe ind i det endnu til rette Tid fundne Smuthul, uden at blive bemærkede af den med Vilens Hastighed forbisarende Gondel; deres lille Baad laa fuldkommen skjult under et paa høje Pæle i Strømmen opført Lyshuus.

Medens det fremmede Fartøj gled forbi, betragtede de tre Eventyrere det med den største Opmærksomhed. Det tog sig overmaade prægtig ud, og straaledede overalt af Guld og berlige Farver. I Gjenstinet af Falkerne blinkede allehaande polerede Baaben, saasom: Sværd, Landsjer og berlig forarbejdede Pantser; men i Gondelens Agterdeel saae Man kostbare Tæpper og en Sofa med

Hynder af Fløjl og Silke, broderede med Guld, Perler og Koraller. Midt i samme hævede der sig en gylden, rigt med Perler og Edelstene udsmykket Trone, paa hvilken en pragtig klædt ung Mand af det skønneste Udvortes skjedesløst hvilede. Hans Pande var prydet med et kongeligt Bind, der glimrede af de største Juveler; og i Haanden holdt han en scepterlignende Stav. Ved hans højre Side stod der en Mand, som havde megen Lighed med Storbizieren Giafar, paa hans venstre en anden, der skulde forestille Bizieren Isak-el-Nedym. Foran ham stod Mesrurs livagtige Dobbeltgænger, og bagved denne tyve unge Slaver med runde Ansigter, der straaledede som Fuldmaanen. Hele den bageste Deel af Gondelen var bedækket med et Silkesjæl, hvis indre Side var ligesom oversaaet med Edelstene, der i Glands kappedes med Nattehimlens Stjerner. Lidet tilhøjre havde den unge Mand for sig et blomstersmykket Bord, hvorpaa der stod tvende Borkjærter i massive Guldflager. Ved hans Fødder dampede fire Negelskar med den mest udsøgte Virak. Tyve med Overdaadighed smykkede Noerkarle bragte den lette Gondel til at flyve.

Den ved slikt overordentligt Skue højlig overraskede Kbalif kunde neppe fatte sig af sin Forbauselse. Men denne steg endnu højere, da han fra Gondelens Forstavn hørte en Mand udraabe: — Folk, Rige og Fattige, Frie og Slaver, Indfødte og Fremmede, visjer Kbalifens opbøjede Villie Lydigbed, — alle Troendes Beherster, Allahs Skygge paa Jorden, Kongernes Konge, Naadens Skatlammer, de Ulykkelige Tilflugt, en Gjenstand for Noes og Berømmelse af Digterne og de Lærde, Magtens udtømmelige Kilde, — den hæderkronede Fyr-

ste Harun al Naschid! — Han forbyder Eder at gjøre Voffjarter paa Tigris, iligemaade at aabne Eders Vinduer ud imod Strømmen. — Uldrigbed bliver straffet med Døden og Beslaglæggelse af al Gjendom! —

Khalifen havde imidlertid ikke vendt et Øje bort fra den unge Mand, og jo længer han betragtede ham, desto mere Adel, Ynde og Skjenhed sandt han vos ham. Da Giasfar paa hans Spørgsmaal havde maattet tilstaa, at han ikke vidste, Hvem den unge Mand var, yttrede han: — Tilvisse, Personen forstaaer sig ypperlig paa Hoffets Stikette; han var ikke glemt det Allermindste af hvad der berer til Khalifens offentlige Fremtræden. Men allermest undrer mig dog den paafaldende Lighed, som Manden paa hans højre Side har med Dig, Giasfar, og Manden foran ham med Dig, min gode Mesrur. Heller ikke de øvrige Personer spille daarlig deres Roller som mine Hoffolk, og Pragten endog overgaaer den, som jeg plejer at føre. Jeg kan ikke komme mig af min Forbauselse! —

Fra deres Skjulested saae de derpaa den faldte Khalif lande tæt i Nærheden; han besteg en prægtig optømmet Hest og reed bort, omgivet af en Mængde Kaffelbærere og bele sin glimrende Hoffstat; men foran ham skrede Herolder, som med høj Mejt forkvandt Herskerens Priis.

Saa snart Harun al Naschid ingen Flere saae ved Flodbredde, befalede han Færgemanden at ro tilland, forat de kunde følge efter Eventyreren. Men da denne ved deres Landing var sporløst forsvunden, vendte Khalifen tilbage til sit Palads, efterat han havde givet Færgemanden endnu tyve Guldstykker, med den Anviisning, at han den følgende Aften skulde vente dem igjen paa samme Sted. — Vi ere Fremmede i Bagdad, — tilføjede han:

— bo i en Khan og ønske at tilbringe nogle Timer behagelig paa Floden. Vor Gæmildhed kjender Du allerede. —

Nattens underfulde Begivenheder tillode ikke Khalifen at lukke noget Øje, og med pinefuld Utaalmodighed bigede han efter Oplysning i Sagen. Saasnart derfor Morgenen blot dæmrede, forlod han sit Leje, forrettede sin Bon, idet han med brændende Nidkjærhed paakaldte Profeten, og lod sig derpaa sin Frokost bringe. Snart efter treen Meszur frem for ham og meldte: — Hersker over alle Troende, Allahs Stedfortræder her paa Jorden! Kredsen af dine i Divanet forsamlede Vizierer og Naadsberrer frembyder et isandhed glimrende Skue, og der fattes intet Andet til Fuldendelsen, end at Du skal forherlige Forsamlingen med din Nærværelse. — Kom og viis Dig for dine Krigere, af hvilke Du er saa højt elsket, skift Net imellem dine trofaste Undersaatter, og udbred dine Velgjerninger til alle den store Allahs Skabninger! —

Da rejste Khalifen sig, kastede Herskerkaaben om sine Skuldre, iførte sig alle de Smykker, som betegne den højeste Herskermyndighed her paa Jorden, gik ind i Divanet og besteg med faste Skridt sin Trone. Strax ordnede sig paa begge Sider af ham efter deres indbyrdes Rang alle hans Niges Store: Viziererne, Feltherrerne, Dommerne, de Lærde og Digterne, tilligemed alle Divanets øvrige ærværdige Medlemmer, og Een af dem udtalte med høj Røst det sædvanlige Ønske for Khalifens Velgaaende, hvori alle Tilstedeværende ligesom i Ebor stemmede i med.

Derpaa henvendte en Anden sig til Khalifen med følgende Ord:

— Herre, Du som har naaet Magtens og Berømmel-
sens høieste Trin, tag Dig tagt for Stoltbedens og For-
fængelighedens Nuus og tomme Indbildning; thi maaskee
allerede imorgen har dit Herredomme Ende. Gvige Ba-
rigbed har alene Allahs Regimente. Hvor ofte har Ber-
den ikke allerede vortet Udsicende og Herrer? — Lader os
eenstemmig bekjende: — „Ore tilkommer alene ham, hvis
Nige er uomstifteligt!“ —

Dernæst traadte en Tredie frem og begyndte at
foredrage Lærdomme af Religionen og Sædelæren. Dog
snart gav Kbalisen ham et Tegn til at han skulde holde
inde, forat Afgjørelsen af Mejeringsfagerne kunde tage
sin Begyndelse. Om sit natlige Eventyr taug de Troen-
des Beberster ganske stille; men han beholdt det i Tan-
ken hele den udslagne Dag.

Med sædvanlig Tid opløstes Divanet, og Soldaterne
marscherede bort. Da begav Harun sig ind i Audients-
salen, hvor han tilbragte Nesten af Dagen, med bræn-
dende Utaalmodighed afventende Nattens Indbrud.

Endelig viste Stjernerne sig atter, og Man fornam
Haneqalet, som udsiger: — I Ligegealdige, der sove, be-
vidner hans Genbed og Storbed, som ingenfinde sover! —

Nu opfordrede Kbalisen sin Storvizier Biafar
til at ledsage sig, og Begge forlode Paladset under den
sædvanlige Forklædning. Nede ved Floden ventede alle-
rede Færgemanden paa dem; idet Harun steg ned i
Baaden, belønnede han foreløbig hans Punctlighed med
tove Guldstykker. Stille gled Barken nedad Floden.
Men de vare endnu ikke naaede synderlig langt, da den
falske Kbalifs Gondel allerede viste sig. Strax drejede Fær-
gemanden af, og naaede lykkelig Skjulestedet fra den for-

rige Nat; her kunde de i Mag og Sikkerhed see den falske Kbalif sejle forbi. Denne Gang stod der tredsindstve endnu smukkere og prægtigere klædte Mameluker for hans Ansyn. Ikke langt fra deres Tilflugtssted gik Eventyreren iland, og Kbalifen lod strax lægge til ved Bredden, for ikke at tabe ham af sigte som den forrige Gang. Hastig fulgte Harun og Storbizieren efter ham, og vovede sig dristig saa nær, at de ved de talrige Falters Skin kunde oversee hele Toget, og bemærke Alt, hvad der foregik.

Den falske Kbalif reed en herlig Araber, der paa kostbar Maade var sadlet og optømmet efter Abbassidernes Brug og Sædvane. Mamelukerne droge i god Orden frem foran ham, og i Spidsen gik en Herold, som udraabte: — Hvo som forlader sit Huus eller vover sig til Vinduet, skal miste Livet og hele sin Formue. — Allah bevare os for Kongernes Brede! —

Harun maatte inderlig lee over disse tomme Trusler, og spogte derover med Storbizieren, men erklærede tillige, at han vilde følge med Toget indtil det Yderste, for at faa en fuldstændig Oplysning om den besynderlige Sammenhæng ved dette Eventyr.

Efter at have tilbagelagt en lang Vejstrækning, naaede Toget endelig de yderste Haver udenfor Staden Bagdad. Harun og Giasfar vare imidlertid bestandig rykkede nærmere, saa at de tilsidst aldeles havde sluttet sig til Toget. Dog snart bleve de bemærkede; de tilsyneladende Kjøbmænd bleve grebne og førte frem for den falske Kbalif. I barsk Tone gav denne sig til at forhøre dem: — Uslinger, Hvem ere I, og Hvad har ført Eder hid? Have I ikke hørt min Bekjendtgjørelse? Ved mine

oplyste Herfædte sværgte jeg, at løbe Stæder og Høder
 var bugas af Ødet, hvad I ikke ligesom tilslaa Mandigheden.
 Skulle I have været seerborne nok til at trods mine
 Befalinger?

— Berolige Dig, høje Kbalif, — svarede Ha-
 run: — og her, hvad vi bare af lige til vor Undstøt-
 ning? Ladet Du Kants gaa for Her, giver Du det ved
 et Ørens paa din Nubbed, lover Du os undgælde, ville
 vi ikke dadle din Hetsfærdighed. —

— Og hvad have I da at anfere til Ederes Und-
 stødning? — vedblev den fælle Kbalif.

— Alre ere Fremmede og have idag for første Gang
 betroabt Staden Magdab, — svarede Harun: — vi
 have spjæmstret det fra Gæte til anden, og du vi til
 vor store Forundring fandt den øde og tom, ikke kunnet
 tilbageholde det Særgsmaal, hvad der var blevet af denne
 kerrlige og blomstrende Stads uvore Befolkning. — „Alle
 Kæll gøre Luffarter paa Dagræfoden; — modtage vi
 til Staa: — det er en almindelig Werfkap paa denne
 Karont, og ville I see Menneffer, moa I selv tage en
 Baad og lade Ødet to op og ned ad Strømmen.“ —
 Saa begynte vi os da ned til Hødbredden, hvor vi fandt
 en ufore Stimmel af Menneffer i meget Blanding, som
 bare lystige og morede sig efter vedte Øns. Man spile
 og deal og handfede, og vi efterfulgte det almindelige
 Ørindet. Vædelig lodt vi os sætte over Strømmen, flege
 Vindfede sland og ferfætte vor bebagelige Underholdning.
 Hov Quabfæret fælle sig umiddelbart træt af Dagens An-
 stængelse, og lodte sig til at sove i sit Kotte, efter at
 have liden os om at vælle sig for Solindgang, forat
 kom lundt omgaa os tilbage til Staden. Men efter en
 lang Sværværd bleve vi ligeledes trætte, lodte os til

at sove, og vaagnede først, da det allerede var blevet temmelig mørkt. Da vi nu endelig vækkede den endnu slumrende Baadsfører, gjorde han os de bitterste Bebrejdelser, fordi vi havde ladet ham sove saa længe. Da vi derimod indvendte, at vi ret vel kunde tilbringe den milde Sommernat under aaben Himmel, erklærede han os, at Noverer gjorde Flodbredden paa denne Side højst usikker, og skyndte sig med at sætte os over til den modsatte Flodbred.

Da han nu her bemærkede Skinet af Eders Fakler, vttrede han: — Der drager en Nyformælet hjem med sin Brud! Sluttes Eder til Toget, og I kunne bivaane et berligt Bryllupsgilde, saafremt I ønske det. Brudgommens Ledsaagere opføre en fortræffelig Musik, og I ville komme til at underbolde Eder paa det Behageligste hele Natten. Men imorgen tidlig efter Frokosten kunne I gaa, hvorhen I ville; thi paa denne Side er Ganen sikker og rolig, og I have ikke det Mindste at befrygte.

Bed denne Tale lode vi os forlede til at følge efter Eder og slutte os til Toget, i den Forventning, at vi skulde blive deelagtige i et overdaadigt Gjæstebud. — Den Bekjendtgjørelse, som I omtaler, vide vi ikke i hjer- neste Maade Noget af. —

— I maa prise Himlen, at I ikke ere fra Bagdad; — vttrede den falske Kbalif: — thi i dette Tilfælde skulde I sikkerlig ikke have undgaaet den vel fortjente Straf. Som Fremmede ønsker jeg Eder velkomne; I kunne være ganske ubekymrede, idet jeg indbyder Eder til at være mine Gjæster for den øvrige Deel af Natten. —

— I viser os ligesaa megen Ære som Maade; — svarede Harun: — og vi bede Eder modtage vor ærbødige Tak derfor. —

I dette Øjeblik nærmede Skafar sig Kvalsten og kyskede ham i Øret: — Mandhed, Herre, I forstaaer at dreje en Lejn saa godt som Diegen! —

Harun gav ham ihedeffor Svar et Bink, at han skulde tie og forholde sig rolig.

Kvalsten og hans Støvler drog ogsaa med til den faldte Kvalste Klade som laa ved den paaiste Ende af Gaderne; det var overordentlig vægtsigt; de at Søjler havde Skidvark gik de helligste Stue, den store Vægt var af Jernbold, Almindeligt af Voltue og stærkt bestaaet med det pure Guld.

Den faldte Kvalste lod at fællen, og lod Harun tilgængelig hans Fødsel troer ind med sig i Kladelst. De blev løste ind i en stor Zal, hvor Kilde indtog af et rundt Dækket med et berøgt Springvand. Trinet omkring var en Tron med rigt brede Sæder, og ebenede Sæder i alle Maad: — Kvante Hvid og Hvid bo paa dette med alle Koffens andre Gaver rigelig ubestredte Sæder? — Saa vilde det være et Underværk paa Jordbærg, at sandt Værdig, som ingen Tunge formaaede at beskrive. —

Den foregængende Kvalste tog Klade paa en med Verter og æble Stene rindende ubestredt Trone, under en Dækket af gvent Hjul med gstone Hænder; aldrig var selv ikke den mangfoldige Hvide øjet Klagen til sigt et Præstestykke. Tronen var dækket af Sandstøvet Søster, som ubestredt den helligste Bellugt vide trindt omkring. Kvalste af Skidvark lod de foregængende Hvidt Klade paa begge Sider af deres Hænder, og Harun med hans Fødsel til Kladelst til at sætte sig. Efter nogle Øjeblikke Hvidt gav den faldte Kvalste sin Gunstbetænkter

et Vink; øjeblikkelig bleve kostbare Borde frembaarne og besatte med de herligste Retter og allebaande liflige Vine og Sorbet'er. En ung Slavinde fyldte en Skaal, traadte frem og sang:

— Lad Hængevorne beholde Moskeerne, saalænge de ville! Vi ville i lange Drag indsuge den kostelige Vin. Koranen siger intetsteds: — „Vee de Berusede!“ — men: — „Vee over Hyklerne!“ —

Derpaa bød den overste Mundskjænk knælende den falske Kbalif den paany fuldte Skaal. Denne tomte den rask og gav den tilbage. Saaledes gif Mundskjænkene hele Maden rundt, indtil Turen kom til Harun al Naschid; denne viste Skaalen fra sig, efterjom han ved en vis skræffelig Begivenhed *) havde forsvoret nogensinde mere at drikke Vin.

— Allah bevare mig fra at besvære Eders Samvittighed! — uttrede den falske Kbalif, og lod Harun istedetfor vække en kostelig Sorbet. — —

Maaltidet varede meget længe, og Harun maatte bekjende for sin Storbizier, at han aldrig i sit Liv havde spist bedre, og at overbøvedet Alt, hvad der foregik og omgav ham, opvakte hans allerhøjeste Forbauselse. — Jeg gløder af Nysgjerrighed efter at erfare, Hvo den unge Mand dog egentlig er. — tilføjede han.

Den falske Kbalif mærkede denne Hviſken og spurgte, hvad det var for Hemmeligheder, de havde med hinanden.

— Tilgiv, Herre, — tog Harun Ordet: — vi

*) Her sigtes til eet af de kun altfor hurtige Tilfælde, hvori Haruns ædle Natur led sig henrive til at fornægte sig selv paa den skræffeligste Maade.

vilde ingenlunde dermed fornærme Dig! Min aldrende og vidt berejste Ledsager meddeelte mig sin høje Forundring over den Dig emgørende Pragt og Herlighed, som han endnu aldrig nogetsteds har set Wogen til, og lod falde den Ytring, at der aldeles Intet vilde fattes til at gjøre denne Fæst fuldkommen, naar der blot var en god Musik tilstede. Thi et festligt Maaltid uden Musik er som en Hvileplads i Orkenen uden Vand og Skygge.

Hvorledes er det ogsaa muligt, at de Dronnes Behefker, den ophøjede Beslutter og Belynder af alle skønne Kunster, kan holde sit Maaltid uden Musik? — Det var denne Gjenstand, som vi hvilstende afhandlede med hinanden. —

Winen begyndte allerede at udøve sin Magt over Gjæsterne, og var ogsaa stegen den unge Mand, som spillede Kbaltsens Rolle, noget til Hovedet. Haruns Meddelelse bragte ham til at lee højt; han klappede i Hænderne, og en lille sort, værgtig klædt Slave traadte ind med en Stol af Ibenbølt, indlagt med Elfenbeen og Guld. Ham fulgte en ung Slavinde, henrivende som hiin, der skildres af Digteren:

— Seer Du bunt Skønhedens Himmelbud, som nærmer sig os? Seer Du de røde Granatabler paa hendes Ababasterbryst og de mildt gledende Nosser paa hendes Kinder? Al, Mere behøves der ikke til at dø af Kjærlighed! —

Slavinden kastede sig ned for den faldte Kbalts. Men Harun udraabte ved Skuet af dette henrivende Bæsen: — Priset være den evige Dyba smand til sliq fuldkommen Skønhed! — og fælte øjeblikkelig sit Indre antændt af Kjærlighed til hende. Men Husets Herrer bed Slavinden tage Plads; hun satte sig paa den Iben-

holts Stol, og den lille Slave overrakte hende en med stor Kunst forfærdiget og udsmykket Gitbar. Hun tryk-
kede den til sin Barm, stemte den og gjennemløb med
lette Fingre de fire og tyve musikalske Toner. Endelig
hævede hun sin Stemme og gav sig ved Gitbarens Klang
til at foredrage flere Sange, hvoraf den ene aandede en
endnu dybere Lidenskab og en sødere Belyst end den anden.
Alle Tilhørerne foldtes med Beundring og Henrykkelse,
og ikke een eneste formaaede at bevare sit kolde Blod og
sin rolige Forstand, da hun endelig gav sig til at synge:

— Mine Blikke ere Tølle for mine Følelser; de maa
allerede for lange siden have forraadt den Kjærlighed, som
jeg bærer til Dig. Deres Smagten antyder den Pine, som
jeg fornemmer, deres Glands den Ald, hvoraf jeg fortares;
den fugtige Taage, som stundem glider hen over dem, maa
sige Dig, hvor dybt jeg bærer alene ved Tanken om en
Skilsmisse fra Dig. —

— Hvor længe skal jeg vel endnu skjule den Kjærlighed,
som fortaarer mig? Jeg vil ikke forraade mig selv, og dog
forraades jeg idelig af Smilet paa mine Læber og Taa-
rerne i mine Øjne. — Ak, hidtil havde jeg ingen Anelse
om Kjærlighedens tyranniske Magt! Jeg var stolt og sikker,
kold og uberørt som Waanen, der i majestatiff Dø glider
hen over Nattehimlen! —

Dog Hvo formaaer at modstaa Skjæbnen? — Neppe
havde Slavinden endt sin Sang, førend den falske Kha-
lif sønderrev sine Klæder, udstødte et højt Skrig og sank
i Afmagt. Hastig sprang hans Tjenere hid, droge Bal-
dakinens Forbæng for, og iførte deres Herre en ny Klæd-
ning. Saa snart den unge Mand var kommen til sig
selv igjen, rakte en Mundskjænk ham en med Biin fyldt

Skaal, hvilken han tomte, og denne gik derpaa hele Kredsen rundt.

Imidlertid havde Sangerinden hjernet sig; den fælle Kbalif spurgte ikke mere efter hende, men gav et Blik til, at en anden endnu langt skjønnere skulde træde frem og synges. Saasnart denne havde endt sin Gisskors-Klagesang, faldt den unge Mand atter med et best Skrig i Almagt. Hans Tjenerne bære sig ganske paa samme Maade ad med ham, som tidligere; han skiftede atter Klædning, tomte en ny Skaal med Vin og fremkaldte derpaa en tredje Slavinde, som i Færlighed — neppe skulde Man tro det — endnu overgik de tvende foregaaende. Men imedens Tjenerne isorte deres Herre, der igjen var falden i Almagt over den rerende Gisskorsang, som Slavinden havde foredraget, en ny Klædning, bemærkede Harun al Mas'ud, da Forhængen tilfældigvis gled tilside, at den unge Mand's Legeme var fuldt af friske Saar, som vidnede om en grusom Misbandling, der nylig maatte være gaaet for sig. — Jeg frygter næsten for, — henvendte han sig da i hvilkende Tone til Giasar: — at vi i denne smukke unge Mand ikke have Andet for os end en Døder, som nylig har udstaaet sin Straf. —

Imidlertid havde Tjenerne, efter igjen at have samlet Forhængen, fuldendt deres Herres Paaklædning, og denne satte sig vaarv til Tasselet. Man lod atter Skaalene gaa rundt; men Harun vedblev at hviffe med sin Bljier. Saasnart Husets Herre bemærkede dette, utrede han:

— Mine ærede Gjæster, har jeg ikke allerede ladet Eder føle, hvor upassende sliq kummelig Samtale er? —

— Herre, — svarede Harun: — min Ledsager er en meget stor Handelsherre, og har gennemrejst den hele

Verden, besøgt Hoffer og Hovedstæder, omgaaedes Fornemme og Ringe; — men aldrig bar han — saaledes forfikkret han mig — oplevet noget Lignende som her i aften hos Dig. Du har allerede senderrevet tre prægtige Klædninger, som maa have kostet mange Penge. Slikt skeer visselig ikke hver Dag, og vi gaa gjerne vide Grunden dertil. Naar vi nemlig engang igjen komme hjem og ville fortælle om den Pragt og Herlighed og alt Dvrigt, hvad vi have seet ved dit Hof, saa ville vi ikke være istand til at besvare det Spørgsmaal, hvorfor Du senderrev saa kostbare Klæder, med mindre Du er saa naadig at forklare os det. —

— Mine kjære Gæster, — svarede den falske Khablif: — mig synes, at jeg har Frihed til at bruge mine Skatte og selvgelig ogsaa til at gjøre ved mine Klæder, hvad der behaager mig. Iøvrigt maa jeg gjøre Eder opmærksomme paa, at Eders usfigne Spørgsmaal ikke lidet maa forurolige mine Tjenere og Slaver; thi ikke alene tilhøre alle de senderrevne Klæder dem; men jeg indløser ogsaa enhver af dem med fem hundrede Guldstykker. —

Hertil svarede Harun med følgende Vers:

— Gavnildbeden har vrejst sin Trone imellem dine Hænder: — Du luttret dine Skatte ved den ædle Brug deraf. Luffede Barmhjertigheden sit Tempel her paa Jorden, vilde Du atter aabne dets Porte. —

Højlig smigret ved denne berlige Moes befalede Huusberren, at der skulde udbetales Harun tusinde Guldstykker. Smilende tog denne imod dem og overrakte dem til Giafar med de Ord: — Vi ere paa vore gamle Dage blevne Digtere og modtage Kongernes Belgjerninger. —

Juvelertid vare Skaalene vedblevne at gaa rundt; efterhaanden vare alle Svengens Baand blevne løste, og Man overgaa sig til en fuldstemmen fri Voffighed. Harun benyttede da den almindelige Tummel til at adspørge den falske Khalif angaaende de Saar, hans Legeme fremviste, og da han ikke fik noget Svar, forlangte han af Giasar, at han skulde gjentage Spørgsmaalet. Storvizieren vilde nedig dertil, efterseem han ansaa det baade for uvassende og farligt; men han mistede snart alle sine Betænkeligheder, da Harun tilbrullede ham Noget om, — at en klog Mand holdt fast paa sit Hoved, medens han havde det. Giasar vilde netop til at spørge, da den falske Khalif, som atter havde lagt Mærke til deres hemmelige Hvirven, ærgertlig raabte: — Men hvorofte skal jeg dog minde Gder om det Anstødelige i at hvulle i Selflaber? Nu vil jeg vide, hvad I have for med hinanden, og Allab træste Gder, hvis I ikke rulle ud med Sandheden! —

Da tog Giasar Ordet og fortalte, at de havde med hinanden afhandlet, hvor vidt det kunde synes passende at gjøre Spørgsmaal angaaende de Saar, som den naadige Hersters Legeme fremviste. Smilende erklærede den falske Khalif sig beredt til at svedstgjøre deres Nysgjerrighed, og fortalte dem sin ever al Maade forunderlige Historie, — som han tilføjede — et sandt Bæv af de overordentligste Eventyr.

— I seer for Gder et serageligt Dffer for Kjerligheden! — begyndte han: — Men, hvis jeg ikke tager fejl, er jeg i Begreb med at fortælle den virkelige Khalif, Verdens Behersker, Allabs Stedfortræder paa Jorden, min Historie. Giasar, den ædle Barmekyde, er hans Ledfager. Har jeg gjættet rigtig, saa tør jeg vel haabe, at mine Lidelser have naaet deres Maal og at

Gyffens Stjerne er i Begreb med atter at gaa op for mig. Allerede er mit Hjerter fuldt af det sødeste Haab. —

For, om muligt, at vildlede den unge Mand svarede Biafar: — Allabs Stedfortræder, Du tager vissejlig fejl; vi ere simple Kjøbmænd og dine ydmuge Tjenere. —

Men den falske Kbalif frabad sig paa det bestemteste Titelen af Allabs Stedfortræder og de Troendes Beherster, der ingenlunde tilkom ham, og fortalte, at han blot i den Hensigt havde vovet at antage den, forat vække Kbalifens af Bagdads Dymærksomhed og blive stillet for hans Naavn. Kun den ædle Harun al Raschid, alle Videndes Tilflugt, vilde han fortælle sin Historie, og han nærrede det Haab, at den vel skulde vække hans inderlige Medfølelse.

Da tog Harun Ordet og sagde: — Din Dyrigtighed og Tillid fortjene Gjengjæld. Saa viid da, at vi ikke ere Kjøbmænd, men vel anseete Personer ved Kbalifens Hof; denne vor Indflydelse ville vi med Glæde benytte til din Fordeel. Meddeel os altsaa dine Eventyr, forat vi kunne fortælle de Troendes Beherster dem og erverve Dig hans Deeltagelse. Vi tro iøvrigt at kunne forsikre Dig om at din Skjæbne allerede har taget en gunstig Vending. —

Den falske Kbalif fortalte derpaa, som følger: — Min Fader hed Mo b a m e d, og jeg hedder A l i S h a b. Han efterlod mig ved sin Død en usædvanlig stor Formue, en Million Guldstykker i rede Penge, tove Haver, ti Bade, tove Bærtsbuse og Kbaner, fyrretyve Huse i Staden, femten Møller, tredive Landsteder og Hvlskaarde,

tolv Bazarer, enhver med firsindstyve Boder, foruden en Mængde værdigt Gods og Juveler af alle Slags.

Efterat jeg havde vist min kjære Kæder den sidste Gæst, betalt hans Gjæld og betænkt de fattige, fortsatte jeg hans Forretninger, idet jeg bestjæftigede mig med at købe og sælge Edelstene.

Da jeg nu en Dag sad i min prægtige Bed, omgivet af mine Slaver og Tjenere, og tænkte paa Ingenting, fik jeg pludselig Dje paa en ung Dame af det mest bevægende Præg, som nærmede sig min Bed, ridende paa et stadseligt Munkesæl og efterfulgt af tre udmærket smukke Slaver. Den klare Fullmaane paa den mørkeste Nattehimmel er mindre straalende, end hun var; hendes Slør var balt aabnet og fremviste de herligste mørke Øjne og glindsende Løkker for mine beundrende Blikke. Jo nærmere hun kom mig, desto dybere blev det Indtryk, som hun fra første Øjeblik havde gjort paa mig og jeg formaaede ikke at aflade at stirre paa hende. Udenfor min Bed steg hun af sit Dyr, traadte ind og tog Plads paa min Divan, ledsaget af sine ærbødige Slaver.

Idet hun betraadte min Dørtærstel, bød jeg hende velkommen med følgende Vers:

— Hør lilske, Du yndige Baar, som drager ind til mig, bekræftet med Anemener, Narcisser, Ferglemmigejer og Roser! —

Den unge Dame gjengjældte med Artighed min Hilsen, og, heri seende en god Forbetydning, spurgte jeg hende, om jeg maaskee i Noget kunde være hende til Tjeneste.

— Ja, det kan Du, — svarede hun mig med en Stemme, der klang som den dejligste Musik: — og det i et meget vigtigt Anliggende. Hvis Du skaffer mig, hvad

jeg ønsker, vil jeg i høj Grad være Dig forpligtet. Jeg behøver et særdeles smukt Diamantbalsbaand. —

— Jeg forelagde hende eet til to hundrede, dernæst eet til fire hundrede Guldstoffer, derpaa nogle andre Halsbaand til endnu højere Priser; men intet af dem vilde ret behage hende. Endelig viste jeg hende eet til halvfjerdsindstyve tusinde Zechiner. Ved det første Syn heraf udraabte hun henrykt: — Det er netop et saadant, jeg længe har søgt! Hvor meget vil Du have for det? —

Jeg forsikkrede hende, at jeg ikke havde forlangt højere Pris, end det netop havde kostet mig selv.

— I dette Tilfælde — vttrede hun rask: — vil jeg give Eder tusinde Guldstoffer over Prisen. —

Da jeg undslog mig for at modtage dette Overskud, dadlede den dejlige unge Dame mig med vndefuldt Skjælmeri, idet hun foreholdt mig, at jeg jo skulde leve af min Handel. Derpaa besteg hun atter sit Dyr, og bad mig følge sig, forat jeg kunde modtage Pengene. Jeg lukkede altjaa min Bod, og naaede tilligemed hende en stor Bygning i den øverste Ende af Staden, over hvis Port der fandtes følgende Indskrift med guldne Bogstaver:

— Du fredelige Vaaning! Maaatte Smerten og de mørke Sorgen ingeninde trænge indenfor dine Mure! Maaatte dine Beboere have fundet et sikkert Tilflugtsted imod Verdens Rænker og Skjæbnens ende Lumer! — Det skjønneste af alle Huse er det, som til alle Tider staaer aabent for Enhver, og hver der aldrig fattes et Stykke Bred og et Leje til en hungrig og træt Vandrer. —

Strax ved Indtrædelsen i dette Palads bemærkede jeg med Forbauselse en Pragt, som overgik alt Begreb. Medens jeg endnu anstillede mine Betragtninger herover,

traadte en Slavinde mig imøde og sagde til mig: — Min Hersefinde lader Dig sige, at det ikke kommer sig, Du bliver staaende her i Korballen, og boder Dig træde ind i Salen og udbringe Dig, indtil Kassereren bringer Dig den Sum, Du har tilgode. —

Jeg fulgte altsaa Slavinden ind i Salen, og hun bed mig tage Plads paa en prægtig Sofa. Dog neppe havde jeg faaet Tid til ret at see mig om i den berlige Sal, der ved sine kostbare Møbler og Tøpper, sine dejlige Malerier og sindrige Indskrifter afstedte en ganske overordentlig Opmærksomhed, seend en anden Slavinde traadte ind til mig og bad mig gaa videre ind i de andre Gemakker. Her troede jeg at have betraadt et Keespalads; især maatte jeg beundre en gouden Trone under en Baldakin af Sulte, hvis Sidesforhang vare slagne tilbage. I den derpaa stiddende unge Dame gjenkendte jeg strax Kjøberinden af Juvelbalsbaandet, der glimrede paa hendes Hals som Stjernerne paa Nattehimmelen. Hendes utilflerede Ansigt lyste som Kuldmaanen; hendes sunklende Blkke traf mig i Hjertet ligesom glødende Vile. Indtøffet af saa mange og saa sjeldne Indsigheder bragte mig næsten ud af mig selv, og min Herroffelse truede med at røve mig af Besindelse.

Den unge Dame rejste sig strax ved min Indtrædelse og kom mig imøde med de Ord: — Den af tvende Elskende, hvis Kjærlighed er stærst, kommer den Anden imøde med Besjendelsen; Hvo som elsker højest, hengiver Næst! —

— Du fuldkomne Monsterbilled af Ekjenbed og Ande, — svarede jeg ventst: — mit Hjerte veed ikke af Andet at sige end Dig! Hvis den samlede Mængde af dine tallose Indsigheder blev adspaltet over Verden, vilde

den være tilstrækkelig til at gjøre Tusinder af Dødelige skjønne og indtagende. —

— *Ali Sbab*, — vedblev den dejlige unge Kvinde: jeg har ikke for naaet at skjule min Tilbøjelighed for Dig; Du maa heri dog ikke see et Tegn paa Mangel af Agtelse for mig selv, men ene og alene et Tegn paa en overordentlig Grad af Agtelse og Hengivenhed for Dig. —

Heelt beruset knælte jeg ned for min Skjønne og bedækkede hendes Hænder med mine Kys.

— Hvor har jeg ikke længtes efter den Stund, da jeg kunde komme til at tale med Dig om den Fryd og Smerte, som mit Indre rummer! — hvistede min Tilbedte, bøjede sig over mig og slyngede sine Arme omkring min Hals.

Ved disse den ommeste Hengivelses Kjærtegn mistede jeg aldeles den Smule Fatning, jeg endnu havde tilbage. Jeg sprang op, rev hende med stormende Lidenskab til mit Brøst og forsøgte at trække mine glødende Læber paa hendes Mund og Djne. Men ved en kraftig Anstrengelse sled den unge Pige sig løs af mine Arme, og traadte, ligesom overgudt med Purpur fra Siden, med Stoltbed nogle Skridt tilbage, idet hun tiltalte mig i bebrejdende Tone:

— Kunde Du virkelig faa ifinde at misbruge mit Hjertes Svagbed for Dig? — O, det være langt fra! — Viid, at jeg er en *Barmekvdes* Datter, og at jeg fuldkommen vel veed og erindrer mig, hvad min Families høje Ære fordrer af mig! — Kjender Du mig nu? —

Skamfuld og forvirret fremstammede jeg nogle Undskyldninger for min Selvforglemmelse, der ene og alene

maatte tilskrives min ligejaa ædle og værdige som dybe og glødende Følelse for hende.

— Rud, Ali Sbab, — vedblev min Skjonne: — at Du har holdt Storvizieren Giasars Søster, Sytt-ad-Dunya i dine Arme! —

— Min ædle Hersterinde, — svarede jeg forstræffet, med nedslagne Øjne og bærende Læber: — Skylden er visstelig ikke min, men alene Eders høje Indsigtheders! Hvilken Sjæl vilde vel kunne modstaa deres Almagt? —

— O Ali, — svarede Sytt-ad-Dunya i en og beroligende Tone: — jeg er ingenlunde fortørnet paa Dig! Kjærligheden tilgiver letteligen enhver Brode, som har sit Ursprung af Kjærligheden. Men Du kan jeg alene werde i en lovmæssig Forbindelse. Lykkeligtvis er jeg fri Hersterinde over min egen Skjæbne og kan give min Haand til Hvem jeg vil. —

— Og vil Du virkelig lykfsaliggjøre mig med den? — spurgte jeg skjælvende af Glæde.

— Hvis Du forlanger den, Ali. — Kadi'en i Bagdad er min Formyndere, og i næste Time kan jeg allerede være din retmæssige Gemalinde. —

Og hun lod strax med det Samme Kadi'en og Vidner vente, og erklærede for den Første: — Her er Juveleren Ali Sbab og forlanger mig til Hustru; i Morgenavere forcerer han mig det Juvelhalsbaand, som jeg bærer om Halsen. Jeg har lovet ham min Haand og beder Edere foranstalte det Fornødne til vor Forening. —

Kadi'en opsatte uden nogenjombestemt Indvending Ægteskabskontrakten, og fjernede sig atter tilligemed Vidnerne, efter at have modtaget kostbare Gaver. Saasnart vi

vare ene som Mand og Kone, bød Sytt=ad=Dunva sine Slavinder at tilberede et herligt Bryllupsmaaltid. Ikke længe varede det, inden de kosteligste Episer bleve frembaarne tilligemed de mest udsøgte Wiinsorter, Frugter og Kager. To smukke Slavinder forberedede Festen ved Sang og Spil; og efter Maaltidet tog Sytt=ad=Dunva selv Citbaren og foredrog paa henrivende Maade et Digt til sin Elskedes Priis. Megen Sang havde jeg hørt i mit Liv; men denne overgik Alt, hvad der blot lod sig tænke og forestille.

Fuld af Henrykkelse og Beundring bad jeg min Elskede ajentage Digtet, og hun søjede mig deri, dog kun paa den Betingelse, at jeg derpaa ogsaa selv skulde synge Noget.

Dette var imidlertid ikke meget let. Alt, hvad der faldt mig ind efter hende, forekom mig at være mat og tomt. Men jeg var nødt til at samle mig og lade det gaa saa godt, det kunde. Jeg foredrog da ogsaa nogle Strofer til min Elskedes Priis, og endte paa følgende Maade:

— Jeg indsuger Ordene fra dine Læber, mere duftende end Roser og sødere end Honning. — Men hver meget heler indsugede jeg ikke søde og duftende Kys af dine dejlige Læber! —

Over denne Bending i Digtet kom min Gemalinde hjertelig til at lee, og hun udraabte: — Jeg skal vel vogte mig for at modsigge Dig; det er ogsaa højt paatide, at vi drage os tilbage. Fjerner Eder, Slaver og Slavinder! Ogsaa I kunne behøve Ro og Hvile efter Dagens Anstrengelser! —

Saa snart vi vare ene med hinanden, førte min El-

fløde mig ind i Brudekammeret, hvor jeg fandt en bertig Seng, indlaat med Guld og Sifenbeen. Min Kone var mig hjælpselig med Afsladningen; men hendes sulde Hengivelse kunde jeg ikke tilføje mig ved noget Ringere end den Sed, ingensinde at ville tilhøre nogen anden Kvinde. Da først lod hun Kjærligheden triumfere, og vi vare lykkeligere, end nogen menneskelig Sjæl fermaeer at udsige. Bogter Eder vel, I Dødelige, for at prøve paa at forroade Kjærlighedens heilige Mysterier!

Det var allerede højt op paa Dagen, da jeg vaagnede af min dybe Slummer. En let Haand streg mig under Nodsaalerne; paa nogen blidere Waade kan Man ikke udrives af Sornens Arme. Sørvenduffen aabnede jeg Dørene og bemærkede en ung Slavinde, under hvis Skikkelse den Onde selv syntes at have skjult sig; thi hun var fortryllende dejlig og fristende over al Waade.

— Hvem er Du og hvor kommer Du fra? — spurgte jeg, og følte den omme Ultraa stige i mit Indre ved Synet af hende.

— I har ren af Eders Slavinder for Eder, som vilde prise sig over al Waade lykkelig ved at kunne bebage Eder, — svarede Kæsterinden: — men som tillige føler sin Ringhed ved Siden af hende, der allerede har erobret Eders Hjerte. —

— Men hvor er min Gemalinde bleven af? — spurgte jeg urolig.

— Hun er gaaet i Badet og har befalet mig at vække Eder, forat I kunde følge efter hende. — Ak, min elstverdige Herre, — tilføjede hun: — jeg vidste vel, at I ikke havde Tanker for Andet end hende! —

— Kæstner Du at være taus? — spurgte jeg.

— Det er mig, der beder Eder at tie med hvad jeg næsten ufrivillig har ladet mig forløde med for Eder. —

Da formaade jeg ikke længer at modstaa Tilskoffelsen, men drog Slavinden til mig. Dog til min store Forundring stod hun nu imod, saa fuldkommen en Hengivelse hendes Bæsen end forhen havde aandet, og neppe havde jeg faaet Tid til at udtale denne min Forundring, førend Svtt=ad=Dunva, min Gemalinde, stod for mig med bævnfulklende Djne og en Svøbe i Haanden. Hun var traadt ind, uden at jeg i min Sandseruus havde bemærket det.

— Forræder! — udraabte hun: — har Du allerede glemt dine Eder? Er en Nat tilstrækkelig til at mætte din Kjærlighed, Glendige? Det er mig selv, der har fristet og prøvet Dig ved denne Slavinde, og jeg har hørt hvert eneste af dine skamløse Ord. Ubyrter, som Du er, fortjene ikke Livets Belgjerning! —

Hun klappede i Hænderne, og strax styrtede tyve Slavinder ind i Bærelset og bandt mine Hænder og Fødder. Derpaa blev jeg overgivet den imidlertid hidkaldte Politimester som en Tyv, der var bleven greben paa ferst Gjerning, med den Uvviisning, at han skulde lade mig pidske, indtil jeg tilstod, og ikke slippe mig af Hænderne.

Saa snart jeg var bleven slæbt hjem i Politimesterens Bolig, klædte Man mig af, og gav sig til at prygle mig med Stofke, idet Man uopberlig tilraabte mig: — Bekjend, — hvor har Du gjort af Tyvekosterne? — Saa bellig og dyrt jeg nu end forsikrede, at jeg ingentunde havde stjælet, vilde Man dog ikke tro mig, og vedblev at slaa løs paa mig, indtil jeg tabte Bevidstheden. I denne Tilstand kastede Man mig ned i et usselt Fængsel.

Natten brød ind; den brændende Smerte i mine Saar afpressede mig dybe og dumpe Sten. Da aabnede sig pludselig Muren i mit Fængsel, og glimrende lig Solen efter et Uvejr traadte en ung Pige frem deraf og sagde: — Allerede længe har jeg haft mit Dybold i denne Muur; men ingen af de mange Ulykkelige, som have ligget fængslede her, have ved deres Jamren forarsaget mig saadan Uro, som Du i denne Nat. —

— Skjonne Ubekjendte, — svarede jeg: — dersom I kjendte Narraagen til min Jammer, vilde I snarere føle Medlidenskab med mig end hadle mig. See engang, hvor grusomt Man har behandlet mig! —

Med disse Ord viste jeg den Ubekjendte mit med Saar bedækkede Legeme; ikke uden en dyb Morelse af Medlidenskab formaade hun at see det, og yttrede: — Skulde Du virkelig ikke være nogen Tyv? —

— Nej, ved Himlen, — svarede jeg: — aldrig i mit Liv har jeg begaaet noget Tyveri, aldrig gjort noget Menneske Uret med velberaad Hu; — mine Lidelser ere alene en sjendelig Skjæbnes Tilstiftelse. —

Den Frimodighed, hvormed jeg talte, overbeviste den unge Kvinde, og vakte ydermere hendes Deeltagelse indtil den Grad, at hun forlangte min Historie at vide.

Den fortalte jeg hende da, uden at skjule eller besvække det Allermindste. Da jeg var færdig, spurgte hun: — Har Du Lust til at kærne Dig, skal jeg gjerne sende een af mine Slabinder til den grusomme Sytt-ad-Dunya, for at kræle hende Nat og Dag og forbittre hende hver en Mundfuld Brød og hver en Draabe Vand, hun tager i Munden. —

— Allah bevare mig, — raabte jeg: — fra, at der med min Billie og mit Vidende skulde times hende det

allermindste Onde! Endnu stedse er hun min Sjæls Elskede; mit Hjerte tilhører hende for bestandig, og jeg vil ære endog hendes Uretfærdighed. —

Den Ubekjendte syntes ikke at kunne begribe denne min Bøgning ved at benytte en mig tilbuden god Lejlighed til at bævne mig paa den grusomme Svtt=ad=Dunva. Da mindede jeg hende om følgende Ord=sprog:

— Slag af en Venindes Haand forekomme os søde som Vindruer; og Stene, hun kaster paa os, synes at være Granatablekærner. —

Hertil føjede jeg, henslydende i Taarer, følgende Vers af en bekjendt Digter:

— Lev lykkelig, Du mit Hjertes Afgud, og lad mig ubemærket hensukke min Tilværelse i haabløs Tilbedelse! Høder kommer fra Dig, selv om det gennemskjærer Hjertet, smerter ikke; endog i din Grusomhed staaer Du for mig med Glorie omkring dit skjønne Hoved. —

Med et Smil tog den Ubekjendte da igjen Ordet og sagde: — Dette Sindelag behager mig; det antyder dit Hjertes Reenbed. Det kom alene an paa Dig selv, om Du strax vilde forlade dette affkvelige Fængsel; jeg vilde da i et Nu overføre Dig til din Elskedes Palads, som ikke skulde ane din Nærværelse, førend hun vaagnede i dine Arme. Smidlertid har jeg Grund til at befrygte, at hun i dette Tilfælde ikke vilde fæste Liid til din Anger og Forbedring, men meget mere, fremturende i sin Mistro og Harm, forlange at vide af Dig, Hvo der havde befriet og bragt Dig hid. — Du vilde da svare: — „en ung Kvinde, som jeg ikke kjender.“ — Hun, der natur=

ligvis ligejaa lidt kjender mig som Du og ikke aner, hvor farligt det kunde vordre hende at gjøre mig imod, kunde da maaskee saa isinde paamy at overgive Dig i Politimesterens Haender, og denne vilde uden al Tvivl gjøre Dig et Hoved kortere, inden jeg kunde erfare det Allermindste derom. Følgen af alt dette vilde endelig blive, at jeg maatte svæle hende tilbøde for at matte min Havn; thi Du har allerede indgydt mig saa megen Deeltogelse, at jeg med Liv og Barme har gjort din Sag til min. — Paa denne Raade gavner det altsaa ikke at gaa frem. Heldigvis veed jeg ogsaa et langt bedre og sikkrere Middelet til at udrive Dig af din Gløndighed. Jeg vil indbændige Dig en Talisman, ved hvilken Du vil blive bæret over al Frygt for hvilkenombest Magt i Verden, og sat istand til at værfsette og opnaa Alt, hvad der blot falder Dig ind; den giver selgelig ogsaa din Giffede aldeles i din Bold, og Du kan efter Lust og Lune tilintetgjøre og tage hende igjen til Raade, ligesom Du vil. I ligemaade kan Du slatte og valte med hele Bagdads Nige, som Dig behager; det kommer kun an paa Dig, om Du vil affætte og dræbe Khalifen og ødelægge selve Staden i Bund og Grund. —

Med disse Ord skaf hun en Ring paa min Finger, og vedblev: — Saasnart Du drejer Pladen paa denne Ring, vil min tro og lydige Tjener øjeblikkelig vise sig for Dig, og Du maa vide, at denne Hands Magt, saa at sige, er ubegrændset. Han hører til de Mander, som gjorde Oprør imod Solyma, og er ved Ringen bunden til uvegetlig at udføre alle dine Befalinger. Du kan strax i min Nærværelse gjøre en Prove med Ringen. —

Jeg drejede altsaa Pladen paa Ringen, og ligesom

min Belgjørerinde havde sagt mig, viste sig øjeblikkelig en tjenstvillig Mand og spurgte om mine Befalinger.

— Hvad hedder Du? — spurgte jeg.

— Jeg hedder Snarenfod. — lod Svaret.

Den gode Hr. Snarenfod var frugtelig at skue; hans Dine rullede som Mollebjul, og et Par Tænder som Mollestene stak frem af hans Mund.

— Kan Du i en Hast bygge mig et Palads med en meget høj Sal? — spurgte jeg videre.

— Intet er lettere. — svarede Manden: — Jeg er ogsaa villig til fuldkommen at indrette det til din Beskvemlighed, samt forsvne det med alle til din Opvartning nødvendige Slaver og Tjenere. Og naar Du har taget Paladset i Besiddelse, behøver Du kun at kalde paa mig for at faa etbvert af dine Onsker paa Stedet opfyldt. —

— Hvor mange Maaneder vil det vare, inden jeg kan flytte ind i Paladset? —

— Hvad snaffer Du om Maaneder, hvor der ikke engang kan være Tale om Uger eller Dage? — yttrede Manden. — Endnu inat vil det Hele være færdigt. Betyd mig blot, hvilken Byggeplads der bebager Dig! Er den allerede besat, skal jeg i et Mandedræt rødde den og fortære dens Indebaver. Inden Solopgang er dit Palads færdigt, og jeg smigter mig med, at det endog langt skal overgaa alle dine Forventninger. — Onsker Du, at jeg skal opføre dit Slot paa Ruinerne af Harun al Raschids eller Giasars Paladser? Du behøver kun at befale. —

— Allah bevare mig naadig fra at skade, endog blot fortrædige Nogen! — udraabte jeg: — Jeg har hverken Grund til at beklage mig over Khalifen eller hans Storvizier, og jeg vil aldrig modtage nogen Lykke

paa deres Beføstning. Kan Du virkelig opføre mig et Palads, saa gjer det i ret af de yderste Bykvarterer, hvor vi ikke træde Noget ivejen!

Da greb Snarenfod mig under sin Arm, førte mig igjennem Mauer og Tæg ud i det Fri, og slog med mig henover Staden, indtil han havde naaet en Høj i sammes nederste Udkant. Her satte han mig ned, op-slog et herligt Delt til mig og tilvejebragte i et Nu de kosteligste Forfriskninger. Saasnart jeg havde spist og drukket, overlod jeg mig til Zevnen, hvortil jeg saa højligen trængte efter denne den dybe Lidelses og den høje Glædes Dag; men da jeg ved Daggry vaagnede, — o Under! — befandt jeg mig i dette Palads! En Mængde Slaver og Slavinder stod trindt omkring mig, beredt, som det syntes, til at adlyde mit allermindste Blik. Og saa Snarenfod var tilstede.

— Hvem tilhører det prægtige Palads? — spurgte jeg forbauset.

— Det er dit, Herre! — svarede Manden: — Jeg og alle disse Slaver og Slavinder vente alene paa dine Befalinger. —

— Men hvorledes er dog dette Palads blevet færdigt i een eneste Nat? —

— O, for mig er Intet umuligt! Jeg har endda kun anvendt Tiendedelen af mine Tjenere ved Udførelsen af denne Bygning, uagtet hver af dem alene havde at bidbringe een eneste Steen eller eet eneste Stykke Værktøj eller Bohave.

Da jeg nu saaledes var kommen i Besiddelse af et Palads, som jeg havde ønsket mig, det, forlangte jeg af Manden, at han skulde skaffe mig et prægtigt Fartøj til

at sejle med paa Floden. Uden Forbaling bragte han mig det, som I mine ærede Gjæster, have seet mig sejle i. Nu antog jeg Titel af Kbalif og lod udraabe Forbudet imod alle Lustfarer paa Floden, samt imod endog blot at lade sig see ved Vinduerne, for at drage Kbalifen Harun al Raschid's Opmærksomhed paa mig. Min eneste Hensigt ved bele den Udseendelse, som I selv have været Vidner til hos mig, var nemlig den, at Kbalifen skulde sterne mig for sig og affordre mig en Forklaring. Naar dette lykkes mig, vil jeg fortælle ham min ulykkelige Skjæbne, i det Haab, at han ikke vil nægte mig sin Deeltagelse. Hvis altsaa I, mine kjære Gjæster, besidde nogen Indflydelse hos denne ligesaa retfærdige som store og mægtige Fyrste, saa viser mig den Godbed at formaa ham til at befale Giafar, Sytt=ad=Dunyas Broder, at udse mig med hende, hvem mit fulde Hjerte endnu stedse tilhører, uagtet al den grusomme Uretfærdighed, hun har viist mig. Dog — alle disse Tilskikkelser have sikkerlig været forud optegnede i Skjæbnens Bog, og derfor kan ogsaa, hvis det er den Allerhøjestes Villie, Alt endnu vende sig til det Gode. —

Med den højeste Forbauselse og den mest levende Deeltagelse havde Harun al Raschid hørt Ali Schab's Eventyr, og kunde ikke uden bemmelig Gru tænke paa denne unge Mand's næsten ubegrændsede, frugtelige Magt. I den derpaa følgende Underholdning blev han imidlertid aldeles beroliget med Hensyn til al mulig Fare i sliq Henseende, da den unge Mand ikke alene lagde de ædlestes Grundsaetninger for Dagen, men ogsaa den dybeste Agtelse og Erbødighed for Kbalifens hellige Person og Bærdighed.

Kortst langt benimed Morgenstunden tog Harun og hans Vizier Afsted fra Ali Schah, idet de lovede, at yderste Bøne at fremme hans Anliggende hos Khalisfen. Da Harun med Bestemtbed vægrede sig ved at modtage et Par Diamantshalsbaand af en uhyre Værdi, som den unge Gventyrer bød ham til Grundring om hans natlige Besøg, blev Sterrvizieren Giasar den lyffelige Besidder af samme.

Det var allerede lys Morgen, da Harun og hans Vedsager atter naaede Paladset. Kærend Khalisfen lod sin Vizier gaa, indskærpede han ham paa det Strengeste at tilvejebringe en Forsoning imellem sin Søster og den unge Mand, idet han tilføjede: — Hvis hun vægrer sig, er hendes Fordærvelse vis, og maaskee ogsaa din, Giasar. —

— Jeg iler at udføre din opbøjede Villie. — svarede Giasar med Baven, og begav sig, istedetfor at tænke paa Svile, skyndsomst hen til sin Søsters Palads.

Sver-ad-Dunpa havde imidlertid snart angret sin Grusomhed imod den inderlig og uden Ende elskede Ali Schah, og havde allerede Dagen efter sendt Bud for at hente ham ud af Fængslet og igjen bringe ham for sig; Efterretningen om, at han var sporløst forsvunden, havde næsten knust hendes Hjerter. Trostesløs og fortvivlende havde hun siden hun Stund tilbragt baade Nat og Dag under Taarer, og i denne Tilstand sandt hendes Broder hende.

Det kostede derfor den hende ret til Hjerter talende Giasar kun Lidet at bringe hende til at beksende sin Kjærlighed til Ali Schah; hidtil havde hun nemlig skjult den for ham, af Frygt for, at han skulde vise sig

utilfreds med hendes Balg. Da Sytt=ad=Dunya havde fortalt tilende, lod Giafar hende vide, at Alt havde været ham fuldkommen vel bekendt isorvejen, og fortalte hende derpaa de Eventyr, som vare tilstødte hendes Gemal efter deres Skilsmisse, idet han tilføjede: — Hvis Kbalifen ikke netop havde befaleet mig at forjone Eder med hinanden, havde maaskee allerede nu min Dolk siddet i dit Brøst, vanartige Søster! Hvorledes har Du rovet at indgaa nogen Forbindelse uden mit Vidende og Samtykke? — Dog, som Omstændighederne nu ere, kan Du være ganske rolig. Jeg har kun een Ting at lægge Dig alvorlig paa Hjerte, at Du, saasnart din Gemal atter indfinder sig hos Dig, lader det være Dig magtpaaliggende at bringe al slet Behandling i Forglemmelse hos ham. —

Imidlertid havde nogle Hoffolk, ledsagede af en Musikbænde, overbragt Ali Schab en Gresklædning fra Kbalifen, tilligemed Ordre til at fremstille sig for ham. Ali Schab indtraf i Paladset samtidig med den fra Besøget hos sin Søster tilbagevendende Storbizier.

Harun gif den unge Mand nogle Skridt imøde, lod ham tage Plads hos sig paa Tronen, og sagde iblandt Andet til ham:

— Du har igaar havt tvende Gæster ved dit Bord, som ere Dig oprigtig bevaagne, nemlig mig og min Storbizier. Du kan vente Virkningerne af vor fyrstelige Naade. Men for Djeblicket ville vi ikke opbolde Dig længer; Giafar staaer beredt til at føre Dig hen til sin Søster; og jeg beder Dig, forudsat at jeg formaaer Noget hos Dig, at tage hendes Undskyldninger for gyldige og igjen skjænke hende dit Hjerte. Jeg er vis paa, at

han for Fremtiden vil vise sig mindre streng, og bedre erindre sig de Hensyn, han skylder sin Gæstebrev, hvad end Mene er, en Mand af dine Fortjenester. — Allah befale! —

Ali Shab adled med højt dankende Hjerte, og blev af Giasar ført hen til Sytt-ad-Dunya, som med Glæde og Vægløstelse ventede hans Komme. Dog begge havde de lige meget følt Særnet af hinanden, og der var derfor Intet til Hindrer for en øjeblikkelig og fuldstændig Forsoning imellem dem. De lovede hinanden, at Alt paa begge Sider skulde være glemt, og at der aldrig mere skulde opkomme nogen Anledning imellem dem til grundet Misforholdelse.

Den følgende Morgen indfandt Ali Shab sig atter hos Khalifen i et pragtfuldt Dyrog. Harun bad ham tage Plads hos sig og overøste ham med Gæstgæver. Fra denne Stund af vare de næsten uadskillelige Venner. Harun al Maschid lod ingensinde sit onde Lune gaa ud over Ali Shab, og denne anvendte sin ubegrændsede Magt alene til at befordre Khalifens Vælde og Berømmelse. Paa den anden Side afgav Sytt-ad-Dunya den elskeligste Gæstfælle; der manglede aldeles intet i Ali Shab's Lykke.

Dog paa denne Jord skal ingen Lykke være fuldkommen. Allerede efter et Par Aars Forløb mistede Ali Shab sin dyrebare Sytt-ad-Dunya. Da styrtede hele hans Lykkes Bygning sammen i Ruiner. Sytt-ad-Dunya var voret ham saa fast til Hjertet, at han ikke formaadede at leve uden hende; inden Ugen var omme, var han fulgt efter hende i Graven.

Deres Liig bleve lagte i samme Kiste og stødte til Hvile i den samme Grav. Khalifen selv bitvaanede deres

Ligbegjængelse, og begræd længe sin dyrebare *Ali Schah*.
Da Fyrsterne imidlertid aldrig ganske tabe deres egen
Fordeel af Sigte, gav han *Giafar* Befaling til at op-
søge og bemægtige sig *Ali Schah's* Tryllering. Men
Ningen var sporløst forsvunden, og kom aldrig mere tilsyne.

Tryllehesten.

Nurusfeften *) højtideligholdes, som bekjendt, fra de allerældste Tider med de største Opbævelser og Beføitninger over hele Persien. Gæentlig er det en hedensk Fæst, — de mangfoldige overtroiske Skikke, som herse derved, vidne tydelig derom — og underligt maa det vistnok synes, at vor himmelske Profets Lære ikke var formaaet at affkaste den. Det er imidlertid saa langt fra, at den siden Mo = bamed har mistet Noget af sin oprindelige Betydning, at den meget mere med ganske overordentlige Anstalter bliver fejret over hele Landet, ikke alene i Stæder og Landsbyer, ja endog i de usleste Hytter, men ogsaa ved selve Kongen af Persiens Hof, hvor der udvikles en Pragt og Pomp og Mangfoldighed af Midler, som overgaaer al Beskrivelse.

Atter var Nurusfeften bleven højtideligholdt ved Hoffet i Ekiras. Allerede vare baade Ind = og Udlandets største Tusindkunstnere optraadte for Hoffet med deres mere eller mindre udmærkede og overraskende Kunststykke, og Kongen

*) Nurus, den nye Dag, højtideligholdes i Persien baade som Nareté og som Keraarets første Dag.

havde belønnet dem efter billigt Skjøn, saa at de alle maatte føle sig tilfredse dermed. Da han derefter just var i Begreb med at afskedige den store Forsamling og drage sig tilbage, fremtraadte endnu for hans Trone en aldrende Indier med en kostbart opsadlet og optømnet Hest, et Kunstværk, der saa skuffende var eftergjort Naturen, at Man fristedes til at antage det for en virkelig Hest med Liv og Aande.

Indieren kastede sig paa sit Ansigt ned for Tro-
nen, rejste sig derpaa atter og tog saaledes tilorde:
— Naadige Herre, uagtet jeg er den Sidste af alle dem,
der bejle til Prisen, tør jeg dog ligesuldt nære den Over-
beviisning, at Eders Højhed alle de foregaaende Dage Intet
har seet, som fortjener at stilles ved Siden af dette Kunst-
værk, for hvilket jeg herved udbeder mig Eders høje Op-
mærksomhed. —

— Jeg seer ved denne Hest ikke Andet — svarede
Kongen: — end Arbejderens Flid og Kunstfærdighed,
hvorved det er lykkedes ham at levere en højt skuffende
Efterligning af Naturen, men hvori han tillige sandsynlig-
viis endnu kunde blive overgaaet af en anden Kunstner. —

— Herre, — vedblev Indieren: — kun Lidet
havde jeg at gjøre mig til af, hvis jeg roste dette Kunst-
værk for dets fuldendte, indtil en skuffende Liighed gjen-
nemførte Form. Nej langt fra! Ved min foregaaende
Yttring tog jeg alene Hensyn til den Brug, som jeg for-
maaer at gjøre af dette sjeldne Kunstværk, ikke alene jeg,
men Enhver, der blot kjender den simple Hemmelighed,
som er knyttet dertil. Naar jeg nemlig har bestegit denne
Hest, formaaer jeg i en ubegribelig Hast gjennem Luf-
ten at overføre mig til hvilket som helst, endog nok saa fjernt
Sted paa Jorden. Heri altsaa, og ikke i Liigheden, be-

flaæy mit Kunstværk, — et Underværk, som endnu aldrig er blevet hørket hørt eller seet, og hvorpaa jeg er beredt at give Eders Høshed en Prøve, saasnart det blot behager Eder at befale. —

Kongen af Persien var en stor Elsker af det Underfulde; men saa meget der end allerede var forekommet ham af denne Art, havde han aldrig endog blot hørt tale om noget Lignende. Derfor svarede han Indieren, at alene Djesynet kunde overbevise ham om hun omtalte overordentlige Egenstabs hos hans Hest, og han skulde derfor ikke opfatte at levere den tilbudne Prøve.

Djæbliffelig svang Indieren sig med Letbed op paa Hesten, og spurgte, saasnart han sad i Sadelen, hvor Kongen vilde sende ham hen. Nu laa der i en Afstand af omtrent to Mil fra Staden Shiras et højt Bjerg, hvilket Man ret vel kunde see fra den frie Plads foran Kongens Slot. — Derhen skal Du ride! — bød Kongen Indieren: — Afstanden er ikke stor, men dog altid betydelig nok til at give et Begreb om din Løbers Hastighed. Og eftersom Man ikke kan følge Dig derhen med Djnene, saa bring, til Bevis for, at Du virkelig har været der, en Palmogreen tilbage af det Træ, som findes ved Bjergets Fod! —

Neppe havde Kongen udtalt, førend Indieren drejede en lille Hvirvel i Mafften paa sin Hest, og med saadan rivende Fart steg tilvejs, at de Tilstedeværende i saa Djebliffe aldeles havde tabt ham affyne. Kongens og hele hans Hofes Overraskelse og Beundring var grændseløs, ligesom den store Mangdes Jubel, der bivaanede dette overordentlige Skuespil. Og Bevægelsen steg endnu højere, da Man efter neppe et Kvarteers Forløb saae

Indieren vende tilbage igjennem Luften med Palmegrenen i Haanden.

Snart svævede han ligeover Pladsen; men istedetfor hastig at dale, som han var stegen tilvejs, lod han sin Hest gjøre allehaande Volter oppe i Luften over Tilskuernes Hoveder. Endelig nedlod han sig ganske sagte og naaede Jorden foran Kongens Trone. Her steg han hastig af, kastede sig ned for Kongen og lagde Grenen for hans Fødder.

Kongen af Persien havde med en Forbauselse og Beundring, som umulig lader sig beskrive, været Vidne til alt dette, og folte den bestigste Lyst til at bringe denne underfulde Hest i sin Besiddelse. Og da han var fast bestemt paa at give hvillensombest Pries derfor, og altsaa ikke kunde formode nogensombest Vanskelighed fra Indierens Side, betragtede han den allerede for saa godt som sin Ejendom og det kostbareste Stykke i sit rige Skatkammer.

— Tilvisse — benvendte han sig til Indieren: — Hesten er langt mere værd, end Man ved første Betragtning skulde antage. Du har betaget mig min Bildfarelse, og, for at give Dig al mulig Opvejsning for min ringe Mening om dit Kunstværk, vil jeg købe det af Dig til en høj Pries. Hvad skal det koste? —

— Herre, — svarede Indieren: — jeg tvivlede intet Øjeblik om, at Eders Højhed jo vilde lade mit Kunstværk vederfares denne Retfærdighed, og forudsaae tillige, at I ikke vilde nøjes med at beundre det, men ogsaa vilde faa Lyst til selv at besidde det. Nuvel, endskjondt jeg ret vel veed, at Besiddelsen af dette Kunstværk formaaer at gjøre mig beromt over den hele Verden, iligemaade riig og mægtig som kun faa Dodelige, er jeg dog

villig til at hengive det som et Offer for Eders Højheds ligesaa ædle som naturlige Dnsse. Men I vil sikkert ikke forlange samme uden Nederlag; og den Betingelse, under hvilken jeg ene og alene er villig til at overlade Hesten i Eders Hænder, er af den Art, at den maaskee kunde mishage Eder. Jeg modtog nemlig denne Luftløber af dens Forsærdiger ikke ved Kjøb, men idet jeg gav ham min eneste Datter tilægte, hvorhos jeg tillige maatte forpligte mig til, aldrig at sælge den for Penge, men kun, om jeg vilde, bytte den bort mod en Gjenstand, som var mig selv og Kunstværket værdig. —

Her afbød Kongen Indieren med de Ord: — Jeg er beredt til hvilket som helst Bytte med Dig. Du veed, at mit Rige er stort og opfyldt med rige og vel befolkede Stæder; vælg Dig een af dem til uindskrænket Besiddelse for din Levetid! —

Dette forekom hele det forsamlede Hof at være et isandhed kongeligt Tilbud; men det var dog langt fra at tilfredsstille Indieren, der havde noget langt højere i Tanker, idet han sagde:

— Naadige Herre, jeg kan ikke noksom takke Eder for dette højmodige Tilbud. Imidlertid — jeg beder Eder tilgive mig min Dristighed! — kan dog Hesten ikke blive Eders for nogen ringere Priis end Eders Datters Hænder. —

Hele Kongens Omgivelse brød ud i en vedholdende Latter ved denne ligesaa uforstammede som overdrevne Fordring; men Firus Saba, Kongens ældste Søn, blev høflig forbittret derved. Kongen var imidlertid anderledes tilbunds, og var halv om halv bestemt paa at opoffre sin Datter, hvis han ikke kunde erhverve sig Hesten paa andre Betingelser. Men han gik højt nedig dertil,

og dvælede derfor med at give Svar paa Indierens Fordring.

Da nu Firus Schah mærkede, at hans Fader vakkede, og at han maatte frygte for, at denne virkelig skulde faa i sinde at indrømme Indieren hans skamløse Begjæring, hvilket han vilde have betragtet som den største Skam for den kongelige Værdighed, for sig selv og sin Søster, tog han alvorlig Ordet og sagde i høj Tone:

— Ederes Højhed tilgive mig det Spørgsmaal, hvorledes I endog blot et Djeblik kan betænke Eder paa at give denne Uforfammede Svar, som han fortjener; denne usle Tassenspiller og Landstruget kunde deraf fatte Haab om at komme i Slægtskab med den mægtigste og ædlest Konge paa Jorden. Jeg beder Eder derfor vel at overveje, ikke alene, hvad I skulder Eder selv, men ogsaa Ederes Slægt og opbojede Forfædre. —

— Kjære Son, — svarede Kongen: — din Iver for at opretholde vort Huses Glands beager mig ganske overordentlig; men Du tager ikke tilstrækkelig dette Kunstværks Fortræffelighed i Betragtning, og at Indieren, hvis jeg afviser ham, vil forebringe sit Tilbud andetsteds, hvor Man ikke er saa kilden i det berørte Orespunkt. Jeg vilde virkelig geraade i Fortvivelse, hvis det skulde komme til at hedde sig, at en anden Fyrste havde overgaaet mig i Højmod og Gavnildbed, hvis jeg dertil skulde komme til at vide ham i Besiddelse af et Kunstværk, som ikke har sin Lige i hele Verden. Alligevel er jeg endnu dog ingenlunde bestemt paa at bevillige hans Forlangende. Ved nøjere Eftertanke vil han maaskee ogsaa selv indsee, at han er meget bedre tjent med et andet Vederlag; thi, naar jeg undtager min Datter, er Intet mig for kostbart som Middel til at afslutte denne Handel. — Dog

førend jeg taler det sidste Ord i denne Saa, vilde det være mig kjær, om der blev gjort nok et Forsøg med denne saakaldte Luftløber, om f. Ex. Du selv, min Sen, vilde gjøre en Prøvetuur med den, og sige mig din Mening derom. Indieren vil sikkerlig ikke have Noget derimod at indvende.

Efter som Man ganske naturlig haaber det, Man ønsker, saadt Indieren, ifølge Kongens nylig borte Udtalelse, det ingenlunde rimeligt, at Kongen i sit Hjerte ubetinget tilbageviste Slægtskabet med ham; og da han endvidere haabede, og'aa at kunne stemme selve Prindsen gunstig for sine Ønsker, nærmede han sig beredvillig for at vise, at han med Glæde søjede sig i Kongens Villie. Dog Prinds Kirus afventede ikke hans Hjælp til at bestige Hesten, og tænkte ligesaa lidt paa at oppebie nærmere Anvisning til at styre den undersulde Hest. Uden Hjælp kastede han sig op paa den, og saasnart han sad fast i Sædlen, drejede han den lille Hvirvel i Hestens Nakke, som han tidligere havde seet Indieren gjøre. Djebliffelig bortførte Hesten ham med en Vilts Hastighed, og i saa Djebliffe var han svunden alle de Tilstedeværende, selv dem, der havde det skarpeste Syn, aldeles affigte.

Endnu var Kongen beskæftiget med at stirre op i Luften for at opdage et Glimt af den forvovne Nytte, da Indieren kastede sig ned for hans Trone og derved tvang ham til at drage sine Blkke og sin Dymærksomhed ned til Jorden igjen.

Herre, — begyndte Indieren: — J har selv seet, at Prindsen ikke gav mig Tid til at lære sig, paa hvilken Maade Tryllehesten skulde styres; han vilde øjenssynlig vise, at han, efter det, han havde seet mig gjøre, ikke behøvede min Vistand eller mit Raad for at høre sig

op i Luften. Men han veed ikke, hvorledes han skal dreje Hesten og bringe den til at dale, for igjen at vende did tilbage, hvorfra han er gaaet ud. Derfor beder jeg Eders Højhed, ikke at gjøre mig ansvarlig for hvad der muligviis kunde tilstøde ham. —

Denne Tiltale foruroligede Kongen i høj Grad, eftersom han klarlig deraf indsaae, at hans Søn svævede i den største Fare, hvis der virkelig, som Indieren sagde, var en nu Hemmelighed forbunden med at bringe Hesten til at vende om igjen. I Brede spurgte han ham, hvorfor han ikke strax havde kaldt Prindsen tilbage, da han saae ham fjerne sig. Hertil svarede Indieren naturligtviis: — Naadige Herre, I var jo selv Vidne til den rivende Fart, hvormed Hesten bortførte Prindsen. I Begyndelsen formaaede jeg af Overraskelse ikke at fremføre noget Ord, og da jeg atter vandt Mælets Brug, var han allerede for vidt fjernet til at kunne høre mig. Og desuden, selv om han havde hørt mig, saa havde han dog ikke kunnet vende Hesten, eftersom han ikke kjendte den dertil fornødne Hemmelighed. Imidlertid staaer det dog endnu til at haabe, at Prindsen i sin Forlegenhed nok vil blive opmærksom paa en anden Hvirvel og give sig til at dreje derpaa; saa vil Hesten øjeblikkelig dale ned imod Jorden, og Rutteren vil kunne lede den, hvorhen han vil. —

Paa denne Indierens ganske rimelige Formodning svarede Kongen, lige urolig og bekymret med Hensyn til sin Sønns Skjæbne: — Selv om vi tør antage, hvad der imidlertid dog stedse bliver meget uvisst, at Prindsen, min Søn, finder den anden Hvirvel og gjør den antydede Brug deraf, saa kan jo Hesten, istedetfor at nedlade sig paa Jorden, styrte ned paa haarde Klipper, eller i Havet, hvor det er allerdybest. —

Hertil vidste Indieren intet Andet at bemærke, end at Hesten soer over Hav og Land, uden nogenlunde at styrte ned, samt at det overhovedet ganske kom an paa Nutteren, hvilken han vilde styre Hesten. Saasnart altsaa Prindsen blot bemærkede Hvirvelen, vilde Hesten ogsaa tuldfommen være i hans Magt; og den forstandige unge Herre vilde naturligvis kun styre den derhen, hvor han kunde finde Hjælp og turde give sig tilkjende. —

— Lad det nu end forholde sig, som det vil! —
 tog Kongen sluttelig tilorde: — Jeg kan umulig sætte Lid til dine Forsikringer, og holder mig til dit Hoved, hvis Prindsen ikke er vendt tilbage inden tre Maaneder, eller har givet aldeles sikker Østerretning om, at han lever og er i god Behold. —

Med det Samme befalede Kongen, at Man skulde gribe Indieren og bringe ham i streng Forvaring; derpaa drog han sig tilbage i sit Palads, indertlig bedrøbet over, at Nurushesten denne Gang havde taget en saa bedrøvelig Gade for ham selv, hans Hof og hele Landet.

Imidlertid var Prinds Firus, som allerede for-
 talt, bleven bortført med en rivende Hast, og saae sig in-
 den en Times Forløb allerede saa højt i Luften, at han
 ikke formaaede at skjelne det Allermindste nede paa Jor-
 den, idet Dale og Bjerge, Skove og Stæder aldeles flode
 sammen for ham i Et. Nu besluttede han at vende til-
 bage igjen, og troede, at han kun behøvede at dreje Hvir-
 velen til den modsatte Side og trække i Tøjlen; men til
 sin store Overraskelse og Skræk maatte han mærke, at det
 aldeles intet nyttede, og at Hesten vedblev at fare frem
 med ganske den samme Hastighed. Forgjæves drejede
 han Hvirvelen frem og tilbage, og sled i Tøjlerne, snart

i den ene, snart i den anden; Hesten fortsatte ustandselig sin Fart i den samme Retning. Nu først indsaae han, hvilken stor Fejl han havde begaaet, idet han satte Hesten igang, uden først at have ladet Indieren meddele ham den nødvendige Anviisning til at styre samme. Den overhængende Fare stod ham klart for Djnene; alligevel tabte han dog ikke sin Fatning, men gav sig rolig til nøje at undersøge Hestens Hoved og Hals, for, om muligt, at finde en Indretning, hvorved han enten kunde bringe Hesten til at standse eller vende om igjen. Virkelig fandt han ogsaa bagved Hestens højre Ore en anden noget mindre Hvirvel; han gav sig til at dreje derpaa, og øjeblikkelig begyndte Hesten at dale i lodret Linie, ligesom den var stegen tilvejs, men med en ulige mindre Hast. Paa det Sted af Jorden, hvorover Prinds Firus for Øjeblikket svævede, havde det allerede været Nat en halv Time, da han gav sig til at dreje Hvirvelen. Da nu Hesten i jern Fart begyndte at dale, gik Solen ogsaa snart ned for ham, saa at han endelig befandt sig i fuldkommen Nat. Han maatte selvfølgelig opgive sin Hensigt at undersøge sig et passende Sted til at lande, give Hesten frie Tøjler og rolig afvente, indtil den vilde staa stille, ganske overladende det til Tilfældet, om han skulde træffe paa en Orken, en Flod eller vel endogsaa det aabne Hav.

Endelig stod Hesten stille; det maatte allerede være langt over Midnat. Dødelig mat stod Prindsen af Hesten; han havde jo bele den udslagne Dag ikke faaet Føde i sin Mund, og befundet sig i en uopberlig Spænding. Først og fremmest gav han sig, saa godt som det i Mørket lod sig gjøre, til at undersøge det Sted, hvorpaa han befandt sig; snart kom han til Visbed om, at det var et med Steenbalustrade omgivet fladt Tag paa et stort Huus eller

Palads. Ved nærmere Undersøgelse fandt han ogsaa Døren, som førte ned i Paladset; heldigvis stod den paa flem. Enhver Anden end Prinds Firus vilde vistnok længe have betænkt sig, inden han havde været sig ned i det fuldkomne Mørke, som herskede paa Trappen, og givet sig i Menneskers Bold, der ligesaa let kunde være hans dødelige Fjender som hans Venner; men Prinds Firus havde tidlig vænnet sig til ikke at vige tilbage for nogen Fare, naar Nødvendigheden bød ham at friste den.

— Jeg har jo intet Dødt ifinde, — sagde han til sig selv: — og de Mennesker, i hvis Hænder jeg falder, udmattet og vaabenløs, som jeg er, ville dog rimeligvis vise mig den Barmhjertighed, først at høre mig, forinden de tragte mig efter Livet. —

Forsigtig og uden Larm aabnede han Døren ganske, og steg ligesaa forsigtig nedad Trinene, for ikke at gjøre noget falsk Trin, som maaskee kunde vække grusomme Fjender imod ham. Nede ved Enden af Trappen fandt han en anden Dør, som førte ind til en stor og vel oplyst Sal; her stod han stille for at lytte, og fornåm tydelig det regelmæssige Mandedræt af flere Mennesker, som laa i den dybeste Søvn. Sagte aabnede han Døren og traadte ind i Salen. Ved Lampefinnet saae han, at de Sovende vare nogle sorte Gildinger, som laa udstrakte paa Gulvet, hver med en blank Sabel ved Siden af sig. Strax sluttede Firus, at det maatte være Baarten i Forballen hos en Prindsesse eller Dronning, og denne Slutning viste sig ogsaa senere at have været fuldkommen rigtig. Den høje Dames Sovværelse stødte umiddelbart op til Salen. Døren dertil var aaben, og et klart Lysskjær dæmrede igjennem det af rødt Silketøj bestaaende Dørforhæng.

Sagte skred Prindsen hen over Gulvet, uden at vække

Gildingerne, slog Forhænget tilside og traadte ind i et Bærelse, som var udstyret med en isandhed kongelig Pragt. I Bærelset fandtes flere Senge, een paa en Forhøjning i Midten og de andre paa det flade Gulv. Paladsets Herskerinde indtog den første, hendes Fruentimmer de øvrige. Denne tydelig betegnede Forskjel lod Prindsen intet Øjeblik tvivle om, hvor han havde at benvende sig; med tilbageholdt Mandedrag nærmede han sig det over de andre noget opbøjede Leje, og standsede ligesom lynslagen ved den unge Kvindes overordentlige Skjænhed, som hvilede derpaa.

— O Himmel, — sagde han til sig selv: — skulde min Bestemmelse have ført mig ad saa underlige Veje herhid for at berøve mig mit Hjertes Frihed? Jeg føler mig allerede sært bevæget ved at see hende i sovende Tilstand; — hvilket Indtryk vil det da ikke gjøre paa mig, naar hun slaaer de himmelske Djeive i vejret? — Og dog maa jeg nødvendigviis vække hende; thi jeg kan ikke vende om uden at blive min egen Morder. —

Efter disse Betragtninger knælede Firus Schab ned ved Prindsessens Leje, greb Fligen af hendes nedhængende Ærme, hvoraf en fuld og sneehvid Arm stak frem, og gav sig til at rulle deri ganske sagte. Øjeblikkelig slog Prindsessen Djeive i vejret, og saae fuld af Forbauselse en smuk ung Mand i ærbødig Holdning knælende lige foran sig. Imidlertid gav hun dog hverken Tegn paa Frygt, Brede eller Forstrækkelse.

Dette gunstige Øjeblik benyttede Prindsen, bøjede sit Hoved næsten lige ned til Gulvet, og begyndte, efter igjen at have rejst sig:

— Tilbedelsesværdige Prindsesse! Ved eet af de overordentligste og forunderligste Eventyr seer I en persist

Prinds bedende for Eders Fodder. Endnu imorges besandt han sig hos sin kongelige Fader, midt under en glimrende Højtids Festsigheder; nu befunder han sig i Dødsfare i et ham ganske fremmed Land, alene med Haabet om Eders naadige Beskyttelse. Herom beder jeg Eder da indstændig, naadige Prindsesse; I seer saa god og skjen ud, at jeg umulig kan tvivle om at vinde Venberøelse. Dog jeg sejl af Eder, vilde jeg ikke leve længer i denne fælske Verden, hvor selv det Gødeste skuffer og bedrager. —

Prindsessen, til hvem Prinds Firus lykkeligviis havde vundet umiddelbar Udgang, var den ældste Datter af Kongen i Bengalen, som havde ladet dette Palads opføre i Nærheden af sin Hovedstad, forat Prindsessen ret byppig skulde nyde Landhvets Belæjning og Glæder. Efterat den dejlige unge Dame med Godhed havde hørt ham tilende, svarede hun, fuld af Belvillie og Ynde:

— Prinds, I kan berolige Eder; I befunder Eder her ikke i noget barbarisk Land. Menneskefjærlighed og Gjæstmildhed ere her ikke mindre hjemme end i Eders Fædreland Persien. Det er altsaa ikke først mig, som tilsiyer Eder den forlangte Beskyttelse; I havde allerede fundet den, saasnart I betraadte dette Palads, ja, hvad Mere er, endog blot dette Land. —

Prinds Firus vilde ydmog takke Prindsessen af Bengalen for denne Godhed og Naade, og havde i denne Hensigt allerede bukket sig dybt, forinden han svarede hende; dog hun lod ham ikke komme tilorde, men vedblev:

— Saa meget jeg nu end ønsker at erfare, ved hvilket Underværk I i en saa urimelig kort Tid kan være kommen fra Persiens Hovedstad herhid, og være trængt igjennem min Livvagt frem lige til min Sceng, saa maa jeg

dog, af billigt Hensyn til Sømmeligheden, indtil videre opsætte min Nysgjerrighed. I maa visstelig være baade sulsten og tørstig, træt og modig; jeg vil derfor strax vække mine Fruentimmer og befale dem at anwise Eder eet af mine Bærelser, hvor I kan vederkvæge Eder med et let Maaltid og derpaa finde en ønskelig Hvile. Imorgen ville vi atter sees, og da vil det være tidsnok at give den yderligere Forklaring, som jeg saa meget længes efter. —

Prindsessens Kvinder, der vare vaagnede ved det allerførste Ord, som Prindsen havde henvendt til deres Herskerinde, havde med saa meget større Forbauselse seet en fremmed Mand ved Prindsessens Leje, som de naturligviis ikke kunde begribe, hvorledes han var kommen ind i Paladset, og endnu mindre, hvorledes han havde vundet Adgang til deres Sovestue uden at vække Bagten i Forballen og dem selv. Men saasnart de havde fornummet deres Herskerindes Villie, klædte de sig hastig paa og gjorde sig rede til øjeblikkelig at udføre hendes Befalinger. Hver af dem greb een af de mange i Salen brændende Borkjærter, og førte, skridende foran Prindsen, deres Herskerindes Gjæst ind i et meget smukt Bærelse. Her gjorde nogle af dem et Leje rede til ham, medens andre ilede ud i Spisestue og Kjøkken og uagtet den sildige Time i en Hast tilvejebragte et isandhed kosteligt Aftensmaaltid. Prindsen nød med Naade deraf; og saasnart Kvinderne saae, at han tilstrækkelig havde styrket sig, roddede de atter ligesaa hastig af Bordet, og ønskede ham en god Nat, efterat de endnu havde viist ham flere Skabe, hvori han kunde finde Alt, hvad han muligviis kunde komme til at behøve, inden de saae ham igjen, — uldne Tøpper og Linclæder, Brød og Frugter, Vand, Biin, Sorbet og flere lignende Sager.

Prindsessen af Bengalen var imidlertid allerede saa indtagen af den unge Mand's Skjønbed, aandfulde Tale og ædle Adfærd, at hun endnu ikke havde kunnet søve ind igjen, da hendes Fruentimmer vendte tilbage for efter den natlige Forskyrrelse atter at søge deres Senge. Hun spurgte dem, om de ogsaa havde forsynet Prindsen med alt Fornødent, og ønskede baade først og sidst at erfare, hvad de havde syntes om ham. Efterat Kvinderne havde besvaret Spørgsmaalene angaaende Dypfyldelsen af hendes Befalinger, som det, der var lettest at klare, tilføjede de til Evar paa hendes andre Spørgsmaal: — Naadige Prindsesse, vi ville ingentunde foregribe Eders egen Mening, idet vi uforbeholdent erklære, at vi vilde prise Eder meget lykkelig, hvis Eders opbøjede Fader bestemte en saa elskværdig Prinds til Eders Høfdeberre. Ved Bengalens Hof findes der visse Ingen, som kan stilles ved Siden af ham; og neppe skulde der ogsaa i Nabostaterne findes Noget, som var Eder saa værdig som denne ædle unge Herre. —

Denne fordeeltige Dom mishagede ingentunde Prindsessen af Bengalen; men da hun ikke vilde blotte sig for sine Slavinder, bad hun dem tie, idet hun tilføjede: — I ere lutter nærvære Sladderjestre! Gaaer nu tilfængs, at I ikke skulle forføve Eder! — og lukkede sine Dje — fer at drømme om den smukke Prinds.

Saa snart Prindsessen den næste Morgen havde forladt sit Leje, satte hun sig strax til at ordne sin Punt paa det Allerombyggeligste. Endnu aldrig havde hun gjort sig saadan Klid med sin Haarpynt og Vaaklædning og saa ofte raadspurgt sit Spejl som denne Gang, og endnu aldrig havde hendes Slavinder haft mere Taal-

modighed behov, idet de bleve nødte til i det Uendelige at gjøre hver enkelt Ting om, førend hun erklærede sig tilfreds dermed.

— Allerede i min Natdragt har jeg, som jeg ret vel bemærkede, ikke misbaget den smukke unge Prinds; — sagde hun til sig selv: — hvilket Indtryk maa jeg da ikke gjøre paa ham, naar han seer mig i min fulde Herlighed? —

Sit Haar smykkede hun med de mest fuldkomne og prægtigste Brillanter; Hals og Arme bleve ligeledes forherligede ved Baand af Perler og ædle Stene, hvis Skjenbed var uforlignelig, og hvis Værdi var uberegnelig stor; hendes Livbaand fremviste en Række af enkelte Diamanter, som vare eet af Indiens største Kongeriger værd, ingen under en Haaßelnøds Størrelse, men mange saa store som Dueæg. Hendes Klædebon var af det herligste indiske Stof, som kun bliver forfærdiget til Brug for Konger, Prindsen og Prindsesser, af en glimrende Farve, som paa det fordeelagtigste frembævede hendes klare Hud og ranke Skabning.

Efterat hun endelig utallige Gange havde seet sig i Spejlet fra Top til Taa, og spurgt sine Fruentimmer, Hver især, om der endnu lod sig Noget forbedre ved hendes Punt, lod hun ved een af sine Slavinder forhøre, om Prindsen var staaet op; og da hun ikke tvivlede om, at han jo ønskede at fremstille sig for hende, saa snart som muligt, befalede hun, at Man med det Samme skulde melde ham hendes Besøg, saafremt det var ham belejligt. Hun havde sine Grunde til at foretrække at besøge ham paa hans Bærelse fremfor at vente hans Besøg i sine egne Gemakker.

Imidlertid havde Prindsen bortsovet saa meget af

den flars Paa, som det var blevet ham andraget af Rotten til at udbille sig i, og havde fuldkommen styrket sig vedsvaaret sig efter den anstrengende Rejse. Han var slet i Begreb med at flade sig paa, da han modtog Prindsessens Kæmpelisen. Uden at give Slæmten Tid til at udrulle sit Vvinde, spurgte han strax, om det var Prindsessen bejsest at modtage hans Lærværing. Men somat Slæmten havde meddeelt ham sin Hæfelses indee Dulle, svarde han: — Prindsessen var blot at besale; jeg er rede til i Alt at adlyde hende. —

Hvode havde Prindsessen at Pengalen erfare, at Prindsen ventede hende, lodende hun strax begav sig ind til ham. Efter den sædvanlige Uværling af gensidige Dødsbeder tog Prindsessen Plads paa Sengen, og Prindsen nedled sig i arbejdig Uffand fra hende.

— Min Prinds, — tog da den unge Dame til-
 erde: — jeg kunde have modtaget Gæst i mit eget Kæ-
 rrelse, hvor I skulle Nat havde mig lovende. Men efter-
 som Læsten for mine Gilttinger var fra Afgang til
 hant Kærlig, men ikke tes mere sig berind uden man sæt-
 egne Tilladelse, saa var jeg, fuld af Utaalmodighed etter
 at erfare det Gvante, som har brogt Gæst i min Kæ-
 bed, begivet mig lid til Gæst Kærlig, hvor vi kunne
 gjøre Afgang paa at blive fuldkommen uforstyrrede. —

Da gav Prindsen sig torn til at skildre den unge
 Dame Kurulffesten i Versien og ee ved samme forekom-
 mende mærkværdige Skudsel. Svalder kom han ganske
 naturlig til at omtale Trollkæsten, og til at udrulle de
 Uværligheder, som han formodt havde oplevet, indtil det
 Ojeblik, da han havde vækket Prindsessen.

— Alt Dvrigt — sluttede han: — ved I alle-
 rede, og jeg har nu altsaa blot tilbage, af mit indvæste

Hjerte at takke Eder for den høimodige Udfærd, I har udviist imod mig, og bede Eder antyde, hvorledes jeg vel formaaer at bevise min Taknemlighed for den af Eder modtagne store Velgjerning paa en for Eder bebagelig Maade. Dog, Hvad har jeg vel at tilbyde Eder? Ifølge Folkereetten er jeg jo allerede Eders Slave, og har alene min Hu at byde over. Lad mig altsaa erklære for Eder, at jeg anerkjender Eder baade for Herskerinde over al min Villie og hele mit Hjerte. Fattigmand giver, hvad han har, og dette er det Gæste, jeg har at byde Eder. —

Denne Erklæring afgav Firus i en Tone og med en Mine, som ikke kunde lade Prindsessen tvivle noget Øjeblik om, at han jo isandhed var hendes Slave, en Slave af hendes Indigbeder. Imidlertid kom Erklæringen hende dog temmelig pludselig, og hun maatte rødme højt derved. Men hendes Modmen gjorde hende kun endnu skjønnere i den unge Mand's Øjne.

— Ak, Herre, — svarede hun ham: — Fortællingen om Eders farefulde Eventyr bragte mig til at grue, og jeg blev ikke rolig igjen, førend jeg saa Eder lande i Sikkerhed paa mit Tag. Behøver jeg at gjentage for Eder, at I er mig velkommen? I maa altsaa ingenlunde kalde Eder min Slave; I er her hos mig ligesaa fri som ved Eders Faders Hof, og har kun at befale for at saa alle de Ønsker opfyldte, som ere afhængige af mig, Eders i sin Magt kun altfor indskrænkede Bæretinde. — Hvad endelig Eders Hjerte angaaer, saa er det sikkert kun en artig Talemaade, naar I øffrer mig samme; I har vistnok allerede ofte havt den skjønneste Lejlighed til at bortgive det, og det skulde meget undre mig, om det virkelig tilhørte Eder selv længer. —

Prinds Firus vilde netop forsikre sin skjønne

Bærtinde om, at han med frit Hjerte havde forladt Persien, og ingen Vejstighed havde havt til at tabe det undervejs, da een af Prindsessens Slavinder meldte, at Middagsmaaltidet var frembaaret. Denne Afbrudelse forhindrede en Forklaring, som visstlig vilde have sat dem begge i stor Forlegenhed, og som desuden slet ikke behøvedes. Prindsessen tvivlede ingenlunde om den unge Mand's Opriktighed, og denne kunde, uagtet hans Tilbedte ingen Tilstaaelse havde afgivet, af hele hendes Adfærd dog tydelig mærke, at han havde gjort det gunstigste Indtryk paa hende.

Prindsessens Kammerfrue stod i Døren og ventede med opløstet Forbæng for at lade sin Hersterinde og hendes Gæst passere igjennem. Prindsessen rejste sig derfor hastig med den Attraa, at hun for hans Skyld havde ladet Middagsmaaltidet skaffe særdigt noget tidligere end sædvanlig, og at hun baabede, han dermed tog tilfælde.

Saa snart de havde taget Mads ved det rigelig besatte Bord, begyndte en heel Deel af Prindsessens prægtig klædte Slavinder at foredrage Sang og Musik, og vedbleve dermed under hele Maaltidet. Men dette skete paa en saa lidet støjende og en saa vndesfuld Maade, at Prindsen og Prindsessen ganske ubindret kunde fortsætte deres Samtale den hele Tid. Hovrig bode de hinanden udsvægte Mundfulde af Set og Andet, og indvillede sig lidt efter lidt i en Bæddestrid af Artigheder, hvorved Kjærligheden paa begge Sider gjorde langt hastigere Fremskridt end ved en foriættelig Sammenkomst under fire Djne.

Endelig bævede de Tasselet, og Prindsessen forte sin Gæst ind i en stor og prægtig, med Guld og Azur udsmykket og med det kostbareste Bobave udstyret Sal,

hvorfra de havde den yndigste Udfigt til den herlige, med de skønneste Blomster, Buske og Træer vppig prangende Have. Prinds *Firus* maatte saa meget mere beundre denne Rigdom af Værter, som de fleste vare beelt forskjellige fra dem, han havde lært at kjende i Persien.

— Prindsesse, — yttrede *Firus* henrykt: — jeg var virkelig, med Skam maa jeg bekjende det, bidtil eenfoldig nok til at tro, at alene Persien besad Paladser og haver, som vare den kongelige Højhed værdige; nu indseer jeg klarlig, at der overalt, hvor der gives store Konger, heller ikke fattes Midler til at forberlige deres Person og Tilværelse. Dette Palads og denne Have ere isandhed isjnefaldende Beviser derpaa. —

— O min Herre, — svarede Prindsessen: — dette Palads og denne Have ere dog for Intet at regne imod det Slot, hvori min Fader residerer, og de samme omgivende Haveanlæg. Først naar I kommer til Bengalens Hovedstad, for, som jeg maa forudsætte, I vil, at vilse paa min opbojede Fader, vil I saa et Begreb om kongelig Pragt bertillands. —

Idet Prindsessen paa denne Maade bestræbte sig for at vække Prinds *Firus*' Nysgjerrighed efter at faa den kongelige Herlighed i Bengalens Hovedstad at see, smigrede hun sig med, at hendes Fader, naar han lærte en saa fuldendt elskværdig Prinds at kjende, af egen Drift skulde foreslaa ham hende til Gemalinde. Paa denne Maade undgik hun al Fristelse til at frænke biin Anstand, som en Prindsesse, der er aldeles afhængig af sin Faders Billie, sammeligviis maa iagttage. Men *Firus* *Schab* svarede ikke, som hun havde ventet og ønsket det. Med Hensyn til Herligheden af hendes Faders Residents troede han hende kun altfor villig paa hendes Ord, uden at yttre

nogen Trang til personlig at overbevise sig derom; og hvad overbøvedet Besøget i Bengalens Hovedstad angik, saa fandt han det ikke raadeligt at fremstille sig for den mægtige Første som en forslojen Gventyrer, i bogstavelig Forstand kommen ned fra Lusten, blettet for Alt, hvad der betegner og understøtter den fyrstelige Værdighed.

Ærens Skab var nemlig flog nok til at have gennemskuet Prindsessens Hensigt. Dette øjensynlige Bæms paa hendes Tilbøjelighed for ham smigrede vistnok hans Perjon og opstammede den Kjerlighed, han allerede bar til hende; men paa den anden Side kunde det ikke bringe ham til at glemme de Pligter, han havde imod sin Fader.

— Jeg beder Eder selv domme. — svarede han, da Prindsessen havde strabt at tilintetgjøre hans Indvending imod hendes hemmelige Onste, ved at tilbyde ham Penge, Edelstene og kostbare Stoffer som Midler til en værdig Optræden: — Jeg kan dog umulig lade min Fader være uvidende om den Skjæbne, jeg har båret. Medens jeg her tilbringer mit Livs tvivlsfuldste Timer, pines han visseelig af en dødelig Angst for min Skuld. Det er altjaa min Pligt at vende tilbage til ham, saa hastig som muligt; og dette er ogsaa min faste Bestemmelse. Dog lad mig forinden i tvødelige Ord nedlægge den Tilstaaelse for Eders Fødder, at I for stedsse har rundet min inderlige Kjerlighed. Hvis I derfor tillader det, — maatte jeg dog have læst rigtig i Eders Hjerte, ligesom I nu tydelig har læst i mit! — saa vil jeg, saasnart jeg har bevilliget min Fader angaaende min Skjæbne, med hans Tilladelse vende her tilbage, og fremstille mig for Eders Fader i et Optog, en personlig Prinds værdigt, for at bede om Eders dorebare Haand. —

Prindsessen rødmede atter, taug og — samtykkede. Men Prindsens bastige Afrejse foruroligede hende dog; hun frygtede nemlig for Sandheden i det gamle Ordsprog: — Ude af Oje — ude af Sind. — Tilstald vilde hun først fængsle sin Tilbeder stærkere til sig, og trængte derfor ind i ham for at bevæge ham til at blive, indtil — han i det Mindste kunde bringe nogenlunde fuldstændige Efterretninger om det fremmede Land Bengalen tilbage med sig til Persien.

— Kommer Tid, kommer Raad. — trostede hun sig selv, medens Firuz Schah overvejede, hvad han under disse Omstændigheder skulde gjøre.

Udfaldet blev, som Enhver let har kunnet tænke sig: — Prindsessens Indigbeder vandt foreløbig Sejer. Nu lod den skønne Bærtinde det være sig højlid magtpaaliggende, ikke alene at underholde, men ogsaa adspredde sin Gæst paa den bedste Maade. I denne Hensigt lod hun allebaande Fester, Concerter, Balletter og overdaadige Spise- og Drickelag uafbrudt følge efter hinanden, endvidere landlige Højtider i den store og herlige Have, samt Jagtpartier i den til Slottet hørende Park, der indesluttede Hjorte, Maadur, vilde Geder og de fleste andre i Bengalen indenlandske Vildtsorter, som kunde skjænke Prindsessen en farefri Fornøjelse. Ved Slutningen af Jagten plejede da Prindsen og Prindsessen at træffe sammen paa et eller andet udvalgt Sted i Skoven, hvor der fandtes et stort Tæppe udbredt og Hunder lagte tilrette for dem. Her udvilede de sig efter Jagtens Anstrengelse i fortrolig Samtale. Ved slige Lejligheder ledte Prindsessen oftest Underholdningen hen paa Persiens Størrelse, Magt, Rigdom og Regjering, for ved Prindsens Udtalelser derover at faa Lejlighed til selv paa sin Side at udvikle

Kongeriget Bengalens formeentlig store Fortrin, og der- ved friste Prindsen til at forlænge sit Ophold. Men dette løb af ganske anderledes, end hun havde ventet. Thi, uden at overdribe, gav Sirus Schab Prindsessen en saa fordeelig Skildring af Persiens Størhed og Herlighed, af dette Riges Overflod, Land- og Søhandel, Rigdom, Stæder, Forsamlinger og Slotte, at hun, endnu længe forinden Prindsen var kommen tilende med sin Beskrivelse, følte sig aldeles overbevist om, at Persien var det herligste Land i hele Verden.

Her, som saa ofte, maatte Man sænde, at — Hvo, som graver en Grav for Andre, falder selv deri. — Prindsessen følte sig i den Grad slagen og benævet af Persiens Fortræffelighed, at hun, da Prindsen senere opfordrede hende til at give en sammenhængende Skildring af hendes Fædreland Bengalen, kun med Overvindelse kunde bestemme sig dertil. Og da hun endelig var gaaet ind derpaa, var det aldeles aabenbart, at hun, uden at vide af det, stillede sit eget Lands Fortrin i Skygge for at holde Persien høvet over al Sammenligning. Dette Træk i Prindsessens Adfærd robede saa tydelig hendes Tilbøjelighed til at ombytte Bengalen med Persien, at Sirus Schab med god Grund fattede den Mening om hende, at hun neppe vilde kunne modstaa hans allerførste Opfordring til at følge tilbage med ham. Imidlertid holdt han det dog for raadeligt, ikke at slaa denne Streng an, forind hans Ophold i Bengalen havde udstrakt sig saa langt, at Prindsessen ikke uden aabenbar Uret kunde holde ham tilbage.

Prindsen overgav sig altsaa i fulde to Maaneder ganske volig i sin Elskedes Villie, og deltog i alle de ham tilbudne Udspredelser, som om hans Liv ikke havde

havt noget andet Formaal. Men saasnart denne Tid var udrunden, bad han hende i ganske bestemt Tone om Orlov, idet han gjentog sit Lofte, saa hastig, som muligt, at vende tilbage med et standsmæssigt Folge for at bejle til hendes dyrebare Haand.

— Maaskee troer I ikke mine Forsikringer, og anseer mig allerede paa Grund af min Bøn om Orlov for at henbøre til mine letsindige Elskere, som glemme deres Kjærlighed, saasnart de have vendt deres Elskede Avggen. Til Beviis for min oprigtige Tilbøjelighed for en saa elskværdig Dame, som I er, til Beviis for, hvor lykkelig jeg føler mig ved Bevidstheden om Eders Gjenkjærlighed, vilde jeg imidlertid vove at bede Eder om at ledsage mig, saafremt jeg ikke frygtede at fornærme Eder ved det Dumdriftige i sliq en Bøn. —

Da han bemærkede, at Prindsessen rødmede ved dette hans Forslag, og uden Tegn paa Bredde vakkede i sin Bestemmelse, vedblev han:

— Prindsesse, med Hensyn til min Faders Indvilligelse i vor Forening kan I være aldeles rolig, og Kongen af Bengalen maatte isandbed være en ganske anden Mand, end I har skildret ham at være, hvis han ikke med Velvillie skulde modtage det Gesandtskab, som min Fader vil lade afgaa til ham, for at bede for mig om Eders Haand. —

Prindsessen svarede ikke eet eneste Ord; men hendes Tausbed og sænkede Blikke tilkjendegave tydelig nok hendes Samtvkke til at lade sig bortføre. I Virkeligheden havde hun ogsaa kun een Betænkelse derved, den nemlig, som fremgik af hendes Frygt for, at Prindsen ikke skulde være øvet nok i at styre Trullehesten, og at deres Flugt paa denne Maade skulde blive altfor lang.

Men denne Frygt havde Sirius Svab let ved at betage hende, idet han af et fult Sind forhikkede hende, at han fortiden turde bamle op med selve Indieren i at styre den djævelske Ganger. Der stod sølgelig Intet tilbage uden at være betænkt paa, hvorledes de i al Stilhed og Hemmelighed kunde værfsette deres Klugt. Dog herom bleve de ogsaa uden Ranskelighed enige, forinden Skilsmisjens Time slog om Aftenen.

Den næste Morgen, medens endnu hele Paladiet laa i den dybeste Søvn, begave de sig tilfammen op paa sammes Terrasse. Først stillede Prindsen sin Ganger i Retningen af Persien; derpaa lod han det være sig magtpaaliggende at indrette et mageligt og sikkert Sæde til sin Giffede bag paa Hesten. Saasnart dette var bragt istand, besteg han Gangeren først selv, og lod derpaa Prindsessen sætte sig op bagved ham og for større Sikkerheds Skyld omslynge ham med sine Arme; — han drejede den velbekjendte Hvirvel, og Hesten bortførte dem med Vilens Hart igjennem Luften.

Med sin sædvanlige Hastighed foer Gangeren fremad, og Sirius Svab styrede den med saa megen Klugt, at de allerede efter halvtredie Times Forløb fik Persiens Hovedstad isigte. Men han holdt det ikke for hensigtsmæssigt at lade den dale, hverken paa Slotspladsen, hvorfra han var stegen op, eller i selve det kongelige Palads, men foretrak at lande ved et i nogle Miles Afstand fra Hovedstaden beliggende Lyflot, hvor Manøveren kunde gaa for sig aldeles ubemærket. Her lod han altsaa Hesten dale, og stod af tilligemed Prindsessen. Uden Tidssvilde førte han hende ind i det smukkeste Bærelse paa Slottet, med den Ytring, at han nu vilde ile iforvejen

til sin Faders Hovedstad for at berede hende en til hendes Rang passende arefuld Modtagelse, og derpaa hastig igjen vende tilbage. Med det Samme gav han Slotsforvalteren Befaling til at ansee den unge Dame for Slottets Herskerinde og for det Første lade en god Frokost frembære for hende.

Paa en naturlig Hest af Kjød og Blod, uden alle kunstige Hvirvler, men med fire raske Been, jog Firus Sbab til Persiens Hovedstad. Undervejs blev han bilsset med høje Jubelraab af den over hans Gjenkomst hentykte Befolkning. Sultanen, hans ophøjede Fader, gav netop Audients, da han traadte ind i Divanet. Sultanen selv og hele Hoffet havde baaret dyb Sorg, siden han paa en saa overordentlig Maade var forsvunden fra Jordens Overflade. Med Blædestaarer omfavnede hans Fader ham, og spurgte, saasnart den første Henrykkelsesruus havde sat sig, ivrig om Indierens Trylleganger. Dette Spørgsmaal gav Prindsen Anledning til i Kortbed at fortælle om den Fare, hvori han havde svævet, og den gode Modtagelse, han havde nydt hos Prindsessen af Bengalen. Hertil sluttede sig naturligtvis Bekjendelsen af, at han havde forlovet sig med den elskværdige Prindsesse, og at denne, da han havde indestaaet hende for sin Faders Indvilligelse, paa Tryllehesten havde ledsaget ham tilbage til Persien.

— Hun venter nu — sluttede Prindsen: — paa et af Eders Højheds Lytslotte Efterretningen om, at jeg ikke har givet hende tomme Forsikkringer. —

Med disse Ord kastede Prindsen sig ned for sin Faders Fødder, for at bevæge ham til at give sit Samtvkke og sin Belsignelse. Men Sultanen løftede sin Sør ivejret, omfavnede ham og gjensvarede:

— Min kjære Søn, jeg giver Dig ikke alene mit bedste Samtykke til din Forbindelse med Prindsessen af Bengalen; men jeg vil ogsaa med hele min Hofstat drage hende imøde, og endnu idag foranstalte Eders Bryllup. —

Da strax befalede Kongen sit Hof at aflægge Sørgelæderne og lade Glædesfesterne begynde ved Klängen af Trompeter, Pauer og andre krigeriske Instrumenter. Dog forend han begav sig paa Vejen for at hente Prindsessen, lod han Indieren føre frem for sig.

— Jeg forsikrede mig din Person, — tiltalte han denne: — forat Du med dit Hoved, der dog kun vilde have været et jammerligt Offer for min imertefulde Harm, skulde indestaa mig for min Søns Liv. Tak nu Allah, at jeg har gjenfundet ham, tag din Hest og drag din Vej i Fred! —

Alf de Folk, som havde ventet ham ud af Kængslet, havde Indieren allerede ikke alene erfaret Prindsens Tilbagekomst, men ogsaa, at han havde ført Prindsessen af Bengalen med sig tilbage paa Trollebesten, og at han havde efterladt sin Elskede paa Lystfløttet ved Foden af Bjergene. Da han nu tillige hørte, at Kongen var i Begreb med at begive sig paa Vejen for at afhente hende, ilede han for at komme denne i Korkjøbet, og naaede Slottet, inden Kongen og hans Følge endnu blot vare halvvejs. Her benvendte han sig først til Forvalteren og sagde, at han af Kongen og Prindsen af Persien var sendt hid for paa Trollebesten at føre Prindsessen gennem Luften ind i Staden. Kongen vilde nemlig give sit Hof og sin Hovedstad dette højtidelige Skuespil tilbedste, og ventede hende paa Pladsen foran sit Palads.

Forvalteren gjenkjendte Indieren og vidste, at Kon-

gen havde ladet ham fængsle for at gjøre ham ansvarlig for sin Søn. Da han nu saa ham i Frihed, tvivlede han intet Øjeblik om, at det jo havde sin Migtighed med det Grinde, han foregav at være sendt i, saa meget mindre, som Indieren var den eneste Person, hvem Man med fuld Sikkerhed kunde betro Styrelsen af den vælige Tryllebejt. Ufortøvet fremstillede han altsaa Indieren for Prindsessen, og denne havde neppe hørt, at han kom som Bud fra hendes Elskede og hans Fader, førend hun erklærede sig rede til at overgive sig til hans Forelse.

Saa let et Spil havde Indieren langtfra været at haabe. I sit Hjerte høverende over det heldige Udfald af sin ondskabsfulde og vanbellige Plan besteg han Hesten, tog med Forvalterens Hjælp Prindsessen bagpaa op hos sig, drejede Hvirvelen, — og med Lunets Hastighed bærvede Hesten sig op i Luftens højest Regioner.

Kongen af Persien var imidlertid endnu paa Vejen med sit langsomme og besværlige Festeoptog; Prindsen var ilet forud for at forberede Prindsessen paa sin Faders Ankomst. Men Indieren sloj med velberaad Hu med sit Borte lige i Retningen af Staden, og saaledes kunde det ikke fejle, at de jo hastig maatte faa Dje paa hinanden.

Saa snart Sultanen fik Dje paa den skjændige Bortfører, der i sit Hjerte jublede over, paa denne Maade at kunne forbaane ham og Prindsen, og grusomt bævne sig for den uretsfærdige Fængsling, han havde maattet lide, gjorde han og hans Følge uvilkaarlig Holdt. Den mest raiende Forbittrelse afløste den grændseleje Overraskelse; Sultanen og hans Hoffolk affjode i Masse de værste Forbandelser imod Skurken. De naaede vel op til ham; men han lo naturligviis kun deraf. Da han havde gjort nogle Bolter over deres Hoveder, for ret til-

gjæmte at afskyde og hulle hver afsmægtige Dødsme, gav
 hun sin Gæst Løsternes og fortvilede, melend Kongen af
 Persien, rent ude af sig selv af Dødsme og Smerter, med
 sit flukende Høje vendte tilbage til sin Guldskat.

Men var Sultanens Smerter stor, hvor meget
 større maatte da ikke den uløstelige Fjend' Smerter
 være, da han, uden at kunne forbindes det, saa sin
 Skæbne herfra af den Mandige Indiet? Al, han elskede
 havde jo allerede saa højt, at han ikke kunde, hvorefter
 han skulde kunne leve foruden den? I nogle Øjeblikke
 var hans Sjæle Hæder hvilede. Endnu forend han
 kunde overlægge, hvad han skulde bestemme sig til, enten
 vende ud i Skjæbner og Fruer mod Indietens,
 helvige Vindroser, eller tilbringe Sengværelse han
 var det end at hans Lemmer, eller lade sig til Jorden og
 fortvivle, var de Begyelse forbindes for hans flukende Blide.

Hvad var det nu at gøre? Skulde han vende tilbage
 til sin Fjend' Hæder og overgives sig til en frugt-
 los Ørken, uden at foretage Noget til Vindroserens
 Besiddelse og hendes Værelseres erembariske Indretning?
 — Hans øde Tænkemaade, hans Hjælp og Mod
 vilde ham ikke Sligt, og han fortalte derfor sin Vej til
 Livsflodet.

Med hans Indretning kom den lettroende, af In-
 dertem bedragte Slægtforvalter ham møde med Taarer i
 Øjnene, kastede sig ned for hans Fødder og erklærede selv,
 at en Slægt som hans uden Naade fortjente Døden,
 samt at han ventede den af sin Herres Haand.

Men Vindroseren svarede ham: — Staf op! Jeg gæ-
 ver ikke Dig Skunden for Vindroserens Vordirektion, men
 mig selv, min Gensidighed og Ubesindighed. Staf mig

blot hastig en Derviskklædning; men lad Ingen vide, at den er bestemt til mig! —

I Nærheden af Slottet befandtes der netop et Derviskkloster, hvis Shejkh eller Overste var en god Ven af Slotsforvalteren. Til denne gik han hen og forlangte en fuldstændig Derviskdragt, under Foregivende af, at en høj Hofembedsmand, hvem han skyldte overmaade meget, var falden i Unaade hos Kongen, og at han ønskede at være ham behjælpelig til en sikker Flugt. Prindsen iførte sig Dragten, forsynede sig til Udgifterne paa Rejsen med en Væske Perler og Diamanter, som egentlig havde været bestemt til en Foræring til Prindsessen, og forlod ved Natterid Lustslottet, uden at vide, hvor han skulde vende sig hen, dog fast besluttet at vandre fra Stad til Stad, indtil han havde gjenfundet sin Elskede.

Imidlertid havde Indieren styret sin Hest i den Retning, at han endnu tidlig den samme Dag naaede en lille Lund i Nærheden af Kongeriget Kashmir. Da han var bleven sulten og antog, at Prindsessen deelte hans Trang, steg han af i denne Lund og anviste Prindsessen Plads paa Græsset i Nærheden af en lille Bæk med friskt og klart Vand. Distsnok havde den ulykkelige unge Kvinde, som saae sig i en elendig Skurks ubetingede Bøld, og maatte frygte Alt, hvad der var skræffeligt, af hans raa og vilde Lidenskab, gjerne benyttet Indierens Fraværelse til at flygte bort; men hun følte sig saa udtømt og angreben, at hun ikke turde tænke derpaa. Hun besad altsaa intet andet Middel til Frelse end sit høje Mod; hun var nemlig fast bestemt paa, heller at lide den grusomste Død, end at vorde Prindsen af Persien utro.

Derfor lod hun sig heller ikke længe af den tilbage-

vendende Indier nøde til at spise, men samlede ved et stykende Maaltid friske Kræfter til at staa sin onde Ekjæbne imod. — Genimod Slutningen af Maaltidet begyndte Skurken at føre uforflammet Tale; Prindsessen gruede derved i sit Hjerte, men lod, som om hun Intet hørte deraf eller i det Mindste Intet forstod. Dog, saasnart hun bemærkede, at Indieren ikke vilde lade det blive ved Snak, men lovede sig til at værkfætte sine ofte gjentagne Trusler om at bruge Vold imod hende, rejste hun sig for at gjøre den yderste Modstand, og udstødte et højt, vrimlende Skrig. Til hendes store Lykke sprangte i næste Øjeblik en Skare Nytttere frem af Skoven og omringede hende og Indieren.

Det var ingen Anden end Kongen af Kasmir, som paa Tilbagevejen fra Jagten netop i samme Øjeblik var dragen forbi med sit Følge og var bleven hidloffet ved Prindsessens Modstrig. Med Strengbed spurgte han Indieren, Hvem han var, og hvad han havde for med den unge Dame. Indieren var uforflammet nok til at svare, at Prindsessen var hans Kone, og at Ingen havde Ret til at blande sig i hans Strid med hende. Men Prindsessen drev hans Legn i ham igjen, uden endnu at have nogen Anelse om den Person's Rang og Værdighed, der i et saa heldigt Øjeblik var illet lid til hendes Redning, og tog tilorde:

— Herve, Hvo I endoglaa er, som Himlen selv sendte mig til Redning i den yderste Nød, forbarm Guder over mig og fæst ingen Lid til denne Bedragers uforflammede Paastand! Allah bevare mig for at være en saadan Uslings Kone! Han er en Troldmand, der idag paa sin Trullesheit bar rovet mig fra min Forlovede, Prindsen af Persien. —

Meer behøvedes der ikke for at overbevise Sultanen om Sagens rigtige Sammenhæng. Prindsessens Skjønhed, ædle Anstand, og endelig hendes Taarer vare ham uforkastelige Vidnesbyrd. Uden derfor at anstille videre Forber lod han sine Huttere omringe den ondskabsfulde Indier og hugge ham ned.

Men — idet Prindsessen af Bengalen var bleven frelst af een Ulempe, faldt hun i en anden, som ikke var mindre farlig. Sultanen bar sig nemlig ad, som om han uden videre tog Arv efter Indieren; han lod Prindsessen give en Hest og førte hende med sig tilbage til sin Hovedstad. Her lod han hende i sit Palads anwise en Række pragtfulde Værelser, skjænkede hende en heel Deel Slavinder og gav hende en Vagt af udjogte unge Gildingier. Idet han selv førte hende ind i de for hende bestemte Værelser, yttrede han, uden at levne hende Tid til nogen nærmere Forklaring: — Prindsesse, I trænger vistnok til Ro og Hvile, og jeg giver Eder fuld Frihed til at nyde samme. Imorgen vil I maaskee føle Eder oplagt til at meddele mig det Nærmere ved Eders Gventyr. —

Med disse Ord fjernede han sig.

Prindsessen følte sig imidlertid usigelig glad over sin Redning af den onde Indiers Klover, og nærrede det forfængelige Haab, at Kongen af Kashmir skulde sætte Kronen paa sin ridderlige Daad og sende hende tilbage til Prindsen af Persien, saasnart han fik nøjere Besked om hendes Forhold til ham, og hun selv havde anmodet ham derom. Men Intet laa Sultanens Tanker mere fjernt, end netop dette; thi han havde besluttet at formæle sig med hende strax den næstfølgende Dag. Allerede i den

tidlige Morgenstund lod han ved Klangen af Trompeter, Pauer, Trommer og andre larmende Instrumenter bejendtgjøre, ikke alene i sit Palads, men ogsaa over hele Staden, at hans Nermæling vilde blive bestideligboldt med en Række af glimrende Festsfigheder. Ogsaa Prindsessen blev vækket ved denne Larm, men var langt fra at aue den sande Sammenhæng derved. Da Sultanen derfor afslagde hende sit Morgenbesøg, og, efter at have forbert sig angaaende hendes Befindende, erklærede, at den Musik, som tonede op til hende, forkyndte hendes Bryllupsøjstid, blev hun saa overrasket ved denne Gfjerretning, at hun sank i Afmagt.

De tilstedeværende Fruentammer ilede hende tilhjælp, ogsaa Sultanen selv gjorde sig Ueflighed for at bringe Prindsessen til sig selv igjen; men deres Bestræbelser havde først seent den ønskede Virkning. Endelig kom hun dog atter til — nej ikke til Befindelse; thi for ikke at blive tvungen til at bryde sit Løfte til Prinds Firus, anstillede hun sig som vanvittig. Hun begyndte at fremfige det urimeligste Tojeri, og rejste sig, som om hun vilde styrte løs paa Sultanen. Over denne formeentlige Ulfke fclte denne sig inderlig bedrovet, og da han saae, at Prindsessen ikke igjen vilde komme til sine fulde Sandser, hvilket han dog nogen Tid havde baabet, forlod han hende endelig, med den Befaling til hendes Kvinder, at de skulde passe vel paa hende og overhovedet vise hende al mulig Omsorg.

Saaledes blev der ikke Noget af det beammende Bryllup dennesinde. Hele Dagen lod Sultanen næsten hver Time forespørge angaaende Prindsessens Befindende, men fik stidse den Bessked, at hun endnu befandt sig i den samme Tilstand, og at hendes Dnde snarere tog til

end tog af. Genimod Uften bleve Anfaldene endnu stærkere, og Sultanen maatte følgelig indtil videre ganske opgive Haabet om den allerede drømte Kjærlighedslykke.

Den følgende Dag begyndte, som den foregaaende havde endt; Prindsessen vedblev at føre forvirret Tale og give alle Tegn paa et rasende Banvid. Da saae Sultanen sig nødt til at forlange sine Hoflægers Hjælp. Disse svarede, efter at have holdt en almindelig Raadslagning, meget viselig, at der gaves forskjellige Arter og Grader af denne Sygdom, hvoraf nogle lode sig helbrede, andre ikke, iligemaade, at de ikke formaaede at bestemme det Ondes Art, som Prindsessen var angreben af, førend de havde seet hende.

Sultanen befalede altsaa, at en Gilding skulde føre dem, een efter een ifølge deres Rang, ind til Prindsessen. Denne havde allerede med Frygt forudseet dette Tilfælde; hun var nemlig overbevist om, at hvis hun lod Lægerne komme sig nær og lod dem føle sin Puls, selv den mindst erfarne iblandt dem strax vilde erkjende hendes Sygdom for den rene Forstillelse. Saasnart derfor den første Læge nærmede sig hende, syntes hun at faa Anfald af et heftigt Maseri, og truede med at kradsje Djnene ud paa Lægen, hvis han vovede at nærme sig hende. Den lærde Herre holdt sig derfor viselig i en sikker Afstand fra hende, og gik følgelig ligesaa klog bort, som han var kommen.

Imidlertid fandtes der dog nogle iblandt Lægerne, som, menende sig klogere end de øvrige, roste sig af, alene ved Synet af den Syge at kunne komme paa det Nene med sig selv angaaende Arten af det tilstedeværende Onde; disse forordnede Prindsessen visse Mixtureer, som efter deres Sigende skulde have underfulde Virkninger. Den unge

Dame tog dem ind uden alle Omstændigheder, aldeles rolig for, at disse Midler skulde faa den tilsigtede Virkning, eftersom hun havde det i sin egen Magt at lade det paatagne Baudid være ved, saalænge hun ansaae det for gavnligt.

Da Sultanen endelig mærkede, at hans Hoflæger Intet udrettede, bidro han alle Lægerne i sin Hovedstad, og dervaa hele Rigets; men saa mange fløgtige Hoveder de end tillsammans vare, maatte dog deres Dygtighed aldeles strande paa den unge Dames listige Lune. Prindsessen modtog dem alle paa den samme, just ikke meget naadigt Maade, og alle anbefalede de sig det Ena restte, de kunde, med Tak til Allah for, at de havde beholdt deres gode Dine.

Endelig lod Sultanen Tilbud udgaae til alle Nabo-staterne med Opfordringer til de berømteste Læger at give Rede; alle dem, der vilde paatage sig Rejsen til Kashmir, lovede han en gavnlig Erstatning af Omkostningerne derved, og den, som skaffede Prindsessen hendes Helbred igjen, en isandhed kongelig Belønning. Disse gode Løfter frøede mangfoldige Læger, og de indfandt sig skarevis ved Hofset i Kashmir; men ingen af dem fik mindste Marsag til at rose sig af at have været heldigere end de indenlandske Læger. Dette var forresten slet ikke til at undre sig over, da Prindsessens Helbredelse ingentunde var afhængig af nogen som helst anden Kunst — end den Forstulleskunst, som Prindsessen med saa stort Held udøvede.

Imidlertid havde Firuz Shah, forklædt som Dervisl, gennemvandret mangfoldige Lande og besøgt deres fornemste Stæder. Vandringen var yderst besværlig;

men alle Besværligheder agtede Prindsen dog for Intet i Sammenligning med den Kval, han følte i Uvissheden om, hvorhen hans Fjed førte ham, enten nærmere den durebare Prindsesse eller længer bort fra hende. Imidlertid gav han sig i Allahs Bødd og vandrede trostlig fra Land til Land, strengt opmærksom paa alle Nygter, som vare i Omlob i de Lande og Stæder, som han drog igjennem.

Saaledes kom ogsaa tilsidst Nygtet om en Prindsesse af Bengalen ham for Dre, som var bleven vanvittig paa den samme Dag, da Kongen af Kashmir agtede at for- mæle sig med hende. Da han aldrig havde hørt tale om nogen anden Prindsesse af Bengalen end hende, som havde skjænket ham sin Kjærlighed og Tro, formodede han øjeblikkelig, at den Prindsesse, hvorom Taleren var, maatte være hans længe forgjæves eftersporede Elskede; og han begav sig fra den Stad i Indien, som han netop havde naaet, uden Opvættelse paa Vejen til Kongeriget Kashmirs Hovedstad.

Da han ved sin Ankomst her tog ind i en Khan, erfarede han strax Prindsessens hele Historie med alle Biomstændigheder, hvoriblandt den meget vigtige og fuldkommen overbevisende, at en vis Indier havde bortført hende paa sin Trollebest, og der paa Stedet faaet sin fortjente Løn for sit nedrige Forræderi. Fra dette Øjeblik følte Prindsen af Persien sig ikke alene overbevist om, at Sultanen af Kashmirs Brud var hans Elskede, men ogsaa, at hendes Sygdom var af den Art, at Ingen kunde helbrede den uden han selv.

Efterat Prindsen havde tilendebragt sine Efterforskninger, og saa nøje mærket sig alle Omstændigheder, at han følte sig fuldkommen hjemme i de stedfindende For-

hold, lod han sig gjøre en Klædning af den Art, som Lægerne plejede at bære. I denne Klædning og med et langt ærbørdigt Skjæg, som han havde lagt sig til paa Messen, vandrede han med adstaaende Skridt igjennem Staden. Hans Langsel efter at gjensee den dyrebare Prindsesse førte ham ad den lige Vej til Sultanens Palads, og han tovede intet Øjeblik med at forlange Kongens Huusbovmester itale.

Saa snart han var stedt for denne højfernemme Herres Ansigt, begyndte han med pedantisk Vidtløstighed at indlede sit Ordrede ved Sultanens Hof. — Det kunde visseelig gælde for Daarskab, om ikke for Banvid hos ham, at han efter saa mange unyttige Forsøg af Verdens mest berømte Læger endnu dristede sig til at nære Haab om at kunne helbrede Prindsessen af Bengalen. Imidlertid nærrede han dog den dristige Tro, at det ved visse hemmelige Midler, som han udelukkende havde til sin Tjeneste, skulde lykkes ham at opnaa denne sin Hensigt. — Hvis altsaa den højvelbaarne Hr. Overhofseremonimester icke. —

Den højædle Herre forsikrede den formeentlige Læge om, at han var velkommen, og at navnlig Sultanen vilde see ham med største Kornejelse. Hvis det lykkedes ham at gjengive Prindsessen hendes Helbred, kunde han vente sig en Belønning, som stod i Forhold til Hs. Højhed Sultanens velbekjendte Godelsind og Garmildhed.

— Vent blot et Øjeblik; — sluttede han: — saa skal jeg melde Gøder hos den naadige Herster.

Det var allerede lang Tid siden der havde vrist sig nogen Læge ved Hofset; med dyb Bedrøvelse havde Sultanen maattet opgive næsten hele sit Haab om at see Prindsessen helbredet, og saa en saa smuk og elskværdig Dame til sin Gemalinde. Imidlertid var hans For-

elskelse dog snarere tagen til end tagen af, og han modtog derfor med den mest levende Deeltagelse Budskabet om, at der havde meldt sig en ny Læge. I det næste Øjeblik blev den forklædte Prinds forestillet for ham. Uden at spille Tiden med unyttige Omsvøb gif Sultanen lige til Sagen og meddeelte allerførst den fremmede Viismand, at Prindsessen ikke kunde see nogen Læge for sig, uden at faa bestige Anfald af Maseri, som i meget høj Grad forværrede hendes Tilstand. Derpaa førte han ham op i et ovenover indrettet Værelse, hvorfra han gjennem et Bittervindue, uden selv at blive bemærket, kunde iagttage Prindsessen efter Lyst og Bekvemlighed. Hvor bankede ikke Hjertet i hans Bryst, da hans Dje atter kunde kvæge sig ved den Elskedes kjære Træl og Skikkelse! Hun sad i en skjodesløs Stilling, smægtende og hængsunket, og fremsagde et Digt, hvori hun beklagede sin uløselige Skjæbne og udtalte sin Smerte over maastee for bestandig at være adskilt fra den, hun elskede. Dybt greben af det Tungsiind, som baade hendes Sang og hendes Væsen aandede, følte Firuz Schah øjeblikkelig, at hendes Svagdom ikke kunde være Andet end Forstillelse, og at hun kun af Trofasthed imod ham havde paa taget sig en Vanvittigs Rolle. Elskende Hjerter forstaa øjeblikkelig og ubetinget hinanden, uden Ord og Eftertanke, ligesom ved Tryllekunst. Saasnart han derfor havde mættet sit Hjerte ved det lykkelige Skue af den Elskede, forlod han det bemmelige Værelse og begav sig tilbage til Sultanen for at sige ham, at Prindsessens Svagdom ingenslunde var ubelbredelig, men at han, for at sætte sin Kuur i værk, nødvendigviis maatte tale alene med hende. Hvad hine Anfald af Maseri angik, som plejede at komme over hende ved Synet af Lægerne, saa nærrede

han den sikkre Tillid, at han vel skulde kunne tiltvinge sig en anden Modtagelse af hende.

Sultanen blev saa glad ved at høre sli­ g tillidsfuld Tale, at han strax lod Prindsessens Bærelse aabne for den fremmede Ruzmand. Prindsen traadte altsaa ind, og blev paa Grund af sin For­ klædning, der gjorde ham aldeles ukjendelig, modtagen af Prindsessen med de sædvanlige Skjældsord og vilde Haager. Dog Eligt be­ skyndrede den nye Læge sig ikke om og traadte hende rask nærmere. Men da han var kommen hende saa nær, at han alene kunde blive hørt af hende, sagde han i sagte Tone: — Prindsesse, jeg er ikke, hvad jeg synes at være! — Gjenkjend i mig, jeg beder Eder, Prindsen af Persien, som trofast har vandret hele Verden igjennem for at finde og befri Eder. —

Prindsessen gjenkjendte hans Stemme ved den aller­ første Lyd; i hans Ansigtstræk fandt hun Bekræftelse paa den glæderige Anelse, som gjennemfoer hendes Indre. I samme Øjeblik straaledede hendes Maayn af den ubeskrive­ lig høje Glæde, som griber et Menneskes Hjerte ved den pludselige Opfyldelse af det varmeste Ønske, det nærer. Overraskelsen gjorde hende en Stund aldeles maalløs; berøved fik Prindsen Lejlighed til med det Samme at tolke og fortælle hende, hvad han havde lidt og oplevet siden deres grusomme Skilsmisse: — hans Harm og Smerte over Indierens Forræderi, hans Beslutning at vandre til Verdens Ende for at gjenfinde og befri hende, hans Druvl, hans Uengstelser, de Farer og den Nød, han havde lidt paa sin lange Vandring. Til­ sidst bad han Prindsessen om i saa Ord at meddele ham, hvad der var hændet hende siden hendes Bortførelse, samt det Vigtigste

angaaende hendes nuværende Stilling, forat han kunde tage passende Forholdsregler til at befri hende ud af Sultanen af Kasbmir's forjædelige Tyranni.

Da Prindsessen i korte Træk havde gjort Prindsen denne Meddelelse, spurgte han hende, om hun ikke vidste, hvad der var blevet af Tryllebesten. Herom vidste Prindsessen ingen Besked; dog meente hun, at Sultanen vistnok havde taget den i Forvaring som et sjeldent Kunstværk. Da nu Prinds Firus ikke heller selv tvivlede om, at Tryllebesten jo maatte kunne findes, meddeelte han Prindsessen sin Plan, at bortføre hende paa denne og bringe hende tilbage til Persien. Efterat de derom havde gjort den fornødne Aftale, bad Firus Schah hende til Slutning, ikke længer, som hidtil, at forsamme sin Person, men strax den følgende Dag at smykke sig paa en for en Prindsesse værdig Maade, for at kunne modtage Sultanen, naar han førte ham ind til hende, med sømmelig Anstand, uden at det dog behøvedes, at hun indlod sig videre med ham. Derpaa tog han en om, men hastig Afsked med hende, og ilede tilbage til den i stor Spænding ventende Sultan.

Sultanen viste sig over al Maade glad, da han erfarede, hvilken Virkning allerede Prindsens første Besøg havde havt paa Prindsessen. Men da hun den følgende Morgen modtog ham paa en Maade, som tydelig syntes at godtgjøre, at hendes Helbredelse virkelig var rykket saavidt frem, som Prindsen sagde, betragtede han ham som den første Læge i Verden. Han udtrede for Prindsessen sin levende Glæde over at træffe hende i en Tilstand, som lod fatte Haab om hendes snarlige og fuldstændige Helbredelse, og bad hende, efter Gvne at understøtte en saa dygtig Læges Bestræbelser, forat han med

Være kunde fuldende, hvad han saa heldig havde begyndt. Derpaa sferuede Sultanen sig uden at afvente noget Svar.

Prinds Firus, som havde ledsaget Sultanen ved dette Besøg, forlod ogsaa med ham Prindsessens Børelse, og spurgte undervejs, om han vel turde driste sig til at erkundige sig om, ved hvilket Eventyr Prindsessen af Bengalen var kommen hid til det fra hendes Fædrebyem saa langt bortliggende Land Kashmir. Han ansillede sig nemlig, som om han var aldeles uvidende i denne Henseende, og tænkte paa denne Maade at faa Samtalen ledet hen paa Tryllebesten, og erfare, hvad der var blevet af samme. Sultanen af Kashmir kunde naturligtviis ikke ane den sande Grund til hans Spørgsmaal, og gjorde altsaa slet ingen Hemmelighed af, at Tryllebesten som en stor Sjeldenhed befandt sig i hans Skatkammer, uagtet han ikke vidste, hvorledes den lod sig bruge.

— Herre, — vttrede den formeentlige Læge: — hvad Eders Højhed nylig har fortalt mig, giver mig, det troer jeg forvist, Midlet ibænde til Prindsessens fuldkomne Helbredelse. Efter som hun er bleven bragt hid paa Tryllebesten, staaer hun udentviivt under Trolddømmens Indslydelse, og denne kan kun løses ved visse Trylleformularer og Regelser, som jeg alene kjender. Hvis Eders Højhed altsaa vil berede Eder selv, Eders Hof, ja hele Eders Hovedstad eet af de mest overraskende Skuespil, behøver I kun imorgen at lade Tryllebesten bringe ned paa den store Plads, som findes udenfor Eders Palads. I alt Dvrigt kan I trygt forlade Eder paa mig. Jeg forbinder mig til, for Eders, Eders Hofs, ja hele Befolkningens Dyne at gjøre Prindsessen af Bengalen saa sund igjen baade paa Sjæl og Legeme,

som hun nogensinde har været; og forat Forestillingen kan gaa for sig med saa megen Glæde, som muligt, vilde det ikke være afvejen, om Prindsessens ved denne Lejlighed blev saa pragtfuldt pyntet, som muligt, og smykket med de kostbareste Perler og Edelstene, som lade sig opdrive. —

Sultanen var visseelig gaaet ind paa ganske andre Fordringer end disse, for at naa Opfyldelsen af sit brændende Ønske, Prindsessens Besiddelse. Han betragtede allerede Sagen for saa godt som afgjort, og frydede sig i Forudsættelsen af det Overraskende i den forestaaende Besværgelsesakt og sammes henrykkende Følger for sin egne Lidenstabs. Den næste Morgen blev altsaa paa hans Befaling Tryllebesten hentet frem af Skatkammeret og opstillet midt paa Pladsen foran det kongelige Slot.

Snart udbredte sig over hele Staden Røgtet om, at disse Anstalter havde noget ganske overordentligt at betyde, og Befolkningen strømmede skarevis sammen fra alle Sider. Kongens Livvagt var opstillet paa Pladsen for at forebygge Uordener; men i Midten var der trindt omkring Hesten holdt en vid Plads aaben.

Sultanen viste sig, og besteg en for ham og hans Hof oprejst Tribune; alle hans Niges Stormænd omgave hans Trone. Derpaa fremtreen Prindsessen af Bengalen, ledsaget af alle sine Kvinder, nærmede sig Hesten og besteg den ved deres Hjælp. Saasnart hun sad fast i Sadelen og havde Tømmerne i Haanden, lod den formeentlige Læge i de trindt omkring Hesten i en tæt Kreds opstillede Jldpander kaste en Masse af udsøgt Røgelse; derpaa gik han, tilsyneladende indsluttet i sig selv, med sænkede Blikke og Armene krydsede over Brystet, tre Gange rundt omkring Hesten, mumlende uforstaaelige Ord for

sig selv. Da nu hele Skyer af den tykkeste Røg med sød Duft hævdede sig fra Ildpanderne, og saa godt som skjulte baade Hesten og Prindsessen for Alles Djne, som vare udenfor Kredsen, tog *Firus Sbab* Djeblikket iagt, sprang op paa Hesten bagved Prindsessen, drejede Hvirvelen og foer tilvejs.

Imidlertid begyndte Røgen at fortrække, og Prindsen blev tilligemed sin Elskede synlig for den forsamlede Mængdes Blikke.

— Sultan af Kashmir! — raabte Prindsen da med høj Rost, idet han svævede hen over Tribunen: — Midderrlige Herster, hvis Du i Fremtiden skulde saa ifinde at ægte Prindsesser, som anraabe Dig om Beskyttelse, lige imod deres Villie, saa tænk først et Djeblik paa Prinds *Firus* og Trollehesten! —

Paa denne Maade fandt og befriede Prindsen af Persien sin elskede Brud, og bragte bende endnu den samme Dag tilbage til sin Faders Hovedstad. Men Erfaringen havde gjort ham klogere; istedetfor, som sidst, at lade Hesten dale ved Lystflottet udenfor Staden, nedlod han sig denne Gang indensfor Stadens Mure, midt i det kongelige Palads, lige udenfor sin Faders Vinduer. Her steg han af, stolttere af sin gjenvundne Brud, end om han var vendt tilbage, efter at have erobret et Kongerige.

Kongen af Persien modtog sin Søn og Prindsessen af Bengalen med sand Faderømhed, og opsatte deres Brullup kun saa længe, at Man kunde saa gjort de nødvendige Forberedelser dertil. Thi glimrende skulde Højtiden worde; det troede Kongen at skylde baade sig selv

og det efter saa mange Prøvelser ved hinanden lykkelige unge Par.

Saa snart den lange Række af pragtfulde Fester var tilende, var det Kongens første Omsorg at lade et stateligt Gesandtskab afgaa til Kongen af Bengalen for at underrette ham om hans Datters Eventyr og bede om hans Samtykke til den nylig fuldbyrdede Formæling imellem Prindsen af Persien og hans Datter. Kongen af Bengalen var en om Fader og en forstandig Mand; næst efter at føle en levende Glæde over ikke alene at vide sin Datter ilive, men ogsaa over at see hende i saa gode Hænder, gav han beredvillig sit Samtykke til den foreslaaede Forbindelse imellem Bengalens Hoffer, saa meget mere, som Forslaget først var blevet gjort efter Sagens Udførelse, og enhver Indsigelse af hans faderlige Myndighed folgelig havde været aldeles unyttig.

Den gjerrige Kadi.

I Tripoli levede paa Kyalifen Harun at Naschids Tid en Kadi, som forvaltede sit Embed med den allerstørste Strengbed. Til at bestyre sin Huusholdning holdt han kun een eneste sort Slavinde, der havde en Hud saa ruf som Bessellæder. Ingaensinde blev der i denne højfornemme, men gjerrige Mands Huus givet nogen Almisse, og de allernødvendigste Ting bleve ikke indkjøbte førend i det yderligste Djeblif. Daarlige Brød og Løg vare de daglige Metter i hans Huus; men ligesuldt glemte Hr. Kadien aldrig at lade en kostbar Dug med Guldfryndser brede paa Bordet; og hvis der netop ved Spisetid var Fremmede hos Kadi'en, forglemte han aldrig at raabe ud til Slavinden, at hun skulde lægge Dugen med Guldfryndserne paa Bordet, forat Folk skulde faa store Tanker om hans daglige Levemaade. Men under Maaltidet selv tog han sig vel iagt for at lade sig see af Noget.

Ikke een, men mange Gange havde Man forestillet ham, at hans sorte Slavinde ikke var nogen passende Huusbeforinderinde for en Mand af hans Rang og Dannelsse, og at han maatte gifte sig, medens han endnu havde Marene for sig. Kadi'en havde bertil bestandig pttret, at han ikke havde Noget imod Forslaget, og med

Interesse spurgt, om maaskee Noget vidste et passende Parti for ham. Endelig en Dag traadte een af de Tilstedeværende frem og sagde, at han netop havde en overmaade smuk Datter i giftefærdig Alder, og at han vilde føle sig i højeste Grad æret, hvis Hr. Kadi'en vilde indgaa en Forbindelse med hans Familie.

Pigen var baade ung, smuk og riig; det forekom Kadi'en, som om han umulig kunde gjøre noget bedre Valg. Kontrakten blev sluttet, Bryllupet festligboldt, og Bruden med sin meget betydelige Medgift bragt ind i Brudgommens Huus.

Den unge Kones Fader var naturligtviis ikke lidet stolt af at have en saa fornem Svigersøn, og havde ikke den allermindste Anelse om alle de Gjenvordigheder, som Kadi'ens næsten mere end smudsige Karrighed skulde berede hans ved alle Livets Bekvemligheder opdragne Datter. Kadi'en havde havt langt større Glæde af sin Bruds Formue end af hendes Ekjønhed, og allerede den første Morgen efter Bryllupet, da han var gaaet til sine Embedsforretninger, maatte den unge Kone forjæves vente paa Frokost. Herom blev der slet ikke Tale, og den stakkels unge Dame var ligesaa beskedet som sulten, og endda lidt til, og vovede ikke at gjøre nogen Forespørgsel desangaaende.

Imidlertid bragte Stadens Embedsmænd og øvrige anseete Indvaanere Kadi'en deres Lykønskninger til hans Formæling, og ventede naturligtviis at blive indbudne til een eller anden Festlighed. Men det var langt fra Kadi'ens Tanker; med tørre Munde maatte Gæsterne vende hjem igjen og holde sig skadesløse ved Forbandelser over den gnidske Kadi.

Da den højvelbaarne Kadi endelig kom hjem fra

Dombuset, kunde der naturligtvis ikke vente ham den gladeligste Modtagelse hos hans af Sult næsten halvdøde unge Kone. Men da hun hørte hans Befaling til den sorte Slavinde, at hun skulde lægge Dugen med Guldfryndierne paa Bordet, fattede hun Haab om, ved Middagsmaaltidet i det Mindste nogenlunde at blive holdt skadesløs for sin strenge Faste. Men hvor forbausedes hun ikke, da hun saa Slavinden sætte det grove Brød med tilhørende trende Løg paa Bordet! Kadi'en tog Plads, gav Slavinden hendes Deel af Maaltidet, tog selv med graadig Appetit for sig af det tørre Brød og de stinkende Løg, og opfordrede sin Kone til at følge hans Exempel. Men hendes til en ulige bedre Kost vante Natur formaaede ikke at tvinge een eneste Bid ned, og hun stod fra Bordet ligesaa sulden, som hun havde sat sig, idet hun i sit Hjerte med Jammer beklagede sig over sin Mand's utrolige Karriighed, og sin Faders Uergjerrighed, der havde gjort hende saa ulykkelig.

Saaledes forløb der tre Dage, uden at der nogen- sinde kom Udret end tort Brød og Løg paa Bordet. Da brast endelig den unge Kones Taalmodighed; hun begyndte højt at beklage sig og sendte Bud efter sin Fader. Kadi'en hørte hendes Skrig, og erfarede af den sorte Slavinde, hvad det havde at betyde. Som en gal Mand feer han nu ind til sin Gemalinde, skjældte hende læsterlig ud, skjar Haaret af hende, og forstødte hende under Paaskud af usømmelig Opførsel, uden at give hende hendes Medgift tilbage.

Ikke længe efter tog han sig en anden Kone; men hun vilde heller ikke lade sig nøje med tørt Brød og grove Løg, og blev selgelig forstødt som den forrige. Det Samme skete med flere unge Damer af god Fa-

milie, og allesammen maatte de lade deres Medgift istikken. Endelig blev Nygtet om Kadi's Gjerrighed og skammelige Udfærd saa almindelig udbredt, at der ingen Sandsynlighed viste sig for, at Kadi'en mere skulde komme til at hjemføre nogen Brud i sit smudsige Huus.

Iblandt tusinde Andre fik ogsaa en riig og klog Pige i Staden Musjul vor Kadi's slette Nygte at høre, og foresatte sig at bærne sit Kjon paa ham, saa at det skulde komme til at svie til ham. Hun rejste i denne Hensigt til Staden Tripoli, og det skulde netop træffe sig saa heldig, at Kadi'en modte hende strax ved hendes Ankomst paa en Spadseregang udenfor Stadens Porte. Hendes ædle Anstand og smagfulde Dragt vakte øjeblikkelig hans Opmærksomhed; han strog sin Knevelsbart, reed tværs over Vejen hen til hende og spurgte artig, hvorfra hun kom.

— Fra Musjul, ædle Herre. — svarede Pigen.

— Formodentlig allerede formælet, hæ? — smidskede den højædle Herre.

— Indtil dette Øjeblik har jeg ikke tænkt paa Giftermaal. — lod Svaret.

— Ja, I maa ikke tage mig mit nærgaaende Spørgsmaal ilde op, min skjonne unge Dame; — vedblev Kadi'en, idet han strammede sig op, det Bedste, han formaaede: — Kjærligheden løber Storm imod alle Hensyn og Hindringer, og jeg er ved det første Øjeblik bleven dødelig forelsket i Eder. Jeg har den Ære at være Kadi her paa Stedet, har en ikke ringe Formue, fører et pænt Huus og nyder en almindelig Afgtelse. Kunde I ikke have Lust til at blive min Gemalinde? Her i Staden gives der vel Hundreder af unge Damer, som

slippe deres Fingre efter en Forbindelse med mig; — der løj Kadi'en glubsk; der lod sig ikke opdrive eet eneste Parti mere! — men jeg bar, som sagt, kastet min lidensskabelige Kjærlighed paa Eder. —

— Ni ville see Tiden an, Hr. Kadi; — svarede den unge Dame undseelt; — I kan imorgen forhøre Eder hos mig, om Eder behager. —

Efter denne korte, men ikke haablose Bessed hilste hun Kadi'en med Hude, ansporede sit Muuldyr og fortsatte sin Rejse til Staden.

Den følgende Morgen lod hun Kadi'en svare, at hun indvilgede i Forbindelsen, men forlangte en Morgengave af — halvtredssindstyve Guldstykker. Med den største Selvovervindelse jendte Kadi'en sin Tilbedte denne Pengesum og lod hende med det Samme hente til sit Huus. Ugtestabskontrakten blev opsat og underskrevet; — hermed var den egentlige Højtid tilende. Da det var Aftensmadstid, lod Kadi'en Bordet dække med den guldfrondsede Dug og besætte med de sædvanlige Netter, Bred og grove Leg. Denne Gang gik det til Kadi'ens store Glæde i en ganske anden Gade; den nye Brud var ingen Kostforagter, som de tidligere; vel tilmode fortærede hun sin Andeel af Brødet og Legene, og takkede med et buldsaltat Smil den ædle Kadi for det gode og velsmagende Maaltid. Det var saaledes, Kadi'en vilde have det. Ganske benykt udraabte han: — Priset være Allah, at han har beskjeret mig en saa elskelig og i alle Henseender fuldkommen Gemalinde! —

Stakten havde naturligviis ikke den ringeste Anelse om, hvad den i alle Henseender fuldkomne unge Dame havde ifinde med ham; — som en over al Maade lyk-

lig Egtemand forlod han den følgende Morgen sit Huus for at besørge sine Forretninger.

Saa snart Kadi'en var vel ude af Døren, gav den unge Kone sig til at undersøge hele Huset paa det nøjagtigste, og kom saaledes til sidst til en ombyggelig tilfluffet, med Jernstænger, Slaaer og Hængelaase overflodig forvaret Dør. Her maatte naturligviis Kadi'ens Skatkammer være. Var forresten Jernværket ved denne Dør i en ypperlig Stand, var Træværket kun saa meget daarligere, og dette betragtede den fiffige unge Kone som et stort Held. Hun fandt nemlig en fingerbred Sprække i Døren, hvorigjennem hun fuldkommen vel kunde overse hele Bærelsets Indhold; til sin store Glæde saa hun en heel Mad Kobberkar derinde, indtil Manden fyldte med Guld- og Solmonter. I al Hast hentede hun en lang Kjæp og flæbede nogen blod Dejg fast paa sammes yderste Spidse; behændig stal hun derpaa Kjæppen igjennem Sprækken og stræbte at trykke den med Dejg forsynede Ende fast paa een af Guldmonterne i det nærmeste Kobberkar. Det lykkedes! I Løbet af et Kvarteers Tid havde den opfindsomme unge Dame fisket to fuldvægtige Dinarer.

Det var Mere, end hun for Djeblillet behøvede. Hun vendte tilbage til sit Bærelse, kaldte paa den sorte Slavinde og befalede hende strax at indkjøbe frisk Brød, kogt Mils, det bedste Kjød og allehaande ud søgte Frugter. Med stum Forbauselse adlød den sorte Slavinde og bragte hastig det Forlangte tilbeje. Saa snart hun var kommen tilbage, maatte hun atter dække Bord med den guldfremdsede Dug; og denne Gang, den allerførste, var Dugen ikke nogen Yøgner. Taffelet bugnede under lutter herlige Sager; Husets Herskerinde tog med Velbebag for

sig af Metterne, og den sorte Slavinde fik ogsaa sin Andeel deraf. Da Slavinden endelig efter Maaltidet bragte sin Frue Radskevand, sagde denne til hende:

— Kan Du tie, Slavinde? —

— Bidseltig, det kan jeg, — svarede den arme Staffel: — Gud Profeten i alle Maader maatte velsigne Eder, naadige Frue! Det er den allerførste Gang, jeg har saaet ordentlig Mad i min Mund, saalange jeg har været i den strenge Hr. Rads's Tjeneste. —

Den unge Kone befalede hende da at tie stille med hvad hun havde oplevet, og overhovedet være hende lydlig i alle Ting; saa skulde hun daglig faa Andeel i et lignende Maaltid.

Man kan vel tænke sig, at Slavinden gik ind paa dette Forslag baade med Mund og Hjerte.

Da Rads'en op paa Dagen kom hjem, lod hans Kone ham foresætte Levningerne af det indkjøbte Maaltid. Ved dette Syn lob Tænderne i Vand paa ham; men han vilde dog først have at vide, hvorfra alle disse Herligheder stammede. Hans unge Kone foregav da, at een af hendes mange Slægtninger i Staden havde sendt hende dette Maaltid, og vitrede den Formening, at ogsaa alle de andre efterhaanden vilde vise hende den samme Artighed, i Betragtning af, at det altid maatte være nogen Tid, inden en ung Kone kunde faa sit Gnuus i en saamekelig Orden. Med denne Forklaring felte Rads'en sig vel tilfreds, og aad, saa at han var færdig at revne.

Den følgende Dag var Rads'ens Kone sig ligeisaa den ad. Med sin Kjæv var hun denne Gang saa heldig at fiske tre Guldstykker, og hun lod dem uden Betænkning alle tre springe. I Betragtning af Dagens

Overslod lod hun endeel af sine Naboersker indbyde til sig, og Fruentimmerne bleve i godt Lag samlede med hverandre, indtil henimod den Tid, da Kadi'en plejede at vende tilbage fra sine Forretninger; da skiltes de ad med den bestemte Aftale, ret snart at see hinanden igjen.

I dag blev Kadi'en endnu prægtere bekvæmt end den foregaaende Dag. Alting smagte ham ganske fortræffelig; men han kunde ikke faa i sit Hoved, at Noget kunde føre over sit Hjerte at sætte sig i sliig Beføstning for Bugens Skyld. Dog hans Gemalinde beroligede ham, idet hun fortalte, at een af hendes rige Tanter havde sendt hende dette Maaltid. Da afkastede Kadi'en alle Skrupler og var alene betænkt paa at gjøre sig rigtig tilgode. Og det gjorde han tilgavns, maa I alle tro.

Paa denne Maade vedblev den listige unge Kone at plyndre sin Mand's Skat og daglig bekvæmt ham med de kosteligste Netter. Efter et Mars Forløb var ved denne gode Behandling den ædle Kadi tagen saaledes til i Omfang, at Ordsproget — tyk som en Dre — ganske gik afbrug i Staden Tripoli, og det istedetfor kom til at hedde: — Tyk som vor Kadi. —

Men det var ingenlunde den unge Dames Mening at lade sin Tugtelse bero herved; tværtimod, hun havde ganske andre Planer med Kadi'en. Derfor yttrede hun en Dag til een af sine fortrolige Veninder, som daglig ventede sin Nedkomst:

— Jeg maa nødvendigviis endnu gjøre den gode Kadi latterlig paa en Maade, hvorved han tilstræffeligg kan være tegtet for sin smudsige Gjerrighed, og den skammelige Behandling, han har viist mine stakkels Forgængerinder. For Djeblicket kan jeg ikke udtale mig nær-

mere angaaende min Plan; men Du maa sikkert love mig, at Du vil indfinde Dig hos mig, saasnart Du mærker Forvarstjerne til din Nedkomst. Du skal vissest ikke komme til at fortryde det. —

Hendes Beninde lovede hende, hvad hun forlangte, og holdt ogsaa troelig Ord. Faa Dage senere indfandt hun sig hos sin Beninde og nedkom i Radi'ens Kraværelse med en smuk og stærk Dreng. Husets Hersterinde vidste at indrette det saaledes, at hendes Mand ikke fik mindste Nys om Sagen, og tilberedte egenhændig en Ret af salt Kjød, Pønnen, Hvidløg, Meel og allehaande Krudtstoffer, for dermed at beværte sin Mand, saasnart han kom hjem. Men, vel at mærke, hun havde i denne læckre Mustumjusk blandet adskillige andre Ingredienser, om hvilke hun vidste, at de umulig kunde ferdrages tilsammen. Den gode Radi var meget sulten, da han kom hjem, og tog over al Maade stærkt til sig af den vel krydrede, appetitlige Ret.

Men det varede ikke længe, førend hans Bug gav sig til at svulme op; det begyndte at rumle i hans Indvolde, og de bestigste Koliksmærter afpresiede ham saadanne Klageskrig, at Man skulde have troet ham nærved Døden. I denne hans Nød bekræbte hans Kone sig med nidkjær Omhu for at yde ham Lindring; hun gned og salvede og æltede hans Bug, det Bedste, hun havde lært. Men pludselig syntes hun at geraade i den allersterste Forbauselse. Med Dymærksomhed gav hun sig atter til at beføle den lidende Døel, og udstødte derpaa et højt Forundringsstøi, idet hun raabte: — Allah kan Alt, hvad han vil! Hans Villie skee! — Min dyrebare Herre og Gemal er isærd med at føde et Barn til Verden! —

Drods sine voldsomme Lidelser forstod Radi'en ret

vel, hvad hans Kone sagde, og raabte: — Kjærling, er Du rasende? Har Man nogensinde hørt, at en Mand og oven i Kjøbet en ærbærdig Kadi har befundet sig i Barnsnød? —

— Enten jeg raser eller ikke, — svarede hans Kone: — saa meget er og bliver vist, at I har Fødselsveer og at Eders Nedkomst er nær! Jeg føler tydelig Barnet bevæge sig! —

— Hellige Profet, vær mig naadig! — stønnede Kadi'en, hvis Smærter atter toge voldsomt til. Han vred Hænderne, rev sig i Skjægget, kastede sig fra den ene Side til den anden, og kunde neppe faa Vejret, saaledes rumsterede det i hans Mave. Imedens Kadi'en under disse Omstændigheder neppe vidste af sig selv at sige, løb hans Kone ud, som om hun vilde hente et Lægemiddel, og bragte sin Benindes Barn tilveje, omhyggelig skjult under hendes Overklædning.

Det ulykkelige Offer for hendes Tugt befandt sig endnu ganske i samme Tilstand; med en exemplarisk Nidkjærhed syntes hun at bestræbe sig for at skaffe sin arme Mand Lindring. Endelig indtraadte det bestigste Anfald af den voldsomme Kolik, hvorefter Dndet naaede sit Højeste, og paa samme Tid brød sin Kraft; den arme Kadi var i flere Minuter ganske bevidstløs. Dette Øjeblik benyttede den listige Kone til at bringe Barnet for en Dag; ved at knibe det lidt, tvang hun det til at skribe, og udtømte sig paa samme Tid i Taksigelser til Himlen for sin Mand's lykkelige Forløsning.

I det Samme kom den lidende Kadi atter til Bevidsthed; han følte sig noget lettere og hævede Blikket til sin Kone for at takke hende for hendes Omhu; — til

sin ubestrikelige Forbauselse saae han vende staa og hjærtegne et nyfødt Barn.

— Kjære Mand, — sagde hun til ham: — priset være Allah, det er lykkelig overstaaet! Her seer Du din Søn; vi maa visseelig kalde ham Vidunderbarnet. —

Kadi'en vidste endnu ikke, om han vaagede eller drømte. Dog Barnet saae han for sine Øjne, hans Smærter vare lindrede, — saa maatte han vel tilsidst begynde selv at tro paa sin vidunderlige Medkomst, saa nedig han end vilde. Det første Kjendetegn paa dette Omslag i hans Tankegang var, at han befalede sin Kone at skaffe en Amme til Barnet. Hun fjernede sig ogsaa strax med det, men kun i den Hensigt at give Moderen hendes Barn tilbage. Da hun derpaa igjen var vendt tilbage til sin Mand, nødte hun ham til at gaa tilfængs, indtage beroligende Drikke, og pleje sin Magelighed, indtil han, som hun sagde, igjen kunde komme til Kræfter.

Den af sine Lidelser aldeles udtømte Kadi faldt snart i en lang og dyb Sovn. Ved sin Opvaagnen følte han sig fuldkommen styrket; men nu begyndte en anden og næsten værre Pine for ham. Han følte sig nemlig marret af Frygten for, at det uborte Tilfælde, som var overgaaet ham, skulde blive bekjendt i Staden. Indstændig bad han sin Kone om at holde reen Mund dermed; dette lovede hun ham beredvillig, men foregedede paa samme Tid hans Angst ved den Bemærkning, at Ammerne, som bekjendt, vare sladderaagtige, og at det derfor næsten var umuligt at forebygge, at Begivenheden kom ud iblandt Folk. Hvad var herved at gjøre? Efter at have tænkt længe frem og tilbage over Sagen, besluttede den ulukkkelige Kadi endelig at forlade sit Embed og Staden Tripoli.

Dette Forsæt bragte Kadi'en i Udførelse, saasnart han atter følte sig fuldkommen karst, og forlod en Morgenstund sit Huus efter at have givet sin Kone Opsynet derover. For ikke at blive bemærket og gjenkjendt, undgik han alle befærdede Steder og Veje, og slap saaledes ogsaa lykkelig over Stadens Grændser. Efter sex Dages Forløb havde han naaet Damascus, hvor han ikke var kjendt af noget Menneske. Men til sin Forsværdelse hørte han her allerede overalt tale om sin vidunderlige Nedkomst. Det var et bedrøveligt Indtog og et endnu bedrøveligere Ophold i den herlige Stad Damascus! Den arme Kadi lejede sig ind i en affides Gade, levede yderst indskrænket og med den vante Sparksomhed. Paa denne Maade rakte de faa Penge vidt, som han havde taget med sig; men endelig maatte de dog nødvendigviis gaa med. Da maatte han sælge sine Klædningsstykker, det ene efter det andet. Nødtignok kunde han have sendt Bud til sin Kone efter Penge; men saa havde han jo maattet sige hende, hvor han forvarede sine Skatte; det var altsaa ikke til at tænke paa. Heller greb han til den Udvej at tage Tjeneste som Haandlanger hos en Murer for at friste sit kummerlige Liv. Og det gjorde han da, og levede som en Tigger, medens hans Kone, -- det havde han naturligviis ikke den ringeste Anelse om -- hjemme havde aabnet hans Skatklammer, hver Dag levede i Herlighed og Glæde, og lod alle Nødlidende og Fattige nyde Godt med sig af Kadi'ens i Masse sammenskrabede Penge. Iblandt de Sidste regnede den godlidende Kone ogsaa sine Forgængerinder i Kadi'ens Ugtefæng, hvem hun lod tilflyde beelt betydelige Summer.

Historien om Kadi'ens underfulde Nedkomst udbredte

sig imidlertid fra Stad til Stad, og kom saaledes endelig ogsaa Kbalifen Harun al Maschid i Bagdad for Dre.

— Ved Allah! — udraabte han: — Det er en forbausende Historie! Men det skulde meget undre mig, om hans Kjære Kone ikke havde spillet ham denne Strejg til Tak for hans lumpne Karriker og Mangel paa Agtelse for det smukke Kjon. Jeg befaler, at Man skal bringe denne Dame for mig; jeg vil af hendes egen Mund høre, hvorledes det egentlig er gaaet til. —

Imidlertid var der benrundet et Tidsrum af over to Aar, og den til et Skelet atmagrede Kadi troede derfor, at han nu vel nok igjen turde vove sig tilbage til Tripoli, saa meget sikkrere, som hans Eventyr dog vel nu endelig maatte være gaaet i Forglemmelse. Han gav sig altsaa paa Vandringen tilbage til sin Hjemstavn, og naaede endelig ogsaa efter mange Besværligheder sin Bestemmelse. Men da han ved Aftenstide vilde vandre indad Tripoli's Port, traf han nogle Smaaborn legende med hinanden, og hørte eet af dem yttre sig saaledes: — Jo, lille Broder, det skete netop ved den Tid, da vor Kadi fødte en Søn til Verden. —

Mere behøvede den arme Kadi ikke at erfare, men vendte paa Stedet tilbage til Damascus. Her anskaffede han sig en Derviskdragt og begav sig til Bagdad, hvor han sluttede sig til nogle Dervisser. Da disse snart mærkede, at han bejad usædvanlige Kundskaber, raadte de ham til at lade sig forestille for Kbalifen, der sikkrelig vilde vide at skatte og paa passende Maade benytte hans Gaver. Kadren besluttede at følge det gode Raad, og begav sig derfor en Dag op i Kbalifens Palads.

Du skulde det just træffe sig saaledes, at Kadriens Kone

netop den samme Dag var hidkommen fra Tripoli og var bleven Khalifen forestillet. Harun befalede hende, uden alle Omstøb at fortælle ham Historien om sin Mand's Nedkomst, som den virkelig var gaaet til. Ved denne strenge Tiltale, som ikke tillod hende at gribe til nogen Udflugt for at bedrage Khalifen, blev Kadi'ens Kone overvældet af en sand Hjerteangst og begyndte at græde. Dog Khalifen, uagtet alvorlig, havde ikke meent det saa slemt, men stræbte at indgyde hende Mod, og lovede hende forud sin Tilgivelse for Alt, hvad hun maatte have gjort. Da tog den unge Kone Bladet rask fra Munden og fortalte Khalifen Historien om Kadi'ens Koliksmertes og hans derpaa følgende Forløsning paa en saa morsom Maade, at Harun maatte byde hende tie, forat Latteren ikke skulde tage Livet af ham.

Just som Khalifen atter nogenlunde var bleven Herre over sig selv, blev en from og lærd Dervist anmeldt for ham; strax befalede han, at Man skulde føre ham ind, og Kadi'en fra Tripoli i egen Person viste sig paa Dørtærskelen! Khalifen kjendte ham naturligtviis ikke; men hans Kone gjenkjendte ham øjeblikkelig, uden selv at blive kjendt under sit tætte Slør, uagtet hans underlige Forflædning og den store Forandring, som var foregaaet med ham, og meddeelte hvistende Khalifen, Hvem han havde for sig.

Da samlede Harun al Raschid alt det Alvor, han formaaede at byde over, og sagde:

— Velkommen, ærværdige Kadi! -- Hvorledes staaer det sig med Barnet, som J har født i Staden Tripoli? —

Kadi'en gjorde ved dette Spørgsmaal i sin grændse-

løse Forvirring den latterligste Figur, men fattede sig dog endelig saa vidt, at han kunde svare:

— Heister over de Troende, I behager kun at svøge! I veed selv ligesaa godt som jeg, at Mand ikke give sig af med Børnesødsel. —

— Distnok; — vedblev Harun: — men ligesuldt er det kommet os for Dre, at Kadi'en i Tripoli saa længe har taget sig af Alt i sit Huus, som ellers bliver overladt Kvinden at gjøre, at han tilfidsit ogsaa er kommen for Skade med at søde en Søn. Men Du, Derrist, er den Kadi, om hvem der er Tale, og her staaer den Dame, som var Dig behjælpelig ved din Forløsning. —

Da lod Kadi'en aldeles overvældet sit Hoved synke og bengav sig i sin Skjæbne. Alligevel kunde han ikke afholde sig fra at fremstamme endnu en Indvending, men blev heri strax afbrudt af sin Kone med de Ord:

— Ulykkelige, bust paa, at Du staaer for Allahs Naavn, at Du taler i Nærværelse af Profetens Stedfortræder her paa Jorden, og giv Sandheden Ore! —

Da tabte den arme Kadi aldeles Modet og stammede: — Jeg beklender min Uret og tilstaaer mine Synder! Ingen formaaer at undgaa sin Skjæbne! — Men efterksom vi nu begge staa for Dig, Du Alverdens Tilflugt, saa lad mig ikke gaa herfra uden at have faaet din Tilgivelse og uden at være bleven forsonet med min Kone! Ved Allah lover jeg, at jeg aldrig mere skal forfalde til min gamle Fejsl, og at jeg uden Betingelser vil overlade hele mit Huusvæsen til min fjære Kone! —

Da vendte Kholifen sig til den unge Kone med det Spørgsmaal, om hun efter denne af Kadi'en afgivne Erklæring vilde bestemme sig til atter at leve sammen med ham.

— Herster over de Troende, — svarede den forstandige Kone: — bedder det ikke, at Timernes Løb og Menneskenes Karakter forbliver stedsde de samme, og at onde Sædvaner først ophøre med selve Livet? Jeg har Grund til at frygte for, at denne Sandhed har sin fulde Anvendelse her i dette Tilfælde. Dog vil jeg atter vove det med ham, hvis han vil udstede et retsgyldigt Dokument, som fuldkommen sikker mig for igjen at komme til at lide under hans slemme Vaner. —

Hertil var Kadi'en villig. Kbalifen lod strax Dokumentet udfærdige, og underskrev det selv som Vidne. For nu endvidere at give den i sig selv døgtige Mand Lejlighed til at bruge sine Evner og ubindret begynde en bedre Vandel, ansatte han ham som Overtæd i en langt bortliggende stor Stad i Arabien, hvor ikke nogen Moders Sjæl havde hørt tale om hans latterlige Eventyr.

Prinds Ahmed
 og
 Feen Peri-Banu.

En ærværdig Konge af Indien havde paa sine gamle Dage den store Glæde, at trende Prindsar, hans Sønnen, som i alle fyrstelige Dyder slagtede ham vel paa, og en Broderdatter, den skønneste Kvinde paa sin Tid, udgjorde hans Hofs Prydelse. Den ældste Prinds hed Hus-saja, den næste Ali, og den yngste Ahmed; Prindsessen hed Murunnihar. *) Denne Sidste var en Datter af Sultans yngre Broder, hvem han ved sin Regjering's Tiltrædelse havde givet et glimrende Udflemme, men som var død nogle faa Aar efter sin Formæling, efterladende sig eet eneste Barn, en Datter, i den spædste Alder. Da der stedse havde hersket det ymmeste Forhold imellem de to Brødre, antog Sultanen sig strax den lille Prindsesse som sin egen, lod hende bringe til sit Palads og der opdrage tilligemed sine Sønnen. Med en sjelden Ekshenbed og Ande forbandt denne Prindsesse en Mandrig-
 bed og Dyd, som udmærkede hende højt fremfor alle da-
 levende Prindsesser.

*) Dagens Lys.

Hendes Farbroder, Sultanen, havde foresat sig at formæle hende, saasnart hun havde naaet den modne Alder, for derved at træde i Slægtsskab og nøje Forbindelse med een af Nabolandenes mægtigste Fyrster. Og i Virkeligheden gjorde han vel i alvorlig at tænke derpaa; thi snart blev det aldeles aabenbart, at alle hans tre Sønner vare lidenskabelig indtagne i hende. Dette voldte ham en levende Bekymring, ikke fordi han derved kunde blive tvungen til at opgive sine allerede fattede Hensigter med Prindsessen, men fordi han indsaae det Banskkelige i, under disse Omstændigheder at vedligeholde Enigheden imellem Prindsjerne, og i at bevæge de tvende til at træde tilbage, eftersom de ikke alle tre kunde faa hende til Gemalinde.

Han lod Prindsjerne komme for sig og talte med dem Hver især, for at gjøre dem det Urimelige i deres Idrætter begribeligt, og i Mindelighed bringe de tvende til at vige, eller lade Prindsessen, deres Eodskendebarn, afgjøre deres Strid ved et frit Valg imellem dem; med Smerte maatte han erfare, at han talte for aldeles døve Dren. Da han derpaa forgjæves endnu havde gjort det sidste Forsøg ved at foreslaa dem, alle Tre at opgive Prindsessen, paatog han sig hele sin faderlige Værdighed og lod dem samlede komme for sig.

— Mine Børn, — sagde han: — da jeg ikke kan bevæge Eder til frivillig at gjøre Afkald paa *Nurunnihars* Haand, og jeg ikke vil bruge en Faders og Konges Myndighed imod Eder, saa har jeg kun eet eneste Middel tilbage til at afgjøre Sagen, uden at gjøre Eders broderlige Gendrægtighed Skade. Jeg forudsætter nemlig, at I ville føre Eder mine sidste Ord i dette Anliggende tilhjerter og handle derefter. — I vide alle, hvilken Elsker jeg er af

allehaande Sjeldenheder, og jeg lover derfor den af Eder min Broderdatter til Gemalinde, som bringer mig den største Sjeldenhed hjem fra sin Rejse. Kun da vil jeg vitre min afgjørende Dom desangaaende, naar I ikke selv ved Sammenligning kunne blive enige om, Hvem af Eder der fortjener Forrinnet. Til at bestride Rejsens Omkostninger og Indtøbet af den beridsste Sjeldenhed vil jeg tilstaa Hver af Eder en overflødig Pengesum, hvilken I dog ikke maa anvende paa et stort Rejsesolge og vidtloftige Rejseanstalter. I vilde derved forraade, Hvem I ere, og dette vilde ikke alene vindre Eder i Dynaaelsen af Eders egentlige Hensigt, men ogsaa i overhovedet at drage Nytte af Eders Rejse i fremmede Lande, hvor der naturligtvis vil findes Meget, som er Eders Opmærksomhed værdigt. —

De tre Prindsler vare vantte til at vise deres Fæder en punktlig Lydighed, og enhver af dem smigrede sig med det Haab, at han skulde blive den Heldige i at opnaa Prindsessens Besiddelse. De erklærede sig altsaa beredvillige til at adlyde, modtoges endnu samme Dag de til deres Rejse fornødne Penge, gjorde de nødvendige Tilberedelser, og toge, fulde af Utaalmodighed, med det Samme Afsked fra deres Fæder og Prindsessen, for strax den følgende Morgen at kunne tiltræde deres Rejse.

Ganske aarle drog de altsaa, fortræffelig udrustede, forklædte som velhavende Kjøbmænd og kun ledsagede af een eneste som Slave klædt fortrolig Tjener, med hinanden igjennem den samme Port ud i den vide Verden. Men ved det allerførste Herberg, hvor Bejen deelte sig i tre Grene, toge de Afsked med hinanden og fortsatte derpaa deres Rejse, Enhver sin egen Vej. Dog

før end de skiltes, gjorde de endnu Afstale med hverandre om, at de bestemt om et Aar igjen vilde mødes i det samme Herberg. Den, som kom først, skulde vente paa de to Andre, og de Trende paa den Fne, forat de samlede kunde drage ind i deres Fædreneftad, ligesom de havde forladt den. Efter inderlige Omfavnelser og gjensidig udværlede Onsker for en lykkelig Rejse skiltes derpaa de trende Brødre fra hverandre, og sloge ind, Hver paa sin egen Vej, uden Balg overladende sig til det blinde Tilfælde.

Hussaj, den ældste af de tre Brødre, havde hørt meget tale om Kongeriget Vishnagars Storhed, Magt, Glands og Rigdom, og styrede derfor sin Vandring i Retningen af det indiske Hav. Efter omtrent tre Maaneders Rejse ifølge med forskjellige Karavaner, igjennem vide Orkener, over nøgne Bjerge, men ogsaa igjennem de frugtbareste og folkerigeste Gane, naaede han endelig Vishnagar, Hovedstaden i Riget *) af samme Navn, og Kongens Residens. Han traadte af i en for fremmede Kjøbmænd bestemt Khan, og da han hørte, at Kjøbmændene her havde deres med alle mulige Varer vel forsynede Boder i fire forskjellige Kvarterer af Staden, begav han sig strax den følgende Dag ud for at besøge eet af disse Kvarterer. Midt i samme indtog det kongelige Palads et meget stort Rum og dannede ligeiom Middelpunktet af den store Stad, som havde tre Ringmure, og hvis Porte vare en heel Miil fjernede fra hinanden.

Prinds Hussaj kunde ikke noksom beundre denne prægtige Deel af Staden. Den var vidtløftig bygget

*) Karnate.

og gjennemflaaren af lyde Gader, der vare overbevandede
 nu Befluttede imod Edelstenerne, uden dog derfor at
 gøre merke. Hoderne vare alle af samme Størrelse og
 Pengeværd, og alle Kjøbmænd, der holdt det samme
 Slags Bøger, ligesom de endstaaende Pengeværdere,
 havde i samme Gade. End Fordærvelse over Mængden,
 Høfthedsløsheden, Vragten og Kjøbmandens af de Slaver,
 som sættes i Slaverne, var ganske overordentlig. Der
 laaet de allerførste indbyrdes og de fleste Stier, Mængden
 med de forskellige Farver og fremvæsende naturlige Billeder
 af Kæmper, Kanikaler, Dyr og Blomster, — endstaa-
 ende Gulds- og Sølvbrevsats fra Persien og andre Steder,
 Perlekrone og Olfaktorer fra Japan, og de forskellige Lev-
 nes af alle Størrelser, Farver og Mønstre fra Indien.
 Men de kom som til Guldsbrevsats og Sølvbrevsats
 Hæder, — der bestod nemlig begge Kunder i Høveling,
 — som kun ganske ud af sig selv var Svaret af den
 Mængde forskellige Gulds- og Sølvbrevsats, som her
 var stillet tilfælles, og blev næsten blændet ved Mængden
 af alle de Perler, Diamanter, Rubiner, Smaragder og
 andre Edelstener, som i Række vare fremlagte for at til-
 løkke Kjøberne. Og da man var Mættet til at forbauses
 over disse der ligesom sammendrygede Skatte, havde man
 vistnok ikke mindre Mærke til at studse over den Mængde
 og Overdaadighed, som bestod i Staten i det Hele taget.
 Thi, naar undtages Pæramenerne og Tempelstøtterne, som
 havde gjort Uffald paa Verdens Forsængelighed, saaledes
 var der neppe nogen Indier eller Indierinde, som jo var kost-
 bare Vaand af Gæddene eller Perler omkring Halsen,
 Arme eller Benet; og disse Smykker kaldt saa meget
 stærkere i Dyrne, som deres Glands dannede den mest
 udsættende Modstrømning til den værste Gudforde.

En anden Gjendommelighed, som strax drog Husfajns Opmærksomhed paa sig, var den store Mængde af Mosensælger, som løb om i Gaderne. Han maatte vistnok antage, at Indierne vare store Indere af disse Blomster; thi han mødte neppe Noget uden en Buket af Moser, og hos alle Kjøbmænd saae han een eller flere Vaser fyldte med disse Blomster, hvoraf ogsaa hele Kvarteret duftede.

Efterat Prindsen saaledes beundrende den halve Dag var løben Gade op og Gade ned, fælte han sig endelig træet, og saae sig om efter et Sted, hvor han kunde lade en Emule No falde paa sig. Da han i denne Hensigt nærmede sig een af de største Kjøbmandsboder, blev han meget høflig indbudet til at træde indensfor og nedlade sig. Dette lod han sig ikke sige to Gange.

Ikke længe havde han opholdt sig i Bodens i Samtale med den ærlige Kjøbmand, da en Udraaber kom forbi med et omtrent syv Fod langt og bredt Tæppe, som han bød tilhjalp for tredive Punge. Husfajn kaldte paa Manden for at seaa Tæppet at see, hvilket baade i Forhold til sin Størrelse og Beskaffenhed forekom ham urimelig dyrt. Efterat han med Opmærksomhed havde endt sin Undersøgelse, vttrede han for Udraaberen sin Forundring over, at et tilsyneladende saa lidet kostbart Tæppe kunde blive udraabt til en saa høj Priis.

Udraaberen ansaae Husfajn for en Kjøbmand og svarede: — Herre, synes Eder allerede denne Priis for høj, da vil I endnu mere undre Eder ved at erfare, at jeg har Dredre til at lade Priisen stige indtil fyrretotve Punge, og kun tør lade Tæppet gaa imod rede Betaling. —

— Da maa vistnok Tæppets Værdi vero paa een

eller anden mig ubekjendt Egenskab. — yttrede Hussajjn.

— Deri har I Ret; — svarede Udraaberens: — og I vil ophøre med at undre Eder, naar I erfarer, at Man ved Hjælp af dette Tæppe i eet eneste Øjeblik kan begive sig hen, hvor som helst i Verden Man vil, uden at Noget er istand til at opholde En. —

Med denne Forklaring kom Hussajjn til at tænke paa Hensigten med sin Rejse, og det faldt ham ind, at han umulig kunde finde nogen større Sjeldenhed til sin Fader end denne. Derfor tog han efter et Øjeblik Betænkning saaledes tilorde:

— Hvis Tæppet virkelig besidder den Egenskab, som I angiver, finder jeg det ikke alene ikke for dyrt, men vil ogsaa med Fornøjelse, foruden den egentlige Betalingssum af syrrerove Punge, give Eder en flækkelig Godtgjørelse for Eders Ulejlighed. —

— Herre, — svarede Manden: — jeg har kun fortalt den rene Sandhed; og jeg har Intet imod, at I, førend I afslutter Handelen, gjør en Prøve med Tæppet. Eftersom I naturligviis ikke har de syrrerove Punge hos Eder her, og jeg altsaa maa umage mig med Eder hen i den Khan, hvor I boer, kan Intet synes mere passende, end om vi benytte os af Tæppet for tilsammen at begive os derhen. Gjeren af denne Rod vil vistnok ikke nægte os sin Tilladelse til at træde ind i Baggrunden af Boden og der gjøre vore Anstalter. Jeg vil da udbrede Tæppet, og vi ville begge sætte os derpaa; hvis I da ikke, saasnart I blot har ønsket, øjeblikkelig bliver henflyttet til Eders Khan, skal I have fuld Frihed til at tage Eders Tilbud tilbage. Bedre kan jeg ikke byde Eder. Hvad endelig Eders Gave angaaer, saa bliver jeg

rundelig lønnet for min Ulejlighed af Tæppets hidtilværende Ejer, og vil følgelig ansee Eders Gæmildhed for en reen Naade. —

I Tillid til Udraaberens Netskaffenbed afsluttede Hussajn øjeblikkelig Handelen under den givne Betingelse, og traadte derpaa med ham ind i Bodens Baggrund, efter at have erhvervet sig Ejermandens Tilladelse dertil. Udraaberen bredte sit Tæppe ud paa Gulvet, begge satte sig derpaa, og neppe havde Hussajn ønsket at blive overført til sit Bærelse i Khanen, førend han allerede var der tilligemed Udraaberen. Da der selvfølgelig ikke behøvedes andet Beviis for Tæppets Fortræffelighed, udbetalte Hussajn Udraaberen de forrettede Punge i Guld og forærede ham oven i Kjøbet tyve Guldstykker.

Prindsen var altsaa nu Ejer af det kostbare Tæppe, og troede at have god Grund til at glæde sig over, at han strax efter sin Ankomst til Bisnagar havde faaet Lejlighed til at komme i Besiddelse af en saa udmærket Sjældenhed, som, — det var ham umuligt at trivle derom — nødvendigviis maatte sikkre ham Sejren over hans Brødre og Besiddelsen af den bulde Murunihar. Han havde altsaa Intet mere at bestille i Bisnagar, og kunde formedelst Tæppet i et Øjeblik have overført sig til det aftalte Mødested; men han vilde i dette Tilfælde være kommen til at vente altfor længe, og besluttede derfor at anvende nogle Maaneder paa at lære Kongen af Bisnagar og hans Hof at kjende, Landets Hær, Love, Sæder, Religion, overhovedet bele dets politiske og sædelige Tilstand.

Da han nu vandrede omkring for at tage Stadens Mærkværdigheder i Ojsun, kom han ogsaa til et Afguds-tempel, som i sin Heelbed var opført af Bronze. Dets

Grundstade beløb sig til ti Alen i Høikant, og dets Højde til femten Alen. I Midten af samme hævde sig et Afguds-billede i fuld Menneskestørrelse og af det pure Guld, hvis Dine, der vare dannede af Rubiner, vare saa kunstig udskaarne og anbragte, at de syntes at betragte En, hvor som helst Man end vendte sig hen.

Ogsaa en anden Helligdom saae han, som ikke var mindre mærkværdig. Den bestod af en Flade paa omtrent ti Tønder Land, som dannede en med Moser og en Mængde andre skønne Blomster heelt bevoxet Have, og var omgivet med en lav Muur, som skulde bindre de vilde Dyr i at trænge derind. I Midten af samme hævde sig en mandshøi, af tilvagne Steen saa kunstig sammenføjet Terrasse, at den kunde gjælde for een eneste Steen. Paa Terrassen knejsede et Tempel af omtrent halvtredstindstyve Alens Højde, med en Kuppel, som kunde sees vidt og bredt fra alle Sider. Det røde Marmor, hvoraf det var opført, havde en saa glimrende Politur, at Solstraalerne brøde sig deri med en blendende Glans. Kuppelen var indvendig prydet med en tredobbelte Mads af fortrinlige Malerier, og Templet selv var udsmykket med alle slags Gudsbilleder og andet udskaaaret Billedværk. Morgen og Aften blev der foretaget en heel Deel overtreiffse Ceremonier i Templet, hvorpaa der fulgte festlige Dandse, Sang og Musik; og Mængden af Andægtige, som valsefartede dertil for at opfylde deres fromme Løfter, var saa stor, at ikke alene Tempeltjenerne, men ogsaa alle Byens Indvaanere rigelig havde deres Underhold af de indkomne Offergaver.

Prinds Hus sajn overværede ogsaa en stor Højtid, som aarlig festligeholdes ved Høffet i Bisnagar, og ved

hvilken ikke alene alle Rigets Statholdere, Fæstningskommandanter, Generaler og overste Dommere maa finde sig, men ogsaa alle ved Lærdom og Hellighed udmærkede Braminer, om de endogsaa bo saa langt fjernede fra Hovedstaden, at Rejsen dertil koster dem flere Maanedes. Den af en utallig Mængde Indianere bestaaende Forsamling bliver holdt paa en vid Slette, og danner ved sin Farvepragt og Uoverskuelighed det mest overraskende Syn, Man formaaer at tænke sig. Midt paa denne Slette fandtes en lang og bred, smukt indbegnet Plads, hvis ene Side dannedes af en herlig nietages Bygning, som var bestemt til at optage Kongen, hele hans Hof og de Fremmede, hvilke han een Gang ugentlig plejede at stede til Audients. Indvendig var denne Bygning paa det kostbareste udsmykket og møbleret, og udvendig bemalet med Landskaber, hvorpaa Man saae allebaande Dyr, Fugle, Insekter, ja endogsaa Myg og Fluere, forat Intet skulde mangle til Fuldstændighed. Andre Tribuner af i det Mindste fire til fem Etager omgave de andre Sider af Pladsen, og disse havde den Gjendommelighed, at Man nu og da drejede dem om, og derved forandrede deres Udseende og Dekorationer. Paa de tvende Sider af Pladsen stode i en ringe Afstand fra hinanden tusinde kostbart opsadlede Elefanter, af hvilke enhver var et firkantet Taarn, besat med Dandsere og Musikanter. Disse Elefanter's Snabler, Ører og øvrige Krop vare bemalede i Zinover og andre afstikkende Farver med allebaande eventyrlige Figurer.

Men den Deel af dette i sin Art højst overordentlige Skuespil, som gav Husajjn det fuldkomneste Begreb om Indiernes Driftighed, Kunstfærdighed og Opfindsommelighed, var een af de største og sværeste Elefanter, som med alle sine Fødder stod paa en omtrent to Fod høj

Støttel og rige Tallets begære hin høielige Enabel. De saten Viesant af samme værdige Slægtne stod paa Gaden af en som et Øngebrøder onbragt Mælske, paa hend medialle Væde si ubere Klippedulle maatte danne Fjædealer, og bemærke, pungenes og og sed, ligelæst sin Enabel efter Musifens Taft.

Endnu meert komare kunde Vænde Gudfajns med Aevnenske have opbolte sig ved Kongen af Monagars Dof, og Hvide lige medt som sidste Dag for det imellem Vædrene bevæmmede Stedumede ikke have tabnet Stof til hvimg og behovimg Underseimg. Men vel tilføede med de Nordværdmæret, som allerede havde set, og uer- lertig beskæftiget, som han var, af Øjenslæsten for sin Ajevnlæde, for hvem hans Vænsstod Tog for Tog tiltes i Stærke og Indertiged, har siden han var kommen i Vænsedde af det unevntude Tætte, — bemæde han at blive reldare, og lerede at have sin Poffe værmere, naar en fertere Afstand afstille ham fra Marunni var. Ofte- at han zeyter havde betalt Khansens Opfyndmand Væjen for sit Pøje og havde saat venne en bestemt Tæve, da han funde vende Regien, som han vilde have blive stæende i Tæren, og han op paa si Værlse, uden at give nær mere Høflimg over, som hvilken Vænde han havde sinde at stæppe. Men sammary var havde samlet sine saa Sæ- gge, vætte han sit Tæve ud, og tog tiligemed sin for- rellige Tæmer Væde Ørsaa, — sæppe havde han of Øje- set væstet at have i det Ørberg, hvor han var stilet fra sine Vædre, ferend han ogsaa var der.

Den næstældste Væder, Vænde Wæv, havde imid- lertid stillet sig til en Karabane, som og til Værsen, og

havde efter en Rejse af henved fire Maaneder endelig naaet Staden Shiras, Persiens daværende Hovedstad. Da han undervejs havde gjort Bekjendtskab og sluttet Venfskab med nogle Kjøbmænd, dog uden at give sig tilkjende for dem, tog han med disse ind i den samme Khan. Medens nu den følgende Dag Kjøbmændene vare bestjæftigede med at aabne deres Vareballer, lod Prinds Ali, der kun rejste for sin Fornøjelse, og Intet havde at udpakke uden de allernødvendigste Rejsefornødenheder, sig føre hen i den Deel af Staden, hvor der var Guld- og Sølvarbejder, Edelstene, Brokade, Silkestoffer, fint Linned og andre kostbare Varer udstillede tilsalg. Dette Sted, i Persien sædvanlig kaldet Bejestan, var meget rummeligt, og bedækket med en Hvælving, som hvilede paa stærke murede Piller. Rundt omkring disse Piller, ligesom langs med Væggene, baade foruden og forinden, vare Boderne anbragte. Prindsen gjennemstrejfsede Bejestan'en, og sluttede sig af den Mængde kostbare Varer, som der vare udstillede, til de Skatte, som den maatte indeholde.

Iblandt de mange Udraabere, som her gik ud og ind og salbøde forskjellige Gjenstande, hændroges Alis Opmærksomhed snart paa een, som salbød et omtrent en Fod langt og en Tomme tvært Rør af Elfenbeen til en Priis af tredive Punge. I Begyndelsen holdt han Udraaberen for en Smule vanvittig; men for at komme til Visshed i Sagen traadte han hen til en Bod og spurgte sammes Ejermand: — Herre, hav dog den Godhed at sige mig, om viin Mand, som salbøder et Elfenbeensrør for tredive Punge, rigtig er ved sine fulde Fem! —

— Hvis han ikke har mistet Forstanden siden igaar, — svarede Kjøbmanden: — kan jeg forsikre Eder om, at det netop er den allerklogeste blandt vore

Udraabere, hvem Man fortrinsviis betroer kostbare Sager, fordi Man i fuldeste Grad kan stole paa ham. Hvad hiint Nær angaaer, saa maa det vel besidde een eller anden os ubekjendt Egenskab, som gjer det sine fulde tredive Punge værdt, ja vel endogjaa Mere. Han kommer strax her forbi; saa kunne vi spørge ham ud desangaaende. Behag imidlertid at tage Plads paa min Sofa og hvil Eder ud! —

Uly tog med Kjøbmandens artige Tilbud, og havde ikke ventet længe, da Udraaberen kom forbi. Kjøbmanden kaldte ad ham, og tiltalte ham, saasnart han var traadt nærmere, paa følgende Maade:

— J maa see til at gjøre Nede for denne unge Herre, som mener, at J er gal, eftersom J forlanger en saa høj Pris for sliq ubetydelig Gjenstand. Jeg kan ikke nægte, at jeg jo selv vilde fatte Mistanke til Eders Forstand, hvis J ikke var mig bekjendt som en usædvanlig klog og besindig Mand. —

Udraaberen henvendte sig nu med følgende Ord til Prindsen:

— Herre, J er ingentunde den Første, som holder mig for smaatosset paa Foranledning af dette Nær; men J vil komme tilbage fra Eders Wildfarelse, saasnart J erfarer dette Nærs besynderlige Egenheder. J vil da rimeligviis selv byde derpaa, ligesom mange Andre, der i Begyndelsen nærede den samme Fordom, som J. — Først, min Herre, — vedblev Udraaberen, henvendt til Ahmed, idet han overgav Næret i hans Haand: — beder jeg Eder have den Gudbed at lægge Mærke til disse tvende Glas, hvort i sin Ende af Næret! Kiger Man igjennem eet af disse Glas, sees Man øjeblikkelig, hvad Man ønsker at see, selv om det befandt sig ved Verdens anden Ende.

— Jeg er beredt til at lade Eder vederfares af Retfærdighed, — yttrede Prindsen: — saasnart jeg har overbevist mig om Rigtigheden af Eders Udsagn. — Og betragtende de tvende Glas i Noret, som han holdt i sin Haand, vedblev han: — behøver jeg virkelig kun at lige igjennem disse Glas for at faa Alt at see, hvad jeg ønsker? —

Udraaberen viste ham, hvorledes han skulde bære sig ad med Noret, og saasnart han havde det for Djet, ønskede han at faa sin Fader at see. Neppe havde han ønsket, førend han saae sin Fader siddende i sit Divan ved fuldkomment Helbred. Da der næst efter hans Faders Intet var ham mere dyrebart i Verden end Murunni-har, ønskede han derpaa ogsaa at faa hende at see, og strax havde han hende for sit Dje, som hun sad iblandt sine Kvinder, foran sit Pyntebord i det gladeste Lune.

Mere behøvede Prinds Ahmed ikke for at overbevise sig om, at dette Nør var den kostbareste Ting, ikke alene i Ebras og hele Kongeriget Persien, men ogsaa i den hele vide Verden, og at han neppe kunde finde nogen bedre Sjeldenhed at bringe med sig hjem fra sin Rejse. Derfor benvendte han sig uden Betænkning til Udraaberen paa følgende Maade:

— Jeg tager med Fornøjelse min usordeelagtige Mening om Eders Forstand tilbage, og troer at byde Eder den bedste Fyldestgjørelse, idet jeg erklærer mig villig til at affjøre Eder Noret. I ville derfor være saa god at sige mig den nøjeste Priis, som Sælgeren forlanger! Istedetfor saa at gjøre Eder fremdeles Ulejlighed med at gaa frem og tilbage og raabe, kan I strax følge med mig hjem og faa Pengene. —

Udraaberen svor paa, at han ikke kunde sælge No-

ret en Skilling ringere end fyrretøye Punge, og tilbød at føre Abmed hen til selve Salgaen, hvis han blot i mindste Maade tvivlede om Nødtigheden af hans Udsagn. Men Prinds Ali tvøede Udraaberens paa hans Ord, og førte ham strax med sig hjem til Khanen, hvor han udbetalte ham de fyrretøye Punge i blanke Guldstykker, og til Gjengjæld modtog Møret.

Prindsens Glæde over denne Behjælpelse var saa meget større, som han med Grund meente, at hans Brødre umulig kunde hjembringe nogen Sjældenhed, som turde bringes i Sammenligning med det underfulde Mør, og at Prindsessen selvsagt utvivlsomt maatte tilfalde ham. Fra denne Stund tænkte han alene paa, ukjendt at lære det værfste Hof at kjende, samt de vigtigste Mærkværdigheder i Staden Shiras og dens nærmeste Omegn, — indtil den Karavane, med hvilken han var bidkommen, atter brød op til Indien.

Da dette Tidspunkt kom, havde han fuldkommen tilfredsstillt sin Nysgjerrighed, sluttede sig uden Tidsspilde til Karavanen, og naarde, uden at lide Andet end de sædvanlige Ubehvemligheder ved en lang Rejse, Anstrengelse og Kedsommelighed, lykkelig det Herberge, hvor han var stillet fra sine Brødre. Her traf han allerede sin ældste Broder Hussajn, og begge gave sig nu til at vente paa den yngste Broder Abmed.

Denne havde imidlertid vendt sig til Samarkand, og var strax den følgende Dag efter sin Ankomst dertil gaaet hen paa Befestan'en. Herpe var han traadt derind, førend der lod sig en Udraaber høre, som bød et kunstigt Uble tilfalg for fem og tredive Punge. — Tøv lidt, min gode Mand, — tiltraabte han ham: — lad mig see

Øblet, og forklar mig, hvilke besynderlige Egenskaber det besidder, eftersom J vover at forlange en saa høj Priis derfor! —

Udraaberen lagde Øblet i Vrindsens Haand, forat han nærmere skulde undersøge det, og vttrede: — Herre, efter Synet at domme har dette kunstige Øble vel kun et ringe Værd; men naar Man tager dets ganske overordentlige Kræfter og den beundringsværdige Brug i Betragtning, som til Menneskehedens Bedste lader sig gjøre deraf, saa kunde Man vel fristes til at ansee det for en ubetalelig Skat. Der gives nemlig ingen Sygdom saa farlig, ingen Feber, ingen Blodgang, selv ingen Pest, som jo dette Øble i et Øjeblik kan helbrede saa fuldkommen, som om den aldrig havde været til. Selv om et Menneske laa i sine sidste Aandedrag, vilde han strax vorde frisk som en Fisk, naar han blot kom til at lugte til dette Øble.

— Det er visseelig store Ting, — vttrede A b m e d: — og medrette vilde et Øble med slike Egenskaber være en ubetalelig Skat. Men J kan ikke finde det underligt, om jeg og Andre, som kunde føle Lust til at kjøbe dette Øble, først ønskede at overbevise sig om Rigtigheden af Eders Foregivende. —

— Min Herre, — svarede Udraaberen: — Sagen er her i Samarland almindelig bekjendt, og J behøver kun at adspørge den første den bedste Kjøbmand her paa Bazaren, saa vil J erfare, at mangen En allerede vilde have været et sikkert Dødens Bytte uden dette mærkværdige Øble. Det er den sidste Frugt af de dybeste og mest anstrengende Studier, som en berømt Filosof her i Staden har øvet; han har nemlig anvendt hele sit Liv paa at udgranske Planternes og Mineraliernes Kræfter,

og har saaledes endelig opfundet denne vidunderlige Sammensætning, hvorved han baade fjern og nær har udført de mest overtroende Kure og erhvervet sig en Berømmelse for alle Tider. Desværre var for kort Tid siden Døden saa hastig overtrost ham selv, at han ikke fik Tid til at gjøre Brug af sin egen Opfindelse; og hans Søn, som han efterlod i Almod og med en Mængde Børn, har endelig besluttet at sælge dette uforlignelige Kunstværk for deved at forbedre sine slette Omstændigheder. —

Medens Udraaberen paa denne Maade underrettede Prindsen om Gblets vidunderlige Egenskaber, standjede flere Personer og lyttede til; de fleste kunde af Erfaring bekræfte Sandheden af Udraaberens Ord. Da een af de Tilstedeværende udtrede, at han just havde en søn Ven, om hvis Helbredelse Man med Grund tvivlede, og at dette folgelig var en god Lejlighed til at prøve Gblets Mirakelkraft, sagde Prindsen til Udraaberen, at han vilde give fyrretøve Penge for Gblet, saafremt den Syge blev helbredet ved blot at lugte dertil.

Udraaberen havde netop Fuldmagt til at lade Gblet gaa for denne Pris, og udtrede: — Herre, Gblet er altsaa Gders; thi der er ingen Tvivl om, at det jo ogsaa i dette Tilfælde vil gjøre sin sædvanlige Virkning. —

Forsøget lykkedes virkelig i fuldkomneste Maade, og Prindsen vandt Gjendomsret til Gblet for en Pris af fyrretøve Penge. Hermed ansaae han Hensigten med sin Næjse for opnaaet, og ventede nu kun med Utaalmodighed, at den Karavane, hvormed han vilde rejse tilbage, atter skulde drage igjennem Samarland.

Imidlertid led han det være sig magtpaaliggende at lære Alt at kjende, hvad Samarland og sammes Omegn besad af Værkverdigt. Iærdelesbed fandt han Be-

bag i Dalen Sayd, som har vundet en saa almindelig Berømmelse iblandt Araberne paa Grund af sit herlige Grønsvær, sine Haven og Paladser. Den største Yppighed og rigeste Mangfoldighed af Frugter gjør denne Dal visseelig ogsaa fortjent til at kaldes eet af Verdens Paradiser.

Med den første Karavane, som afgik til Indien, forlod Prinds Abmed endelig det herlige Samarkand, og naaede lykkelig, skjøndt igjennem en Mængde Møjsomligheder, det imellem Brodrene aftalte Mødested.

Den tidligere indtrufne Ali havde allerede spurgt Husfajn, naar han var mødt i Herberget. Da han erfarede, at Husfajn allerede i tre Maaneder havde opholdt sig der, uttrede han heelt forundret: — Du kan altsaa ikke have været langt borte? —

— Jeg vil ikke nærmere tilkjendegive, hvor jeg har været; — svarede Husfajn: — men jeg kan forsikre Dig, at jeg brugte hele tre Maaneder for at komme did. —

— Hvis dette er Tilfældet, — uttrede Ali: — saa maa Du kun have opholdt Dig der i ganske kort Tid. —

— Ogsaa deri tager Du fejl; — var Husfajns Svar: — jeg opholdt mig paa Stedet fire til fem Maaneder, og det havde staaet til mig at forlænge mit Ophold, om jeg havde villet. —

— Saa maa Du i det Mindste være fløjen tilbage; — sagde Ali: — saa meget kan jeg begribe! —

— Hvad jeg har fortalt Dig, er den rene Sandhed, — uttrede Husfajn: — og med denne Erklæring maa Du lade Dig nøje, indtil vor Broder Abmed ogsaa er kommen tilstede; saa skal jeg nærmere forklare Sammenhængen ved min Rejse, og tillige fremvise den

Sjeldenhed, jeg har bragt med mig hjem. — Men hvad Dig angaaer, kjære Broder, — vedblev Hussajn: — saa synes Du mig just ikke at have bragt noget stort Udbytte hjem med Dig fra din Nefse; jeg kan i det Mindste ikke spore nogen Forøgelse af din Baggage. —

— Det Samme vilde jeg netop have vitret med Genlym til Dig; — afbød Aly sin Broder: — thi naar jeg undtager det afblegede Tæppe, som Du har breddet over Sofaen, skal jeg ikke kunne sige, hvilke Herligheder Du har bragt med Dig tilbage. — Men eftersom Du gjer en Hemmelighed af den Skat, som Du har bragt med Dig hjem, vil Du sikkertlig heller ikke tage mig ilde op, at jeg tier stille med min. —

Jeg sætter den Sjeldenhed, som jeg har været saa heldig at erboverre, — led Hussajns Svar: — saa best over alle andre Mærkværdigheder i Verden, at jeg slet ikke frygter for at foranledige en Sammenligning med den, som Du har bragt med Dig tilbage. Men det er bedre, at vi vente, indtil vor Broder Ahmed ogsaa er indtruffen; saa kunne vi paa een Gang gjøre Meddelelse for Udfaldet af vor Nefse. —

Aly havde ikke vunde at indlade sig med sin Broder i nogen Strid angaaende deres hjembragte Herligheders indbyrdes Værd; han var saa overbevist om, at hans Skat maatte overgaa alt Andet, hvad der kunde fremvies, at han med Taalmodighed og ganske rolig kunde finde sig i den af Hussajn foreslaaede Opførelse af en gjensidig Meddelelse.

Da nu endelig Ahmed ogsaa var indtruffen, tog Hussajn, efterat de gjensidig med Omhed havde omfavnet og ønsket hverandre Lykke til det glade Gjenlym

paa det samme Sted, hvor de for et Aar siden havde taget Afsted fra hverandre, som den ældste af Brødrene saaledes tilorde:

— Kjære Brødre, vi ville faa mere end tilstrækkelig Tid til at underholde os med hverandre om de Even-tyr, som vi have oplevet paa vore Rejser; lader os alt-
saa for Ojeblikket kun tale om det, der ligger os nær-
mest paa Hjertet, og uforbeholdent fremvise de Kost-
barheder, som vi have bragt med os tilbage, for saaledes forud at kunne danne os et Begreb om, Hvem af os vor Fader sandsynligviis vil tilkjende Prisen. For at gaa foran med et godt Exempel, vil jeg uden videre Ind-
ledning aabenbare Eder, at den Sjeldenhed, som jeg for-
trøster mig til, er dette Tæppe, som I see udbredt over Sofaen. Det seer rigtignok kun lidet kostbart ud; men jeg er vis paa, at I, saasnart jeg har angivet dets under-
fulde Egenkab, selv ville indrømme, at dets Værd findes ikke i hele Verden. Naar Man nemlig, saa mange, som der kan faa Plads, sætter sig paa Tæppet og ønsker sig etsteds hen, er Man der i selvsamme Ojeblik. Jeg pro-
vede det naturligtviis selv, førend jeg betalte de fyrretyve Punge for det, som der forlangtes, og efterat jeg noksom havde besøgt Staden Bishnagars og dens Omegns Mærk-
værdigheder, behøvede jeg og min ledsager, der her er til-
stede som mit Bidne, intet andet Befordringsmiddel for at komme vid, og Rejsen var fuldendt i eet eneste Ojeblik. Saasnart I forlange det, kunne vi tilsammen gjøre en Prøve dermed, og den vil sikkerlig falde ud til Eders store Forbauelse. Men lader nu ogsaa mig vide, hvad I have bragt med Eder tilbage! —

— Kjære Brøder, — tog Alv derpaa tilorde:
— dit Tæppe hører visselig til Verdens største Mærk-

værdigheder, saafremt det, hvilket jeg ingenlunde betvivler, besidder den anførte Egenskab. Men Du vil indromme mig, at der kan gives andre Gjenstande, som, om de end ikke fortjene større, saa dog fortjene ligesaa stor Beundring som dit underfulde Tæppe. Jeg fortroster mig til, at dette lille Nør skal godtgjøre Sandheden af hvad jeg siger. Det har kostet mig det Samme, som Tæppet har kostet Dig, og jeg er ikke mindre tilfreds med min Handel, end Du er med din. Saasnart Man nemlig siger ind igjennem een af Nørets Guder, faaer Man strax for Dje, hvad Man ønsker at see. — Du behøver ikke at tro mig paa mit Ord, Broder Hussajn; — tilføjede Aly: — her har Du Nøret, og kan øjeblikkelig overbevise Dig om, hvorvidt jeg har talt Sandhed. —

Hussajn tog imod Nøret, som Aly bed ham, og holdt det for Djet i den Hensigt at erfare, hvorledes den elskede Nuruunihar befandt sig. Aly og Abmed, som med spændt Opmærksomhed holdt deres Blikke fæstede paa ham, saae med Forbauselse den høieste Skræk og Smerte vræge sig i hans Ansigt. Men Hussajn leynede dem ingen Tid til at spørge ham om Aarsagen til denne Sindsbevægelse. — Mine Brødre, — raabte han: — vi have forgjæves underkastet os en saa lang Rejsses Farer og Møjsomligheder i det Haab at blive belønnede derfor ved den elskværdige Nuruunihars Besiddelse! Om nogle Djebliske vil den Arme sandsynligviis ikke være til mere; jeg saae bende hvile paa sit Leje, omgiven af sine Slavinder og Bidinger, som med fortvivlet Smerte hvert Djeblisk vente bendes sidste Mandedræt. Der, tager Nøret, overbeviser Eder selv, og forener Eders Taarer med mine! —

Aly tog Elfenbeensrøret, ligede deri og saae med

dys Smerte det Samme, som hans Broder Husfajn havde seet; stiltiende rakte han sin yngre Broder Ahmed Høret, forat ogsaa han skulde see og fortvivle. Men saasnart ogsaa denne havde seet den elskede Murunnihar kæmpe med Døden, henvendte han sig til sine Brødre paa følgende Maade:

— Holder inde med Eders Taarer, mine kjære Brødre! Saa farefuld vor dyrebare Murunnihars Tilstand end monne være, forekommer det mig dog, som om der endnu kunde gives Hædning for hende, naar intet Djeblik gif tilspilde. —

Derpaa tog han det kunstige Gble frem, viste sine Brødre det, og vedblev: — Dette lille Gble har kostet mig det Samme som Tæppet og Elfenbeensrøret Eder, og jeg har ingen Grund til at fortrøde denne Handel, hvilket J selv ville indrømme, naar J erfare dets underfulde Egenskab. Det velbreder alle mulige Sygdomme, og selv det Menneske, der ligger i den sidste Dødsframpe, bliver pludselig levende igjen og aldeles karst, saasnart det blot faaer lugtet til dette Gble. Jeg har her den allerbedste Lejlighed til at overbevise Eder om Sandheden af min Forklaring; thi jeg tvivler intet Djeblik om, at jo Prindsessen vil kunne vorde reddet, saafremt vi blot tidsnok kunne være tilstede med det undervirkende Gble. —

— J denne Henseende kjender jeg Raad; — yttrede Husfajn strax: — vi kunne umulig finde nogen hastigere Befordringsmaade end formedelst dette Tæppe, der i et Djeblik vil overføre os alle Tre til Prindsessens Værelse. Vi ville blot først befale vore Tjenere at bryde op tilsammen og give os Møde i det kongelige Palads; saa sætte vi os paa Tæppet, som uden Vanskelighed rummer

es alle Tre, og ere i en Snup, hvor vor Nærvarrelse gjøres nødvendig. —

Som jagt, saa gjort! De tre Prindsfer nedlode sig hos hverandre paa Tæppet, og, alle ledsagede af den samme Jdræt, onstede de sig overførte til Prindsessens Nærrelse. Dette foregik i Rikfeligheden saa hastig, at de slet ikke mærkede, hvorledes de kom afsted, men alene, at deres Onste var gaaet i Dødsfuldelse.

Hvilken Skræk og Forvirring imellem Prindsessens Slavinder og Gildinger, da de tre Prindier pludselig viste sig iblandt dem! Måbent maatte Djævelen her have sin Haand med i Spillet. Skrækken var saa meget større, som Ingen i de første Forvirringens Djæblikke gjenkjendte dem; allerede vilde Gildingerne kaste sig over de frække Gjæster med blanke Raaben, da een af Slavinderne endnu i rette Tid blev vaer, Hvem de havde for sig.

Deppes havde Prinds Ahmed faaet Dje paa den døende Nurunnihar, førend han sprang op fra Tæppet og traadte hen til Sengen; hans Brodre fulgte hans Exempel. Ahmed fremtog øjeblikkelig sit Wæde og holdt Prindsessen det under Næsen. O Under! Strax aabnede Nurunnihar Djnene, vendte sit Hoved fra Side til Side og betragtede de Omkringstaaende, rejste sig derpaa op fra Lejet, og forlangte at blive flædt paa, ganske med den samme Frimodighed, som om hun var vaagnet op af en sædvanlig Søvn.

Da gavede hendes Slavinder sig til at fortælle hende, at hun havde været dødelig syg, og skulde alene sine Fættere, navnlig Prinds Ahmed, sin lykkelige Helbredelse. Prindsessen blegnede og rødmede, og fremstammede sin Tak. Prindsferne toge derimod med bævende Hjerter, og anbefalede sig derpaa hastig.

Medens nu Prindsessen klædte sig paa, begave de trende Brodre sig til deres Fader for at kaste sig for hans Fødder og bevise ham deres Erbødighed. Men Obersten for Prindsessens Bildinger var kommen dem i Forkjæbet, og havde allerede berettet Sultanen hans Sønners Gjenskomst og hans Søsterdatters fuldkomne Helbredelse ved deres Hjælp. Sultanen modtog Prindserne med saa meget større Glæde og Inderlighed, som de havde ført biin glæderige Begivenhed med sig, den elskelige Nurunnihars Frelse fra en aldeles vis Død. Men saasnart Fader og Søner gjensidigen havde fyldestgjort deres Hjertes Trang under Omfavnelser og ymme Ord, kom de tre Prindser, den ene efter den anden, frem med deres Kostbarheder og roste efter Ærne sammes gode Egenskaber. Dernæst henvendte de atter i Forening den Bøn til Sultanen, at han nu, som han havde lovet, vilde domme dem imellem, Hvem af dem der havde hjembragt den største Sjældenhed, og saaledes afgjøre, Hvem der skulde vorde den skønne og dyrebare Nurunnihars lykkelige Gemal.

Sultanen hørte naadig og opmærksom paa Alt, hvad de, Hver især, havde at anføre til Unbefaling for deres Kostbarheder, iligemaade deres indstændige Bøn om en endelig Afgjørelse. Da han havde hørt Alt tilende, blev han en Stund siddende i dyb Æstertanke, som om han maatte betænke sig paa et passende Svar. Endelig brød han Tausheden, og henvendte følgende vise Tale til dem:

— Mine kjære Søner, jeg vilde beredvillig udpege den iblandt Eder, som havde fortjent Fortrinet fremfor de Andre; men I ville snart selv indrømme, at det er mig umuligt. Dit kunstige Æble, Ahmed, skylder rigtignok Nurunnihar sin Helbredelse; men jeg spørger Dig, om Du uden Alys Ælskensbeensrør vilde

være bleven underrettet om den Fare, hvori hun svævede, og uden din Broder Hussajns Tappe vilde være kommen tidsnok for at hjælpe vende? —

— Du, Aly, erfarede ved Hjælp af dit Elfenbeensrør, at I vare nærved at miste Eders dyrebare Sødskendebarn, og for saavidt er hun Dig inderlig forpligtet; men ligesaa vist er det, at denne din Kundskab ingen Nytte vilde have bragt foruden Tappet og Øblet. Hvad Dig angaaer, Hussajns, maa unægtelig Prindsessen være Dig i høieste Maade taknemlig for den Hjælp, som dit Tappe ydede ved hendes Helbredelse; men Du maa vel overveje, om dit Tappe vilde have nyttet Noget, hvis ikke Alys Mor havde underrettet Dig om Nurunnithars Sygdom og Ahmeds Øble havde været istand til at hæve den. —

— Hølgelig giver hverken det underfulde Tappe, Elfenbeensrøret eller det kunstige Øble nogen af Eder det mindste Fortrin, men I staa ganske lige med hinanden. Og eftersom jeg kun kan give vende til een af Eder, saa indsee I vel, at den eneste Fordeel, Eders Niece har bragt Eder, er den Berømmelse, at I i Førelse have bevirket et Eder dyrebart Bærs underfulde Helbredelse. Under disse Omstændigheder maa jeg tage min Tilflugt til et andet Middel for at afgjøre den imellem Eder svævende Kappesrid. Og dette Middel kan øjeblikkelig bringes i Anvendelse. Genter strax Eders Buer og Pile og begiver Eder dermed udenfor Staden paa den store Plads, hvor Hestene blive ulredne! Jeg skal strax følge bagester, og erklærer herved, at den af Eder skal vorde Prindsessens Gemal, som sender sin Pils viden. Iøvrigt takker jeg Eder af Hjertet for de Sjeldenheder, I have bragt mig. Jeg ejer mange Kostbarheder i min Sam-

ling; men ingen af dem alle kan dog sammenlignes hverken med Tæppet, Elfenbensrøret eller Gblet. Jeg skal bevare disse Dele som mine kosteligste Skatte. —

De tre Prindsfer havde aldeles intet at indvende imod denne deres Faders afgjørende Bestemmelse; de længtes kun efter at faa Ende paa Sagen. De bentede altsaa deres Buer og Pile og begave sig, efterfulgte af en umaadelig Menneskestare — Sagen var nemlig hastig kommen ud iblandt Folk — ud til den store Mideplads udenfor Staden. Sultanen lod ikke vente paa sig, men gav ufortøvet Hussajn, den ældste Prinds, Befaling til at skyde først. Hussajn skjød, og hans Piiil fløj umaadelig langt. Derpaa kom Raden til Alv, og hans Piiil fløj endnu et godt Stykke længer. Endelig traadte den yngste Broder Abmed frem og afskjød sin Piiil af yderste Kraft. Men hans Piiil tabtes strax affigte, og Ingen saae den falde ned. Man søgte og søgte; men uagtet al Umag, Man gjorde sig, var Pilen ikke til at finde hverken fjern eller nær.

Uagtet det nu var meget troligt, at Prinds Abmed havde skudt videst og altsaa havde fortjent Prindsessens Haand, var det dog aldeles nødvendigt til at gjøre Sagen utvivlsom, at Pilen blev funden. I modsæt Tilfælde maatte Prisen tilkjendes Alv. Og dette gjorde Sultanen, uden at agte alle Abmeds Indvendinger. Endnu samme Dag gav han Befaling til at forberede Brylluppet, og det blev virkelig fejret nogle Dage senere.

Prinds Hussajn beærede ikke Højtiden med sin Nærværelse. Da han elskede Prindsessen med saa dyb en Lidenkab, følte han ikke Kraft nok i sig til at se bende i sin Broders Arme, der efter hans Formening

hverken ellsede vende inderligere eller bedre fortjente den Gysle at besidde vende. Sværtmod forlod han den samme Dag sin Faders Hovedstad, gjorde Afkald paa sin Arveret til Regjeringen, og gav sig ulære kos en berømt Sjeft, for at vende en from Dervist og i Udøvelsen af de religiøse Pligter at finde den Tilfredsstillelse for sin Sjæl, som Verden havde nægtet ham.

Uf den samme Grund blev ogsaa Prinds Ahmed borte fra sin Broders Bryllup; men ikke fulgte han Hussajns Exempel i at forlæge Verden. Da han endnu stedsse ikke kunde begribe, hvorledes den af ham afstude Vil kunde blive usynlig, begav han sig bemmelig ud til Pladsen, hvor Proven havde fundet Sted, i den Hensigt, usortroden at søge efter den, indtil han havde fundet den. Thi fordunsten i Lusten kunde den dog ikke være! — Gaaende ud fra Pladsen, skred han langsomt fremad i lige Retning, seende med anstrengt Opmærksomhed til højre og til venstre, og fortsatte sin Segen saa vidt, at han tilsidst selv maatte ansee det for taabeligt at søge længer. Imidlertid vedblev han dog at skride fremad, ligesom dragen imod sin Billie, indtil han naaede en høj Klippe, for hvilken han maatte bøje af, saafremt han agtede at fortsætte sin Vej. Men dette var aabenbart til slet ingen Nytte. Han besluttede sig altsaa endelig til at vende om. Men serend han satte sin Beslutning i værk, saae han sig omhyggelig om paa Stedet; det var ham, ligesom om een eller anden Tryllemagt holdt ham fast derved. Det overordentlig høje Fjeld laa i en øde Gan, omtrent to Mil fjernet fra det Sted, hvorfra han var gaaet ud. Imdens han saaledes, uden egentlig at være noget Haab mere, gik rundt i Nærheden af Fjel-

det, opdagede han pludselig en Piiil lige ved sammes Fod. Han tog den op, og erkjendte den med en levende Forbauselse for sin.

— Ja, det er min Piiil; — sagde han til sig selv: — men hverken jeg eller overhovedet nogen Dodelig besidder Kraft til at sende en Piiil saa langt! —

Da han havde fundet Pilen liggende paa Jorden, uden at være trængt ind med Odden, sluttede han, at den maatte være præullet af imod Fjeldvæggen. — Der maa visselig stikke en Hemmelighed under; — sagde han: — og denne kan umulig andet end være til min Fordeel. Efterat Skjæbnet har berøvet mig eet Gode, som jeg havde haabet, skulde være blevet mit Livs Lykke, har den maaskee opbevaret et andet langt større og kostbarere til mig! —

Under slike Betragtninger traadte Prinds Ahmed ind i een af de Fordybninger, som de fremspringende Klipper dannede. Idet han her saae sig omkring til alle Sider, fik han Dje paa en Jerndør, som det syntes, uden Laas. Han var følgerig bange for, at den ikke var til at aabne; men den veeg tilbage for et let Tryk af hans Haand, og der frembød sig en blidt skraanende Nedgang uden Trin for hans Dje. Uden Betænkning gav han sig til at følge den med Pilen i Haanden. Han troede naturligtviis at skulle vandre i Mørket; men til hans store Forundring blev det svindende Dagslys snart erstattet af et andet beelt forskjelligt.

Efter at være skreden omtrent trefindstøve Skridt frem, naaede han en aaben Plads, hvorpaa der hævdede sig et Slot af en beundringsværdig Arkitektur og Pragt. Men han fik ikke Tid til at beundre den herlige Bygning; thi i samme Djeblik traadte en ligesaa høj og ædel som dejlig ung Dame ud i Forhallen, omgivet af en

Maagde smulle og kostbart fladte Tjenerinder. Thi at hun var Høfsterinden, fremgik tydelig af hele hendes vidunderlig skønne Bæsen, som en uforlignelig Pragt af Edelstene ikke formaade at forberlige.

Neppe havde Prinds Ahmed faaet Dje paa den dejlige unge Kvinde, førend han ilede med at bevise hende sin Uærefygt. Men Damen forekom ham, idet hun med melodisk Stemme raabte ham imøde: — Velkommen, Prinds Ahmed! —

Ahmed folte sig slagen af Forbauselse over at see sig kjendt i en Gaa, som han, uagtet den laa i næsten umiddelbar Nærhed af hans Faders Hovedstad, aldrig havde hørt tale om, og af en Dame, som han aldrig før havde seet for sine Døne eller endog blot hørt omtale.

— Naadige Høfsterinde, — svarede han, idet han kastede sig for Damens Fødder: — ved min Fremtræden paa et Sted, hvor jeg maatte søgte for at blive straffet for Ubekkedthed, kan jeg visseelig intet Njærere høre end Forsikringen om, at jeg er velkommen. Men tør jeg, uden at forege min Ubekkedheds Brøde, vel vove at spørge Eder, hvortedes jeg kan være kjendt af en Dame, om hvis Tilværelse i vort Nabolag jeg hidtil ikke havde den mindste Anelse? —

— Prinds! — svarede den unge Dame: — førend jeg besvarer dette sikkerlig ikke ubekkedne Spørgsmaal, maa jeg først opfylde Gjøstfrubedens nødvendige Pligter og skænke Eder Dag over Hovedet. —

Med disse Ord førte hun ham ind i Paladiet, i en over alt menneskelig Begreb helig Sal. Den ubyre Dvælgning, som dannede sammes Loft, var paa den kunstigste og sjendommeligste Maade udsmykket med Guld og Azur, og Salen selv indeholdt en saadan Nigdem af kost-

bart, Prindsen ganske fremmedt Bøhave, at han maatte gjøre det ene Forundringsudraab efter det andet.

— O, I maa ikke beundre denne Sal! — yttrede den ædle unge Dame: — Jeg forsikkrer Eder, at det er det ubetydeligste Num i mit Palads. -- I er træt, min Prinds; nedlad Eder og søg den Hvile, som I behøver og som her saa hjertelig undes Eder! —

Saa snart Prindsen havde taget Plads paa den opbøjede Sofa ved Siden af Paladsets Herskerinde, vedblev denne:

— Og nu vil jeg besvare Eders Spørgsmaal. Prinds, I undrer Eder over at jeg kjender Eder, uagtet I ikke kjender mig? Eders Forundring vil ophøre, saasnart I erfarer, Hvo jeg er. — Det er Eder uden Tvivl en bekjendt Sag, hvad ogsaa Eders Religion lærer Eder, at Verden ligesaavel er beboet af Mander som af Mennesker. Jeg er en Datter af en Landesfyrste, som bærer til de mægtigste i den hele Verden, og hedder Peri-Banu. Det kan selvfølgelig ikke længer forekomme Eder underligt, at jeg kjender saavel Eders Fader, Eders Brødre, Prindsesse Nurunnihar og Eder selv. Jeg er endogsaa vel underrettet om Eders Kjærlighed og Eders Rejse, og kunde fortælle Eder alle Omstændigheder ved denne, selv de allermindste. Thi mig var det, som i Samarkand lod hiint kunstige Gble byde tilsalg, som I kjøbte, i Bisnagar Tæppet, som Eders Broder Hus-sajn erbtvævede, og i Shiras Elfenbeenskrøet, som Eders Broder Aly bragte tilbage med sig fra sin Rejse. Hertil har jeg blot endnu at tilføje, at jeg allerede i lange Tider har skjænket Eder min omme Opmærksomhed, og at I syntes mig en bedre Skjæbne værd, end den, at blive Prindsesse Nurunnihars fattige Gemal.

Før at føre Eder denne bedre Skjæbne imøde var jeg tilstede ved Prøvestydningen, og da jeg forudsaae, at Pilen, som I affjød, ikke engang vilde naa saa langt som Eders Broder Hussajns, greb jeg den i Flugten og meddeelte den en saadan Fart, at den maatte støde an imod Hjeldet, ved hvis Fod I har gjenfundet den. Nu, min Prinds, berøver det kun paa Eder selv, om I vil benytte Lejligheden til at vorde endnu lykkeligere. —

Disse sidste Ord udtalte Keen i en ganske anden Tone; hendes Øjne søgte hans med Ombedens flavelste Udtryk, og hun slog dem derpaa rødmande til Jorden. Ahmed kunde ikke let tage fejl af, hvilken Lykke hun meente. I en Hast antillede han derfor sine Betragtninger. Prindsesse Murunnihar kunde nu een gang ikke blive hans, og Keen overgik hende desuden himmelvidt ikke alene i Skjønbed og aandig Fuldkommenbed, men ogsaa i Rigdom, Glands og Magt. Han følte derfor snart, at han maatte velsigne det Djævelik, da det var faldet ham ind, paany at søge efter sin Piel, og hengav sig uforbeholden til den henrykkende Forventning af den Lykke, som var ham beredt i den dejlige Kees Arme.

— Edle Herskerinde, — svarede han: — alene den Lykke, at turde leve i Eders Nærhed og beundre saa høje Fuldkommenheder, som I er i Besiddelse af, er saa umaadelig stor, at jeg med levende Glæde vilde vie mig til Eders Slave for at erholde denne Tilladelse. Jeg giver mig ganske i Eders Haand; gjør med mig Alt, hvad Eder behager! —

— Min Prinds, da jeg allerede længe med mine Slægtningers Samtykke har været min egen Herre, — svarede Keen: — saa vil jeg ikke optage Eder ved mit Hof som en Slave, men som uindskrænket Herre over min Person

og Alt, hvad jeg besidder og fremtidig vil komme til at besidde, — alene paa den Betingelse, at I vil love mig en ubrødelig Troskab. — For at gjøre Eder denne frimodige Erklærings Natur fuldkommen tydelig, har jeg endnu kun at tilføje, at det forholder sig anderledes med Feer end med almindelige Kvinder, for hvilke en sliq Imodekommen vilde være aldeles upassende. Langt fra at regne os vor Frimodighed tillast, vil sikkert enhver ædel Mand vide os Tak derfor. —

Prinds Ahmed svarede hertil Intet; men gennemtrængt af den mest levende Taknemlighed kastede han sig til Jorden for at kysse Sønnen af hendes Klædebon. Dog dette tillod Feen ikke, men rakte ham sin hvide Haand til Kys. Og hun beholdt hans Haand i sin, trykkede den blidt og spurgte med smeltende Omhed: — Ahmed, vil Du være mig tro, ligesom jeg i ubrødelig Troskab vil tilhøre Dig? —

— Min Sultaninde, mine Djes Lys, min Sjæls Sjæl, — stammede Ahmed: — jeg er Eders og alene Eders, saa længe jeg aander! —

Og dermed var Pagten sluttet. Istedetfor hiin fattige Lykke, uden hvilken Ahmed havde troet ikke at kunne leve, havde han vundet den rigeste og mest fuldkomne, som Jorderige formaaer at skjænke: — Kjærligheden havde hævet ham op i Mandernes højere Rige. Og lykfsalig blev han lige indtil sin sildige Død, deelt imellem det fædrene Hjem ved Goffet i Indien og den skønne Fees henrykkende Omfavnelser.

Kongen og Dronningen af Babyloniens.

I Babyloniens herskede engang en Konge, som besad umaadelige Skatte og vægtige Paladser, og som under et glimrende Hof s afvertende Nydelser kunde glæde sig ved den dybeste Fred. Men under disse Tilfaar havde han ganske forsonst sin Arme, der led Mangel paa næsten alle Fornødenheder. Soldaterne fik sjelden deres Sold udbetalt, og ofte maatte de endogsaa mangle Levnetsmidler.

Da nu endelig Elendigheden var stegen til det Høieste, og det tykkedes Kriegerne, at de ikke kunde udholde sliq Tilstand længer, gik de op til Vizieren og førte Klage over den slette Behandling, de nød. Vizieren modtog deres Afsendinger med Godhed, og bad dem blot slaa sig tiltaals, indtil han paa een eller anden Maade havde seet Lejlighed til at gøre Sultanen hans Uret indlysende. Tilfredse med denne Bæstend vendte Afsendingerne tilbage og beroligede deres Kammerater; men Vizieren gav sig til at overveje, hvorledes han skulde drage Sultanens Opmærksomhed hen paa Hæren. Uden en Krig syntes dette ham umuligt; men Sultanen havde ingen Lust til at føre Krig. Under sliqe Omstændigheder tog Vizieren sin Tilflugt til følgende List:

— Kongen af Persien — sagde han til sig selv: — har en overordentlig smuk Datter; og jeg skulde kjende min Herre slet, hvis han ikke ved en levende Skildring af hendes Indigheder skulde lade sig henrive til at ønske at besidde hende. Men efter Sigende elsker Kongen af Persien sin Datter saa højt, at han for ingen Priis vil slippe hende af sine Hænder. Han vil folgelig give min Herre Afslag, og denne Krænkelse kan umulig Andet end føre til Onsket om Hævn ved Vaabenmagt. Men naar Sultanen agter at føre Krig, nodes han til at udbetale Soldaterne hele deres Tilgodehavende og forsyne Armeen med Lernetmidler og alle øvrige Fornødenheder. Paa denne Maade vil Utilfredsbeden blive stillet, og der lader sig vente bedre Tider for Armeen. —

Efterat Vizieren tilstræffeligt havde prøvet denne Plan og fundet den hensigtsmæssig, tog han den følgende Dag Lejligheden iagt til i Divanet at lede Talen hen paa Kongeriget Persien, og videre paa Kongen og hans Familie. Herved fik han god Anledning til ogsaa at omtale Prindsessen, og hans Skildring af hendes Ekjønbed og øvrige Fuldkommenheder satte Sultanen aldeles i Fyr og Flamme. Da han nu forlangte Vizierens Raad til, hvorledes han skulde komme i Besiddelse af slikt et himmelsk Væsen, meente denne, at Kongen vistnok ikke behøvede Andet end simpelthen ved et Gesandtskab at anholde om Prindsessens Haand. Det var nemlig aldeles utænkeligt, at Man skulde vise Vren af en Forbindelse med Habvssiniens mægtige Hersker fra sig; og skulde dette mod al rimelig Formodning blive Tilfældet, saa havde han jo en Hær, hvorved han kunde tage med Magt, hvad der var blevet nægtet ham i det Gode. —

Ifølge dette Raad udvalgte Kongen de mest er-

raane og de stilsidige Gæster ved sit Hof, og led dem Brage til Verden for at byde for ham til den højlige Vindstolsen Gaard. Kongen af Verden mødte dem meget naadig, men bemærkede han havde hørt deres Andragende, og svarede han i den største Bredde og svarede: — Siger Gæder Gætte, at aldrig skal nogen Konge af Gabythinen, dette mine Underkøtter fortabe Land, komme til at ægte min Datter! Thi Wolf vilde med god Grund forstillet med mig, som jeg indvilligede en saa forlovet Forbring; I kunne ogsaa have forstillet om, at jeg ingeninde gjorde det! —

Saa snart Kongen af Gabythinen havde læst denne Brevs Indtægt, hvor han i sin sidste Forme, at han ikke vilde have sig selv, forudså han havde etelagt Verdens Godhed og berøjet det hele Slægt. I denne Dørligt samlede han og formerede sin Hæere, udvalgte den tilgodehavende Sold og forlængede den i regeligt Maal med alle Hornstenbidde. Saa snart Alt var i den bedste Stand, led han Hæren marchere mod Verden.

Kongen af Verden hilsede stærk alle de Tropper, han havde at seende være, imod den høndelige Hæere, men han led et fuldstændigt Nederlag. Da han saaledes såe sig i den største Forsænsbed, forlangte han et godt Hæud at sin Datter. — Gætte — svarede denne: — Gæder Underkøttens Hæud stude ikke! Da Hvad er Forsøgen til denne grusomme Krig? Mine Vindstolsen, Gæder Datter! — I vilde kun at give Gæder Samtøffe til hendes Formaling, som har I atter Fred i Landet. Spild derfor mit Dørligt, inden I sender Gesandter til Kongen af Gabythinen med Bøn om Fred! For saa at tilvejebringe og ikke Gæder en god Forstaaelse imellem Os.

gerne, lader J Prindsessen med et sammeligt Følge drage til Habysfinien som Eders Modstanders Brud. Da, men ogsaa kun da, gaaer jeg Eder i Borgen for alt det Øvrige. —

Uagtet al overdreven Omhed for sin Datter indsaae Kongen af Persien dog fuldkommen, at Vizieren havde Ret i sin Tale. Derfor sendte han strax et Gesandtskab til Kongen af Habysfinien for at bede om Fred, og opfyldte sammes Betingelse, idet han kort efter lod sin Datter drage den samme Vej som Sejerherrens Forlovede.

Efterretningen om Prindsessens Nærmelse opfyldte Kongen af Habysfinien med den mest levende Glæde, og han udtrykte denne ved at foranstalte de prægtigste Indtogshøjtideligheder. Han gik hende selv imøde, og drog i Triumf med hende ind i sin Residensstad, hvor imidlertid hele Befolkningen havde forberedt sig paa at tolke ham sin Henrykkelse, baade over den hæderlig tilendebragte Krig, og over den dyrebare Herskers høje Lykke i Besiddelse af den skønneste Prindsesse.

Kongen og Dronningen henlevede lykkelige Dage med hinanden i afveklende Nydelse og Glæder; dog, Dronningens Lykkehimmel var ikke ganske skyfri; det syntes, som om een eller anden hemmelig Sorg formørkede hendes Indre. Sammenhængen herved var følgende: Prindsessen havde uden sin Faders Vidende staaet i et Kjærlighedsforhold til en ung Mand, ja endogsaa haft en lille Son med ham. Denne Son var af en trofast Tjener bleven opdragen paa det Omhyggeligste, saa at han med de sjældneste Legemsfortrin forbandt en ganske usædvanlig Mandsdannelse. Det var uden Vanskelighed lykkedes Prindsessen at skaffe den unge Mand Udgang

til Serai'et, og snart havde han selv forstaaet at sætte sig saaledes i Indest hos Kongen af Persien, at denne ansatte ham i sin personlige Tjeneste og ikke kunde være ham foruden. Ved sin Afrejse fra Hjemmet havde hun naturligvis maattet stilles fra det unge Menneske, sit Hjertes Barn, og nu var det fremdeles ganske naturligt, at hun græmmede sig saa dybt over Skilsmisssen, at Taa- rerne vandt hende ned over Kinderne som en oversflødig Foraarsregn. Tilfidsit blev hendes Kval hende utaalelig, og hun maatte udtænke et Middel, hvorved hun atter kunde saa sin elskede Søn i sin Nærhed.

Da hun en Dag havde Besøg af Kongen og sad i fortrolig Samtale med ham, gav denne sig til at rose Habysminen paa Persiens Beføstning: — Eders Fader, — sagde han: — tænkte nok, at mit Rige kun havde Lidet at betyde; men mine Soldater have givet ham en heelt anden Tro i Hænderne. Havde han dvælet blot et Ojeblik længer med at falde mig tilføde og indromme mig Eders Besiddelse, skulde vi have gjort Villau *) af hele hans Rige. —

— Vel sandt; — svarede Dronningen: — men hvilken Magt og hvilke Skatte Kongeriget Habysminen end besidder, saa ejer Persien dog i det Mindste een Skat, som intet Land og ingen Fyrste kan oprise Mægen til. —

Da Kongen naturligvis vilde vide, hvad det var for en kostbar Skat, vedblev Dronningen:

— Det er en ung Slave, som ikke bar sin Lige i hele den vide Verden; thi Mægen til Ekjenhed, Dannelsse,

*) En østerlandsk Ret, der i sine Hovedingredienser bestaaer af itusfaaret Kjød og Riis.

Duelighed, Klogskab, Ynde og Gødsind kan intet Menneske fremvise. Med eet Ord, naadige Herre, min Fader betragter ham som en fra Himlen nedstegen Engel, og Tabet af sit Rige vilde han kun have agtet ringe i Sammenligning med Tabet af denne uforlignelige Slave. —

Denne overspændte Lovtale forfejlede i Virkeligheden ikke at gjøre den tilsigtede Virkning paa Kongen; og tilligemed Misundelsen vakte der en levende Lyst hos ham efter at besidde slikt et Underværk af Fuldkommenhed. Han vttrede derfor, at han vilde byde Kongen af Persien hvilkensombest Pries for denne Fyrste iblandt Slaverne.

— O, det vil kun lidet nytte! — svarede Prindsessen af Persien: — Min Fader kan intet Djeblik undvære denne Slave; han mister sit gode Lune, saasnart han blot fjerner sig en Time fra hans Side, og er Eder for ingensombest Pries tilfals. — Der gives derfor intet andet Middel til at komme i Besiddelse af denne Slave, end at sende en snild, med Penge rigelig forsynet Mand til Persien, for at lade ham forsøge paa at bortføre Slaven til Habysfinien. —

Kongen af Habysfinien gik ind paa dette Forslag, og udvalgte en erfaren og vidt berejst, med fremmede Folkeslags Sæder fortrolig Mand til at udføre Planen, idet han lovede ham en Belønning af ti Slaver og ti Slavinder for en heldig Udførelse deraf. Dronningen underrettede ham om, at Slaven hed Fareljad, og gjorde ham en Beskrivelse, hvorefter han kunde kjende ham. Saaledes forberedt brød den betroede Tjener under en Kjøbmands Forklædning op til Persien.

Saasnart han havde naaet Persiens Hovedstad, lejede han sig en pragtfuld Vaaning, forat hans Fremtræden skulde gjøre Opstigt, og lod under Foregivende

af Handelsforretninger Svaben ansøge om en Audients. Denne blev strax bevilget ham. Denne Velsighed benyttede den milde Mand til at erbyrde sig Kongens Belvilie, og det blev ham ikke vanskeligt at faa saft Fod ved Hofset. Paa stig Maade kom han snart i Berørelse med den unge Fareksad, og satte alle Midler iværk for at drage ham til sig. Dette lykkedes ham fuldstændig. Fra ligegyldige Samtaler med den unge Mand gik han efterhaanden over til mere hjertelige og alvorlige, og sængslede saaledes tilsidst aldeles Unglingens Interesse. Da ansaae han det for at være paatide at komme frem med sin egentlige Hensigt; han foreslog nemlig Fareksad at følge tilbage med ham til Habysfinien, idet han aabnede ham en sikker Udsigt til at blive overøst med Skatte og Gæsbrevsninger af den habysfiniske Konge.

Fareksad var klog nok til øjeblikkelig at indsee den egentlige Sammenhæng, nemlig, at den gamle Mand var en Udsending fra hans Moder, som længtes efter ham og ønskede at see ham hos sig. Derfor svarede han uden Betænkning og med stor Glæde: — Kongeriget Habysfinien er saa beremt, at jeg allerede længe har ønsket at lære det at kjende; men Svaben hænger saa inderlig ved mig, at han under ingen Omstændigheder vil give mig sit Minde til, at jeg forlader ham. —

Da aabenbarede ham den forklædte Kjøbmand, at han saa sig istand til at iværksætte hans Undvigelse og Flugt til Habysfinien paa en saa vemmelig Maade, at Ingen kunde faa det mindste Rys derom, og gjentog sine Forsikringer, at det habysfiniske Hof vilde blive ham et dyrebart Hjem, udsmykket med alle Livets Herligheder og Goder.

Efter at have modtaget disse Dplysninger vakkede

Fareksad intet Djeblif mere, men lovede Afsendingen, at han, hvis han lykkelig naaede Habysfinien, vilde være betænkt paa at vise sig taknemlig i det allerhøjeste Maal, og bad ham være rede til at iværksætte hans Flugt ved Aftenbønnens Time.

Med den bestemte Tid indfandt Fareksad sig, fast bestemt paa at vove Eventyret; han blev skjult i en Kasse, læsjet paa en Kameel, og Rejsen gik for sig. For-gjæves udsendte Schahen den følgende Morgen, saasnart han var bleven underrettet om sin Slaves Undvigelse, Bud til alle Sider for at forfølge ham; — han maatte ganske trostesløs finde sig i Tabet af den som en Son elskede Yngling.

Fareksad naaede imidlertid lykkelig Habysfiniens Residents- og Hovedstad, og blev af sin Ledjager øjeblikkelig forestillet Kongen. Medrette maatte denne højligens stude over hans Skjæbhed, Forstand og Ynde; den unge Slave overgik endnu langt de Forestillinger, som hans Dronnings Lovpræisninger havde vaft hos ham. Han lod ham strax give en herlig Klædning, en kostbar Hest, Sabel, Skjold og en prægtig Turban, og lod ham vide, at han gjorde ham til sin Staldmester og vilde handle faderlig imod ham.

Derpaa blev Fareksad ført ind i Haremet og forestillet Dronningen. Kun med den yderste Anstrengelse formaaede denne at skjule sit Hjertes Arelise ved Sonet af den dyrebare Son, og tilbageholde sine Taarer. Imidlertid lykkedes det hende dog at betvinge sig; men hun vogtede sig vel for at tiltale Ynglingen endog blot med det mindste Ord, efterjom hun følte, at allerede hendes Stemme alene vilde have forvaadt hendes Moderømhed.

Men den allerførste Dag, da Kongen var på Taar, lod han Kongens fader og sin Broder og gav sine Medlemmer det Med, som behøvedes dem med Mad og Jagt. — Men, min elskede Broder, jeg føler, at jeg ikke formaaer at leve uden Dig, og derfor var Beslutningen hos mig at Døtte for den mest fortærende Smerte!

Denne Utrothed havde en Slave, som havde Noget at behøve i Sikkerheden, kan troede naturligt, at Kongens Døtte var mere, og glømt ikke at berette ham, især da han var vendt tilbage, det hele forargelige Dværm. Kongen gendode ved denne Meddelelse i den kængste Vrede, og troede pludselig at gennemslue den hele *Erasmus*. — *Erasmus* *Erasmus* med goden Barmen var den unge Slave for ham, og ikke lodt ham see Me, førend han selv havde ført hendes Høler i Himlen.

Uden videre Undersøgelse lod han begge de Skæddige komme for sig og sagde: — Ulyselige Haretsad, Du har altså indseget Dig i mit Palads for at vancere mig? Det skal komme Dig dert til at staa!

Haretsad indsaag strax, at han ikke kunde retfrediggjøre sig uden at blotte sin Moder, og indskænskede sig derfor til at svare: — Jeg har ingenlunde gjort mig skellig i en saa nedrig Hædning; men det tilkommer Dronningen at bevise min Utrodsighed.

Hat I hert Gæders Hølers frække Utroing? Landende Kongen sig derpaa til Dronningen: — Vil I ogsaa troede min forfærdige Vrede, efterat I har opført Gæder saa sig skamtes Vrede?

Dronningen var kun istand til at svare med en Dødsord, og hendes Daarer gaave Kongen fuldguldigt Hølers for hendes Vrede. Givende efter for sin ra-

yende Brede befalede han strax en Mand af sin Livvagt at bringe Ynglingen udenfor Staden og hugge Hovedet af ham. Krigeren bemægtigede sig altsaa Fareksad og førte ham bort med sig. Men da han udenfor Staden skulde til at udføre den blodige Forretning, følte han sig rørt ved den unge Mands overordentlige Skjønbed og uskyldige Mine, og raabte: — Nej, for en Kvindes Skyld vil jeg ikke tage Livet af den skjønneste Yngling i Verden! Lad der komme derudaf, hvad der vil! Himlen vilde straffe mig for sli­g en Forbrydelse. Jeg vil tværtimod optage ham i mit Huus som min egen Søn, og skjænke ham et sikkert Fristed imod Kongens Hævn. —

— Hvad Du nu handler vel imod mig, — raabte Fareksad: — vil blive Dig gjengjældt tusindfoldig! Jeg er uskyldig i den Forbrydelse, som jeg beskyldes for, og vil, det haaber jeg vist, nok engang igjen komme i Besiddelse af den Mang og Nid­dom, som Ulykken nu har berøvet mig. —

Dg de begave sig ved Nattetid tilbage til Staden. Krigeren optog Fareksad i sit Huus og forsynede ham efter Evne med Alt, hvad han behøvede; men den følgende Morgen gik han op til Kongen og berettede, at hans Befaling var bleven udført.

Fra denne Stund af værdigede Kongen af Habys­sinien sin ulykkelige Dronning intet Blik mere; denne var, som let begribeligt, nærvæd at fortvivle under den dobbelte Ulykke, som havde ramt hende, Kongens Mistil­lid og Brede og hendes Søns ynkkelige Henrettelse. Havde hun endda kunnet gjenvinde sin Gemals Ombed, idet hun overbeviste ham om sin Uskyldighed, saa havde hun heri maaskee dog fundet Kraft til at være Tabet af sin dyre-

bare Son. Men Gemal og Son tillige, — det var for stor en Sorg for et menneskeligt Hjerte!

Men nu traf det sig heldig nok, at der i Paladset opholdt sig en gammel Kone, som ved forskjellige sjeldne Færdigheder havde erhvervet sig Kongens Vedbed og Tillid; hun kunde, f. Ex., besvare allebaande dunkle Talemaader, løse indviklede Spørgsmaal, læse alle slags hemmelig Skrift, og, hvad der var hendes bedste Kunst, skrive Talismaner. Denne Kone, der var meget om Sultanden, fattede den inderligste Medlidenhed med hendes Smerte, og benvendte sig en Dag til hende med Spørgsmaal om Hærlagen til hendes Lidelser.

Da Dronningen, istedetfor at svare, kun slog Djænnene ned, vedblev den velvillige Matrone: — Vetro Gder kun til mig! I skal sikkert ikke komme til at fortryde Gders Tillid! Hvis Noget formaaer at hjælpe Gder, saa troer jeg, at det er mig. —

Da aabenbarede Dronningen for den gamle Kone, at Hareksad havde været hendes i Dødsmaal fødte Son, og fortalte hende Alt, hvad der var foregaaet imellem dem, indtil Hareksads Henrettelse. Under en Flod af Taarer klagede hun over, at hun ikke engang havde den usle Trøst at vide, hvor han var begravet, og at kunne græde paa hans Grav. Matronen følte sig inderlig vort, og stræbte at trøste Dronningen med Løftet om, at hun vel skulde hitte paa Midler til at lindre hendes Ulykke, naar hun blot vilde være taalmodig og give Tid. — Jeg forstaaer fuldkommen, — sluttede hun: — hvor pinligt det maatte være Gder, reentud at tilstaa Kongen Gders Hemmelighed; og dog er Tilstaaelse det eneste Middel, hvorved I kan retfærdiggjøre Gder og gjenvinde hans Tillid. Men læg nu vel Mærke til, hvad jeg har

at foreslaa Eder! — I maa engang lægge Eder tidlig tilfængs, inden Kongen endnu har søgt sit Soveværelse. Han vil da betræde Eders Gemak, lægge Eder et Papiir paa Hjertet og sige: — I Kraft af denne Talisman byder jeg Dig at tilstaa Sandheden! — Paa denne Maade vil det blive Eder let, ligesom tvungen af en højere Magt, at gaa til Bekjendelse af Eders Forhold til den arme Farekssad. Kongen vil tro Eder og atter skjænke Eder sin Tillid; og I vil paa denne Maade dog redde saa meget af Eders Lykke, som der endnu staaer til at redde. —

Dronningen lovede, nøje at følge Matronens Raad, og denne begav sig bort for at opsøge Kongen. Hun fandt ham i Haven i en affides liggende Kiofst, hensunken i den dybeste Græmmelse. — Kjære Herre, — tog hun tilorde: — Gensombed er ikke god for dem, som Allah har bebyrdet med Herredømmet over Land og Folk; thi Gensomheden er Sorgens Moder, og Sorgen avler onde Luner. I lider af Tungesind, kjære Herre; hvad har da bedrøvet Eder saa dybt? Betro mig Eders Sorg! I veed, jeg har et trofast Hjerte og kjender Raad for mangehaande Ting! —

— Al, min gode Moder, — svarede Kongen: — det er ikke Gensomheden, som hos mig har fremavlet Sorgen; det er en over al Maade ulykkelig Skjæbne. Da jeg ikke behøver at have nogen Hemmelighed for Dig, vil jeg aabent tilstaa, hvad der pincer mig. Du veed jo, at jeg satte Alt paa Spil for at vinde den persiske Prindsesse, og at jeg skjænkede hende hele mit Hjerte. Da jeg ikke formaadede at nægte hende Noget, sejede jeg hende ogsaa i at bidstafte en ung Slave fra Kongen af Persiens Hof, som hun højligen havde rost for mig og ønskede at see i sin Nærhed. Men da brød Ulykken ind over

mit Høved. Snart viste det sig, at de havde sammen-
svoret sig imod min Ære og min Lykke, Dronningen og
den unge Slave. I min Bredde lod jeg Slaven uden
Førhør henrette; Dronningen overlod jeg til en end Bes-
vidstheds forsmædelige Straf. Men, for at tilstaa Dig
Alt, jeg frejgter for, at jeg har straffet den unge Slave
altfor haardt, — at min Gemalinde fra Begyndelsen af
er den egentlig brodesfulde. Jeg føler Samvittighedsnag
og lider under alle Uvishedens Kvaler. Det Første kan der
ikke raades Bod paa; maaskee dog endnu paa det Sidste! —

— Herre, — svarede Matronen: — Eders sidst
utrede Haab har ikke skuffet Eder; der gives virkelig
Maad for Eders kvalfulde Uvished. Banlys altjaa Sor-
gen og aabn Eders Hjerte igjen for den sagre Glæde!
Jeg besidder nemlig en Talisman, som hidrører fra selve
Profeten Salomo; den bestaaer af græske Skrifte tegn
og er affattet i det sviste Sprog. Naar Man vil lære
at kjende et Menneskes hemmeligste Tanker, behøver Man
kun at lægge Talismanen den Sovende paa Brystet og
sige: — Ved den store, levende Allah, hvis Navn denne
Talisman bærer, besværges jeg Dig at aabenbare alle
dine dybeste Hemmeligheder! — Ved denne Besværgelse
vil Enhver under Sovnen føle sig tvungen til at aaben-
bare alle sine Hemmeligheder, baade Godt og Ondt, og
har ved sin Dybaagnen ganske forglemt, hvad der er fore-
gaaet. Dersom Eders Højhed onsker, at denne Vej at
erfare Dronningens Hemmelighed, saa er jeg beredt til
at betro Eder Talismanen.

Med levende Taknemlighed tog Kongen imod det
tilbudne Middel til at komme ud af sin piintlige Uvished,
og Matronen ilede bort for at bidstafte det Førnødne
Saa snart hun var hjemme hos sig selv, fradsede hun nogle

betydningsløse Karakterer op paa et Stykke Pergament, lagde dette omhyggelig sammen, bandt en Snor derom og forseglede det. Tillidsfuld overrakte hun derpaa Kongen dette Smørsammen som det allerstørste Klenodie, idet hun sagde: — Maatte det behage Eders Højbed at rejse sig, for paa sømmelig Maade at tage imod den store Profet Salomos hellige Efterladenskab! —

Kongen af Habysfinien rejste sig og tog fuld af Grefrygt imod den foregivne Talisman, som han derpaa gjemte med den største Omhu. Fuld af Utaalmodighed oppebiede han nu det Djeblik, da han kunde benytte den. Ved Nattens Indbrud listede han sig forsigtig ind i Dronningens Soveværelse; en dyb Sovn syntes allerede at have fængslet hende. Med bærende Haand lagde han hende Papiret paa Hjertet, og ventede i spændt Forventning paa Virkningen deraf. — Dvs, da begyndte Dronningen at tale iførne! Med tydelig Stemme aabenbarede hun Kongen hele sit Forhold til den arme Fareksad, og lod ikke en Tøddel blive tilbage. Forbauset og ligesom lvnslagen hørte Kongen til.

— Med Taalmod og Hengivenhed — saaledes sluttede Dronningen: — underkaster jeg mig Allahs opbøjede Billie, og kunde vel endogsaar engang i Tiden trøste mig over Tabet af min Son, dersom jeg blot igjen kunde vinde min Herre og Gemals Tillid og Kjærlighed! —

Bed disse sidste Ord fra den uskyldige Dronnings Mund overvældede Horelsen den ved hendes Leje lyttende Konge. Graaden sturtede frem af hans Djne; han greb sin Gemalinde i sine Arme og bedækkede hende med Kys og hede Taarer. Men Dronningen syntes pludselig at vaagne op af den dybeste Sovn, og udraabte ligesom forbausset, med en Horelse og Glæde, som hun ikke be-

bøvede at bylle: — O Himmel, hvad har gjenerhvervet mig min Gemals Kjærlighed? —

Da tilstod Kongen, hvad han havde foretaget sig med hende, og gjorde hende milde Rebrydelser, fordi hun ikke tidligere ganske aabenhjertig havde tilstaaet ham hele sit Forhold til Fareksad. — Han skulde visstelig ikke have taget Forargelse deraf, men i den unge Mand have seet baade hendes og sin egen Sen. — Og de tvende forsonede Gæstfæller beklagede sig for hinanden, og græd sammen, og stræbte at trøste hinanden, saa godt, de formaaede.

Dagen efter lod Kongen den Krieger falde, hvem han havde givet Befaling til Fareksads Henrettelse, og sagde til ham: — Du maa betegne mig Stedet, hvor den arme Fareksad ligger begravet, forat jeg kan bede paa hans Grav og vise hans Uskyldighed den tilbørlige Anger og Ære. — Isandhed, det er kun Lidet, jeg formaaer at gjøre for at forløse Retsfærdigheden, som jeg saa blodig har krænkert! Jeg har brudt en nylig udsprungen Blomst fra Lyksalighedens Have, knækket den duftende Krone paa en isandhed kongelig Ceder! — Al, det vil jeg ingensinde glemme! —

Da Soldaten hørte Kongen tale i denne Tone, svarede han tillidsfuldt: — Herre, gid Himlene maa tjene som Trin til Eders Højheds Trone! Lyksalig Bløde senderbryde som en glimrende Sol det mørke Skydække af Sorgaer, som hvælver sig over Eders opbøjede Huus! — Fareksad er ingensunde død. Jeg anede hans Uskyldighed og vilde ikke besmitte mine Hænder. Og jeg vil bede at tage ham hjem med mig i mit Huus og dele mit fattige Brød med ham, indtil der oprandt bedre Tider. —

Denne glædelige Efterretning syntes at give Kongen af Sabyssinien et ganske nyt Liv. Jo mere uventet den var kommen ham, desto højere sprudlede hans Blædes Kilde. Istedetfor at straffe Krigeren for Ulydighed, som han under andre Omstændigheder vel havde fortjent, lod han ham beklæde med en Grespelts til Berris paa sin Taknemlighed, og sendte ham strax med flere Personer af sin Omgivelse hen at hente Fareksad.

Imidlertid ilede han ind til Dronningen for at helbrede hendes Hjerter med den nylig modtagne Efterretning. Hvo formaaer vel at skildre den arme Moders Henrykkelse? Med brændende Utaalmodighed, under idelige Omfavnelser og sømme Lykønskninger ventede de den Fortabte og Gjenbundne. Saasnart Fareksad endelig traadte ind til dem, ilede de ham med aabne Arme imøde, og han gik over fra den ene Favn til den anden.

I det første roligere Djeblig prisede de alle Tre det barmhjertige Forson, som ad Smertens Veje havde ledet dem til Lyksalighedens klare Kilde. De vare lykkelige tilsammen, og de forbleve det, saalænge Allah tillod dem at leve med og for hverandre.

Abu Mhamed Alkeslans

Historie.

Khalifen Harun al Nasbid sad en Dag paa sin Trone, omgivet af hele sit Hof, da en Slave traadte ind med et overordentlig pragtigt, med Perler og Diamanter besat Pandebaand i Haanden, nærmede sig Tronens Trim, med sin Pande berørte Gulvet, og derpaa mælte saalunde:

— Herfter over de Troende, Sobede, Eders opbejede Gemalinde, har befalet mig at overbringe Eder hendes ærbødige Hilsen. Som Eders Højhed veed, har hun allerede længe beskæftiget sig med at faa dette Halsbaand færdigt, og der fattes nu alene en stor Diamant i Midten; men hun har forgjæves i alle Eders Skatte og hos alle Bagdads Juvelerer søgt en Diamant, som var stor nok til dette Brug. —

Strax befalede Khalifen nogle af sine første Hof- og Embedsmænd at gjøre Udveje til en Diamant, som svarede til Hensigten. Men saa stor en Flid, de end anvendte derpaa, der lod sig ingen Steen finde, som var værdig til at krone Sobedes Værk. Ganske fortrædelig vtræde da Khalifen: — Den halve Jordklode adlyder mine Bud, og dog skulde jeg ikke være istand til at skaffe min Gemalinde en ussel Diamant efter Onske! —

Dg han lod forespørge hos alle Juvelerer i sit

Niges Hovedstæder, dog ligesaa forgjæves. Alle Jube-
lererne vare enige i, at saadan en Steen alene var at
finde hos en vis Abu Mohamed Alkeslan, som
boede i Balsora.

— Det maa være en Pockers Karl, den Abu
Mohamed Alkeslan! — tænkte Khalifen ved sig
selv, og lod strax gaa Tilbud til Emir Mohamed Al-
sobejdy, Statholderen af Balsora, med streng Befaling
til øjeblikkelig at sende den omtalte Abu Mohamed
Alkeslan til Bagdad.

Mesrur, Obersten for Gildingerne, som fik dette
Khalifens Grinde at udrette, ilte saa stærkt, at han til-
bagelagde Bejen imellem Bagdad og Balsora i næsten
den halve Tid af hvad der sædvanlig brugtes til denne
Rejse. Saasnart han havde fremstillet sig for Emiren
og sagt denne Anledningen til sit Komme, skyndte denne
sig med at efterkomme Khalifens Befaling, og sendte nogle
af sine Officerer tilligemed Mesrur hen til Abu Mo-
hamed Alkeslans Huus.

Paa deres Banken aabnede en Slave Døren.
— Siig din Herre, — bød Mesrur: — at de Troendes
Behersker forlanger hans Nærværelse! —

Saasnart Husets Herre havde modtaget dette Bud-
skab, ilede han til Døren for at hilse paa sine Gjæster.
Efterat Mesrur havde givet en nøjere Forklaring an-
gaaende sit Grinde, indbød Abu Mohamed ham og
bans Ledsagere til at træde ind i Huset; dog Mesrur
undskyldte sig med, at Khalifen var en utaalmodig Herre
og ikke taalte mindste Opsættelse i Udførelsen af sine Be-
falinge.

— Saa tillad mig dog i det Mindste — yttrede Abu
Mohamed da: — at forberede mig til paa en værdig

Maade at træde frem for Kjalifens Maaned? Det skal ikke
 saa længe vaa, forstillet og Gæd. Imidlertid vil I
 mig vel den Mislighed at træde indfor og udbuile Gæd
 en Smule.

Denne Indbuille kunde Mesur og hans Yeh-
 sagere ikke vel afslaa, og træde brestet ind. I Fæ-
 lleset fandt de saa begge Stort grønne Sukforvæng,
 som fra Dross til Kibrist vare bredrede med Gulv,
 Djebuffelig, som Abu Mohamed Kifreslan sine Gæf-
 ster af en ung Slave fore ind i det Indre af Huset,
 hvor de fandt et Dyrstalt Pæd. Begarne og Gulvet
 vare imbiante med Sælv og Gulv i de kostbareste Træ-
 sorten, med i Munnens behævet ha et Pæffen af hvidt
 Karmor, solde med Band, som fattede af Koindele; og
 nettes, prægtig klæde Stort mente saa vel mindst
 Bink for at betjene de Fremmede.

Stort Mesur og hans Yehsagere med inderligt
 Behbehag havde båret og salvet sig, blev der kaldt dem nye
 Klæde af Gulv og Sælv. Saa snart de havde iført sig
 disse glimrende Klæder, blev de førte ind i Guldber-
 evns Hæverie, og trof denne siddende saa en berlig Sofa,
 lænede op imod velbeklædte Qvinder, og under en Baldas
 sin af Gulvbrudede, som smaltede af Diamanter.

Abu Mohamed Kifreslan mødte Mesur
 saa den mest forekommende Maade og lod ham tage
 Plads ved sin Side. Djebuffelig blev der frembæret
 et festligt Maaltid i Fæde af Gulv og finest Pæd-
 lan; overstødet varfede der i Gæd og Mit sanden Pragt,
 at Mesur ikke kunde atholde sig fra at utraade, at
 han selv ved Kjalifens Hof aldrig havde set Kagen.

Saa se endelig stilles efter en særdeles behagelig
 tilbragt Aften, forvædte Abu Mohamed Mesur og

hans Ledfagere hver en Pung med tusinde Guldstykker. Men den følgende Morgen beklædte han enhver af dem med en guldbroderet og guldfryndset Silkekafan, og behandlede dem med den samme Artighed og overordentlige Gjæstfrihed som den foregaaende Dag.

Men Mesrur var ligesuldt ikke rigtig vel tilmode; han kunde ikke slaa sin utaalmodige og hidfige Herre ud af Tanterne, og gjentog for Husets Herre, at han paa ingen Maade turde opholde sig længer. Mohamed Alkeslan bad ham imidlertid saa indstændig, blot endnu at blive indtil den næste Morgen, da han ganske vist skulde være beredt til at følge med ham, at Mesrur umulig kunde modstaa ham.

I Virkeligheden holdt han ogsaa, hvad han havde lovet. Naar den næste Morgen lod han føre et Muuldyr frem, hvis Sadel var riigt broderet og besat med Perler og Diamanter, og besteg det, efter at have taget Afsked med Emir Mohamed Aljobejdy, for at følge med Mesrur tilbage til Bagdad. — Kbalifen vil komme til at lukke sine Dje højt op, — tænkte Mesrur ved sig selv: — naar han seer Abu Mohamed Alkeslan indfinde sig i en saa uforlignelig kostbar Dragt og i et saa prægtigt Dptog. Allah eller Sbeitan maa vide, hvor han har faaet saadan en Nigdom fra! —

Efter Ankomsten til Bagdad spildte Mesrur intet Øjeblik, inden han fik Abu Mohamed Alkeslan foreslået for Kbalifen. Harun al Rashid modtog den Fremmede med stor Velwillie, lod ham tage Plads hos sig og tillod ham at tale. — Hersker over de Troende, — tog da Abu Mohamed tilorde: — jeg har taget mig den Frihed at medbringe nogle Smaaforæringes til

Eders Høshed, og beder underdanigst om Tilladelse til at overrække dem. —

Da Kbalifen havde spurgt om, hvad det var for Gaver, han medbragte, traadte en Slave frem med et kostbart Skrin og satte det for sin Herres Fødder. Abu Mohamed aabnede det, og fremtog til Kbalifens og Hoffets store Forbauselse nogle smaa Træer, hvis Stammer og Grene bestode af Guld, og hvis Blade og Frugter bestode af Smaragder, Topaser, Rubiner og blændende hvide Perler. Endvidere fremtog han en heel Deel andre underfulde Kostbarheder, uden at det syntes at ville tage nogen Ende dermed; thi det var ved Trolleri, at alle disse Sager befandt sig i Skrinet. Det led til, at Abu Mohamed blot bebovede at ønske, for at fremtage enhverfombelst blot tænkelig Gjenstand. Vel maatte Kbalifen højligen undre sig; men hans Forbauselse skulde dog stige endnu højere, da Abu Mohamed derpaa af et andet Skrin, som blev overrakt ham, fremdreg et ubyre, med Perler og Edelstene rigt broderet Silketelt. Stoffet var guldbaldpyret og prydet med røde Rubiner og hvide Perler; Valene, som understøttede og udspændte det, vare af det kostbareste indiske Træ; i Fryndjerne glimrede Ametvister og Safirer, og overalt paa Tugen var der i naturlige Billeder fremstillet en umaadelig Mængde af Dyr og Fugle, hvis Fjer og Skind paa den kunstigste Maade vare efterlignede ved allehaande ædle Stene. Det var i Virkeligheden en heel Naturhistorie.

Den stedsse mere og mere blændede og over al Maade forbausede Kbalif vidste ikke, hvad han skulde sige til alt dette. Men Abu Mohamed Alkeslan rer ham ud af Forlegenbeden, idet han med Beskedenhed vttrede: — Hersker over de Troende, ikke Frygt, men Gen-

givenhed og Agtelse for Eders Person bevægede mig til at indfinde mig for Eders Naahyn og medbringe disse Gaver; Kbalifen Harun al Rashid hersker ikke alene over Land og Stad og Millioner af Undersaatter, men ogsaa over Sjæle og Hjerter. For endnu tydeligere at godtgjøre Eder, at Frygt ingen Andeel har i min Hylдинг, vil jeg med Eders Tilladelse vise Eder en heel Deel andre Underværker, som kunne give Eder et ringe Begreb om min Magt. —

Da Kbalifen hertil villig havde givet sit Samtykke, traadte Abu Mohamed Alkeslan hen til et Bindue, idet han bøjede sig svagt, bevægede Læberne og hævdede sine Djne op til det Galleri, som indvendig omgav Kbalifens Palads. Galleriet syntes øjeblikkelig ogsaa at bøje sig og nikke til Svar paa Abu Mohameds Hilsen, og alle de fast tillukkede Døre syntes at springe op paa vidt Gab. Da Abu Mohamed derpaa havde udtalt nogle uforstaaelige Ord, lod der sig pludselig høre titusinde Fuglestemmer, der ligeisom svarede ham.

Kbalifen kunde ikke komme sig af sin Overraskelse, og spurgte med en vis hemmelig Bæven sin forunderlige Gjæst, hvorfra han havde faaet en saa overordentlig Magt. — Er I ikke — sluttede han: — den for sin Dovenskab vidt og bredt bekjendte Abu Mohamed, en Søn af en Saarlæge ved de offentlige Bade, som døde i den yderste Glendighed? —

— Herre, — svarede Abu Mohamed Alkeslan: — min lave og usle Herkomst, min tidligere Armod, og den overordentlige Dovenskab, som gjorde mig vidt berøgtet, forege i høj Grad det Underfulde ved min Historie. Hvis Eders Høiherlighed tillader, at jeg fortæller Eder den,

troede og ikke saa, at det je vil løfte mig at underholde
 Gder nogle Dybliffe. —

Intet skal være mig kjærere. — svarede Aba-
 lifen.

Muel, — begynde Abu Mohamed Al-
 keshan: — min Fader var virkelig en stakkels Saar-
 læge, der søgte sin Nærings i de offentlige Væde; og brod
 Gder Dybliffet har hørt om min ermpællede Doverskab,
 et den rene Sontsch. Jeg var i min Ungdom saa døven,
 at jeg ikke end vilde mig for at lege Skysen, naar den
 lodrette Kibbugnol traakte at smitte min Ajerne, medens
 jeg saa og soe. Da jeg var femten Aar gammel, døde
 min Fader og efterlod min Moder og mig i den dybeste
 Armod. Min stakkels Moder maatte tage Tjeneste i
 Kæbølgaard som Opvartende, for at vinde sit Underhold;
 jeg for min Deel bladede ikke ved at ligge og botne og
 lade min Moder dele sine sunde og høvede Smuler med
 mig.

En Dag kom min Moder til mig med fem
 Solvstiklinger, som hun havde sparet sammen, og sagde
 til mig: — Min Sen, i dette Dybliffet erfarede jeg, at
 Sligste Araber Mestasser er i Nærvær med at gaa
 under Tull til Roma. Derne Mand er ret dybsindst for
 sin Mestasserskab og sin Alidde med de Rottige Mand
 Dig dog ogsaa og og følg med mig her til den gode
 Herre, at bede ham for disse Penge at kjebe Dig een
 eller anden rigtig Mestasserskab i hans Land, forsom Man
 fortæller saa mange unærlige Ting. Derom Du ikke vil
 vilde Dig og følge med mig, saa tilføj sig Dig, fra
 dette Dybliffet gaaft at saa Gænder af Dig og lade Dig
 omkomme af Tull og Tæst. Nu, Hvad bestemmer Du
 Dig til?

Jeg kunde ikke tvivle om, at min Moder jo taledede i ramme Alvor; da jeg altsaa med Grund frygtede for, at hun virkelig skulde opfylde sin Trusel, troede jeg at maatte gjøre en kraftig Anstrengelse for at udrive mig af den dyriske, næsten uforsomme Tilstand, hvori jeg levede. — Kjære Moder, — gav jeg altsaa til Svar: — saa vær dog i det Mindste saa god at hjælpe mig op! — Medens dette gik for sig, sukede og stønnede jeg og udgjød Taa- rer over den grusomme Bold, jeg maatte gjøre paa mig selv.

Da jeg endelig stod paa Benene, var min Moder saa god at bringe mig mine Tøfler, hvilke jeg lod det bebage mig selv at trække paa. Derpaa tog hun mig under Armene og stødte mig fremad, og blev ikke træt af at støde, trække og slide i mig, indtil vi endelig med store Anstrengelser havde naaet Stranden, hvor Abul Mosaffers Skib laa for Anker. Jeg vilste Manden og spurgte derpaa saa høflig, som jeg formaaede under mine heelt ærgerlige Omstændigheder, om han hed Abul Mosaffers; thi, med Skam at sige, kjendte jeg ikke engang denne ellers vel bekjendte Guds Mand. Da han havde svaret Ja til mit Spørgsmaal, bad jeg ham om, i det Land, hvor han agtede sig hen, for mine fem Sølvskillinger at kjøbe mig Get eller Andet, som jeg enten kunde have Gavn af eller tjene Noget paa.

Forundret over mit besynderlige Væsen og Udseende spurgte Schejken sine Ledsagere, om de kjendte mig.

— Jo, — svarede disse: — det er den for sin Dovenskab berøgtede Abu Mohamed med Tilnavnet Alkeslan. Det er idag uden Tvivl den første Gang i hans Liv, han har forladt sin Krog; det Anliggende,

han har fremført for Eder, maa sandsynligvis altsaa være ham af den højeste Bigtighed. —

Da tog Abul Mosaffer villig imod mine Penge, og lovede mig smilende, efter bedste Gyne at udrette min Kommission. Jeg talkede ham for hans Godhed, tog atter min Moder under Armen, og lod mig igjen slæbe hjem.

Abul Mosaffer sejlede altsaa til Kina med en Mængde andre Kjøbmænd. Saasnart de alle havde afsat deres Varer og indkjøbt nye, tiltraadte de ufortøvet Tilbagerøjen til Balsora. Allerede havde de været tre Dage under Sejl paa den aabne Sø, da Abul Mosaffer pludselig foer op og forlangte, at Skibet skulde vende om og styre tilbage til det Sted, hvorfra det var kommet. Højslig forundrede spurgte de andre Kjøbmænd ham om Grunden til en saa overraskende Bestemmelse. — I erindre Eder vist endnu — svarede Abul Mosaffer dem: — det Hverv, som den stakkels Abu Mohamed Alkeslan gav mig at udrette for sig i Kina. Det har jeg ganske glemt, og jeg føler mig forpligtet til øjeblikkelig at vende om igjen for at holde mit Løfte som en brav og paalidelig Mand. —

— Med Eders Tilladelse, Herre, — svarede Kjøbmændene: — tving os ikke til at vende om igjen for sliq ubetydelig Sags Skyld! Kun nødigt vilde vi paany friste de Storme, som vi have overstaact, og overhovedet de Fæer, som vi hidtil saa lykkelig have udrevet os af. —

Da Abul Mosaffer imidlertid holdt fast ved sin Bestemmelse, tilbøede Kjøbmændene hver enkelt for sig at fordoble den Sum, som han havde modtaget af Abu Mohamed, og Abul Mosaffer fandt dette Tilbud

saar fordeelagtigt for sin Mandant, at han uden Betænkning gik ind derpaa.

Farten blev altsaa uforstyrret fortsat, og Kjøbmændene gik senere iland paa en meget folkerig Ø, hvor der blev drevet en stærk Handel med Perler og Diamanter, for atter at ombytte deres Varer. Paa Stedets Bazar saae Abul Mosaffer ved denne Lejlighed en Mand, som havde en heel Deel Aber tilsalg, iblandt hvilke der fandtes een, som var ganske skurvet. Han standsede for at betragte dem, og bemærkede, at, saasnart Manden blot et Øjeblik vendte Ryggen til, alle de øvrige Aber faldt over den stakkels skurvede, og mishandlede den paa det Ukeligste. Naar deres Herre bemærkede, hvad der foregik imellem dem, bragte han rigtignok ved Hjælp af Stokken igjen Orden tilveje; men saasnart han atter vendte sig et Øjeblik bort fra dem, begyndte det samme grusomme Spil forfra.

Abul Mosaffer følte Medlidenhed med dette arme Dyr og spurgte Manden, om han vilde sælge ham det. — Jeg byder Eder — sagde han: — denne Haandfuld Sølvpenge derved, som en stakkels Dreng gav mig, forat jeg skulde kjøbe ham Get eller Andet i fremmed Land. —

Abens Ejermand var veltilfreds med Tilbudet, og ønskede kun, at Aben maatte være den unge Herre til nogen Gavn og Glæde. Abul Mosaffer købte altsaa Dyret, og lod en Slave bringe det ombord og binde det fast paa Dækket.

Da Kjøbmændene vare færdige med deres Indkjøb, gik de atter under Sejl, og naaede en anden Ø, hvor de strax ved deres Ankomst bleve omringede af en Mængde Dykkere, som tilbød deres Tjeneste. Medens nu disse

Mennesker for et Pengestykke gik tilbunds i Havet, blev den paa Dækket falkankede Abo saa urolig, at den pludselig sendte sin Skæde. I et Nu havde den styrtet sig i Havet.

— Store Allah! — udraabte Abul Mosaffer: — Hvad vil den stakkels Abu Mohamed Alkoslan sige, naar han ikke engang faaer den Abo at see, som jeg har kjøbt til ham for hans Sparepenge? —

Men Aben kom snart igjen tilsyne tilligemed de andre Dykkere, og havde flere store Perlemuslinger i Poterne, som den lagde for Abul Mosaffers Fødder. Den gode Mand forbausedes i en overordentlig Grad, og meente medrette, at det maatte have en ganske egen Sammenhæng med denne floge og dristige Abo.

Da Kjøbmændene paany vare gaaede under Zest, bleve de overfaldne af en heftig Storm og drevne ind paa Kysten af en stor O, med Indbyggere af Negere, som vare Menneskeædere. Saasnart disse vilde Mennesker fik Dje paa Skibet, angrebe de det fra alle Sider, bemærkede sig det, bandt Kjøbmændene og forte dem for deres Konge. Dette Umenneske af en Første lod strax endeel af dem slagte og stoge, og holdt dermed et stort Gjæstebud i Selskab med sine fornemste Undersaatter. De øvrige Kjøbmand, som med dræbende Hjerteangst havde været Bidner til dette forfærdelige Skuespil, bleve spærrede inde i en Hytte, hvor de jammerlig forknutte saae en lignende Skjæbne imøde.

Men ved Midnatstid indfandt sig Aben, hvilken Menneskeæderne ikke havde stjænket nogen Dymarksiombed, og løste Abul Mosaffers Baand. Denne begyndte strax at samle omkring i Mørket for at finde sine Udfeskammerater. — Lovet være den barmhjertige Allah, —

raabte disse, saasnart de mærkede, at han var fri: — som brød Ederes Baand, forat I skulde blive vor Befrier! —

— Mine Venner, — svarede Abul Mosaffer: — ikke jeg selv har løst mine Baand; men Aben, som I veed, at jeg indkjøbte til den stakkels Abu Mubamed Alkeslan, har viist mig og Eder denne store Tjeneste. — For at vise mig taknemlig imod dette kloge Dyr har jeg ifinde at stjænke dets Herre en Pung med tusinde Guldstykker. —

— Enhver af os vil give ham en ligesaa stor Sum, — raabte Kjøbmændene: — naar den vil vise os den samme Tjeneste. —

Neppe havde Aben hørt dette, førend den gav sig til ogsaa at løse deres Baand. De imod al Forventning og saa lykkelig befriede Kjøbmænd listede sig da ombord paa deres Skib, hvorfra de Bilde heldigviis endnu Intet havde bortført, spændte Sejlene ud, og fjernede sig hastig fra et Sted, som havde truet med at vorde dem saa fordærveligt. —

Men saasnart de befandt sig i Sikkerhed paa aaben Sø, erindrede Abul Mosaffer Kjøbmændene om deres Løfter; ingen af dem alle gif fra sit Ord; men de skyndte sig alle med at afgjøre en saa hellig Gjæld. Abul Mosaffer tog tilsidst selv tusinde Guldstykker ud af sin Kasse og lagde dem til de øvrige Penge, som Kjøbmændene havde sammenskudt, en ganske artig Sum af blanke Guldstykker. Den samme gunstige Vind, som havde hjulpet dem bort fra Mennekkædernes D, bragte dem snart derefter til Balsora, og hastig udbredte sig Nøgtet om deres Tilbagekomst.

En Dag kom min Moder aandeløs løbende hen

til mig og sagde: — Hastig, min Søn, see til at komme paa Benene! Abul Mosaffer er vendt tilbage; skynd Dig at komme hen at hilse paa ham, og spørge, hvad han har bragt hjem med sig til Dig! Maaskee er det Noget, der kan begrunde hele din Fremtids Lykke! —

Jeg gavede og strakte mig og gned mine Øjne, og bad derpaa min Moder om at hjælpe mig paa Benene og følge mig ned til Havnen; thi uden hendes Understøttelse saae jeg ingen Mulighed i at komme saa langt. Ved hendes Hjælp lykkedes det mig da ogsaa at komme paa Benene, og jeg maatte isandhed selv højligen undre mig over den Hast, hvormed min Moder fik mig slæbt ned til Havnen, uagtet jeg mange Gange var nær ved at falde over mine egne Been og ideltig forvirkede mig i mine Klæder. Men saasnart Abul Mosaffer fik Øje paa mig, hilste han mig til min store Forundring som sin og sine Njessfællers Befrier udaf en overhængende Dødsfare.

— Tag denne Abe! — sagde han: — Den har jeg kjøbt til Eder. Gaa saa hjem og vent mig i Eders Moders Huus! Jeg skal, saasnart som muligt, indfinde mig hos Eder. —

Heelt forundret tog jeg imod Apen og gif hjem, idet jeg tænkte ved mig selv: — Isandhed, det er en nydelig Handel, Abul Mosaffer har gjort for mig! Det Indkjøb skal jeg rigtignok have baade Nytte og Fornøjelse af; Nyttens indseer jeg slet ikke, og Fornøjelsen vil vist kun blive sin! — Derpaa henvendte jeg mig til min Moder, der syntes at have tabt baade Næse og Mund, og sagde: — Hvor Handelen dog er en herlig Ting! Saa ofte I seer mig love, saa glem dog endelig ikke at vække mig og jage mig ned i Havnen! — See ret paa mig,

Moder! Er J ikke stolt af en Søn, som handler paa Kina? —

Men neppe havde jeg igjen kastet mig ned paa mit Tæppe, førend der indfandt sig flere Slaver, som i Abul Mosaffer's Navn spurgte, om de ikke her traf Abu Mohamed Alkeslan. Jeg havde just faaet Tid til at fremmumle et ærgerligt Ja, da Shejken selv traadte ind i Bærelset. Hans ærbørdige Bæsen indgjød mig Uerfrygt, og, saa daarligt Lune, jeg end var i, rejste jeg mig dog, gik ham imøde og kysede ham paa Haanden. Men Abul Mosaffer gav mig hertil ingen Tid; han faldt mig om Halsen og kysede mig, og bad mig følge hjem med ham til hans Bolig.

— Altjaa igjen paa Vandring! — brummede jeg ærgerlig for mig selv, men fulgte dog med, da jeg ikke vovede at lade den ædle Mands Hosflighed ubesvaret.

Saasnart Shejken havde ført mig ind i sit Huus og bragt mig tilsæde, befalede han een af de ham ledsagende Slaver at bringe mig de Penge, som tilhørte mig. — Da begyndte jeg at spidse Øren! — Men jeg var nær gaaet baade fra Sands og Samling, da Slaven kort efter kom tilbage og overleverede mig et Pengeskriin af en betydelig Tyngde.

— Her, min Søn, — sagde Abul Mosaffer, idet han overrakte mig Nøglen til Skrinet: — der kan Du see, hvorledes Allah har velsignet dine fem Sølvpenninge! Alle disse Guldstykker ere dine! Gak nu hjem med din Rigdom! Disse to Slaver skulle ledsage Dig. —

Med en Henrykkelse, der ikke lader sig beskrive, bevidnede jeg den ædle Abul Mosaffer min Taknemlighed, og vendte derpaa som et ganske andet Menneſke,

uden at ændse Bevægelsens Måde, i al Hast tilbage til min Moder for at lade hende dele min Glæde. — Nu, der seer Du, — yttrede min Moder, beelt begejstret af Fryd: — at Forsynet ikke har glemt Dig! Men nu maa Du ogsaa see til at fortjene dets Belæjninger, idet Du stræber at afkaste din hidtilværende Dovenskab og Ufølsomhed. —

Dette lovede jeg hende berødvillig, og den pludselige Lykkesomflistning gjorde mig det let at holde mit Løfte.

Min Ahe syntes med hver Dag at blive mig mere hengiven; den satte sig hos mig paa Sofaen, og delte Mad og Drikke med mig, naar jeg holdt Waaltid. Men ubegribeligt var og blev det mig, at den stedse forsvandt ved Dagens Frembrud og ikke kom igjen før Middagsstund, men da stedse bragte en Pung paa tusinde Guldstykker med sig og lagde for mine Fødder. Dette gjentog den saa ofte, at jeg tilsidst blev umaadelig rig; jeg kjøbte Landgodsfer og Lyststeder, lod opbygge flere prægtige Paladser og anskaffede en Mængde af de kostbareste Slaver og Slavinder.

En Dag, da min Ahe efter Sædvane sad hos mig paa Sofaen, lagde jeg Mærke til, at den saae tilbøjere og tilvenstre, som om den vilde overbevise sig om, at vi vare ene. Men jeg beder Eder, Hersker over de Dreende, forestille Eder min grændseløse Forbauselse, da jeg derpaa saae Ahen bevæge sine Læber og hørte den ganske tydelig udtale mit Navn! Heelt forfærdet over dette Underværk vilde jeg ispringe op og slugte ud af Værelset; men Ahen holdt mig tilbage og sagde:

— Vær rolig og ubekymret, Abu Mohamed,

og undre Dig ikke over at høre mig tale! Jeg er nemlig ikke nogen sædvanlig Abe. —

— Hvad er Du da? — spurgte jeg endnu stedse forjærdet.

— Jeg er een af de strafaldne Mander. — svarede Aben: — Jeg følte mig tørt over den elendige Tilstand, hvori Du henstøbte dit Liv, og besluttede at gjøre ikke alene en Mand, men ogsaa en stor Herre af Dig. De Skatte, som jeg allerede har ladet Dig tilflyde, kunne give Dig et Begreb om min Magt og min gode Villie. Men jeg har isinde at gjøre endnu mere for Dig; jeg vil forskaffe Dig en Gemalinde, der i Ekjenbed og Fuldkommenhed overgaaer alle Jordens Kvinder. —

— Tak skal Du have. — svarede jeg: — Men hvorledes vil Du bringe dette Under istand? —

— Hør opmærksom efter, hvad jeg vil sige! — vedblev Aben: — Du skal imorgen iføre Dig din kostbareste Klædning, lade en guld, med Perler og Diamanter broderet Sedel lægge paa dit Muuldyr, og ride hen til den Bazar, hvor der sælges Foder. Der spørger Du om Eberisens Hellig, stiger af hos ham og forlanger hans Datter tilægte. Skulde han indvende, at Du hverken er riig eller fornem nok, eller opbolde sig over din simple Herkomst og din Mangel paa Anseelse, maa Du overrække ham en Pung med ti tusinde Guldstykker. Penge jærner Alt her i Verden. Skulde han ikke være tilfreds med denne Morgengave, saa byd ham kun hvilken som helst fabelagtig høj Pengesum, Du vil; jeg skal nok staa til Ansvar for Beløbet. Under disse Omstændigheder tænker jeg, at alle Banskelligøeder ville blive hævede. —

Inderlig fornøjet over denne Meddelelse, der gav

mit Udfigt til at faa en dejlig Kone og blive indlemmet i een af de fornemste Familier i Balsora, lovede jeg nøjagtig at følge Alvens Raad og Anvisning. Den følgende Morgen iførte jeg mig altsaa en prægtig Dragt, lod en med Perler og Diamanter broderet Sadel lægge paa mit Muuldyr, og reed hen til Bazaren, hvor jeg uden Banzskelighed fandt Eberisens Bolig. Jeg steg af udenfor hans Dør og traadte ind til ham, ledsaget af en heel Deel berligt smykkede Slaver, som bare allebaandede kostbare Gaver. Baaede min Person og mit Optog gavede Eberisen høje Tanker om mig; han besvarede derfor med Venlighed min Hilsen, og spurgte, hvad der stod til Tjeneste.

— Herre, — gav jeg til Svar: — min No og Lykke hvile i Eders Hænder. Jeg har nemlig hørt Eders Datter skildre paa det Allerfordeeligste, og kommer for at bede Eder om hendes Haand. —

— Undskyld, — svarede Eberisen artig: — at jeg er saa fri at spørge om Eders Herkomst, Stand og især om Eders Formuesomstændigheder. Jeg har ikke den Gode at kjende Eder, og I indseer vel, at Man maa vide, Hvem Man giver sin eneste Datter. —

Strax drog jeg en Pung med titusinde Guldstykker frem og overrakte Eberisen den med de Ord:

— Der er min Herkomst og min Stand! Den Nige er altid en velbaaren og fornem Herre. I kjender Profetens Udsagn: — Penge bringer igjennem overalt! — Lqjaa een af vore Digttere har meget veldig i sine Vers udtrykt Nigdommens Fordels:

— Taler den Nige, saa raaber Enhver: — „Han har Ret!“ — selv om han ikke veed, hvorom det er Tale.
— Taler derimod den Fattige, saa hedder det: — „Han har Uret!“ — selv om Retten aabenbart er paa hans

Side. — I alle Verdens Riger erhverve Penge deres Besidders Agtelse og Beundring. — Det er et indtrængende Syreg, naar han vil sætte sin Mening igjennem, og en Pæl, naar han vil Noget tillivs. —

Da Sherifen hørte mig tale saaledes, slog han Djnene ned og begyndte at overveje. Efter nogle Ojeblikkes Forløb sagde han derpaa til mig: — Under disse Omstændigheder vil jeg blot forlange endnu ti tusinde Guldstykker af Eder. —

— Dem skal I strax faa. — svarede jeg, og lod een af mine Slaver løbe hjem efter Pengene.

Synet af Pengene syntes at tilfredsstille Sherifen fuldkommen. Han stod op og bød sine Slaver lukke Magasinet. Derpaa førte han mig hjem i sit Huus, lod sine Slægtninger og Benner samle, og opsatte i deres Nærværelse en Egteskabskontrakt, med det Bøste, at han vilde lade mit Bryllup staa om ti Dage.

Sjæleglad vendte jeg tilbage fra Sherifen, indelukkede mig med min Ahe og meddeelte den Udfaldet af mit Frieri. Ahen, eller rettere Manden, roste min Udferd, og prisste mig lykkelig med Hensyn til den Kjærlighedsfryd, der ventede mig.

Men Astenen før mit af Sherifen bestemte Bryllup tog Ahen med en paafaldende Uro og Uengstelighed saaledes tilorde: — Imorgen skulle alle dine Onsker opfyldes. For jeg da vel vente, at Du ved denne Lykke, som Du alene skylder mig, vil tænke paa din Betsgjører og vise ham en Tjeneste? —

— Forlang, hvad Du vil! — svarede jeg: — Hvad Du end forlanger, skal jeg ikke afslaa Dig det. —

— Nuvel, — vedblev Ahen: — ved Siden af

Brudekammeret er der et Kabinet, i hvis Dør der hænger en Kobbering; under denne Ring vil Du finde en Nøgle, hvormed Du kan aabne Døren. Ved Indtrædelsen i Kabinettet vil Du strax blive en Jernkiste vaer, paa hvis fire Hjørner der er befastet Iryllesaner, og indeni hvilken der findes et Bækket fuldt af Guld og Edelstene. Ved Siden af Bækket ligge elleve sammenflængede Slangar, og midt i samme er der befastet en glindsende hvid Hane. Ved Siden af Kisten findes et Sværd; tag det og hug Hovedet af Hanen; sturt Kisten om, og gaa saa tilbage til din Brud! — Det er det Hele, som jeg forlanger af Dig for alle de Tjenester, jeg allerede har ydet og fremdeles vil yde Dig. —

Beredvillig lovede jeg at opfylde Abens Ønske, uden at forlange Grunden at vide dertil. Men da jeg efter Bryllupsøjstiden blev ført ind i min Bruds Bærelse, fik jeg strax Øje paa Kobberingen i Kabinetsdøren, som Aben havde talt om.

Saa snart jeg var ene med min Brud, tog jeg Sværet af hende; — maaltes blev jeg staaende, ubevægelig af Overraskelse og Beundring over en saa fuldkommen Dejlighed. Ingeninde havde Naturen frembragt en betliigere Skabning! Hendes ædle og regelmæssige Træk, den lysende Hud, de straalende Øjne, — hendes Bæret og Holdning, og mere end alt Andet hendes fortrullende Smil bragte mig saaledes ud af Fatning, at Aben og hans Forlangende nær vare rundne mig af Tanker. Dog Taknemligheden var levende i mit Bryst, og den mindede mig efter de første Overraskelsens Øjeblikke med Alvor om min Pligt. Jeg maatte opfylde mit Løfte, førend jeg hengav mig i min ubegrændsede Lykke, udelukkende den Kjære Abes Bærl. Saa snart derfor min Gemalinde havde

lagt sig til Hvile, tog jeg een af Lamperne, aabnede Kabinetsdøren, og fandt Altting derinde, ganske saaledes som Aben havde beskrevet mig det. Hastig greb jeg Sværdet ved mine Fødder, dræbte Hanen, huggede Tryllefanerne istykker og væltede Kisten.

I samme Djeblik lod et højt Skrig inde i Brudekammeret ved Siden af. Jeg styrtede ind, og fandt min Brud i den bæslige Abes Arme. Førend jeg endnu kunde ile hende tilhjælp, havde Manden bortført hende lige for mine Djne.

Mit og min Kones høje Skrig havde vakt Sberisfen, og han kom forskrækket løbende hid. Neppe var han traadt ind og havde savnet sin Datter i Brudekammeret, førend han gjættede hele den ulykkelige Sammenhæng; og han blev fuldkommen overbeviist derom, saasnart han saae Kabinetsdøren aaben.

— Ulykkelige Abu Mohamed! — raabte han, idet han rev sig i Haar og Skjæg: — Vønner Du saaledes mig og min Datter for vor Godhed imod Dig? Jeg selv havde sammensat hiin Talisman og anbragt den i Kabinettet for at forhindre den onde Mands Hensigter med min Datter. I bele ser Mar var han forgjæves bestræbt sig for at fremme sin Villie med hende; nu er Ulykken endelig skeet, og jeg har ingen Datter mere, ingen Trost i den bele Verden! Bort, bort fra mit Ansigt! Jeg kan ikke taale at see Eder for mine Djne! —

Ligesom sonderknuust ved Tanken om at have foranlediget en Kvindes Fordærvelse, som var saa elskelig uden Lige, og som var bleven mig saa dyrebar i de saa Djeblikke, jeg havde kjendt hende, vendte jeg tilbage til mit Huus. Min første Tid var at søge efter min Abe; men

den var sporløst forsvunden. Nu først begreb jeg, hvorledes det Hele hang sammen. Jeg havde kun været et Bærktøj i Mandens Hænder til at tilintetgjøre den ham hinderlige Talisman i Eberisens Huus. Nafende over saaledes at være bleven bedragen, sønderrev jeg mine Klæder, kradsede mit Ansigt tilblods, og besluttede endelig, ikke at blive længer i en Stad, hvor jeg havde seet min ubeskrivelig høje Lykke opblømsre og gaa tilgrunde. Jeg forlod altsaa Balsora og vandrede fremad paa Lykke og Fromme; uden at jeg vidste af det, overraskede Matten mig midt i en Orken.

Idet jeg nu saae mig om efter eet eller andet Tilflugtssted, bemærkede jeg i Maaneflignet, ganske tæt ved mig, tvende store Slanger, en rød og en hvid, som kæmpede med hinanden. En vis ubevidst Deeltagelse for den hvide Slange bevægede mig til at tage en stor Steen op og kaste i Hovedet paa den røde, hvis Hjernefkal jeg ogsaa knuste. Hvislende slugtede den hvide Slange og forsvandt for mine Blikke; men snart kom den igjen tilbage med ti andre hvide Slanger. De nærmede sig tilfammen det af mig dræbte Uhyre og slede det istykker, saa at blot Hovedet blev tilbage; da toge de atter Flugten og forsvandt med Pilens Hastighed.

Medens jeg endnu stod og overvejede mit sælsomme Eventyr, hørte jeg tæt ved Siden af mig, dog uden at see Noget, en Stemme, som fremsagde følgende Vers: — Frygt ikke Skjæbnens Rænker! Himlen tilfjer Dig Lykke og Glæde. — Men denne Stemme, der syntes at trænge frem af Jorden, bragte Blodet i mine Aarer til at uisne, istedetfor at trøste og opmuntre mig. Jeg vidste endnu ikke, om jeg skulde fly eller blive paa Stedet, — thi overalt omgav mig den samme sørgelige Orken —

da jeg tydelig hørte en Stemme fremsige følgende nye Vers: — Muselmand, Du, der er saa lykkelig at tale Koranens Sprog, berolige Dig og frygt ikke for Szejtan og hele hans Slægt! Du er under de lydige Mander's Beskyttelse, der have den samme Tro som Du selv. —

— I Allah's Navn da, som I lovprise, — raabte jeg: — lad mig vide, Hvem I ere! —

Neppe havde jeg udtalt, førend der viste sig et Bæsen for mig i et langt hvidt Klædebon, og sagde: — Vi have erfaret din Godhed og dit Hødelmod. Alle den store og barmhjertige Allah og hans Profet lydige Mander dele vor Taknemlighed. Behøver Du vor Hjælp, saa tal blot! Vi ere villige til at gjøre Alt for Dig, hvad der staaer i vor Magt. —

— Hvo kunde vel mere trænge til Hjælp end jeg? — udraabte jeg: — Hvo i Verden har fristet sli­gen en Vanstjæbne? Visse­lig, har nogen Ulykkelig Met til at beklage sig, saa er det mig! —

— Er Du ikke Abu Mohamed Alkeslan? — spurgte Manden.

— Desværre, jo. — svarede jeg sukkende.

— Velan, — lod Svaret: — saa trøst Dig! Du har Beskyttere. Saa viid da, jeg er en Broder til den hvide Slange, som Du befriede. Vi ere fire kjædelige Brødre, alle lige beredte til at tjene Dig og vise Dig vor Taknemlighed. Hiin under en Abes Skikkelse skjulte frafaldne Mand skulde uden hiin List aldrig have kunnet bemægtige sig din Gemalinde; den af hendes Fader for­færdigede Talisman hindrede alle hans Hensigter, lige indtil Du ødelagde den. Alligevel tvivle vi intet Dje­blik om at kunne gjenforene Dig med din Brud og be­rede den skjændige Forsører den Straf, han fortjener.

Di vilde opbyde vor hele Magt i din Tjeneste for at gjengjælde den modtagne store Belgjerning. —

Med disse Ord udstødte Manden et saa frygteligt Skrig, at Jorden bævede og jeg havde ondt ved at holde mig paa Benene. Strax viste der sig en Skare Bævæbnede, hvilke Manden spurgte, om de kjendte Abens Dyboldssted.

— Den boer — sparede een af dem: — i Kobberstaden, hvor der aldrig trænger den mindste Lysstraale ind. —

— Abu Mohamed, — henvendte Manden sig da til mig: — jeg vil medgive Dig een af mine Tjenere, som skal underrette Dig om, hvorledes Du igjen kan komme i Besiddelse af din unge Kone. Men vogt Dig vel, medens han fører Dig igjennem Lusten, for at udtale Allahs Navn! Thi han hører til de os underkastede ulovlige Mander, og glemte Du mit Raad, vilde han paa Sjeblikket forsvinde, og Du maatte over Hals og Hoved styrte ned fra Lusten. —

Jeg lovede at holde mig Mandens Befaling efterrettelig, og beileg den frafaldne Mandes Drog med det Forsæt, paa det Stringaste at holde min Tanke og min Mund i Ase. Med en rivende Hast bævede Ubyret sig med mig op i Lusten, og snart kunde jeg ikke mere skimte Jorden, men saae alene et umaadeligt Num trindt omkring mig, hvori Stjernerne omkrandsede mig som høje Bjerge. Endelig kom jeg saa højt, at jeg tydelig hørte Englenes Sang omkring den Almægtiges Trone. Min Fører forklarede mig de Gjenstandes Natur og Egenskaber, som omgave mig og trindt omkring frembødte sig for mit studsende Syn, og underholdt mig uophørlig og paa bedste Maade med den tallose Mængde af Bærker fra Al-

labs almægtige Hænder. Dette gjorde han alene for at søselsætte og adsprede mig; han tænkte nemlig, at hans forfængelige Snak skulde gjøre mig til lutter Dre og ganske lamme min Tunge, saa at jeg ikke, berøven af Beundring, udraabte den Allerhøjstes Navn. Men heri havde han slemt forregnet sig. Thi pludselig viste sig en himmelsk Mand i azurblaat Klædebon, med lange løse, ned over Skuldrene følgende Loffer. Hans Mafyn straaledede som Lyset, og i sin Højre holdt han en Landse, fra hvilken der til alle Sider sprudlede Ildgnister.

— Abu M o b a m e d, — sagde han: — siig paa Djebliktet: — „Der gives ingen Gud uden den almægtige Allah. —“, eller jeg gjennemfører Dig paa Stedet! —

Forskrækket glemte jeg mit faste Forsæt, og udtalte disse Ord, som maatte worde mig fordærvelige. I samme Djeblik stødte Lysets Mand sin Landse i den frafaldne Engel og forvandlede ham til Aske. Men jeg styrtede ned fra den umaadelige Højde — faldt og faldt, indtil jeg styrtede i Havet.

Faldet havde saaledes forstumlet og bedøvet mig, at jeg en Tidlang forblev under Vandet; men saasnart jeg atter kom til Besindelse, begyndte jeg at svømme af alle Kræfter. Men jeg vilde ganske vist være omkommen, hvis ikke heldigviis nogle Søfolk havde været i Nærheden med deres Baad og fisket mig op.

Disse Folk talte et mig ganske uforstaaeligt Sprog; med Tegn maatte jeg gjøre dem begribeligt, at jeg slet ikke forstod, hvad de sagde. Henimod Aften kastede de deres Net ud og fangede en stor Mængde Fisk, som de stegte og hvoraf jeg spiste med god Madlyst. Den næste Morgen styrede de ind imod Kysten, og vi stegte iland. Sø-

folkene førte mig derpaa ind i en stor og folkerig Stad og forestillede mig for deres Konge. Denne ædle Fyrste modtog mig med den største Godhed. Paa Forespørgsel erfarede jeg nu, at den Stad, hvori jeg befandt mig, ved Genad og var een af Kinas betydeligste Søhandelsstæder. Kongen gav een af sine Vizierer udtrykkelig Befaling til at drage Omjerg for mig og skaffe mig alle Landets Mærkeærdigheder at see. Rest af Alt overraskede mig de store Plantager af et lille Træ, hvis Blade almindelig bruges til at lave en vis krydret Dril af.

Omtrent en Maanedstid havde jeg tilbragt ganske behagelig i denne Stad, da jeg en Morgenstund, medens jeg spadserede langs Bredden af en Flod, som beskyller Stadens Mure, saae en Nyttter komme jagende hen imod mig med slappe Tøjler.

— Er I ikke Abu Mohamed Alkeslan? — spurgte han, da han havde naaet mig.

Da jeg hertil svarede Ja, bad han mig være aldeles ubekymret, efterjorn han hørte til mine Venner, og disse endnu ingenlunde havde glemt den dem beviste Belgjerning.

— Hvem er I da? — spurgte jeg ganske forundret.

— Jeg — svarede Nyttteren: — er een af den hvide Slanges Brødre, og kommer her at siige Eder, at I ikke er langt fjernet fra det Sted, hvor Eders Gemalinde smøgter i den onde Mands grusomme Vold. I maa tænke paa at befri hende. —

Med disse Ord løftede han mig op bagved sig paa Hesten, kastede sin Kappe om mig, og bort førte vi med Vindens Hastighed. Vi brusede hen over Bjerg og Dal,

over Sø, gennem Skov og Bang, og tilbagelagde i kort Tid en ubyre Strækning. Endelig standsede min Fører og bød mig stige af.

— Hift seer I en Bjergkjæde; — sagde han til mig: — den skal I gaa langs henmed, indtil I naaer Kobberstaden. Men vogt Eder vel for at betræde den, førend jeg kommer tilbage og sætter Eder istand til at gjøre det uden Fare! —

I samme Djeblik forsvandt han, og lod mig tilbage i en skrækkelig Orken. Majsommelig vandrede jeg hen over den tørre, før mig rimeligviis aldrig af nogen Dodelig betraadte Jordbund, og naaede endelig den af Manden betegnede Stad. Dens Mure vare af Malm, og naaede heelt op i Skverne. Jeg nærmede mig og gik rundt omkring Staden for at opdage en Indgang; men min Efterforskning var forgjæves. Da fremtreen pludselig igjen den hvide Broders Slange og rakte mig en Tryllekaarde, ved hvilken, som han sagde, jeg ganske ubemærket kunde komme ind i Staden. Jeg tog imod Kaarden, og Manden var forsvunden, endnu førend jeg kunde takke ham.

Kort derefter hørte jeg en forvirret Larm af mange Stemmer, og da jeg saae mig om, fik jeg Dje paa en Skare af Mennesker, som havde deres Djne midt paa Brystet. Saasnart de bemærkede mig, kom de hen til mig og spurgte, Hvem jeg var og hvorledes jeg var kommen hid. Jeg tilfredsstillede deres Nysgjerrighed og fortalte dem uden Forbehold alle mine Eventyr. Folkene fortalte mig nu, at den onde Mand virkelig havde indesluttet sig med min Kone i Kobberstaden, men at de ikke vidste, hvorledes han havde behandlet hende. — Af os — tilføjede de: — har Du Intet at frygte; thi vi staa i hiin Mands Tjeneste, hvilken Du kjender som en Broder

til den hvide Slange. Hvis Du vil trænge ind i Staden, saa gaa hen til den Kilde, som Du seer udvælde hylt henne, og følg dens Løb; det er den eneste Vej, som fører ind i Staden. —

Jeg fulgte det givne Raad og gik hen til en Vandsledning, som jeg saae for mig, traadte ind og skred frem deri. Næppe var jeg kommen nogle Skridt hinsides Hvelvingen, førend jeg saae min Kone paa en stor Blomstereng siddende paa en Hynde af Guldbrosade og indhyllet i et Silkeslor, hvis Bord forestillede en herlig Have med Frugttræer, hvorpaa Frugterne vare efterlignede med Perler og Diamanter.

Saa snart min Kone blev mig vaer, rejste hun sig hastig, ilede mig imøde og spurgte, Hvo der havde ført mig ind i denne for alle Dødelige utilgængelige Stad. Saa snart min Henrykkelse tillod mig at komme tilorde, fortalte jeg hende udførlig, hvad der var hændet mig siden vor Skilsmisse, og bad hende derpaa, nu ogsaa paa sin Side at tilfredsstille min Nygsgjerrighed, og, om muligt, angive mig Midlerne til sin Befrielse.

— Denne fordømte Vands rævende Lidenskab — tog min Elskede tilorde: — har heldigvis sat ham ganske ude af Stand til at skjule Noget for mig, af hvad der enten kan gaae eller skade ham. Derfor kjender jeg alle hans Hemmeligheder, og ved af hans egen Mund, at der her i Nærheden gives en Talisman, som behersker Alting i denne Stad. Denne Talisman, ved Hjælp af hvilken Intet er ham umuligt eller kan staa ham imod, er forværet i hiin Søyle, som I seer hylt henne midt paa Engen. —

— Hvoraf bestaaer denne Talisman? — spurgte jeg.

— Det er en Orn, hvorpaa der er indgravet

Skrifteegn, som jeg ikke kjender. — svarede min Gemalinde: — Hvis Du tør binde an med den, saa træd hen til en glødende Kulild, kast nogle Korn af reent Moskus derpaa og giv Dig dermed til at beryge Ornen. Alle Mander ville da møde for Dig enten for at underkaste sig eller tilintetgjøre Dig. —

Uden at betænke mig nærmede jeg mig Søjlen; jeg frygtede ikke for at blive bemærket, da jeg vidste, at Trullekaarden gjorde mig usynlig. Saasnart jeg havde Ornen i min Magt, forsøgte jeg dens Kræfter. Djebliffelig viste sig Manderne og bøjede sig for mig af Frygt for mit truende Bærge. Jeg befalede dem, for Djebliffet at drage sig tilbage og forholde sig rolige, men for Fremtiden at være beredte til at adlyde mig og udføre mine Befalinger. Derpaa spurgte jeg min Gemalinde, om hun vilde følge med mig. Med Blæde erklærede hun sig beredt dertil, og hastig naaede vi ad den samme Vej, ad hvilken jeg var trængt ind i Staden, ud deraf igjen til de sjælsomme Mennesker, som havde givet mig den velkomne Anviisning. Da jeg bad dem om at vise os Vejen hjem, gjorde de ikke alene med Beredvillighed dette, men fulgte os endogsaa ned til Strandbredden og forskaffede os et Skib, som var vel forsynet med alle Fornødenheder til en lang Rejse. En frisk Vind, der bestandig blæste fra det lykkelige Hjørne, bragte os hastig tilbage til Basra, hvor vi, som Eders Højhed let kan tænke sig, af den gamle Eberif bleve modtagne med aabne Arme.

Efterat vi nogen Tid havde udhvilet og forfrisket os efter Rejsens Mejsomligheder, luffede jeg mig en Dag inde paa mit Bærrelse og fremtog Ornen, som jeg med den største Omhu havde opbevaret. Saasnart jeg

havde beryget den, ilede Manderne til fra alle Sider og kastede sig ned foran mig. Jeg befalede dem da at bringe alle Skatte af Guld, Perler og Diamanter fra Kobberstaden til Balsora. I en utrolig Hast var denne Befaling udført. Derpaa bed jeg dem hidbringe mig selv den frasalrne Mand, som i Ubestikkelse saa skammelig havde overlisset mig. Neppe havde jeg udraalt, førend han skjælvende og ydmyg bedende stod foran mig. Men jeg lod mig paa ingen Maade røre. Efterat jeg med de bitterste Rebrydelser havde foreholdt ham hans skjændige Daad, lod jeg mine underdanige Mander indespærre ham i en Kobberflaske og kaste ham i Havet, hvor det var dybest.

Siden hin Tid har jeg tilligemed min dyrebare Gemalinde nydt en fuldkommen usfermørket Lykke. Alle mine Ønsker blive øjeblikkelig opfyldte af de mig underdanige Mander. Ingen Dødelig besidder folgelig en Magt, der kan lignedes ved min; men jeg veed ogsaa at paaafkjenne Allahs Misfandhed, og takker ham derfor seent og aarke. —

Khalifen Harun al Raschid havde ikke alene paa det Behageligste følt sig underholdt ved Abu Mohameds Historie, men var tillige bleven dybt greben, næsten forfærdet ved Forestillingen om dette Mennesses umaadelige Magt. De ham tilbudne Gaver modtog han saa meget beller, som han derimellem fandt flere Diamanter, somi Størrelse og Skjænhed endogsaa langt overgik Sobeides dristigste Ønsker. Til Gjengæld overøste han Abu Mohamed Alkeslan med de overordentligste Naadesbevillinger, og lod ham ikke vende tilbage til Balsora, førend han havde sikret sig hans Venstab for hele Livet.

Neama og Noam.

I Staden Kufa var der engang en Mand ved Navn *Rabia*, der hørte til Stadens rigeste og mest ansæete Borgere. Himlen havde velsignet ham med een eneste Søn, som han kaldte *Neama Allah* ^{*)}, og som fra den tidligste Ungdom var en Gjenstand for sin Faders ommeſte Dmsorg.

En Dag, da han gik over Slavetorvet, bemærkede han et endnu ungt og smukt Fruentimmer, som var udstillet tilſalg med en allerkjæreste lille Pige paa Armen. Strax vinkede han en Slavemægler hid til ſig og ſpurgte ham om Prisen paa den unge Slavinde med Barnet.

— Halvtredſindstyve *Jehiner*, — led Svaret.

— Her ere Pengene; — ſvarede *Rabia* ſtrax: — ſæt Kjøbekontrakten op og ſky Slavindens Ejermand Pengene! —

Saaſnart Handelen var bragt i Rigtighed, og Mægleren iligemaade havde modtaget den ham for hans Ulejlighed tilkommende Betaling, modtog *Rabia* Slavinden og Barnet og begav ſig hjem dermed. Da nu hans Kone ſaae ham komme anſtigende med dette Følge, vilde hun vide, hvad det var for et Fruentimmer.

^{*)} Guds Gave. — Theodor, Decdat.

— Det er en Slavinde, — svarede *Nabia*: — som jeg nylig har kjøbt paa Torvet, fordi hendes Datter til behagede mig saa overmaade vel; jeg har en Anelse om, at hun engang vil vorde den største Skjønhed i hele Arabien og Persien. Hun er omtrent i *Neama's* Alder, og Børnene kunne lege med hinanden. —

Den lille Pige behagede ogsaa *Nabias* Kone, og denne spurgte Slavinden om hendes Navn.

— Min Herskerinde, jeg hedder *Taukil*. *) — svarede det unge Fruentimmer.

— Og hvad hedder din lille Datter? —

— Hun hedder *Saad*. **) —

Du kalder hende saaledes medrette; — uttrede *Nabias* Hustru: — thi der hører Lykke til at faa et saadant velsignet lille Barn. Vi maa imidlertid ogsaa give hende et Navn efter vort Valg. — Hvad skulle vi kalde hende? — tilsejede *Neama's* Moder, henvendt til sin Mand. —

— Det kommer ganske an paa Dig selv. — svarede *Nabia*.

— Nu, saa kunde jeg have Lust til at kalde hende *Noam*; ***) — uttrede hans Hustru: — det klinger endnu smukkere end Navnet *Saad*. —

— Det være, som Du ønsker! — bekræftede *Nabia*: — Betødningen er den samme; men Klangen behager mig i ualmindelig Grad. —

Neama og *Noam* bleve nu opdragne sammen indtil deres tiende Aar, og kappedes om at tage til i Skjøn-

*) Lykkebringende.

**) Lykke.

**) Er næsten eensbetydende med *Saad*.

hed og Elskværdighed. De gave hinanden i deres Uskyldighed de søde Navne: — Broder og Søster —, indtil *Nabia* en Dag tog sin *Søn* tilside og sagde til ham: — *Min Søn, Noam* er ingenslunde din Søster, men din Slavinde; jeg har kjøbt hende til Dig, medens Du endnu laa i Buggen, og Du maa herefter ikke mere kalde hende Søster. —

— Men saa kunne vi jo gifte os med hinanden! — udraabte *Neama* glad, og ilede strax ind til sin Moder for at meddele hende denne glædelige Efterretning samt forklare hende sin Hensigt. Den gode Moder, der ligesom sin Mand havde gjort sig det til Lov at føje sin kjære *Søn* i Alting, svarede alene: — *Noam* er din Slavinde, mit kjære Barn, og Du kan gjøre med hende, hvad Dig behager. —

Saa snart *Neama* havde modtaget denne Forklaring, drev han med den største Iver paa sin Formæling med den smukke *Noam*, som, — det mærkede han nu snart — havde vundet hele hans Hjerter. De bleve da Mand og Kone, og henlevede flere Aar med hinanden i den herligste Enighed.

Noam fortjente isandhed ogsaa sin Gemals fulde Kjærlighed. Med et henrivende dejligt Ansigt og en herlig Skabning forbandt hun den blideste og elskværdigste Karakter og en begavet, i ualmindelig Grad uddannet Mand. Hun læste med en ubeskrivelig Ynde, og forstod at spille paa alle Instrumenter. Hendes Stemme rørte hvert et Hjerter, naar hun sang enten til Citbaren eller *Lamburinen*; og hun digtede med en Færdighed, som ikke gav Tidens største Mestere det Allermindste efter. Kort sagt, *Noam* maatte medrette anses for den skønneste og mest fuldkomne Kone i hele *Kufa*.

Da hun en Dag sad hos sin Gæstebætte, og de nødte den søde og forfriskende Sorbet med hinanden, greb hun Citharen, spillede og sang:

— Saalange Du er min Herre, af hvis Gædhed jeg lever, er dit Hjerte mig et Fristed imod Alverdens Medgang; og jeg skal aldrig vikle, om end mit Livs Rejse blive nok saa vildsomme og besværlige. —

Ne ama lyttede med Hentykkelse til sin Hustrus Ord og Toner, og bad hende synge noget Mere. Noam opfyldte hans Ønske. Men Ne ama udraabte, saasnart han havde hørt hende tilende: — Himlen har begavet Dig over alle Kvinder, o min elskede Noam! —

Dog medens Parret saaledes henlevede de lykkeligste Dage med hinanden, pensede Kbalifen Abd al Malek ben Merkans Stattholder i Kufa, den tappre, men tyranniske Hedsbadsbe, paa at lade Noam bortføre for dermed at vinde Gunst hos Kbalifen. Han havde hørt meget tale om hendes Skjønhed og øvrige Fuldkommenheder, og tvivlede ikke om, at han jo med hende kunde gjøre Kbalifen en meget kjærkommen Foræring. Hedsbadsbe lod derfor en gammel Kvinde falde for sig, hvis Enildhed han ofte ved lignende Lejligheder havde prøvet, og befalede hende at skaffe sig Udgang i Rabia's Huus og stifte Bekjendtskab med Noam, for at finde Lejlighed til at bortføre og overgive hende i hans Bold.

Strax den følgende Morgen iførte den gamle Kjerling sig en grov ulden Klædning, hængte en Rosenfrands med store Kugler omkring sin Hals, og begav sig, støttet paa en Stav, hvorved der hang en Græskaarflask, hen til Rabia's Huus. Medens hun gik, fremsagde hun ganske højt fremme Bønner, saaledes som andægtige Kvinder

pleje at gjøre, og gjentog idelig: — *Ure være Allah! Allah være priset!* Der er ingen Gud uden ham, og al Magt er hos ham, den Højeste og Største. — Saaledes naaede hun ved Middagsbønnens Time *Rabia's* Huus og bankede paa. Dørvogteren aabnede for hende og spurgte, hvad hun vilde.

— Jeg er en stakkels Guds Tjenerinde, — svarede Kjørlingen: — hvem Middagsbønnens Time har overrasket; derfor vover jeg at bede om Udgang til dette ærverdige og hellige Huus, for der at forrette min Bøn og mine Afbønninger. —

— Gode Kone, — svarede Slaven: — dette Huus er hverken nogen Moskee eller noget Bedehuus, men tilhører *Neama, Rabia's* Søn. —

— Det veed jeg nok, — svarede den Gamle: — dette Husets Nygte er mig vel bekendt; thi jeg hører til *Khalifens* Palads, maa I vide. Det er først for ganske kort siden, at jeg har forladt samme for at hengive mig til min andægtige Idræt og gjøre en Valfart. —

Dog Dørvogteren vedblev at nægte Kjørlingen Udgang. Efter megen unyttig Snakken frem og tilbage blev det gamle Fruentimmer endelig højroftet og skreg: — Hvorledes, det skulde være en Person som mig formeent at betræde *Neama's, Rabia's* Søns Huus, medens alle Stormændenes og Emirernes Huse staa mig aabne? —

Disse sidste Ord havde naaet selve Huusherrens Ore. *Neama* kom til at lee derover, og gik ud for at give Dørvogteren et Tegn, at han skulde lade den Gamle komme ind. Saaledes fik Kjørlingen endelig sin onde Villie frem, og *Neama* selv førte hende ind til sin Hustru.

Men saasnart hun fik Noam at see, blev hun i den overordentligste Grad overrasket ved hendes høje Skønhed, og uttrede efter en ærbødig Hilsen:

— O min Herskerinde, velsignet være den Gud, som har vidst at forene saa megen Skønhed og Hude i Dig og din elskelige Gæstebærrer. — Derpaa fastede hun sig ned foran Nischen *) og gav sig til at bede, og afled ikke dermed, forend det var blevet siddig Aften.

Endelig sagde Noam til hende: — Andægtige Matrone, nu skulde I dog unde Eder nogen Hvile. —

— Gode Frue, — svarede Høflersten: — Hvo som i det tilkommende Liv vil vorde lykkelig, maa ikke sty at underkaste sig allehaande Savn og Besværligheder i det nærværende; Hvo som ikke gjør dette, vil ingenlunde blive indladt i de Nødsfærdiges Boliger. —

Dog Noam rakte Kjerlingen Mad og Drikke, og sagde: — Deel mit Brød, fromme Kone, og beed til Allah for mig om Oplysning og Barmhjertighed! —

— Min Herskerinde, — svarede Kjerlingen: — I er endnu ung, og i sin Unåde maa Man nyde Livets Glæder. Men ogsaa for Eder vil sikkerlig engang den Dag komme, da Allah vil røre Eders Hjerte; thi har den Almægtige ikke selv sagt, at Synderne skulde vorde fordømte, undtagen de Angerfulde, som tro og gjøre op-
rigtig Bod? —

Noam underholdt sig endnu nogen Tid paa denne Maade med den Gamle, og sagde endelig til sin Mand: — Jeg ønsker meget, at Du vilde gjøre Noget for denne

*) Saa ofte almindelig findes der i Værelserne i de arabiske Huse enten virkelig anbragt eller blot malet en Nische for at antyde den ved Bennen fæststrengte Retning imod Mekka.

fromme Kone, udaf hvis Ansyn Fromheden lyser. Kan hun ikke for nogen Tid blive optagen i vort Huus? —

— Du kan jo lade hende anvise et Bærelse, — svarede Neama: — hvor hun kan drage sig tilbage, naar hun vil holde sine Andagtsøvelser, og hvor Inngen forstyrret hende. Maaskee velsigner Allah os for hendes Skyld med sine Velgjerninger, og mager det saaledes, at vi aldrig blive skilte fra hinanden. —

Kjærtingen tilbragte hele Natten med Bønner og gudelige Betragtninger; men ved Dagens Frembrud indfandt hun sig atter for Neama og Noam og sagde, som om hun vilde tage Afsked: — Jeg befaler Eder begge i Allahs naaderige Baretægt! —

Men Noam indvendte: — Hvor vil I hen, gode Moder? Min Husbond har givet mig Tilladelse til at anvise Eder et Bærelse, hvor I uforstyrret kan hengive Eder til Eders Andagtsøvelser. —

— Allah lønne Eders Godhed imod mig arme Kone, — svarede Bedragersten: — og skjænke Eder fremdeles sin Naade i rigeligt Maal! Jeg beder Eder alene om ikke at tillukke Eders Huus for mig, og iøvrigt lade mig gaa, hvorhen jeg vil, som Allahs Mand driver mig, — priset være hans Navn! — til Besøg paa de bellige Steder i Moskeer, Bedehuse og bellige Grave! I kunne være forvisjede om, at jeg til Tak for Eders Godhed skal bede for Eder ved Slutningen af enhver af mine Bønner, baade ved Dag og ved Nat. —

Derpaa gik det gamle Skarn sin Vej, og Taa-
rerne kom den blide Noam i Djnene ved Afskeden fra
Hvflersten, hvis Hensigter hun rigtignok ikke havde mind-
ste Anelse om. Men Kjærtingen begav sig lige hen til
Hedsbadse, og blev af ham modtagen med Spørgs-

maalet om, hvad hun havde udrettet. Den Gamle fortalte da, at hun havde faaet Noam at see og itale, og roste hende som den forste Skjonhed i hele Verden. Statholderen solte sig berved endmere bestyrket i sit onde Forsæt, og lovede Kjærlingen en stor Belønning, hvis hun vilde være ham behjælpelig til at føre det igjennem. Bedrageren gik ind paa Forslaget, men udbad sig, med Overdrivelse af de Vanskeligheder, som vare at overvinde, en heel Maanedes Frist til at fremme hans Hensigt.

Allerede den følgende Dag gjentog Kjærlingen sit Besøg, og blev snart saa godt som en daglig Gæst hos Neama og Noam, i hvis Agtelse hun bestandig satte sig fastere. Men da hun en Dag var ene med Noam, tog hun saaledes tilorde:

— O min Hersterinde, naar jeg saaledes vandrer om paa de hellige Steder og forener Bonnen for Eders Bel med mine øvrige Bonner, opstiger ofte og mange Gange det Dnske hos mig, at I var fulgt med mig og kunde see de fromme Oldinger, som der give hverandre Nåde, og som vilde formaa at udvirke for Eder hos Allah Alt, hvad I kunde ønske Eder. —

— Jeg var ofte selv felt Lyst til at følge med Eder. — svarede den fromme Noam, og vedblev, henvendt til sin Evisgermoder: — O beed dog min Mand engang om at lade mig gaa ud tilligemed Eder og den fromme Matrone, for at besøge Moskeerne og de hellige Steder og blande mig imellem de Fattige og Allahs fromme Tjenere! —

Hendes Evisgermoder yttrede, at hun vel nok selv kunde have Lyst til engang at forrette sin Andagt paa sliq Maade, og lovede at tale med sin Eon derom. Da

Neama kort efter traadte ind, nærmede den gamle Kjerling sig ham, kyskede hans Hænder, prisede hans Godhed og Høimod, og forlod ham under lydelige Betsignelser.

Den følgende Morgen kom hun igjen, og da hun ikke traf Neama hjemme, benyttede hun Lejligheden og sagde til Noam: — Vi have igaar hele Aftenen bedet for Eder. Lad os nu idag gaa ud sammen for at tilbringe nogle Timer med de bellige Personer! Vi kunne være tilbage, inden Neama kommer hjem igjen. —

Noam henvendte sig desangaaende til sin Svigermoder; men denne indvendte, at hun endnu ikke havde talt til Neama derom, og at det sikkerlig vilde være ham ufjært, hvis han kom hjem og erfarede, at hans Kone var gaaet ud. Da tog den Gamle Ordet og sagde: — Edle Frue, vi ville da kun gaa hen i den nærmeste Moskee og hastig komme tilbage igjen. —

Paa denne Maade udvirkede Bedragerstken endelig, at Noam fik Tilladelse til at gaa med hende, og nu førte hun hende lige hen i Hedschadsche's Palads, hvor hun strax lod sig melde. Da Statholderen uden Dphold traadte ind i Bærelset, hvor Kjerlingen havde ført Noam ind, geraadede han i den højeste Forbauselse over hendes store Skjønhed. Men Noam indhyllede sig strax ved hans Indtrædelse i sit Slør. Statholderen fjernede sig imidlertid uden Dphold igjen, og befalede strax een af sine Officerer at sidde op med halvtredsfindstyve Myttere, paa een af hans bedste Kameler føre den unge Skjønhed til Damascus og overlevere hende i Kbalifen Abd al Malek = ebn = Mervans Hænder. Han medgav ham tillige et Brev til Kbalifen, hvorpaa han skulde have Svar med tilbage, og anbefalede ham sluttelig den største Til.

Officieren skyndte sig ogsaa at efterkomme Statholderens Befaling, lod Noam bestige en hastiglobende Kameel, og begav sig paa Vejen. Men Noam gjorde hele Tiden ikke Andet end at græde over, at hun var bleven adskilt fra sin dyrebare Herre og Gemal.

Strax efter Ankomsten til Damascus lod Officieren sig melde hos Kbalifen og overgav ham Statholderens Brev. Saasnart Kbalifen havde læst Brevet, spurgte han, hvor den unge Slavinde var, hvorpaa Noam blev ham foreskullet og overleveret i hans Hænder. Kbalifen befalede, at hun skulde føres ind i et særegt Bærelse, og gif derpaa ind til sin Gemalinde for at fortælle hende, at hans Statholder Hedibadsche havde kjøbt ham en Slavinde af den gamle Forstelslægt i Kusa, og at hun nu lig var ankommen tilligemed et Brev fra Statholderen. Hans Gemalinde yttrede sin Deeltagelse ved en Begivenhed, der syntes at volde Kbalifen en saa stor Fornøjelse.

Imidlertid var Kbalifens Søster traadt ind i det Bærelse, hvor Noam befandt sig, og udraabte ved Synet af hendes høje Skjønhed: — Gders Herre har isandhed ikke gjort nogen slet Handel, selv om han havde givet hundrede tusinde Guldstykker for Gder! —

Dog Noam agtede slet ikke paa dette Udraab, men spurgte: — I Allahs Navn, ædle Dame, vis mig dog den Naade at sige mig, Hvem dette Palads tilhører og i hvilken Stad jeg befinder mig! —

— I befinder Gder i Staden Damascus, i min Broder Kbalifens Abd al Malek-ehn-Mervans Palads. Men dette kan dog umulig være Gder ubeskjendt? —

— O, — udraabte Noam: — jeg veed aldeles intet og besværges Eder at sige mig Sandheden! —

— Har da den Mand, som folgte Eder til Statholderen af Kufa, og som modtog Pengene for Eder, ikke sagt Eder, at I skulde være Kbalifens Ejsendom? —

Med disse Prindsessens Ord styrtede en heed Taarestrøm udaf Noams Dje, og hun sagde til sig selv, idet hele den skjændige Sammenhæng pludselig blev hende klar: — Hvad nytter det, at jeg fortæller, hvorledes det Hele er gaaet til? Jeg er bleven indført her i Paladset som Slavinde, og Ingen vil dog tro mig. Det er vel derfor bedre, ganske at tie stille. Allahs Hjælp er mig dog ingensinde fjern. —

Da Noam syntes meget angreben, overlod Kbalifens Søster hende hele den øvrige Dag til at udhvile sig i. Men den følgende Morgen bragte Prindsessen hende Linned og Klæder, samt et Perlebalsbaand og Armbaand, og bad hende smykke sig med disse Ting i hendes Nærværelse. Strax efter traadte Kbalifen selv ind og tog Plads hos hende; men Noam bedækkede øjeblikkelig Ansigtet med sine Hænder. Imidlertid gav hans Søster sig til at rose hende for ham som Besidderinden af enhver Ynde, og bad Noam, dog ikke at unddrage hendes Broder Skuet af saa megen Glskærdighed. Dog Noam forblev i sin eengang indtagne Stilling, og lod sig ikke bevæge til at tage Hænderne fra Ansigtet. Men Kbalifen behøvede ikke Mere end Synet af hendes smukke Arme for at blive lidenskabelig forelsket i hende. Han sagde derfor til sin Søster, at han om tvende Dage vilde komme igjen, og tilføjede: — Jeg haaber, at hun imidlertid vil blive roligere og mere fortrolig mod mig, samt

modtageligere for den varme Kjærlighed, hun allerede har indgydt mig. —

Da Kbalisen igjen var borte, gav Noam sig paa ny til at tænke over sin Stilling, og græmmede sig over Adskillelsen fra sin kjære Herre. Genimod Aften blev hun anfalden af en bestig Feber; hun vægrede sig ved at nyde Noget, og snart havde hendes skjønne Træk slæmmet sig paa en sorgelig Maade. Den over hendes Tilstand højlige bekymrede Kbalif lod de dueligste Læger hente og bragte dem til hende; men ingen af dem formaaede at opdage Noden til hendes Dnde og raade Bød derpaa.

Neama befandt sig imidlertid i en Tilstand, som ikke var mindre fortvivlet. Saasnart han kom hjem fra Staden, tog han Plads paa Sofaen og kaldte paa sin elskede Noam. Da han intet Svar modtog, stod han hastig op og raabte endnu højere; men der lod sig Ingen see, eftersom alle Slaverne havde skjult sig for deres Herres Brøde. Neama begav sig derfor ind i sin Moders Bærelse; hende traf han henstukken i dyb Gftertænke, Hovedet støttet i begge Hænder.

— Moder, hvor er Noam? — raabte Neama.

— Min Son, — svarede Matronen: — hun er ligesaa godt forvaret, som om hun befandt sig hos mig selv; hun er gaaet ud med den fromme gamle Kone for at besøge de Fattige, og maa snart være her igjen. —

— Noam plejer ellers ikke saaledes at forlade mig. — utrede Neama: — Naar gif hun da ud? —

— I Morgenstunden, min kjære Son. — lod Svaret.

— Af Moder, hvorledes har I dog kunnet tillade Sligt? — spurgte Neama bedrøvet.

— Ja hvad skulde jeg gjøre? — svarede hans Moder: — Noam trængte ind paa mig, indtil jeg gav hende Tilladelse. —

Heelt ude af sig selv forlod Neama Huset, begav sig hen til Befalingsmanden for Politivagten og spurgte: — Har I taalt, at min Slavinde lumskelig er bleven bortført af mit Huus? Jeg skal Intetsjombelst sky, ikke engang Nejsen til Damascus, for at beklage mig over Eder. —

— Vi vide Intet af nogen Bortførelse at sige. — lod Svaret: — Hvorledes saae Eders Slavinde ud? —

Neama beskrev nu ganske nøje ikke alene sin Husfru, men ogsaa den gamle forræderiske Kjærling. Befalingsmanden gjenkjendte strax det gamle Fruentimmer, hvoraf Statholderen undertiden betjente sig. Han tvivlede altsaa intet Djeblik om, at hun jo havde handlet paa den høje Herres Befaling, og vogtede sig vel for at sige Neama Noget derom, men indskrænkede sig til at yttre: — Før mig hen til hiin gamle Kone, saa skal jeg see at hjælpe Eder til Eders Slavinde igjen! —

— Jeg kjender ikke hendes Bolig. — svarede Neama.

— Hvorledes skulde jeg da kunne hjælpe Eder? — yttrede Befalingsmanden: — Allah alene veed, hvor den gamle Hex har sit Tilhold. —

— Hvis I vilde, saa kunde I nok forskaffe mig min Slavinde igjen; — svarede Neama heftig: — og jeg vil gaa lige op til Statholderen for at beklage mig over Eder. —

Som sagt, saa gjort! — Neama gif op til Stat-

holderen, og da han hørte til een af de mest anseete Familier i Kufa, blev han strax indladt for ham.

— Hvad ønsker I af mig? — spurgte Statholderen, saasnart Neama stod for hans Næsen; og denne gav sig strax til at foredrage ham sit Alltæggede.

Da lod Statholderen Befalingsmanden falde op for sig og spurgte: — Veed I ikke, hvor en vis ung Slavinde befinder sig, som tilhører denne gode Mand, Neama, Nabia's Søen? —

Befalingsmanden var altfor fleg og gammel i sit Hæandværk til at han skulde have robet sin Formodning angaaende den gamle Kjerling, og svarede alene: — Herre, det Skulde er alene Allah bekjendt. —

— Saa sig øjeblikkelig tilbage med Eders Betjente, — befalede Hedsbadibe: — gjør en Mund i og omkring Bøen og søg omhyggelig efter den Neama, Nabia's Søen, tilhørende værdifulde Slavinde! —

Derpaa vendte han sig om til Neama og vedblev: — Hvis Eders Slavinde ikke findes, skal I til Erstatning saa ti af mine egne og ligesaa mange af Befalingsmandens for Politivagten. — Derpaa indskærpede han endnu engang Befalingsmanden at gjøre sin Pligt, og denne sjernede sig strax for at udføre de modtagne Befalinger, eller i det Mindste at lade, som om han gjorde sig Umag derfor.

Imidlertid var Neama nærved at gaae fra Sands og Samling af Fortvivlelse over Tabet af sin Gifte, endstjøndt han kun var fjorten Aar gammel og endnu intet Sjæx havde. Han udgjød Taarer baade Nat og Dag, og vilde ikke gjensee de Steder, hvortil saa dyrbare Grindringer fængslede ham. Hans dybt bekymrede Mo-

der sørgede med ham og stræbte forgjæves at trøste ham. Hans Fader yttrede engang, for at berolige ham, den Formodning, at Statholderen selv havde ladet hans Hustru bortføre, og at han rimeligviis vilde føle sig tvungen til at give ham hende tilbage. Men Neama lod sig ikke berolige, og hans Fortvivlelse steg til en Højde, at Man begyndte at frygte for hans Liv og hans Forstand. Han vidste ikke mere, hvad han sagde, og kjendte ikke længer de Personer, som besøgte ham. Alle de Læger, som Nabilia hidkaldte, de berømteste i Kufa, gjorde eenstemmig hans Helbredelse afhængig af den unge Slavindes Gjenoprettelse.

Tre hele Maaneder smægtede Neama i denne Tilstand imellem Liv og Død, og hans Forældre vidste ikke mere, hvad de skulde gjøre. Da borte den gamle Nabilia tale om en berømt, i Stjernetværdkunsten vel erfaren Læge, der nylig var kommen til Kufa, og bad sin Kone lade ham hidkalde, da han maaskee kunde vide et Middel til deres Søns Frelse. Saasnart den fremmede Læge kom, førte Nabilia ham strax ind i Sygeværelset. Lægen greb den arme Neama's Haand, befølte hans Lemmer, studerede nøje hans Ansigtstræk, og yttrede derpaa smilende for Nabilia: — Eders Søns Dnde har sit Sæde i Hjertet. —

Højlid overrasket gav Nabilia ham Ret og fortalte ham hele den uløffelige Sammenhæng. Hertil yttrede Lægen: — Den unge Slavinde, om hvilken I taler, befinder sig for Tiden i Balsora eller Damascus, og alene Gjenforeningen med hende kan gjengive Eders Søn Helbredet. —

— Hvis I kunde hjælpe os dertil, — sagde Nabilia: — skulde hele min Formue staa til Eders Naad-

Diagbed, og jeg skulde visstelig gjøre Eder til en lykkelig Mand. —

— Hvad jeg gjør, udover jeg ikke ser Fordeels Skyld. — svarede den persiske Læge, og vedblev, henvendt til Meama: — Vær ved godt Mod, min Søn! Hjælpen er ikke længer fjern. — Derpaa spurgte han Nabia, om han kunde anvende fire tusinde Guldstykker paa Sagen. Ufortøvet hentede Oldingen Pengene og overgav dem i Lægens Hænder. Da erklærede denne, at han vilde rejse med den Syge til Damascus, og svor paa, ikke at ville vende tilbage uden Slarvanden, ved hvilken den unge Mands Hjerte hang saa inderlig. Efterat han derpaa havde faaet den Syges Navn at vide, sagde han til Meama: — Velan, min Søn, nu maa I samle Eder og mande Eder op, i Tillid til den almægtige Allah, hvis Navn evindelig være priset! Det var jo ham, der i lykkeligere Dage forenede Eder med Eders Elskede. Spiis nu og drif, bekæmp Eders Sorg og stræb at komme til Kræfter for at kunne udholde Najsens Anstrengelser! Inden otte Dage i det Seneste maa vi bryde op til Damascus. —

Den persiske Læge skyndte af al Magt paa Forberedelserne til Rejsen, og lod sig give allehaande Gjenstande af den forskjelligste Art til Foræring i Damascus, og desuden sex tusinde Sechinier til, for at fuldstændiggjøre det allerede modtagne Beløb indtil ti tusinde Guldstykker, hvilken Sum han ansaae for nødvendig til Udsættelsen af sit Forhavende. Bagage, Heste og Kameler blev holdte i Beredskab; efter otte Dages Forløb tog Meama Afsted fra sine Forældre og drog med den persiske Læge til Damascus.

I Haleppo opholdt de sig en Dag tilende for at forhøre sig angaaende den unge Slavinde, men erfarede Intetjombelst om hende. Men efter at have naaet Staden Damascus, udhvilede de i tre Dage. Derpaa lejede den persiske Læge sig en Bod, hvilken han indrettede med den største Pragt. De paa Bæggene anbragte Gylder fyldte han med kostelige Porcellænskar, som havde Laag af reent Sølv; alleslags guldne Prædelser vare forhaanden i riig Mængde, og foran paa Disken opstillede han en Mængde Glas- og Krystallflasker med forskjellige Salver og Elixirer. Dysaa sit Astrolabium stillede han op i Bodens tilligemed den Tavle, hvorpaa han foretog sine astronomiske Beregninger. Dertil klædte han sig prægtig som persisk Læge, og lod Neama iføre sig en Underklædning af det fineste Lærred, samt en Kaftan af Silke og et med Guld broderet Bælte. Da Alt saaledes var færdigt, sagde Lægen til ham: — O Neama, for Fremtiden maa I gjælde for min Son! I kalder altsaa mig herester Fader, og jeg Eder min kjære Sonneke. Neama svarede: — Jeg bærer og adlyder. —

Snart stimlede Folket sammen udenfor den persiske Læges Bod, hvis kostbare Indretning Alle og Enhver maatte beundre; og ikke mindre Opsigt vakte den unge Neama's Skjønhed. Perserne talte ikke Andet end Persisk til ham, og Neama svarede kun i det samme Sprog, hvormed han var tilstrækkelig fortrolig ligesom de fleste unge Mænd af fornem Familie. Hastig udbredte sig Nygter om den persiske Læge over hele Staden, og Man spurgte ham tilvaads ved alle forekommende Sygdomstilfælde baade nær og fjern. Han vidste nemlig Midler imod alle Sygdomme, behøvede blot at see den Syges Urin for at faa Kundskab om hans Onde, an-

ordnede Lægemidler derimod og foreskrev den Syge, hvorledes han i det Hele havde at forholde sig. I kort Tid blev han hele Stadens Drafel, og hans Berømmelse gjenleed snart endogsaa i de Stores Paladser.

Da han en Dag var beskæftiget med at tillave Lægemidler, kom der en gammel Kone ridende paa et Muuldyr med en kostbart udstyret Sadel, holdt stille udenfor hans Bod og gav ham ved Tegn tilkjende, at han skulde komme og hjælpe hende ned af Dyret. Den persiske Læge nærmede sig ærbødig, hjalp Matronen ned af Sadeln og førte hende ind i sin Bod.

— Er I den persiske Læge, — spurgte hun: — som for kort Tid siden er hidkommen fra Arabien? —

Da Perseren bertil havde givet et bekræftende Svar, tilkjendegav hun ham, at hun havde en syg Datter. Med det Samme beskrev hun ham den Syges Lide og overgav ham en lille Flaske, hvoraf han skulde øse Kundskab om den Lidendes Tilstand.

Den persiske Læge undersøgte Flaskens Indhold med stor Opmærksomhed, og spurgte endelig, hvad hendes Datter hed, forat han derefter kunde beregne, under hvilken Stjerne *) hun var født, og endvidere beregne, i

*) Denne Beregning bliver gjort efter Salværdien af de Bogstaver, som Navnet indeholder. Da nu Navnet Noam i det Arabiske bestaaer af de trende Teg: Noen=50, Gyn=70 og Neem=40, giver dette en Sum af 160. Herfra bliver afverlende draget snart 9 og 9 og snart 12 og 12, indtil der kun bliver 12 tilbage eller derunder. Dette Tal angiver da det Tegn i Dyrekredsen, hvoraf den vedkommende Person bliver behersket.

hvilken Time hun maatte indtage det Lægemiddel, som skulde gjengive hende Sundbeden.

— Hun bedder Noam. — lod Svaret.

Da begyndte Lægen at overveje og beregne og skrive paa den slade Haand. *) Endelig tog han saaledes tilorde:

— Min naadige Hersterinde, jeg kan ikke meddele Eders Datter noget Lægemiddel, førend jeg har faaet hendes Fødested at vide, efterjom jeg maa bringe det relative Himmelsstrøg med ind i Beregningen. Siig mig derfor, hvor hun er bleven født og opdragen, og hvor gammel hun er! —

— Hun er kun fjorten Aar gammel, og er født i Kufa. — forklarede Matronen.

— Hvor længe har hun opholdt sig her i Staden? — vedblev Lægen.

— Kun nogle Maaneder. —

Den tilstedeværende Neama havde ikke tabt eet eneste Ord af denne Underholdning; Noams Navn alene havde bragt ham til at bæve. Da den persiske Læge havde modtaget alle de Oplysninger, han ønskede, angav han det Lægemiddel, som den Syge skulde bruge. Matronen lagde ti Guldstykker paa Disken og forlangte at faa Lægemidlet med sig tilbage.

Lægen gav Neama Anvisning til at berede det, og ved denne Lejlighed blev Matronen først opmærksom paa den unge Mand.

— Allah være med Dig, min Søn! — yttrede hun forundret: — Sandelig, min Datter ligner Dig! —

*) De arabiske Handlende bruge ofte denne Maade til at anstille deres Beregninger paa.

Derpaa vendte hun sig igjen om til Lægen og spurgte: — Er det Gders Slave, Herre?

— Nej, det er min Son. — Iod Svaret.

Saa snart Neama var færdig med den ham paa-
lagte Syssel, skrev han paa en Seddel følgende Vers:

Naar Noams Dje bestr paa mig, brøder jeg mig
brevten om Souda's eller Dsham's *) Gaaft. — — De
sagde mig, at jeg skulde ergre hende, og saa tyve andre
Eksheder udtet, men Ingen ligner hende, og jeg slipper
hende aldrig i Evighed! —

Denne Seddel skjulte han behændig i Østen, som
indeholdt Lægemidlet, forseglede samme, skrev sit Navn
udenpaa, og leverede det Hete til Marronen, som strax
derpaa tog Afsted og vendte tilbage til Kbalifens Palads.

Hun begav sig lige ind i den unge Slavindes Ræ-
relse, og fortalte hende, at hun kom fra en berømt per-
sisk Læge, som for nogen Tid siden var kommen til Da-
mascus. Hun havde spurgt ham tilraads angaaende ven-
des Sygdom, og faaet et Lægemiddel af ham, som hans
Son havde tilberedt. — I hele Damascus — tilsejede
hun: — gives der ikke nogen saa smuk og velsløbt Jug-
ling, ligesom heller ingen Bød i hele Damascus lader
sig sammenligne med den persiske Læges. —

Neam tog imod Østen med Medicinen; men saa-
 snart hun fik Dje paa sin elskede Herres Navn og Haand-
skrift udenpaa Laaget, blev hun bleg som et Ligg. Dje-
bliffelig følte hun sig overbevist om, at Besidderen af
hinn Bød var kommen til Damascus udtrøffelig i den
Hensigt at erfare, hvad der var blevet af hende, og bad

*) Det vil sige: andre Eksheders.

Matronen om at beskrive hiin Yngling, om hvem hun havde talt. Heri søjede den gamle Kone hende beredvillig, og forklarede, at den unge Mand havde et Mærke under det højre Djenbryn, fremviste den skønneste Skabning, Man blot vilde see for sine Djne, og var flædt paa den prægtigste og tillige smagfuldeste Maade.

Imidlertid indtog Noam Lægemidlet og smilede ved Matronens Fortælling. — Det er virkelig et ganske fortræffeligt Middel; — vitrede hun: — jeg sporer allerede de gode Virkninger deraf. —

I det Samme fandt hun Sedlen, som Neama havde lagt i Esken, og blev ved den bestyrkede Dverbewisning om sin fjære Herres Nærhed i en Hast ligesom et ganske andet Menneske. Men saamart Matronen blev opmærksom derpaa, udraabte hun: — Hvilken lykkelig Dag! Hvilket godt Indfald, at jeg begav mig hen til den persiske Læge! —

Da Noam nu forlangte Noget at spise og drikke, løb Matronen ud for at kalde paa en Slavinde, og lod frembære de lækkreste Netter. Men netop som Noam var i Begreb med at holde Maaltid, kom Khalifen til; og da han saa hende spise, bevidnede han hende sin Glæde over hendes Helbredelse.

— Hersker over de Troende, — sagde Matronen: — denne Eders Glæde over Noams Helbredelse skylder I alene en persisk Læge, som nylig er kommen til Damascus. Ingen Læge i Verden forstaaer sig bedre paa Sygdomme end han, og paa de utallige Midler, som finde Anvendelse imod dem. —

Bring Lægen en Pung med tusinde Guldstykker til Belønning for denne heldige Kuur! — befalede Khalifen, og fjernede sig kort derefter.

Den gamle Kone opfattede intet Djeblik at overbringe Lægen de tusinde Guldstykker, og robede ved denne Lejlighed, at det ikke var hendes Datter, han havde helbredet, men Kbalisens Favoritslavinde. Matronen havde ogsaa et Brev med fra Neama, hvilket den persiske Læge strax overgav i Neama's Hænder. Denne modtog sin Elskedes Brev med et havende Indre, brød det og læste:

— Fra den af Lykken forladte, fra sin Hjertenskjære adskilte Slavinde.

— Til Zagen! — Gders Brev er kommet mig ihænde og har udvidet mit Hjerte; det var ligesom Digteren siger:

— „Brevet kem, gid den Haand, som skrev det, maa blive bevaret for mig, indtil den drypper af Bellugt!“ — Det var mig, som da Profeten Musa *) blev gjengiven sin Neder, og som da Patriarken Jakob modtog sin dyrebare Jusufo's **) Klædebon. —

Neama brød ved Læsningen af disse Ord ud i Taarer. Da den gamle Kone for den persiske Læge berover vttrede sin Forundring, svarede denne hende:

— Hvorfor skulde den arme Ungling ikke græde, efter som han er hvin unge Slavindes Herre og elsker hende med Lidenskab? Tbi, for at sige Sandheden, denne unge Mand er ikke min Sen, men en Sen af Nabilia i Kusa. Meneste de Linter, som han skrev til Slavinden, vare istand til at helbrede hende; tbi hele hendes

*) Moses.

**) I Koranens tolvte Kapitel fortælles nemlig, at Jakob fik sit af den megen Graad over Josef tabte Syn tilbage ved dennes mirakelgjørende Underkladning, som hans Brødre havde faaet med sig fra Egypten for at brede over deres Fadens syge Dje.

Evigdom bestod kun i Sorg over Skilsmisſen fra en dyrebar Herre. Bebold derfor kun diſſe tuſinde Guldſtykker, og gjør ſikker Regning paa langt ſtørre Belønninger, hvis Ederſ Hjerter lader ſig ſtemme til Gunſt for diſſe ulykkelige Elſkende. I er den Eneſte, ſom formaaer Noget i dette Unliggende, og til Eder ſtaaer derfor hele vort Haab.

Matronen folte ſig højlig forbaueſet ved denne overraſkende Meddelelſe, men dog i endnu langt højere Grad ſmigret ved den Tillid, der viſtes hende, og blændet ved Udfigten til en ſaa glimrende Belønning, og ſpurgte Neama, om han ogſaa virkelig var den unge Slavindes Herre. Da Neama havde bekræftet dette, aabenbarede hun ham, at Noam ikke havde Andet end ham i ſine Tanker. Rabia's Søn meddeelte hende derpaa hele ſin Hiſtorie, og den derved dvbt rørte Matrone lovede at anvende al ſin Indſtydelse for at gjenforene de Elſkende. Efter dette trøſterige Løfte beſtog hun igjen ſit Dyr og vendte haſtig tilbage til Paladſet.

Saaſnart hun var traadt ind i Noam's Bærelſe, ſaae hun ſmilende den unge Slavinde ind i Anſigtet og ſagde: — Venner det ſig virkelig at græmme ſig tildøde for Neama's Skyld, en Søn af Rabia i Kuſa? —

— Barmhjertige Allah, ſaa er det Hele altsaa opdaget! — udraabte Noam forſærdet.

Men Matronen beroligede hende haſtig igjen ved den Forſikkring, at hun, langtfra at have iſinde at volde hendes Ulykke, vilde opbyde alle ſine Kræfter for at gjenforene hende med hendes Elſkede, ſelv med Fare for ſit eget Liv. Kort efter begav hun ſig atter tilbage til Neama, og betroede denne, hvad der var foregaaet imellem hende og hans kjære Slavinde.

Hendes Kjærlighed til Eder — vtrede hun: — er saa stærk, at hun med Væthed har kunnet modstaa Fristelsen af alle Kbalifens glimrende og imagerende Tilbud. Hvis I nu besidder Mod og Hatning, vil jeg lætte mit Liv thove for at bringe Eder til hende. Jeg har allerede udtænkt Midler til at bringe Eder ind i Kbalifens Palads og skaffe Eder Udgang til Noam; thi at hun skulde komme ud til Eder, er ganske utænkeligt.

— Allah understøtte Eder i dette Eders ædle Førehavende, — svarede Noama: — og belønne Eder, som I fortjener det! —

Efter denne foreløbige Afstale vendte Matronen igjen tilbage til Paladset og sagde til Noam, at hendes Herre havde udtalt en glødende Utiraa efter at saa hende at see, og spurgte hende, hvad hun tænkte derom.

— Jeg længes ikke mindre end han. — var Noamas Svar.

Genimod Aften forlod den gamle Kone igjen Paladset, med en Palle, hvori, foruden et Perlekælsbaand og de dertil hørende Smykker, fandtes en fuldstændig Kvindeflædning. Hastig tog hun dermed Vejen til Noamas Bod. Da hun traf ham hjemme, bad hun ham træde ind i Bagværelset med hende, forat de kunde være alene. Her fremtog hun, hvad hun havde bragt med sig, og gav sig til at smykke den skønne Ungling som en Kvinde. Hun malede hans Ansigt og hans Fingerspidser, gav ham Armbaand paa, smykkede hans Haar med Snore af Silke, lod ham ifere sig et Par Silkebeenflæder og en broderet Fruentimmerhjole, kort sagt, udstyede ham paa det Bedste som en ung Slavinde, saa at han lignede en fortojet Jomfru fra Paradiset.

Da han endelig var færdig, besaae hun ham fra Top til Taa og udraabte: — Priset være Allah, jeg har aldrig i mine Levendage seet nogen smukkere Skabning! Han er virkelig endnu smukkere end hans Slavinde! —

Derpaa lod hun ham prøve paa at bevæge sig i den uvante Dragt, og lærte ham, hvorledes han skulde træde frem med den venstre Side, vugge sig i Hosterne og lade sin Dverklødning slagre. Efterat hun havde indøvet ham godt veri, troede hun ham endelig istand til uden Anstød at gennemføre sin Rolle, og sagde til ham:

— Imorgen Aften vil jeg hente Eder for at føre Eder ind i Paladset. I maa blot endelig ikke blive bange ved Synet af Slaverne og deres Befalingsmænd, men bevare Eders Fatning, bøj Hovedet og gaa rask forbi, uden at tale eller give Svar paa Noget; saa skal jeg nok sørge for det Øvrige. —

Den næstfølgende Aften blev Neama ført ind i Khalifens Palads; den gamle Kone skred isorvejen. Dervogteren vilde imidlertid ej lade Slavinden, som han ikke kjendte, slippe ind i Paladset, og standsede hende paa Tærskelen. Men Matronen tilkastede ham onde Blikke, udskjældte ham og yttrede, at han rigtignok var dumdriftig over al tænkelig Maade, eftersom han vovede at opholde Khalifens Jndlingslavinde Neama, i hvis Belsærd de Troendes Beberster tog en saa levende Deel, og bød den forklædte Neama, uden Ophold følge efter hende. Dervogteren blev forbløffet ved den strappe Tiltale, og lod dem ubindret slippe ind.

Den Gamle gik nu uden videre ind i Paladsets indre Gaard; her standsede hun og sagde til Neama: —

— Naar vi nu komme til Haremet's Indgang, maa I for Alvor gribe Eder sammen. Gaa kun dristig ind og hold Eder strax tilvenstre; tæl saa Dorene, indtil I kommer til det sjette Bærelse, hvor Alt er forberedt til Eders Modtagelse. Men, for Himlens Skyld, tab ikke Fatningen, hvis Noget skulde tiltale Eder; I maa gaa dristig forbi, uden at standse og uden at svare paa nogen Tiltale! —

Ne ama fulgte Anvisningen og stred videre. Men da han kom til Kvindebølgens inderste Dør, standjede Obersten for Guldingerne ham og vilde have at vide af Matronen, hvad det var for en Slavinde.

— O, min vise Hr. Kammerisvend, — tog Matronen tilorde: — hvor var I Eders Forstand idag? Noam, Kbalisens Indlings-slavinde, hvem hans Hjerte tilhører, for hvis Liv han har frejdet, men som nu tilligemed sit Helbred har vundet en ubegrændset Indskydelse over de Troendes Behersker, ønsker at købe denne Slavinde, og Du veber at opbolde hende? Tag Dig blot iagt, at Noam ikke faaer Sigt at vide! Det kunde let komme til at koste Dig dit Hoved, som, endstjøndt det i sig selv kan være lidt nok værdt, dog for Dig maa gjælde ikke saa Lidet endda. —

Dg, henvendt til Ne ama, vedblev Matronen: Bryd Dig kun ikke om ham, Slavinde, men gaa blot rask videre! Glem tillige, hvad han har sagt, at Noam ikke skal erfare Noget om denne vise Mands Udfærd! —

Ne ama skænkede sit Hoved og gik ind uden at see hverken tilbage eller tilvenstre. Men hans Hjerte bankede urolig, og istedetfor at gaa tilvenstre, gik han tilbage, ligesom han ogsaa kom ind i det syvende istedetfor det sjette Bærelse. Dette Gemal havde guldvirkede Silketæ-

peter, og Aloetræ, Umbra og Moskus udbredte fra guldne Nøgelselar den kosteligste Vælgugt trindt omkring. Midt i dette Bærelse fandtes der en med Brokade bedækket Trone; paa denne tog Neama Plads, uden at have nogen Anelse om, hvad der ifølge Allahs almægtige Raadslutning forestod ham. Thi medens han saaledes sad paa Tronen og tænkte over sin Skjæbne, traadte Kbalifens Søster ind med een af sine Slavinder. Prindsessen ansaae Neama for en i Paladset nylig indført Slavinde, og spurgte hende, Hvem hun var og hvorledes hun var kommen ind i Bærelset, men fik intet Svar. — Hvis I er een af min Broders Slavinder, — yttrede Prindsessen endelig: — og han skulde være bleven vred paa Eder, saa lover jeg at indlægge et godt Ord for Eder, at I maa gjenvinde hele hans Yndest. —

Da Neama endnu stedse ikke svarede, befalede Prindsessen sin Slavinde at blive staaende ved Døren og ikke indlade Nogen. Derpaa traadte hun den formeentlige, hende ubekjendte Slavinde endnu nærmere, og vedblev, højlig overrasket ved hendes Skjønhed:

— Siig mig dog, Hvem I er, hvad I bedder, og hvorledes I er kommen ind i mit Bærelse! Jeg erindrer ikke, at jeg nogensinde før har seet Eder i Paladset. —

Neama forblev endnu stedse stum.

Da besluttede Prindsessen, for at gjøre Slavinden mere tillidsfuld, at vise hende nogle Kjerategn. Men ved denne Lejlighed mærkede hun strax, at hun ikke havde nogen Slavinde for sig, og forsøgte at rive Neama Eløret fra Ansigtet, for at saa at vide, Hvem hun havde for sig. Da raabte endelig Neama i sin yderste Angst: — Gode Herskerinde, jeg er en Slave! Hav den Godhed at fjerne og tage mig under Eders Beskyttelse! —

— Høyt Intet! — svarede Prindsessen høstlig forbauset; — Men sig mig blot, Hvem I er og Hvo der har bragt Eder hid! —

— Vilde Hersterinde, — lod det bævende Svar: — jeg hedder Neama, er født i Staden Kusa, og har rovet mit Liv for at gjenfinde min Slavinde Noam, som Stattholderen Hedsbadske ved skammelig Lust har udrevet af mine Arme! —

Prindsessen stræbte at berolige Jngalingen, kaldte paa sin Slavinde og bed hende hente Noam.

Imidlertid var Matronen kommen ind til Noam, og da hun ikke fandt Neama hos hende, anede det hende naturligtvis strax, at han havde forvildet sig og var kommen ind i et galt Bærelse. Usortrevet meddeelte hun Noam sin skræffelige Aelse, og forfærdet udraabte denne: — Der gives ingen Magt og Frelse uden hos Allah! Vor Time er kommen; vi ville gaa tilgrunde med hinanden! —

Endnu raadsloge de i en dødelig Angst med hinanden om, hvad der var at gjøre, da en Slavinde traadte ind og bed Noam indfinde sig hos Prindsessen.

— Jeg hører og adlyder! — stammede Noam: — Men idet hun gik forbi Matronen, hvistede denne til hende: — Nimenligvis befinder Eders Herre sig hos Prindsessen; saa er Alt opdaget, og vi ere om en Hals! —

Saa snart Noam var traadt ind til Prindsessen, sagde denne til hende: — Der er Eders Herre! Han har taget fejl af Bærelserne, og er kommen ind i mit istedetfor Eders. Men I skulle ikke faa Grund til at æng-

stes for den Sags Skyld; vil Allah, — priset være hans Navn! — skal jeg frelse Eder Begge! —

Denne blide og velvillige Tiltale beroligede Noam, og hun takkede Prindsessen inderlig for den bende lovede Beskottelse. Men Neama havde strax ved Noams Indtræden rejst sig; nu ilede de hinanden imøde og omfavnede hinanden med en saa lidenskabelig Henrykkelse, at de begge mistede Bevidstheden.

Saa snart de atter vare komne til sig selv, lod Prindsessen dem tage Plads ved Siden af sig, og gav sig i Forening med dem til at overveje, hvorledes de skulde drage sig ud af den Forlegenhed, hvori de befandt sig.

— Prindsesse, — sagde Noam: — vor Skjæbne hviler nu i Eders Hænder alene. —

— Ved Allah, — svarede Kbalifens Søster: — ikke alene i mine Hænder, men ogsaa paa mit Hjerte! — Og hun befalede en Slavinde at bringe nogen Mad og Drikke, hvad der netop var ved Haanden. Saa snart Bordet var dækket, lagde hun egenbændig de unge Elskende for, og disse spiste sig med et beroliget Sind mætte. Men efter Maaltidet gave de sig til at drikke sød Biin med hinanden; og Bekymringen veeg ganske fra deres Hjerter. Dog uttrede Noam sukken: — Hvo der blot vidste, hvad der kommer efter dette, Lykke eller Fordærvelse! —

Prindsessen var inderlig rørt over de unge Menneskers trofaste Ombed, og henvendte følgende Spørgsmaal til Neama: — I elsker altsaa denne Slavinde over al Maade højt? —

— Vedle Herskerinde, — svarede Ynglingen: — Det er jo netop Kjærligheden til bende, som har bragt mig i min nuværende livsfarlige Stilling. —

— Og Du, Noam, — vedblev Prindsessen: — elsker Du din Hverre med en lignende Kjærlighed? —

— O min Herseerinde, — vorede den unge Slavinde: — var jeg ikke syg og smægtede Døden imøde alene af Sorg over at være adskilt fra ham? —

— Ved Allah, — udraabte Prindsessen da: — ja ved Allah, J elste hinanden! Og den være fordemt, som vil stille Eder ad! Opklarer Eders Bliffe og varer ved godt Mod! —

Deryaa lod hun hente en Gitbar og overgav den i Noam's Hænder. Den unge Slavinde stemte den, præ-
luderede, og gav sig til at synge:

— Da de Ende ikke var tilfredse med Windre end vor Skulemisse, endsløndt ingen af dem havde Medføld at fordre af os, — da de lede at Krigens vilde Varm drene i mine Dren, medens jeg ikke havde nogen Besfytter eller Med-
ningmand, — da fred jeg med dem med mine Bliffe, mine Taarer og mine Sukke, — med Eynd og Vandstrømme og glodende Ild. —

Deryaa overgav hun Gitbaren i Neama's Hæn-
der og opfordrede ham til at synge. Efter et indledende Forspil bævede han sin Stemme og sang:

— Fuldmaanen vilde liane Dig i Skjonhed, havde den ingen Vletter, og Solen, hvis den ingenslunde blev formorket. — Isandhed, det undrer mig — dog hver mig er ikke Kjær-
ligheden saa Underværker, ledsaget af Wængstelser. Yangster og yimlaet Utraarer! — det undrer mig, at Vysen synes mig leet, naar jeg gaar til, og lang, naar jeg gaar fra min Elstede. —

Da Neama sang, fyldte Noam et Bæger og rakte ham det. Neama tømte det, fyldte det paany og

overrakte Khalifens Søster det. Efterat Prindsessen havde tømt Bægeret, tog hun Citharen og sang:

— Sorg og Angstelse huse i mit Hjerte, og en fortærende Blod flammer i mit Indre. Mit Legemes Hensvinden er bleven øjensynlig; min urelige Længsel har gjort mig syg indtil Døden. —

Saaledes drak og sang de endnu verelvis, da Khalifen pludselig traadte ind i Bærelset, hvor de sad. De tvende Elskende kastede sig strax ned for ham og kyskede Gulvet; men de Troendes Behersker saae velvillig paa Noam, som endnu holdt Citharen i Haanden, og sagde til hende: — Priset være Allah, som tog Sorg og Lidelse bort fra Dig! — Derpaa vendte han sin Opmærksomhed paa Neama, og spurgte sin Søster, hvad det var for en Slavinde, som sad ved Siden af Noam.

— O, Hersker over de Troende, — svarede Prindsessen: — det er een af dine Slavinder, en saa behagelig Selskabsfælle, at Noam hverken spiser eller drikker, naar hun ikke er hos hende. —

— Hun er virkelig ligesaa smuk som Noam, — yttrede Khalifen: — og skal strax imorgen faa et Bærelse ved Siden af Noams; ogsaa vil jeg sende hende Bohave, Klæder og Punt, saa meget hun kan ønske sig, Alt for Noams Skyld. —

Prindsessen lod nu bringe Forfriskninger til Khalifen, der havde taget Mads og slaaet sig tilro hos dem. Han fuldte et Bæger, og gjorde Tegn til Noam, at hun skulde synge engang. Noam adlød, drak af Bægeret, greb derpaa Citharen og sang:

— Gjærne modtager Man Bægeret af en adel Bordkammerats Haand; men efterat jeg har modtaget det stummende

Hænder af din Haand, o Herker over de Døende, søler jeg mig adlet og højt ophejst, en Ayrte af din Naade. —

Khalifen var ganske henrykt og fyldte snart igjen et andet Naage, rakte det til Noam og bød vende synge endnu mere. Noam drak og sang atter:

— O Du Vøddiste blandt alle Levende, hvem ingen Sjæl tør kjæde sig ved, — o Du i Naadighed og Naadbeded Uførlighed, — o Herre og Drott, vidt berømt i alle Døder, — o Du Herkernes Herker og Profetens Statholder paa Jorden, for hvem alt Gødet er en kjær naturlig Naade, for hvem Alverdens Naagter maa vige, for hvem Paradiset staaer aabent, — gid Allah opbesede Dig, tilintetgjøre dine Sjænder, og ferege den Lykke og Berømmelse indtil dit Livs salige Ende! —

Saa snart Khalifen havde hørt Noam synge saalunde, udraabte han ganske ude af sig selv: — Dig har Allah velsignet med sine rigeste Gaver; dit Sprog er Musik og dine Døder himmelske Harmonier! —

Saaledes henrandt Tiden med Lyst og Glæde, og det laffede allerede imed Midnat, da Khalifens Søster tog saaledes tilorde:

— Herker over de Døende, for den nylig helbredte Noam maa den megen Sang og Deelagtigheden i en saalivlig Underholdning en veel Aften være meget anstrenghende. Hvad synes Gøder derfor, om jeg fortalte Gøder en smuk Historie, som jeg for ikke længe siden har læst? —

— Herre, der var engang i Staden Kufa en ung Mand ved Navn Neama, Nabia's Sen. Denne besad en Slavinde, med hvilken han var bleven opdragen fra Lille af, som han lidenskabelig elskede og hvis Gjen-

Kjærlighed han i fuldeste Maal besad. Saasnart de havde naaet den vorne Alder, tog Neama sin Slavinde til Kone; men neppe var dette skeet, førend den onde Skjæbne hjemsogte dem med Skilsmisjens Ulfke. Onde Menne-
sker loffede Slavinden ud af Neamas Huus og stjal hende fra ham. Derpaa blev hun for titusinde Guldstykker solgt til en mægtig Hersker; men denne opbød for-
gjæves Alt for at vinde hendes Kjærlighed.

— Hendes Herre havde imidlertid i Fortvivlelse for-
ladt sit Huus, sin Familie og sin Ejendom, for at opsoge hende i den vide Verden og offre Alt, endogsaa Livet, for at udrive hende af hendes forsmædelige Tilstand. Han udsatte sig benjvnstøst for de allerstørste Farer, og vo-
vede virkelig tilsidst Livet selv for at faa en Sammen-
komst med sin dyrebare Hustru. Men neppe havde de smagt Gjenjvnets Lykke, førend hiin Fyrste traadte ind, som havde kjøbt Slavinden af den frække Nøver. Strax gav han Befaling til at lade dem begge dræbe, uden at ville vide af nogen Retfærdiggjørelse at sige. — —

— Hvad er nu Eders Mening om denne Fyrstes Udsærd? — vedblev Prindsessen, henvendt til sin Broder.

— Hiin Fyrste havde gjort bedre i at tilgive, end-
skjendt han havde Magt til at straffe; — svarede Kbalis-
fen: — thi han burde have overvejet trende Ting: for det Første, at de unge Egtefæller vare forbundne ved Kjærlighedens Baand, for det Andet, at de befandt sig i hans Palads og i hans Magt, og for det Tredie, at en Fyrste vel bør betænke sig, førend han dommer i en Sag, hvori han selv er den ene af Parterne. — Hiin Fyrste, synes mig, har derfor ingensunde handlet fyrstelig. —

— O min Broder, — tog Prindsessen da tilorde:

— jeg beder Gder, befal Noam at synge, og mærk Gder vel Indholdet af hendes Sang! —

Khalifen søjede hende, og Noam sang af sit Indres dybeste Grund:

— Ferraderist var Skabnen imod mig efter gammel Sædvane; den finder sin Glæde i at sønderkause Hjertene og fremkalde Sorgenne i det menneskelige Indre. i at adfalle elskende Sjæle, i at bringe Saaren til at rinde i salte Strømme. — Med den Svømmelse og høj Villist mindes jeg den Tid, da vi var uadskilligt forenede. Forbi er denne lykkelige Tid, derfor vil jeg grade Blod indtil mit Livs Ende. —

Med Genrykkelse havde Khalifen lyttet til Noams herlige Sang. Da hun sang, tog Prindsessen atter Ordet og sagde til sin Broder: — Hvo som har faldet en Dom over sig selv, maa staa ved sit Ord og bringe det i Udførelse. — Og hun bad Noam og Neama at rejse sig.

— Herfter over de Troende, — vedblev hun derpaa: — der seer I netop de tvende Ulykkelige for Gder, hvis Skjæbne I saa levende har beklaget! Noam er den unge Slavinde, som Hedisbadibe har revet fra hendes Udgjæfælde for at gjøre Gder en Heræring med hende. I sin Skrivelse til Gder har han bedraget Gder med det Foregivende, at han har betalt ti tusinde Guldstykker for hende. Det er den pure Løgn; den unge Neama, som I her seer for Gder i Slavindedragt, er hendes Herre og Udgjæfælde. Ved Gders glørværdige Forsædre besværges jeg Gder nu, at have Medlidenhed med deres Ungdom og tilgive dem deres Forseelse! — I vil i Gders eget Hjerte finde Lennen for den Højmedighed, som I udviser imod

dem. Glem ikke, at de ere i Eders Magt, at de begge have nydt den Gæde at spise ved Eders Taffel, og endelig, glem ikke, at Eders egen Søster har bønfuldt Eder om at skjænke dem Tilgivelse! —

Khalifen viste sig ganske bevæget og svarede: — Du har Ret, min Søster; jeg har fældet Dommen over mig selv, og en Første tager aldrig sit Ord tilbage. — Derpaa vendte han sig om til Noam og spurgte: — Det er altsaa din Herre? —

Noam svarede bævende Ja.

— Vær uden Frygt! — vedblev Khalifen med Godhed: — Jeg tilgiver Eder Begge af mit ganske Hjerte. Men sig mig nu ogsaa, Neama, hvorledes Du erfarede, at din Slavinde befandt sig i mit Palads, og hvorledes Du har baaret Dig ad med at komme herind! —

— Herre, — svarede Neama: — vær saa naadig at høre Fortællingen om min Skjæbne! Jeg tilsværger Eder ved Eders Forfædre, ikke at skjule det Allermindste. — Derpaa meddeelte han Khalifen Alt, hvad der var medt ham, hvilken Forbindtligbed han var den persiske Læge skyldig, samt den gamle Kone, som havde ført ham ind i Paladset.

Højlig forundret over Alt, hvad han maatte erfare, lod Khalifen den persiske Læge kalde, forærede ham en Gæstflædning og satte ham i en høj og anseet Stilling ved sit Hof. Han gav ham tillige en henrivende skøn Slavinde til Kone, og uttrede naadig, at han ønskede, stedsse at bebolde en Mand om sig, der besad en saa udmærket Forstand og Duellighed, og hvis Evner i saa mange Henseender kunde være ham tilnytte.

Ogsaa Noam og Neama overøste Khalifen med

sine Besøjerne, isigemaade den gamle Kone; og bele
 syv Dage efter hinanden blev der fejret prægtige Fester i
 Paladset. Efter denne Tids Forløb tillod Kbalisen de
 Gæstende at vende tilbage til Kufa; og saaledes bleve da
 de tvende omme Hjerter gjenforenede med hinanden, og
 bankede fremdeles for hinanden i Fryd og Smerte, dog
 stedse lyffelige ved den gjensidige Kjærlighed, indtil de
 maatte briste for kuint Najsens ubøjjelige Raag, som sætter
 en Grændse for den jordiske Glæde.

Prinds Kamaralsamans

og

Prindsesse Badurs

Historie.

Om trent tyve Dagsrejser tilsoes fra den persiske Kyst ligger i det store Ocean Den Kbaladan *). Den er inddeelt i flere anseelige Provindser med blomstrende og stærkt befolkede Stæder, og danner et mægtigt Kongerige. Over dette herskede i fordums Tid Kong Schabseman. Denne mægtige Fyrste havde taget fire Prindsesser til sine retmæssige Gemalinder, og besad desuden tredsindstyve Medbustruer; ved den Velstand og velsignede No, som herskede i hans Rige, holdt han sig for den lykkeligste Konge paa Jorden. Kun een Ting voldte ham Sorg, den nemlig, at han ved sin allerede vidt fremrykkede Alder endnu ikke besad nogen Arving til sit Rige; men han vidste ikke, paa Hvem han skulde skyde Skylden for denne Banskjæbne. Som naturligt, ansaae han det for den allerstørste Ulykke, at skulle dø uden Arving; men han skjulte i lang Tid sin Græmmelse over dette bittere Savn,

*) De kanariske Der.

og leed saa meget mere derved, som han gjorde Bøld paa sig selv for at skjule det.

Dog endelig kunde han ikke længer bære sin Sorg alene, men aabnede den en Dag for sin Vizier under fire Dine, og bургte ham, om han ikke vidste noget Raad imod det ham overhængende Onde.

— *Gders Høshed.* — varede den floge Vizier: — skulde vistelig snart faade Hjælp derimod, hvis det var en Sag, som almindelig Menneskerusdom havde nogen afgørende Indflydelse paa. Men desværre, maa jeg betynde, komme heri alle menneskelige Kundskaber og Erfaringer tilkort, og der bliver i saadan Nød intet Andet tilbage end at henvende sig til selve Gud. Dste behager det den Alhuse og Almægtige, midt i vor Lykke, naar vi netop allermindst tænke paa ham, at sende os Sorg og Pine, forat vi skulle føle hans Almagt og erindre, at vi Intet have af og selv, men Alt af ham alene. —

— *J besidder Uadersaatte,* — vedblev Vizieren: — som i fortrinlig Grad lægge sig efter at ære og tilbede det højeste Væsen, og som for Guds Skuld undersøge sig allehaande Savn og føre det strengeste Liv. Det er derfor mit Raad, at J lader uddele rigelige Almisser til disse fromme Sjæle og opfordrer dem til at forene deres Bønner med Gders. Isøndt saa mange kunde der dog maastee findes Gen, der er Gud saa velbeagelig, at han vilde tilstaa ham Dsyldelsen af Gders brændende Dnske. —

Kong Svabseman syntes godt om dette vise Raad og takkede sin Steervizier af sit inderste Hjerte. Uforteret sendte han rigelige Almisser til alle Broderskaber af fromme og bellige Mænd, og lod deres Forstandere samtlig kalde for sig. Efterat han havde beværtet disse

med et frugalt Maaltid, meddeelte han dem, hvad der laa ham paa Hjerte, og bad dem om at anbefale ham til deres Gud indviede Undergivnes fromme Forbønner.

Og see, ikke længe varede det, inden een af Kongens Koner blev frugtommelig, og efter den sædvanlige Tids Forløb fødte hun en Dreng til Verden. Af Taknemlighed over denne Lykke sendte Kong Schabseman de fromme Broderskaber igjen Almisser af en Sterrelse, som stod i Forhold til hans Rigdom og hans Hjertens Blæde, og Prindsens Fødsel blev ikke alene i Hovedstaden, men over hele Landet festligholdt ved en lang Række af glimrende Højtider.

Den lille Prinds var strax efter Fødselen bleven bragt til sin Fader. Denne fandt ham saa smuk, at han kaldte ham *Kamarasaman* *). Derpaa sørgede han omhyggelig for hans Opdragelse, og for hans Underviisning, saasnart Tiden havde gjort ham moden dertil. *Kamarasaman* fik de dueligste Lærere og de viseste Hovmestere, som vare at finde i hele Landet; og disse baade ved deres Kundskaber, Færdigheder og Dyder udmærkede Mænd fandt hos Prindsen en højt begavet og lærvillig, for alle Underviisningsfag modtagelig Mand. Senere lærte den unge Forste allebaande legemlige Færdigheder, og udmærkede sig baade i det Ene og det Andet til en Grad, som vakte hele hans Omgivelses, men især hans Faders Beundring.

Da Prindsen var femten Aar gammel, fattede Kongen, hans Fader, i sin Omhed den Beslutning at frasige

*) Ein Tids Maane.

fig Treenen til Fordeel for sin Een, og talte desangaaende med sin højt betroede Storrizier.

— Jeg frygter for, — uttrede han: — at Prindsen ved at tilbringe sine Ungdomsaaar i Lediggang skal komme til at miste, ikke alene de høje Fortrin, som Naturen i et saa overstrømmende Maal har begavet ham med, men ogsaa dem, han har vundet ved den ombyggelige Dydragelse, som jeg i min faderlige Ombed beredte ham. Efter som jeg nu er i den Alder, da Man kan trænge til og længes efter No, har jeg besluttet at astræde ham Medgjøringen, og for min øvrige Tid nøjes med den Glæde at see ham regjere. Hvad synes Eder derom, min gamle Ven? —

Storrizieren kjendte sin Herre og var floq nok til ikke aabenbart at modsætte sig denne hans Beslutning, endskjendt han havde mangfoldige Grunde, som maatte bevæge ham til at stemme derimod; meget mere syntes han villig til at gaa ind paa Kongens Plan og uttrede:

— Herre, I taler i mit Dre med den faderlige Ombeds Nøst, og med Glæde lytter jeg dertil; imidlertid kunde det dog synes betænkeligt at paabyrde saa unge Skuldre en saa tung Byrde som Stvrelsen af et stort og mægtigt Rige. Med fuldkommen Ret nærer Eders Højhed Frygt for, at Lediggangen skal volde hans ædle Natur Skade; men skulde det ikke være muligt at iværksætte ham paa anden Maade? Hvad, f. Ex., om Man lod ham formale sig? Ugteskabet er en berlig Ting til at samle et ungt Menneskes Kræfter fra et udværende Liv. Paa samme Tid kunde Eders Højhed give Prindsen Udgang til Eders Statsraad; der vilde han efterhaanden lære, hvorledes han i Tiden skal opretholde Eders Trones Glæds og Anseelse, og saa kunde I jo altid astræde

ham Regjeringen, naar I saae, at han var den høje Op-
gave voren. —

Sultanen fandt sin Storbiziers Raad baade vliift og godt, og saasnart denne havde forladt ham, sendte han Bud efter Prindsen. Denne havde hidtil været vant til kun at besøge sin Fader paa visse Timer af Dagen, uden nogen-
sinde at blive kaldet til ham, og blev derfor ikke lidet overrasket ved den modtagne Befaling. Istedetfor altsaa at træde frem for ham med den sædvanlige sønlige Fri-
hed, hilste han med dub Grefsvat og blev staaende foran ham med nedslagne Djne. Dette undgik ingenlunde Sul-
tanen, og han sagde derfor til ham i en opmuntrende Tone:

— Min kjære Son, kan Du gjætte, hvorfor jeg har ladet Dig kalde? —

— Herre, Allah alene seer i Hjerterne; — svarede Prindsen med Tilbageholdenbed: — men jeg vil med Glæde fornemme Eders Højheds Befalinger. —

— Nu, saa viid da, — vedblev Sultanen: — at jeg har isinde at formæle Dig! Hvad siger Du dertil? —

Med stor Misfornøjelse modtog Prindsen denne Ef-
terretning; han geraadede i Forvirring, Sveden traadte frem paa hans Pande, og han vidste ikke, hvad han skulde svare. Endelig fandt han dog Død til at udtale sig paa følgende Maade:

— Herre, jeg beder Eder om Tilgivelse, at jeg viser mig saa overrasket ved denne Eders Meddelelse; jeg er saa ung endnu, at Sligt aldrig endnu er kommet mig i Tanker. Jeg er ikke engang vis paa, at jeg nogen-
sinde bestemmer mig til den ægteskabelige Stand; ikke alene den Befymring, som Kvinderne volde, giver mig Betænkelig-
heder, men ogsaa mange af vore store Digteres Udsagn,

som besyldte Fruentimmerne for Ondskab og Trosløshed. Een af dem udsiger nemlig:

— Eversjer I mig om Kvinderne, saa vider, at jeg har studeret dem tilbunds, og er vel bekendt med hele deres sær-
vilsede Natur! — Naar en Mand's Hverd bliver graat
eller hans Rigdom formindsker sig, saa er det ogsaa ude med
deres Kjerlighed til ham. —

— Staa Kvinderne imod, saalandt Du vil vandre paa
Allah's Vej! Den Ahaling, som aaver sig dem hevd, vil al-
drig blive til Mand. — Han vil ingenlunde bringe det til
Kedendehed, selv om han beslittede sig deraa i tusinde Aar. —

— Det kan vel være, — vedblev Prindsen: — at
jeg engang kommer til at tænke anderledes. Men den Tid
den Sorg! Saa bliver det altid tidnok at tænke paa
Giftermaal. —

Sultanen følte sig inderlig bedrøvet over dette Svar
af sin Een; thi det viste ham, hvor afgjort utilbøjelig
han var til at seje sig efter hans Villie. Imidlertid en-
skede han ikke dog at betragte denne sin Eens Stemning som
en Yttring af Ulydighed, ligesaa lidt at gjøre Brug af sin
faderlige Myndighed for at tvinge ham, og indskrænkede
sig derfor til at yttre:

— Jeg vil ingenlunde paalægge Dig nogen Tvang,
men tværtimod give Dig rundelig Tid til at overlægge og
betænke, at en til Regjeringen bestemt Prinds først og
fremmest maa være betænkt paa at efterlade sig Afkom.
Jeg haaber vist, at Du vil komme til en for os begge en-
skelig Slutning, og glæder mig allerede iforvejen til at see
mig selv leve op paaan i dine Børn. —

Da Sultanen bragte ikke mere denne Sag paa
Bane, men gav Prindsen fra samme Dag Udgang til
Statsraadet og gjorde overhovedet alt Muligt for at gjere

ham tilfreds med sin Stilling ved Hoffet. Men efter et Mars Forløb tog han ham atter for sig og sagde til ham:

— Nu, kjære Son, har Du benyttet Tiden til vel at overveje min isjor for Dig fremlagte Plan, at formæle Dig? Vil Du endnu vægre Dig ved at gjøre mig denne Glæde, som jeg ventet af din sønlige Lydighed, — vil Du lade mig dø uden den Beroligelse at see min Slægt forplantet? —

Denne Gang bevarede den unge Prinds sin Fatning ulige bedre, og svarede efter nogle Djeblikes Betænkning i en fri og fast Tone:

— Herre, jeg har visselig ret alvorlig overvejet, men er efter moden Overvejelse kun endmere bleven bestyret i mit Forsæt, aldrig at gifte mig. Den uendelige Ulykke, som Fruentimmerne til alle Tider have anrettet i Verden, som Man kan læse sig til hos vore Historieskriver, og desuden daglig høre fortælle trindt omkring sig, er sikkerlig Grund nok til at holde mig fjern fra enhver Forbindelse med dem, saalænge jeg lever. — Eders Højhed ville derfor tilgive, naar jeg herved erklærer det for en aldeles unyttig Bestræbelse at ville formaa mig til Egte-skab. —

Efter at have talt saaledes, fjernede han sig hastig, uden at afvente, hvad maaskee hans Fader hertil kunde have at ytre. Enhver anden Furste vilde sikkerlig have havt Møje med at bekæmpe sin Vrede over sliq en Dristighed, og afholde sig fra at lade den Dumdristige selv komme til at undgælde derfor. Men Kongen elskede sin Son med en ubeskrivelig Ombed, og vilde først bringe ethvert Mid-del med det Gode i Anvendelse, førend han tog sin Til-flugt til Dvang. Imidlertid meddeelte han dog sin

Storvizier den Udgørelse, som hans Søn havde forvoldt ham.

— Jeg har fulgt dit Raad; — sagde han: — men Kamaraslsaman er fortiden endnu mindre tilbøjelig til at gaa ind paa mit Forslag, end da jeg gjorde ham det første Gang, og har i saa deistige Udtryk erklæret sig lige imod mine Døfter, at jeg har havt hele min Selvbeviistelse nødvendig for ikke at give min retfærdige Bredde Tøflen. De Mænd, der saa inderlig længtes efter at saa Noen, som jeg har længtes efter at saa denne Søn, ere alle tilbøje nogle gode Mærre, som berøve sig selv deres kostelige Livsro. —

— Herre, — svarede den vise Vizier: — med Taalmodighed bringer Man det utrolig vidt i denne Verden. Jeg vil dermed ikke bestemt sige, at den i dette Tilfælde vil føre til Maalet; men i intet Tilfælde vil I komme til at fortryde, at I tilstaaer Eders Søn endnu et Mars Betænkningstid. Højer han sig i denne Frist efter Eders Billie, kan I ikke ønske Eders faderlige Langmodighed nogen større Lon og Tilfredsstillelse; vedbliver han derimod med sin Gjenstridighed, vil I have den retfærdigste Grund til i det forsamlede Raad at erklære ham Nødvendigheden af hans Formæling i Statens Interesse. Da det er ikke rimeligt, at han i en saa ærværdig og med Eders høje Nærvarrelse bødret Forsamling stulde vove fremdeles at nægte Eder Lydighed. —

Saa nær Prindsens Formæling end saa Sultanen paa Gjerte, lod han sig dog endnu denne Gang bestemme af sin Viziers forstandige Raad, og indvommede sin Søn endnu et Mars Betænkningstid.

Saa snart Vizieren havde fjernet sig, begav Sulsta-

nen sig til *Fatime*, Prinds *Kamaralsaman's* Moder. Allerede før længe siden havde *Shahseman* meddeelt denne sin Gemalinde sine Duster med Hensyn til Prindsens Fremtid, og fortalte hende nu med Smerte, hvorledes han paany havde modsat sig hans Villie, samt hvilken Bestemmelse hans faderlige Overbærenhed atter havde taget. Med det Samme bad han hende, dog engang ved Lejlighed at tale Prindsen ret tilhjerte, og give ham at betænke, at han ved en fortsat Gjenstridighed tilsidst vilde drive det saa vidt, at han bitterlig maatte komme til at fortryde sin Dpførsel.

Fatime adlod sin Gemal, og lod ved det første Besøg, som *Kamaralsaman* aflagde hende, sin Son vide, at hun var underrettet om hans nye Bægning ved at formæle sig, og hvor smerteligt det var hende, at han havde givet sin Fader sliig Anledning til Sorg og Misfornøjelse.

— Kjære Moder, — svarede Prindsen: — jeg beder Eder, saasandt I har mig kjær, ikke at bringe mig denne ærgerlige Sag paany iminde. Jeg vilde kun nødig see mig foranlediget til Ytringer, som maatte saare den sømme Erbedighed, jeg skulder Eder. —

Af dette Svar indsaae *Fatime*, at hendes Sons Stemning endnu var altfor pirrelig, og lod det for det Første derved vero. Men nogen Tid efter meente hun, at han skulde laane hendes Formaninger et villigere Ore, og sagde:

— Jeg beder Dig, min kjære Son, dog engang siige mig de Grunde, som gjere Dig saa utilbejelig til at indlade Dig i Vægtstøb! — Hvis Du ikke var andre end dem, Du venter fra Kvindernes Dndskab og Troloshed, gives der isandhed ingen slettere, maa jeg siige Dig.

Ingenlunde vil jeg paatage mig at forsvare de onde Fruentimmer, hvoraf der visseelig gives ikke faa; men i højest Grad uretfærdigt vilde det være at bedømme dem alle efter de enkelte. Hvis Du gjør dette, hvorfor holder Du Dig da ikke ligesaa godt til de mangfoldige slette Herskere, Fyrster og Sultaner, som i Historien have gjort sig berøgtede ved deres Grusomhed, Velsyst eller Tyranni? Ligesaa godt kunde Du bedømme bele din egen Slægt efter disse enkelte Exempler. Du kan tro mig, at der i det Mindste gives ligesaa mange slette Mænd som slette Fruentimmer; jeg beraaber mig ved denne Paastand dristig paa Historiens Vidnesbyrd. Eller maaskee holder Du dydige og elskelige Kvinder, som ere formælede med slige Uhyrer af Mænd, for meget lykkelige endda? Skamme maa Du Dig, min Son, over slig Uretfærdighed imod din Moders Slægt! —

— Kjære Moder, — svarede Prindsen: — jeg betvivler ikke, at der jo gives mangfoldige dydige, gode og elskværdige Fruentimmer. Giv blot Allah, at de tilsammen lignede Eder! Hvad der oprører mig, er den Usikkerhed i Valget, som en Mand ved sin Formæling er underkastet, eller, hvad endnu mere er, at Man ofte slet ikke giver ham Frihed til at vælge. Hvis nu jeg f. Ex, givende efter for min Faders utaalmodige Onske, besluttede mig til Ægteskab, hvilken Kone vilde han da vel sandsynligviis give mig? Jeg mener — en Prindsesse fra eet af Naborigerne, ikke den smukkeste, elskværdigste, men den, som vilde bringe vort Rige og vor Slægt de største Fordele i Henseende til Rigdom, Magt eller Betrvæggelse. Og Man vilde naturligviis aldrig spørge mig, om Prindsessen bebagede mig; jeg maatte tage hende, som hun var; og dertil har jeg slet ingen Lyst. —

— Men sæt nu ogsaa, — vedblev Prindsen: — at hun ikke just var ilde at see til; — Hvo indestaaer mig da for hendes indre Væsen? Det er mig ingeniunde ligegyldigt, om hun har liden eller megen Forstand, om hun har en blid og venlig eller bestig og bidst Karakter. En Kone, som ikke forstaaer at tale om vigtigere Ting end Klæder, Punt, Smøkker og deslige Ubetvødeligheder, vil jeg ingeniunde kunne føle mig tilfreds med, og endnu meget mindre med en, som er indbildst, stolt, lunefulds og trættefjær. Den Første vilde maaskee udtomme alle Statens Midler ved en taabelig Overdaadighed i Klæder, Uedelstene og tom Flitter, og den Sidste vilde forbitte mig Livet og give mig graa Haar før Tiden. — Det kalder jeg Grunde nok, og dertil vægtige nok til ikke at gifte sig. Men selv om den udvalgte Prindsesse viste sig daaldfri i enhver Henseende, ja var hun endog et Monster paa Fuldkommenhed, vilde jeg dog alligevel have indre Grunde i Mængde af ikke mindre Vægt, som vilde bestemme mig til at holde uroffelig fast ved min Beslutning. —

— Hvad bærer jeg, min Søn, Du skulde endnu have andre Grunde? Dem gad jeg visseelig nok lære at kjende. Hvad de allerede anførte angaaer, saa behøves der kun et Ord fra min Mund til at lade dem alle forsvinde i et Intet. —

— Lad os først blive færdige med de allerede foreliggende Grunde, min kjære Moder! — yttrede Kamarsaman.

— Nuvel, — vedblev Fatime: — jeg behøver da kun at bemærke, at det er en meget let Sag for en Prinds, der har gjort et saa ubeldigt Balg, som Du nylig har beskrevet det, itide at skaffe sig en saadan Livsbyrde af Halsen ved at forstøde hende. Derved fore-

bygger han samtidig baade sin egen og Statens Odelæg-
gelse. —

— Men, kjæreste Moder, — svarede Prindsen: —
hvilken grusom Nødvendighed maa det ikke være for en
Vrinds at gribe til dette yderste Middel? Er det ikke me-
get gavnligere baade for hans Sjælsfred og hans Be-
rømmelse, slet ikke at udsætte sig for Muligheden af slikt
et Tilfælde?

— Men, min kjære Zen, — indvendte Kattime:
— saaledes som Du opfatter Sagen, vil Du jo werde
det sidste Stud af den berømmelige Herskerat paa Den
Khaledan! —

— Kjæreste Moder, jeg ønsker ikke at overleve min
Fader. — svarede Kamarsalsaman: — Det er slet
ikke urimeligt, at jeg er bestemt til at dø for ham; Saa-
dant skeer jo næsten hver eneste Dag, at Unge dø, medens
Gamle forblive levende. I ethvert Tilfælde bliver det
allid berømmeligt for en Herskerfamilie at udslukkes med
en stor Hærfør. Jeg skal vissest af al Kraft bestræbe
mig for at werde mine Forsædre, navnlig min ædle Fader
værdig. —

I Harets Løb bragte Kattime ofte den samme
Gjenstand paa Bane imellem sig og Prindsen; men denne
vidste altid at fremsføre Grunde imod hendes milde Fore-
stillinger, som hun ikke formaaede at gjendrive, og blev
urokkelig staaende fast ved sin Opfattelse af Sagen. Saaledes
forløb Haret, uden at de vare komne videre med hinanden;
og saaledes skete det en Dag, at Sultanen i en stor
Bladsforsamling, ved hvilken Storvizieren og alle de an-
dre Nijerter, de fornemste Magsamvødsmand og Hiltjerter

vare nærværende, paa følgende Maade henvendte sig til sin Søn Prindsen:

— Min Søn, allerede for lang Tid siden har jeg udtalt det for Dig som mit levende Ønske at see Dig for-mælet, og havde ventet større Lovdigbed af Dig mod en Fader, som, langtira at stille ubillige Fordringer til Dig, stedsje var imodfemmet alle dine Ønsker. Efterat nu en saa lang Gjenstridighed endelig har udtømt min Taalmo-dighed, udtaler jeg endnu engang mit Ønske og min Villie i det forsamlede Statsraad. Det gjælder nu ikke blot om at tilfredsstille en Fader, som Du af Æmbed skulde have adlydt; men hele mit Riges Maad forlanger af Dig, hvad jeg tidligere ønskede, og Du kan nu ikke vægre Dig ved at adlyde, uden at udsætte Dig for de misligste Følger. —

Denne Tiltale, skulde Man tro, maatte have bragt Prindsen til Fornuft; men langtira at tænke paa nogen Efter-givenhed, vtrrede Prindsen sig tværtimod med en saadan ubesindig Trods, at Sultanen tilsidst, i retfærdig Harm over den Mingeagt, hvormed hans Søn behandlede hans Højbed for det forsamlede Raad, med truende Røst udraabte:

— Hvorledes, vanartede Søn, har Du virkelig den Fræfved at tale i sliq en Tone til din Herre og Kon-ge? Visjelig, det skal Du komme til bitterlig at for-tryde! —

Og han lod Prindsen bringe hen i en gammel, allerede i lang Tid ubeboet Taarnbygning, og lod ham der indespærre med en Seng, nogle Bøger og een eneste Slave til hans Betjening. Men Prindsen tog sig in-genlunde denne sin Skjæbne nær; naar han havde sine Bøger, besad han Selskab og Underholdning nok. Geni-mod Aften forrettede han sin Bøn, og efterat han dertil

endnu havde læst nogle Kapitler i Koranen, lagde han sig til Hvile med den samme Me som tidligere i det kongelige Slots Gemakker. Lyset lod han brænde ved Siden af Sengen for at stramme Motter og Ruus og lignende Utej, hvoraf det gamle Taarn var fuldt.

Men imellem de fersaldne Mure fandtes der en dyb Brønd, som om Dagen tjente en Fæe, ved Navn Maje mune*), en Datter af Konge Samriat, Herskeren over en Region af Mander, til Drøvelssted. Da denne Fæe henimod Midnat svang sig op af Brønden for at ile til sine natlige Søster og Kornejeller, saae hun med Forundring Lyset i Kamaralsamans Kængsel. Nysgjerrig traadte hun ind, uden at lade sig opholde af den foran Døren sovende Slave, og nærmede sig den prægtige Seng, hvorpaa Kamaralsaman laa udstrakt. Prindsens Husigt var halv tilhyllet med Tæppet. Forsigtig løstede Fæen dette tilside, og fik til sin store Forbauselse Dje paa en Ungling, som hun ingensinde havde seet saa skøn, saalænge hun end havde strejft om paa Jordens vide Overflade.

— Hvilket Underværk af Skønhed maa ikke denne Ungling være, — udraabte Fæen: — naar han først har faaet disse smukke Djenlaag aabnede, som saa misundelig skjule hans Dje! — Om, det maa være en Prinds af det adleste Blod! — Hvilken Anledning kan dog det stakkels unge Menneske have givet til en Behandling, der er hans høje Byrd saa uværdig? Ved Himlen, jeg vil ikke alene ikke gjøre ham Fortrød, men heller ikke paa nogen Maade taale, at nogen Anden træder ham for nær, var det end Verdens magtigste Hersker! —

*) Den Lykkelige.

Feeen kunde ikke see sig møet paa den unge Prinds. Endelig rev hun sig dog løs, kyssede ham paa Panden og begge hans Kinder, lod Tæppet sagte igjen falde ned over ham, som det havde ligget for, og svævede bort uden i mindste Maade at have forstyrret hans Slummer. Da hun i en Hast havde svunget sig ivejret indtil den mellemste Region, fornam hun Vingeflag i Nærbeden af sig; hun styrede sin Flugt i den antvode Retning, og mødte saaledes snart Manden Dabnesb, en Son af Kong Schamburajb. Denne Genius hørte til de frafaldne Mander; Majmune derimod var een af dem, som den store Salomo havde tvunget til Guds Erkjendelse; og derfor var denne Fees Magt Manden Dabnesb's langt overlegen. Hjertelig gjerne havde Dabnesb undveget Sammenstødet med den mægtige Fee; men han var bende allerede saa nær, at han enten maatte kæmpe med bende eller underkaste sig. Han valgte det Sidste, og bönfaldt bende ynkkelig om, i Allahs Navn at tilsværge ham, intet Ondt at gjøre ham, — saa vilde han tilsværge bende det Samme! —

— Fordømte Mand, — svuste Majmune: — hvad Ondt er Du vel istand til at tilføje mig? Jeg frvægter ikke mere for Dig end for denne tomme Skv, som min Vinge uden Anstrengelse deler. Imidlertid vil jeg dog vise Dig den Maade, Du bönfalder mig om, og tilsværger Dig, hvad Du forlanger. Men lad mig nu vide, hvorfra Du kommer, samt hvad Du har seet og oplevet denne Nat! —

— Skjenne Fee, — svarede Danesh: — saa lad mig da fortælle Eder, eftersom I ønsker det, at jeg kommer fra de yderste Grændser af Ebina, fra en Egn, som ligger lige overfor de yderste Der paa denne Halv-

flode. China er eet af de største og mægtigste Riger paa Jorden, og disse udeist liggende Der^{*)}, som jeg omtaler, ere afhængige af dette Rige. Det samme Lands uregjerende Konge hedder Ghalur, og besidder een eneste Datter, som er den største Skjønhed, der har været til siden Verdens Begyndelse. Hverken I eller jeg eller nogen Mand af Guds eller af min Art, lige saa lidt noget Menneſte besidder Orne til at beskrive, endog blot paa tilnærmende Maade at skildre denne mageløse Skjønhed. Gendens brune Sulkbaar er saa langt, at det slæber efter hende, og saa rigt, at der løber den største Kunst til at samle det i Klæmninger og Pletter i hendes Nakke og paa hendes Isie. Gendens høje, herlig buede Pande er saa glat og reen som det blankeste Zeyl, de kullorte Dine straalet af den klareste Jld, Næsen har den fineste og ædleste Form, Man kan tænke sig, Munden er lille og purpurfarvet, Tandene udgjøre tvende glimrende Perlerader, hvortil der ikke gives Mage. Som en sød Musik klinger det, naar hun taler, og hendes Ord vidne om den forrige og rigest begavede Mand. Det bredeste Mabaſt har ikke nogen renere og klarere Farve end hendes Narm, og hendes Arme ere som drejede af det kosteligste Elfenbeen. — Af dette flygtige og ufuldſtændige Omrids vil I kunne indsee, at der ikke gives nogen større Skjønhed paa hele den vide Jord. —

*) Som allerede tidligere bemærket, er Ocegrafen i 1001 Nat imidlertid vaalidelig, ligesaa lidt Kællekarakteristiken. Kantalen er det ene regjerende. De fremmede Kælleſlag blive i Almindelighed skildrede som Arabere, og Landene selv bragte i en næsten vilkaarlig Forbindelse med den vel bekyndte Deel af Verden. Arabien, Persien, Indien, e. s. v. blive ofte kaldte Der, ic.

— Hvo som ikke personlig kjendte Kongen, hendes Fader, vilde ifølge de Beviser paa en overstrømmende Dmbed, som hun modtager af ham, snarere ansee ham for hendes Tilbeder end hendes Fader; thi hvad han gjør for hende, har endnu aldrig nogen Elsker gjort for sin Tilbedte. Den lidenskabeligste Elksvige har endnu aldrig opfundet, hvad hans Dmbe har udtænkt og iværksat for at bevare hende utilgængelig for enhver Mand, undtagen ham, der engang skal vorde det lykkeligste Menneske ved hendes Besiddelse. Men forat hun i sin paa tvungne Indgetogenhed ikke skal lide af Kedsomhed, har han ladet syv Paladser bygge til hende, saa herlige, som Man endnu ingensinde hverken har seet eller hørt tale om. Det første af dem er af det rene Bjergkrystal, det andet af Bronze, det tredje af fint Staal, det fjerde af Porcellan, det femte af Duvr, det sjette af Sølv, det syvende af det pure Guld. Ethvert af dem er i Harmoni med sit særegne Bygningsmateriale indrettet med en ubeskrivelig Pragt; og de dertil hørende haver have ingen Mangel paa herlige Græspletter, Blomsterbede, Springvand, Bassiner, Kanaler, Vandfald og Trægrupper, som udelukke Solens Straaler; og ethvert af Anlægene har sin egen sindrige Plan. —

— Foranledigede ved Nygtet om Prindsessens overordentlige Skjonhed have de mægtigste Nabosvrister ved glimrende Gesandtskaber bejlet til hendes Haand. Men Kongen, hendes Fader, vil kun formæle hende efter hendes Hjertes Valg, og endnu har intet af alle de indløbne Andragender vundet Prindsessens Bisald. Gesandtskaberne have derfor igjen maattet drage bort med uforrettet Sag, endskjøndt højliggen tilfredsstillede ved den

ærefulde Modtagelse, hvormed Kongen stedsse har stræbt at forsøde det bittere Udfald. —

„Min Fader, — sagde en Dag Prindsessen til sin Fader, Kongen af China: — I troer vist at beærede mig en stor Fornøjelse ved at formale mig; jeg er fuldkommen overbevist derom, og takker Eder derfor af ganske Hjerte. Men hvor i Alverden vilde jeg vel finde saa prægtige Paladser og saa berlige Haver som her hos min Fader, Kongernes Konge? Da hvor vilde jeg blive holdt saaledes i Være som her af Eders ubegrændsede Faderromhed? Hvad jeg taber, vil ingen Gemal i hele den vide Verden formaa at give mig Erstatning for, han være nok saa mægtig, rig og ædel. Desuden ville Mændene stedsse og overalt være Herrer, og jeg har aldrig prøvet hvad det er at tage imod Befalinger. — “

— I midlertid vedblev der at indløbe det ene Gesandtsskab efter det andet, og tilsidst kom der et fra en berømt Konge, som i Rigdom og Magt langt overgik alle de øvrige. Kongen af China kunde da ikke Andet end lægge sin Datter Forbindelsen med et saa mægtigt og glandsfuldt Forstebuus af al Magt paa Hjerte. Dog Prindsessen gjen tog sin Vægring, støttende sig paa de tidligere anførte Grunde; og da hendes Fader ligesuldt trængte ind paa hende for at bevæge hende til Indvilgelse, forglemte hun i et Ufald af lunefuldt Utaalmodighed den Uvrefrygt, hun skyldte sin opbrøjede Fader, og svarede i heftig Tone, at hun ikke mere vilde høre tale hverken om det ene eller det andet Gateskabstilbud; — heller vilde hun selv stede sig en Dolk i Barmen end være udsat for slige uopbørlige Magerier i paatrængende Beslæres Interesse. Heelt forbitret svarede hendes Fader:

— „Du er en Daare, min Datter, og jeg vil be-

handle Dig som en Daare! Vi vilde see, om Du ikke igjen lader Dig bringe til Fornuft! — "

Da han lod hende indespærre i eet af sine Paladser, med et Tjenerskab af kun ti gamle Koner, hvoraf den ældste var hendes Amme, for at de skulde være hende til Selskab og Opvartning. Men forat de Fyrster, som havde ulejligen sig med Gesandtskaber for at bejle til hendes Haand, ganske skulde slaa sig hende af Tanker, lod han udgaa Sendebud til dem for at underrette dem om, at hans Datter var en afgjort Fjende af Riget. Disse Sendebud havde, eftersom Kongen virkelig ansaae sin Datter for sindssvag, tillige det Hver, overalt, hvor de kom frem, offentlig at forkynde Prindsessens Evgdom, samt at den Læge, hvem det lyffedes at helbrede hende, skulde faa hendes Haand til Belønning. —

— Paa dette Punkt staaer nu Sagen, skjonne Majmune; — vedblev Dabnesh: — og jeg lader ingen Dag gaa forbi uden at begive mig til China for at kvæge mig ved Prindsessens overordentlige Skjæbhed. Hun har i den Grad indtaget mig for sig, at jeg, uagtet min medfødte Dandskab, ikke tænker paa at tilføje hende det allermindste Ondt. Følg engang med og see hende selv! Det lonner sig vel Umagen, sværges jeg Eder til! Naar I med egne Dine har overbevist Eder om, at jeg ikke farer med Usandhed, vil I sikkert af Hjertet være mig taknemlig, at jeg har gjort Eder bekendt med en saa usorlignelig dejlig Skabning. I behøver blot at befale; jeg er beredt til at adlyde Eder! —

Istedetfor alt andet Svar brød Feen Majmune

ud i en høj Latter, og utrede først efterat hun havde leet sig mæt: — Det er visseelig en god Historie, Du der vil bende mig paa Ormet! Jeg er forberedt paa at høre en ganske overordentlig Skjønhed beskrive, og Du giver Dig til at snakke paa lange og brede om et ganske afstrømt Ugsebilled. Skammer Du Dig ikke noget, fordomte Register! Da skulde Du for et Djævels siden have seet en ung Prinds, som jeg opdagede nede i et gammelt Soarn! Der kunde der, ved Allahs Almogt, være Tale om Skjønhed! Har Du visseelig nogen Sands for Skjønhed, maatte Du blive gal af Hensættelse ved at see ham, dit langbenede Ubyr! —

Da Sabnesb betrua ganske svagsærtig utrede det Svergsmaal, hvem da denne usædvanlige Prinds var, fortalte Feen ham, hvad hun vidste:

— Det er, besunderligt nok, gaaet ham ganske paa samme Maade som din udhængede Prindsesse. Sultanen, hans Fader, vilde ligeledes tvinge ham til at formæls sig, og da Prindsen, utaalmodig over den ham raalagte Dvang, endelig reent ud erklærede, at han slet ikke vilde gifte sig, blev han indesparret i et gammelt Slot, som jeg netop havde udvalgt til min Døds. Jeg har nylig seet ham, og mit Hjerte smulmer endnu af Beundring. —

Sabnesb svarede ydmyg, at han vel ikke ligefrem vilde medsiige Feen, men at det dog vel maatte være ham tilladt, indtil han havde seet Prindsen, at beholde sin egen Mening, at der ikke kunde gives nogen skønnere Dødselig end Prindsessen af China. — Efterat de berom i nogen Tid havde snakket frem og tilbage med hinanden, paalagde Majmune endelig den strafaldne Mand at skaffe sin Prindsesse tilveje; saa kunde de lægge hende

ved Siden af Prindsen, for at faa afgjort, Hvo af dem der havde Ret. Strax vilde Dabnesb styre sin Flugt til Ebina; men Feen holdt ham tilbage og lod ham først dale ned paa Jorden med sig til Taarnet, hvori Prinds Kamaralsaman var indespærret, forat han kunde vide, hvorhen han skulde bringe Prindsessen af Ebina. Derpaa lod hun ham styve, og Pokker tog ved ham.

I en utrolig kort Tid vendte Dabnesb tilbage med Prindsessen, som han havde fundet sovende i en Natflædning af det fineste ægyptiske Lærred, i Halsen, for Ermegabene, i Sømmene og i Kanterne udstafferet med gyldne Snorer og Fjendsler. Majmune var strax tilstede for at tage imod Dabnesb; de bare Prindsessen ind i Taarnet og lagde hende ved Siden af Prinds Kamaralsaman. I Tausbed betragtede, beundrede og sammenlignede nu Feen og Manden i nogen Tid det sovende Par; men da Dabnesb endelig lod sig forlyde med, at hans Prindsesse dog alligevel var den Skjønneste, opstod der en bestig Strid imellem dem. Endelig gjorde Majmune en Ende derpaa, idet hun erklærede Nødvendigheden af at tage sin Tilflugt til en Voldgiftsmand; hvis Dabnesb ikke var tilfreds dermed, vilde hun heri see en Bekjendelse af, at han i Hjertet følte sin Uret imod hende. Dabnesb samtykkede, og øjeblikkelig stampede Majmune bestig i Jorden. I det Samme fremstod der en Mand af det forfærdeligste Udortes. Han var puklet, eenøjet, lam, havde sex Horn i Panden og forvoredede Hænder og Fødder. Det var sandelig en sær Skjønhedens Dommer.

Saa snart Manden var kommen heelt frem, og Jor-

den igjen havde luffet sig efter ham, kastede han sig for Majmunes Fødder og spurgte hende, hvad hun forlangte af sin loddigste Tjener.

— Staa op, Kaskask! — svarede Feen: — Jeg har alene hidkaldt Dig for at gjøre Dig til Dommer imellem mig og denne fordemte Djævel der! Betragt engang hine to Personer, som hvile paa Lyet bitt, og sig oprigtig og uden Personsansæelse, Hvem af dem Du finder smukkest! —

Kaskask betragtede Prindsen og Prindsessen med Tegn paa den højeste Overraskelse og Beundring. Men han syntes ikke at kunne komme til nogen afgjort Mening; thi efterat han i lang Tid havde betragtet det slumrende Skjønbedspar, henvendte han sig til Majmune og sagde:

— Min Hersterinde, jeg maa tilstaa, at jeg vilde bedrage baade Eder og mig selv, hvis jeg gav den ene af disse Personer Fortrinnet for den anden. De ligne hinanden fuldkommen i Skjønbed, Kiøbed og Hæde, og der lader sig ikke opdage endog blot den ringeste Fejl, hvorpaa der lod sig begrunde en Tilsidsættelse. Jeg vover derfor, i den Hensigt at bringe Sagen til Afgjørelse, at fremkomme med et Forslag: — Lad den Eine vække efter den Anden! Den af Begge skal da erklæres for den mindst smukke, som lægger den største Beundring for den Anden for Dagen. —

Baade Feen og Manden fandt dette Naad ganske fortræffeligt. Majmune forvandlede sig strax til en Lørve, sprang op paa Prindsens Hals og stak ham der saa følelig, at han strax vaagnede og soer med Haanden til Stedet. Men han fik ikke fat i Noget; thi Majmune var strax igjen serungen tilbage, og afven-

tede, usynlig tilligemed begge de tilstedeværende Mander, med spændt Opmærksomhed, hvorledes Kamaraalsaman endvidere vilde tee sig.

Idet Prindsen drog sin Haand tilbage, kom han til at berøre Prindsessens af Ebinas Haand; han slog Djnene ivejret og fandt med den største Forbauselse den dejligste Jomfru liggende ved Siden af sig. Hastig soer han ivejret og gav sig, støttet paa Albuen, til at betragte hende opmærksomt. I Lobet af nogle Djeblikke havde Prindsessens ungdommelige Dejlighed gjennemgloedet ham med en hidtil ukjendt Flamme af en fortærende Kraft. Kjærligheden var paa eengang vaagnet i hans Hjerte, og han kunde ikke tilbageholde de lidenskabeligste Udtryk for sin Beundring: — Fuldkommenhedens Billede, Paradisets Prøvelse, mit Hjerte, min Sjæl, min Livsaande! — Og med det Samme kysede han Prindsessens med en saadan Lidenskab paa Pande, Kind og Mund, at hun visstelig maatte være vaagnet derved, dersom Manden Dahnese ikke havde sørget for, at hun sov meget fastere end sædvanlig.

— Hvorledes, henrivende Mø, — vedblev Prindsen: — skulle alle Kamaraalsamans Kjærtegn da ganske være spildte paa Eder? — O, slaa dog blot Eders skjonne Dje ivejret! Den, som beder Eder derom, er Eder ikke uværdig! —

Og han var lige i Begreb med formelig at vække hende, da han pludselig faldt paa en ganske besunderlig Tanke. — Skulde denne unge Kvinde maaskee være den mig af min Fader bestemte Gemalinde? I dette Tilfælde var han bejligen gjort Uret, idet han ikke lod mig see hende tidligere; jeg skulde da sikkerlig ikke have fornærmet ham ved min Ulydighed og uartige Dpforsel,

og han skulde være bleven skaanet for sliq en bitter Kræn-
felse. —

Prindsen fortrod oprigtig sin Forfølsse, og var netop atter i Begreb med at vække sin stjerne Lejekam-
merat, da der faldt ham en ny Tanke ind: — Min
Fader vil vist overraske mig. Uden at Tvivl har han
foranstaltet dette saaledes, for at erfare, om jeg ogsaa
virkelig har saa stor en Afky for Vægtstabet, som jeg
yttede for ham. Maaskee har han selv bragt denne
stjerne Jomfru hid, og holder sig nu skjult i een eller
anden Krog for at træde frem og gjøre mig tilskamme.
Denne anden Fejl vilde være endnu langt værre end den
første. — Nej, jeg vil lade hende sove i Fred og for-
holde mig aldeles rolig. Jeg vil blot tage denne Ring
af hendes Finger til en Gunding om dette salige
Djeblik. —

Da Prindsen drog en smuk Ring af den slumrende
Prindsesses Haand og stak hende til Gjengæld sin Ring
paa Fingeren. Næppe var dette gjort, sevend han atter
ved Mundernes Tryllemaagt sank tilbage i den dybeste
Slummer.

Nu forvandlede Dabnes sig til en Leppe og stak
Prindsessen felelig paa hendes Hage. Prindsessen foer
vejret, rejste sig paa Lejet og saae sig om; til sin største
Forundring og Forfærdelse saae hun sig liggende ved
Siden af en smuk ung Mand.

Dog snart gik hendes Forfærdelse over til varm
Beundring, og denne igjen til en levende Genrykkelse, da
hun ret sig Opæne op for Kamavalsamans Skjon-
hed. — Skulde dette maaskee være den mig af min Fa-
der bestemte Gemal? — udraabte hun: — O, hvor ulyk-
kelig har jeg da ikke været ved ikke at have vidst Noget

derom! Min Fader kunde da have sparet sig sin Brede, og jeg vilde allerede for længe siden have været i en Mand's Tje, som jeg maa elske, saalænge jeg lever! — Vaagn op, vaagn op! Det er upassende for en Brudgom at sove saa meget i Brudenatten! — Og hun rystede Prindsen saa stærkt ved Armen, at han sikkert vilde være vaagnet, dersom ikke en Trollesøvn havde fængslet hans Sandser.

Da Prindsessen mærkede, at hendes Bestræbelse var forgjæves, udbrod hun forundret: — Hvorledes hænger dog dette sammen? Skulde maaskee en skinsyg Medbejlerinde ved Trolldom have nedskænket ham i en uovervindelig Sovesvage, netop nu, da han skulde være For og Flamme? — Og hun greb hans Haand og kysede den med en Lidenstak. Ved denne Lejlighed opdagede hun en Ring paa hans Finger, der havde en saa skuffende Liighed med hendes egen, at hun ikke kunde tvivle om, at det jo var den samme; og paa sin egen Haand opdagede hun en bende aldeles fremmed Ring, istedetfor den, hun havde mistet. Af alt dette begreb hun ikke eet Ord. Dog jo, saa meget blev hende dog tvdeligt, at den skønne Yngling og hun maatte staa i en vis hemmelig Forbindelse med hinanden! Maaskee skulde de verledede Ringe endog være et Tegn paa, at de tilhørte hinanden som Mand og Kone.

Beroliget ved denne Slutning, som ikke manglede Sandsynlighed for sig, opgav hun alle videre Forsøg paa at saa Kamaraalsaman vaagen, kysede ham paa Panden, og lagde sig atter tilro, idet hun sagde til sig selv: — Vi mødes nok igjen, Du skønne Yngling; det troer jeg vist! Slumre derfor uforstyrret, indtil Morgensojen vækker Dig til at begynde et nyt Liv i mine Arme! —

Efter nogle Dybliffes Forløb laa ogsaa Prindsessen igjen i den dybeste Sovn.

Saa snart Majmune atter kunde komme tilorde uden at robe sin Narrvarelse for Prindsessen af China, sagde hun: — Glendige Dabnesb, er Du nu overbevist om, at din Prindsesse er langt mindre smuk end min Prinds? En anden Gang kan Du tro mig paa mit Ord, naar jeg paastaar Noget. —

Derpaa vendte hun sig om til Kasbkasb og udtrede: — Tak for den gode Tjeneste, fordemte Mand! — Hjælp nu Dabnesb at bringe Prindsessen tilbage til China! —

Medens Kasbkasb og Dabnesb udførte denne Befaling, steg Majmune atter tilvejs igjennem de højere Luftsferer.

Da Prinds Kamarassaman ved sin Opvaagnen den følgende Morgen ikke længer saae den dejlige Ungmø ved sin Side, sagde han til sig selv: — Tænkte jeg det ikke nok, at min Fader havde lagt an paa en Overraskelse? Hvor jeg er inderlig glad over ikke at have ladet mig fange! —

Derpaa vækkede han den endnu sovende Slave, og lod sig baskig klæde paa, uden at ymte det Mindste om sit natlige Eventyr. Efterat han havde foretaget sine Afstømminger og foretøret sin Bon, tog han en Bog for at give sig til at læse deri, dog i Birkeligheden kun for uforstyrret at kunne overgive sig til sine Drommerier og faa Tid til at samle sig til een efter Omstændighederne lænnet bestemt Udseende. Endelig kaldte han Slaven atter hen til sig, og titalte ham paa følgende Maade:

— Kom engang hid, og lyv ikke for mig! — Hvor er den unge Dame bleven af, der sov hos mig inat, og Hvem har bragt hende hid? —

Kuld af Forbauselse spurgte Slaven om, hvad det var for en Dame, som Prindsen talte om. Men denne gjentog kun med Hefstighed sit tidligere Spørgsmaal, da han troede, at Slaven blot vilde anfille sig uvidende om Sagen.

— Jeg tilsværger Eder, naadige Herre, — svarede da Slaven: — at jeg ikke veed af nogen Dame at sige. Ikke heller veed jeg, hvorledes hun skulde være kommen herind, da jeg laa og sov foran Døren. —

— Du lyver, Usling, — raabte Prindsen forbitret: — og har sammensvoret Dig med de Andre for at berede mig en endnu større Krænkelse! Tag Dig iagt; gjør mig ikke rasende! —

— Naadige Herre, — stammede Slaven ængstelig: — jeg veed virkelig ikke — — —

I det Samme fik han en Dreftigen af Prindsen, saa at han rullede benad Gulvet. Og Prindsen lod det ikke blive derved. Da han nu eengang var bleven vred, gav han sig til at træde Slaven under Fødder, slyngede ham derpaa Brøndrebet under Armene, bisesede ham ned i Brønden, og duffede ham gjentagne Gange under Vandet, idet han skreg: — Jeg drukner Dig, Usling, dersom Du ikke strax paa Stedet siger mig, hvad det var for en Dame, og Hvem der har bragt hende ind til mig! —

Da faldt den ulykkelige og indtil det Yderste ængstede Slave, i den Formening, at Prindsen maatte have mistet Forstanden, endelig paa den Tanke at redde sit Liv med en Legn, og han gav sig ynkelig til at bede for sig, idet han erklærede sig villig til at røbe Hemmelighe-

den. Da traf Prindsen ham op iagen og skyndte paa en Forflaring. Men den arme Slave forestillede ham, skjælvende baade af Kulde og Frygt, at han dog umulig kunde vente Noget af ham i hans nærværende Tilstand, og bad blot om saa megen Tid, at han kunde tage nogle tørre Klæder paa. Prindsen bekymrede sin Utaalmodighed og sejede sig deri, idet han blot ved ham skynde sig. Slaven benyttede uden Løven den givne Tilladelse til at sjerne sig, luffede Prindsen inde, og løb, som han gik og stod, over i Paladset.

Kongen havde just sin Storrizier hos sig, da Slaven kom styrrende for at give sin Melding. — Det gjer mig grumme ondt, — sagde han: — at jeg kun har flette Dybder at bringe Eders Højhed. Han inaffer om en ung Dame, som skal have tilbragt den forgangne Nat hos ham, og han har mishandlet mig paa den grusomste Maade, som I nok selv seer; det er umuligt at tro Andet, end at han maa være ganske forstyrret i Hovedet. —

Derpaa fortalte Slaven udfærlig, hvad der var foregaaet imellem ham og Prindsen. Kongen, som havde Sorg nok af sin Søn isørvejen, og ikke var forberedt paa denne nye Højspost, bevendte sig raadvild til Vizieren og bed ham øjeblikkelig gaa selv over til Prindsen og undersøge, hvorledes det egentlig hang sammen.

Storrizieren fandt Prindsen rolig siddende med en Bog i Haanden. Da han intet Spor af Ranvid bemærkede hos ham, tog han uforfærdet Plads ved Siden af ham, og gav sig til at tale:

— Jeg er en from Mand, min Prinds; men jeg kunde ønske Eders Slave vel hængt, for den Straf, som han nu lig ved et slemt Budskab forarsagede Eders øphøjede Fader. —

— Da gad jeg nok kjendt det Budskab. — yttrede Prindsen: — Jeg bilder mig ind, at det er mig, som har grundet Marsag til at føre Klage over min Slave. —

— Allah forbyde, at det nogensinde skulde blive sandt, hvad Slaven berettede om Eder! — vedblev Storbizieren: — Den Tilstand, hvori jeg forefinder Eder, viser det fuldkommen ubegrundede i den overbragte Efterretning. —

— Jeg kan tænke, at han har prøvlet, som han plejer at gjøre. — svarede Prindsen: — Men eftersom I nu enaang er her, vil jeg benytte den gode Lejlighed til at spørge Eder som en vel underrettet Person, hvad det er for en ung Dame, som inat har sovet ved min Side. —

Storbizieren begyndte at rokke i Sædet og blive heed om Orerne. — Prinds, — svarede han: — undre Eder ikke over, at jeg højlig forbauses over Eders Spørgsmaal. Hvor utænkeligt, at noget Menneske, ikke at tale om noget Fruentimmer, skulde være trængt berind til Eder? Hverdorene ere jo aflaaede, og udenfor Eders Dør ligger jo Eders Slave. Min Prinds, det maa I visjelig have drømt. —

— Enik, Snak, ingen Udflugter! — raabte Prindsen bidsig: — Jeg vil vide, hvad der er blevet af den unge Dame. Tvivler I om, at jeg paa dette Sted skulde savne Midler til at lære Eder Lydighed, gamle Graa=stjæg? —

Bed disse i en meget bestemt Tone udtalte Yttringer blev Bizieren baade angst og bange. Dog mistede han ikke sin Fatning, men var betænkt paa, hvorledes han blot skulde slippe ud af Kniben. Han tog derfor atter i den blideste Tone Ordet og spurgte Prindsen i de mest

skaansomme Udtryk, om han ogsaa var vis paa, at han virkelig havde seet den unge Dame, han talte om.

— Ja det skulde jeg tro; — svarede Prindsen: — og jeg gjættede naturligvis, at hun var sendt mig paa Halsen for at friste mig. Hun har spillet sin Rolle overmaade godt, kan jeg forlikke Eder, og fortjener Eders Erkjendtlighed. —

Forgjæves tilsvor Bizieren ham, at Verken han eller Sultanen havde havt det Mindste med nogen ung Dame at gjøre, og gjentog, at han bestemt maatte have drømt.

Men da blev Prindsen for Alvor vred. — I er altsaa ogsaa kommen alene for at holde mig for Nar! — skreg han, greb Bizieren ved hans lange Skjæg og gav sig til at dunke ham, saalænge han kunde røre en Arm.

Taalmodig nok udboldt den stakkels Bizier Prindsens Vredesottringer og tænkte ved sig selv: — Du sidder jeg omtrent ligesaa net i det som ser Slaven. Maatte jeg blot være ligesaa beldig som han i at undslippe, medens endnu Alt er taalelig godt! —

Da Prindsen endelig var træt af at prygle ham, udraabte han i venlig Tone: — Lad mig blot trække Bejret, min Prinds! Jeg har Noget at sige Eder. —

— Jeg tilstaaer, — sagde Bizieren, efter at være kommen lidt igjen tilrette med sig selv: — at vi virkelig have havt Haand med i Spillet; men I kjender nok en Biziers Stilling i Forhold til hans suveræne Fyrste. Saakremt I vil tillade mig det, skal jeg strax begive mig tilbage til Sultanen, Eders opbøjede Fader, og lade ham vide, at vort Spil med Eder er opdaget. —

— Vel, det skee, som I forlanger! — svarede Prindsen: — Meld min Fader, at jeg vil ægte den unge

Dame, der sov her i Bærelset hos mig inat. Det er jo netop, hvad han ønsker, at jeg skal formæle mig. Nu rask paa Benene, Gamle, og assisted! —

Storvizieren lod sig dette ikke sige mere end eengang. Efter en ærbødig Reverents forlod han Bærelset, og ansaae sig ikke for sikker, førend han vel var ude af Taarnet og havde luffet forsvarelig efter sig. Dybt bekomret begav han sig lige over til Kong Schabseman og berettede, at Slaven kun havde talt alt for sandt. Prindsen var i Virekeligheden bindegal. Derpaa fortalte han Alt, hvad der var foregaaet imellem dem, og hvorledes han endelig var sluppen ud af det gale Menneskes Kloer.

Sultanen tog sig denne Beretning inderlig nær tilhjerter. Han kunde desværre ikke længer tvivle; men han vilde dog have den sørgelige Tilfredsstillelse at overbevise sig selv. Han begav sig derfor strax ifølge med Storvizieren over i Taarnet.

Sultanen blev med dyb Ærbødighed modtagen af Prindsen. Saasnart han havde taget Plads og indbudt sin Søn til at sætte sig hos ham, gjorde han ham allehaande Spørgsmaal, og modtog ganske forstandige Svar. Han skottede derfor af og til over til Storvizieren, som om han vilde sige: — Det er nok Dig selv, min Ven, som har en Skrue løs. — Endelig førte han ogsaa Talen over paa den unge Dame og sagde: — Min Søn, jeg beder Dig indstændig om at sige mig, hvorledes det egentlig hænger sammen med den unge Dame, som skal have tilbragt Natten hos Dig. —

— Herre, — svarede Prindsen mut: — jeg beder Eder, ikke gjøre mig Hovedet mere kruset, end det allerede er. Giv mig den unge Dame til Gemalinde og lad Sagen dermed være endt. Det er jo netop Eders

Ende at jeg mig formælet, mind, jeg Maas ikke længer
 er, og det er min Skæbne med!

Der lode Sava Her Sultanen Lægh forbaudet.
 Han føde sig allerede bitter med Sava til sin Ende
 Mandstænde, men lode Sava lode af hans tilgættede Bes-
 læmning.

Min Sen, hvad kan jeg med Betagelse:

Su lode mig i smertens Dødsbedel. Der ten
 Sava, som engang Sava Hel gaa over fra min Side
 i den som jeg jeg Sag, at jeg ikke ved det Windste
 at lode mig Sava at lode Sava sin utvilsig Vard
 og lode, og jeg det Windste maas Sed lode det;
 min lode, lode Sava Sava min Dødsstund kunne vare
 lode mig i Sava til Sava Sava jeg minner, som
 Sava og min Sava at lode jeg Sag, ere blarne
 den minner til Sava lode. Sed kan ikke lode var-
 det Sava mig en Sava. Sava Sag vel, min Sen,
 den Sava lode Sag!

Den denne overlige Sættelse fra Sultanen's Side
 afstodt Sava en, at den her behøvisg lode gøre sig
 at lode til sin Sava's Gæst, lode kan blot et Sje-
 val lode lode om Sava'en at det, kan lode for-
 lode lode. Umulig lode kan lode jeg lode et taal-
 migt Sava til lode kan lode at fortælle; saa maatte
 kan lode lode, om det lode vare nogen Frem, hvad
 der lode lode kan lode lode. Sava fortalte kan
 kan omstændig Her, lode der var forfaldet, stidrede
 den Sava'en, kan tydelig lode fattet til den stjerne
 lode, og fremstille den Sava, kan lode saact ibytte
 for sin egen.

Kong Sava's man forblev en Tid stum af For-
 bause. Endelig fattede han sig og svarede:

— Ifølge det, som jeg nylig har hørt, og ved Synet af denne Ring, som Du har vist mig, kan jeg ikke længer tvivle om, at Du jo virkelig har haft Besøg af et fremmed Bæsen. Allad give blot, at jeg kjendte det! Du skulde da paa Stedet faa dit Dnske opfuldt, og jeg vilde blive den lykkeligste af alle Fædre. Men hvor skal jeg søge hende, og paa hvilken Maade kan hun uden mit Vidende være kommen ind til Dig? Hvorfor har hun dog ogsaa blot vist sig for at opflamme dine Sandser og saa iagen forsvinde! Jeg begriber ikke et Ord af det Hele, min Son, og hjælper en god Mand os ikke tilrette, frugter jeg for, at vi begge miste Forstanden derover. —

Derpaa tog han Prindsens Haand og vedblev:

— Kom, min Son, vi ville tilsammen bære vor fælles Kummer! Du lider under en baablos Kjærlighed, og jeg er utrosteelig over ikke at kunne hjælpe Dig. Følg med mig over i mit Palads! Vi ville fremdeles ikke adskilles mere. —

Prindsen fulgte ligesom bedøvet sin kjærlige Fader. Sultanen lukkede sig flere Dage inde med sin Son, for at græde og sørge med ham, og vilde ikke vide Noget af Regjeringsforretninger at sige.

Men tilsidst forestillede Storrizieren ham, den eneste Person, som havde Udgang til dem, at det umulig længer gik an paa denne Maade. Hoffet var misfornøjet, og Folket var begyndt at knurre over, at der ikke, som sædvanlig, dagligen blev holdt Ret af selve Landsberren. Dersom Sagen ikke fik en anden Bending, kunde han ikke indestaa for Noget.

— Dersom Eders Højhed — sluttede Bizieren: — vil tillade mig at fremkomme med et Forslag, vil jeg

raade Eder, med Eders Søn at tage det lille smulle Elov i Besiddelse, som ligger paa Klippevoen tæt udenfor Haven. Der vilde Prindsen finde tilfredsstillende Medvindelse i sin Sørg, medens Eders Højhed, i det Mindste tvende Gange om Ugen, tog over til Staden og meddeelte offentlig Audients. Puiten paa dette Sted er paraduist, og Udsligterne derfra finde ikke deres Plac i Verden. —

Dette Raad syntes Sultanen godt om, og iværksatte det mest muligt, den dertil smittede Plan. Baade Hof og Folk sætte sig derved tilfredsstillende, og Prindsen fandt sig uden Klage i det ham derved paalagte Savn.

Imidlertid var Prindsessen af China af de to Mandet Salsneib og Katschaisk bleven bragt tilbage til det Palads, hvor hendes Fader holdt hende indeiværret, og alder lagt i sin Sørg. Der var kun tre Timer af Natten tilbage. Da Prindsessen ved Dagens Aftensbrud baarende sigte om sig og saa sig om, baare indog og udeom: — og da hun ikke fandt hvad hun søgte, Vende Karamasiaman nemlig, kaldte hun saa bestig paa sine Anstændige, at hvide mere ind Vold forfærdede fortæde sammen og stillede sig op for hendes Leje. Ved Jævedagstet stod den gamle Mums, Vink tog Løbet for dem alle, og forvæde, hvor Prindsessen befalede, eller om der var tilfredt hende Noget.

— Du Hestværende Hjelms, — svarede Prindsessen i det værste Vene: — Mig mig paa Dyblisset, hvor den dejlige og Torvare Hjalms er bleven af, som har tilbragt Natten her hos mig! —

Prindsesse, svarede Matronen: — I taler i Gaader; forklar Eder tydeligere! —

— Na, — svarede Prindsessen uhaalmodig: — der-

som Du vil vide det, saa har den smukkeste og elskværdigste unge Mand, som Man blot kan forestille sig, tilbragt Natten hos mig. Jeg har længe fjærtegnat ham og forsøgt alt Muligt for at vække ham; men forgjæves, han sov altfor fast. Hvor er denne Yngling bleven af? —

— Jeg er meget spøgesfuld denne skønne Morgenstund, naadige Prindsesse. — svarede Ammen: — Behæger det Eder nu at staa op? —

— Jeg taler ganske alvorlig, — gjentog Prindsessen: — og vil vide, hvad der er blevet af Ynglingen. —

Da nu Ammen forsikrede hende, at der hverken med hendes eller de andre Fruentimmers Vidende havde været noget fremmed Menneske tilstede, og allermindst en Mandsperson, blev Prindsessen rasende vred, tog Ammen i Naffen og gav hende nogle dygtige Drefigener, idet hun raabte:

— Vil Du give mig ordentlig Bæsked, Du gamle Her, eller jeg tager Livet af Dig! —

Kun med Nød og neppe undslap den gamle Kone sin Hersterindes skønne, men grumme Hænder, og ilede, badet i Taarer og med opsvulmet Ansigt, lige over til Prindsessens Moder, Dronningen af China. Saasnart denne fik hende for Dje, spurgte hun forskrækket, hvad der var paa færde, og Hvo der havde behandlet hende saaledes. Ammen fortalte hende da Alt, hvad der var foregaaet mellem hende og Prindsessen. Over disse Nyheder blev Dronningen ligesaa bekymret som forskrækket, da hun umulig kunde tro Andet, end at hendes Datter ganske var gaaet fra Forstanden. I en Hast beredte hun sig til at følge tilbage med Ammen, for med egne Sandser at forviise sig om den egentlige Sammenbæng.

Du foresaldt der imellem Dronningen af China og hen-

den Fætters omvendt en ligegyldig Scene som den, de saa havde skildret mellem Kong Svabteman og hans Søn. Til sidst maatte Frøningaen ganske fortrublet forlade bende, for at give Kongen af Olma Underretning om Sagen. Men denne bragte det ikke ynderlig videre med den opbidrede unge Dame. Hun blev baardnasket ved sin Paa- stand, at en smul Angling havde tilbragt Natten hos bende, og overraste endelig, til Berns paa, at hun hverken havde dremt eller var gal, sin Fæder den Ting, som Prindsen havde sat paa hendes Ringet.

Hu stod Kongens Forstand aldeles stille, iligemaade hans Gemalinde Frøningaens. Si Ringen var uregterlig en Mandstøffering, som Ringen af den noaensinde før havde seet for Dne. Imidlertid, Noget maatte der gøres, forat denne fortrædelige Historie kunde faa et Ansprog af sund Fornuft, i det Mindste for hans og hans Gemalindes Bedkommende; og der var derfor intet Andet ved at gøre, end at erklære den arme Prindsesse for aldeles bindegal og lægge bende i Lænker, forat hun ikke i sit Maieri skulde gøre en Uloffte paa Noget. Kun den gamle Amme blev givet bende til Opvarning, og en stærk Vagt blev posteret udenfor Døren.

Saa snart Kongen saaledes for det Første havde brygt Ringen i gammelg Liden, sammenkaldte han i sin store Videnskab og Naadens- og de store Lyben, og lodde bende, som formaaede at behøve eller bringe Prindsessen til Forvalt, ikke alene sin Datters Kjaand, men ogsaa Kongen i Begieringen og efter sin Dod Kronen og det Vels Blaz. Det var et meget frivillig Tilbud; og der fandtes to ogsaa en gammel Omie, som i Tilid til sin Dødselstid net troede at turde gaa ind paa Sagen og

fremstille sig for Kongen som Prætendent til hans Datter og hans Krone.

— Vel, — svarede Kongen: — men jeg maa dog forud lade Eder vide, at det koster Eders Hoved, dersom I Intet udretter. Thi det er ikke mere end billigt, at I sætter Noget paa Spil imod en saa umaadelig Lykke. Dette gjælder iøvrigt Embver, som vover sig til at følge i Eders Fodspor, min gode Emir. —

Emiren smagte lidt paa dette bittere Bilkaar, men vilde ikke træde tilbage. Kongen førte ham da selv ind til Prindsessen. Saasnart denne fik Dje paa dem, indhyllede hun sig i sit Elor og bebrejdede sin Fader, at han saaledes beskæmmede hende ved at føre en fremmed Mand ind til hende.

— Der er ingen Skam ved det; — svarede Kongen: — det er een af mine Emirer, som forlanger Dig til Gemalinde.

— Herre, — sagde Prindsessen: — han ligner slet ikke ham, af hvem jeg har modtaget denne Ring; I ville derfor undskylde, at jeg frabeder mig slig Nærgaaenhed. —

Da nu Emiren hørte hende tale saa forstandig, istedetfor, som han havde ventet, at fremkomme med noget forvirret Døj, indsaae han strax, at der alene var Tale om en fortvilet Kjærlighed hos den unge Dame, og følte allerede sit Hoved stærkt vakle paa sine Skuldre.

— Herre, — sagde han derfor, idet han kastede sig for Kongens Fødder: — her er al min Kunst til ingen Nytte; mit Liv hviler i Eders Hænder. —

Uergerlig over saaledes at være bleven holdt for Nar, lagde Kongen heller ikke Fingrene imellem, men lod strax Hovedet hugge af Emiren.

Nogle Dage efter lod han i sin Hovedstad, derpaa ogsaa i de fornemste Steder i hele sit Rige, endelig ogsaa ved alle Naboehofferne bekendtgjøre, at dersom Noget, enten Læge, Astrolog eller Troldmand, troede sig istand til igjen at sætte Hovedet tilrette paa Prindsessen, skulde han indfinde sig i det kejserlige Palads i Chinass Hovedstad for at forsøge sin Lykke og bestå til den udsatte Pris, dog under den Betingelse, at han skulde miste sit Hoved, dersom Sagen løb skjævt af for ham.

Man indfandt sig flere baade inden- og udenlandske Læger og Troldmand for at prøve deres Kræfter med det Døde, hvoraf Prindsessen leed. Men denne lo dem kun ud, og den Eine efter den Anden, maatte de sluførede trække af igjen og rulle deres Hoveder frem. Alle disse uheldige Adepters Hoveder, tilsidst hundrede og halvtredsindstyve i Tallet, bleve satte op over Stadens Porte, til Advarsel for andre letsindige Personer, hvem det maaskee kunde falde ind at følge disse Dumdriftiges Exempel.

Man havde Prindsessens Amme en Søn ved Navn Marsjavan, som havde deelt Melken med hendes opbrøgede Fosterbarn. Barnene havde lært at holde af hinanden som Broder og Søster, og vedblev at bevare samme Følelser for hinanden, efterat deres fremvoksende Alder havde gjort en Skilsmisse nødvendig. Marsjavan havde fra en tidlig Alder med Iver lagt sig efter Astrologi, Geomanti *) og andre hemmelige Videnskaber, og deri opnaaet en betydelig Færdighed. Men han kunde umulig blive staaende ved det, som hans Lærere havde kunnet bringe ham i disse døvblindige Fag, og var derfor, saa-

*) Den Kunst at seaa af Puncter, som Tilfaldet har dannet paa Jorden.

snart han folte sig stærk nok til at iværksætte slikt Forehavende, gaaet paa Rejser for at udvide sine Kundskaber. Han vandrede altsaa vidt omkring i fremmede Lande, fra den ene berømte Wiismand til den anden, og vendte først efter flere Mars Fraværelse tilbage til sit Fødeland China. Med Forbauelse saae han de mange Dødningshoveder opstillede over Porten; og neppe havde han atter betraadt sit Fædrebjem, førend han, næstefter Spørgsmaalet om, hvorledes det gif hans Melkesøster Prindsessen, forborte sig angaaende, hvad alle disse Hoveder havde at betyde.

Begge Spørgsmaal lode sig bestaa under Et. Til sin store Sorg erfarede han da i Hovedsagen, hvad der var foregaaet med Prindsessen, medens han havde været fraværende; det Nærmere kunde alene hans Moder fortælle ham, naar hun kom tilbage fra Paladset.

Saa snart Ammen havde erfaret sin kjære Søns Tilbagekomst, ilede hun med at nyde Gjensynets Glæde, og benyttede et ledigt Øjeblik til at ile hjem for at omfarne ham. Efterat de gjensidig havde tilfredsstillet deres Hjerters omme Trang, faldt Talen paa Prindsessen, og nu fik Marsavan alle de kun lidet glædelige Omstændigheder at vide.

— Skulde jeg ikke kunne faa Prindsessen at see, hemmelig og uden hendes Faders Vidende? — spurgte Marsavan.

— Det skulde holde haardt. — svarede hans Moder: — Umuligt er det dog ikke. Maa skee kan jeg bilde Dig ind, at Du er Prindsessens Melkesøster, og at hun længes efter at see Dig. Ja, saaledes kan det gaa; imorgen ved denne Tid skal jeg give Dig nærmere Besked desangaaende. —

Næste Aften indfandt Ammen sig atter og beret-

tede, at Alt var i den onsteligste Orden. Hun flødte sin Søen paa som Fruentimmer, saa vel, at Ingen skulde have andet Manden i ham, og førte ham med sig op paa Støttet. Vagten fattede heller ikke den ringeste Mistanke, men lod dem ubindret passere.

Prindsessen blev paa det Glædeligste overrasket ved dette ligesaa uventede som klare Besøg. — Kom nærmere, min Broder, og læg Støret bort! — sagde hun fornøjet: — Det er jo ikke forbudt en Broder at see sin Søster uden Stør. *) —

— Alt, svarede Marskaven, efterat ogsaa han havde udtrykt sin inderlige Glæde ved Gjensynet: — vistnok havde jeg ventet at spørge bedre Nøst om Eder ved min Tilbagekomst! Imidlertid er jeg dog glad ved at være kommen hjem. Jeg skal bringe hele min Kunst i Anvendelse for at helbrede Eder; og skulde denne Kur endog være den eneste Frugt af alle mine Studier og majsommelige Rejser, vil jeg dog føle mig overvættets lyffelig ved at have erhvervet mig min nuværende Dygtighed. —

Med disse Ord gav han sig til at udpalle endeel Bøger og astrologiske Instrumenter, som han havde troet at kunne saa Brug for ved sit Besøg hos Prindsessen. Men da Prindsessen bemærkede alle disse Anstalter, udraabte hun: — Min Broder, hører J ogsaa til dem, som ansee mig for vanvittig? J spørøver i Bildfarelse; hør, hvad jeg har at fortælle Eder! —

Dervaa fortalte Prindsessen ham ganske udførlig hele sin Historie, indtil hun og den fremmede Prinds havde

*) Hvis den vare hørt Alms tilfammen, gjalde hos Muselmandene for Beslagtede.

verlet Ringe med hinanden; og hun viste ham den Ring, hun bar paa Fingeren. — Ubegribelig er vistnok denne Sag; — saaledes sluttede hun: — men Man begaaer i ethvert Tilfælde stor Uret ved at ansee mig for affindig. —

Fuld af Forbauselse og Forundring over det, han havde hørt, blev Marsavan i længere Tid siddende taus med Blikket fæstet paa Jorden. Endelig tog han saalunde tilorde:

— Dersom det virkelig forholder sig saaledes, som I nylig har fortalt mig, mistvivler jeg endnu ikke om Muligheden af at tilfredsstille Eder. Jeg har kun een Ting at bede Eder ret indstændig om, at I vil væbne Eder med Taalmodighed endnu i nogen Tid, indtil jeg har gennemstrejft nogle Lande, som jeg endnu ikke har besøgt. Naar I erfarer min Tilbagekomst, da kan I trestig fatte det Haab, at heller ikke han længer er fjern, efter hvem I længes saa inderlig. —

Derpaa anbefalede Marsavan sig hos Prindsessen og afrejste allerede igjen den følgende Morgen.

Marsavan drog fra Sted til Sted, fra det ene Land til det andet, fra den ene D til den anden, og overalt hørte han fortælle om Badur, Prindsessen af Ebina. Dette vedvarede, indtil han efter fire Maaneders uafbrudt Vandring havde naaet en meget anseelig og stærk befolklet Handelsstad ved Havet. Her var der ikke længer Tale om Prindsesse Badur, men om en vis Prinds Kamarsaman, som havde haft en ikke mindre mærkkelig Skjæbne. Djeblikkelig var det Marsavan paafaldende, at hans Historie havde en ganske overordentlig Lighed med Prindsessen af Ebinas, og glad ibu forhørte han sig om, i hvilken Deel af Verden denne Prinds levede. For at naa

Derhen, maatte han fare over Havet, og han besteg derfor et Skib, som just skulde afgaa til Hovedstaden i Saba-se-mans Nige.

Ulykkelig naaede Skibet Indløbet til Hornen; men just her skulde ved Rodsens Ubehjælpommelighed den Ulykke skee, at det løb imod en skjult Klippe og gik tilgrunde lige udenfor det af Prinds Kamaralsjamaan beboede Slot, i hvilket netop ogsaa Kongen med sin Storvizier var tilstede. Med Anstængelse af alle sine Kræfter var Marsjavan som en god Svømmer dog saa heldig at naa Strandbredden lige under Slottet; paa Sultans Befaling blev han vel modtagen og fik den fornødne Hjælp i sin trængende Tilstand.

Saa snart han havde flædt sig om og nydt nogle Forfriskninger, lod Vizieren ham fælde for sig. Efterat denne i nogen Tid havde underholdt sig med ham, yttrede han endelig:

— Man mærker paa Eders Tale, at I ikke er noget almindeligt Menneske; gid I dog paa Eders lange Rejse havde erfaret en Hemmelighed, hvorved I kunde tilbrede en Svag, for hvis Skold det beværende Hof allerede lange har sværet i stor Sorg og Befyming!

Marsjavan varde, at, naar han lærte at kjende den Svages Døde, vilde det vel ikke være utænkeligt at finde et Middel derimod. Storvizieren meddeelte nu Marsjavan hele Kamaralsjamaans Historie ligesom hans Fædrel indtil Oprindelsen af hans lidenskabelige Kjærlighed til en såbelagtig ung Dame, som ved en Ding skulde have trolovet sig med ham. Spøleglad gjorde Marsjavan herved den Erfaring, at Skibbrudet netop havde ført ham i den Persens Nærhed, som han søgte, at Prinds Kamaralsjamaan just var Gjenstanden for Prindsessen

af Ebina's lidenskabelige Kjerlighedslængsel. Herom talte han imidlertid ikke et Ord, men bad Vizieren om at faa Prindsen at see, for bedre at kunne domme om hans Tilstand. — Kom strax med mig! — svarede Vizieren: — Hø. Højhed Kongen befinder sig netop hos ham; jeg kan altsaa forestille Eder for ham med det Samme. —

Da Marjavan traadte ind i Prindsens Bærelse, saae han denne liggende ligesom døvende paa sit Leje med tillukkede Øjne. — O Himmel! — udraabte han ved Synet af Prindsen ganste uvilkaarlig: — hvilken forbausende Lighed! —

Højlig overraskede vare Kongen og hans Vizier Vidner til dette Udraab; men Prindsen slog sit matte Øje ivejret og stirrede forundret paa den Fremmede.

Da tiltalte Marjavan ham i følgende Vers:

— Jeg sees Dig, fuld af Henrøkkelse og Forvirring, Du Ekshøhedens udtrøkte Billed. — Er Du bleven slagen af Kjerligheden eller truffen med Pile? Thi saaledes bærer alene en Saarer sig ad. — Ræk mig Vindbageret, at jeg maa drikke deraf, og syng mig et Vers til Sulejmas og Errabals Priis! — Jeg misunder de Klæder, hvermed hun indhyller sit fræde Legeme, og det Bager, hveraf hun væder sine søde Læber. — Nej, min Ven, jeg er ikke bleven truffen af et tværgget Sværd, men af Pilene fra hendes dejlige Øjne. — Da jeg mødte hende, saae jeg hendes Fingre farvede røde med Saften af Hennab-Urten. — Videns hun bragte mit Indre til at gløde, talte hun som En, der stræber at skjule sin Kjerlighed, men ikke fermaær det. — Og hun sagde: — Hav Saalmedighed! Ikke med Willie har jeg farvet mine Fingerspidser røde; tre blot ej, at Falskhed boer i mit Hjerte*). — Men jeg saae Dig idrømme, og den

*) Han kunde nemlig antage, at hun havde farvet sine Hænder fer i hans Fraværelse at behage en Anden.

bittre Længsel steg i mit Indre. Jeg gråd blodige Smertens
 Saarer over vor Skilsmisse, og afsterrede dem med mine
 Hænder, saaledes, min Ven, bleve mine Fingertidser røde.
 — Fadt mig ikke for mine Saarer, thi ved selve Kjærligheds-
 beden være det søvret, mit Hjerte er faldt af ulidelig Pi-
 ne! — Jeg græder over hende, hvis Kærlig bærer Skonheds
 dens Stempel, og som ikke finder sin Rige boerken i Arabien
 eller Persien eller hele den vide Verden. — Hun kaldter
 Lofmans *) Dindem og Jusufs deslige Skabning,
 Daud-ben-Josaf Stemme og Mirjam's Gudstidhed **).
 Derfor lider jeg baade under Plakubs Sorg, og Je-
 nas' Unast, under Gieb's Pine og Adams bittre Anger.

Disse Vers gjorde et saa velgjørende Indtryk paa
 Prinds Kamaaralsaman, at han med et svagt Smil
 vinkede ad den Fremmede, at han skulde træde nærmere
 hen til hans Leje.

Med Genrykkelse bemærkede Kongen denne Foran-
 dring hos sin Søn til det Bedre; han stod op, tog Mar-
 savaan ved Haanden og led ham tage Plads ved Siden
 af Sengen. Efterat han derpaa havde erfaret, hvad han
 bed og hvorfra han kom, sagde han med Nøvelse:
 — Giv blot Allah, at I kjendte et Middel til min arme
 Sønns Helbredelse! Jeg vilde belønne Eder forstellig og
 over al Maade. — Derpaa traadte han tilside med Stor-
 vizieren, og gav Marsavaan Lejlighed til frit at under-
 holde sig med Prindsen.

Marsavaan nærmede sig nu Prindsens Dre og
 sagde sagte til ham: — Prinds, Eders Sorg nærmer sig
 nu sin Ende. Jeg kjender den unge Kvinde, for hvem
 I lider Kjærligheds Vec; det er Prindsesse Badur, en

*) En berømt arabisk Fabeldigter.

***) Josef — David — Maria.

Datter af Kong Gha'ur i China. Hun elsker ikke mindre Eder, end I elsker hende, og hun lider ganske som I. —

Derpaa fortalte han Prindsen Alt, hvad han vidste af Prindsessens Historie siden hiin skjæbnesvangre Nat, da hun under saa overordentlige Omstændigheder havde lært Prindsen at kjende; og han glemte ikke at berette, hvorledes Kejseren af China lod alle dem behandle, som uden Nytte paatog sig at helbrede Prindsessen for hendes formeentlige Vanvid. — I er den Eneste, — vedblev han: — som er istand til at helbrede hende og som uden Frygt kan gaa ind paa Kongens Betingelse. Men forend I tør paatage Eder saa lang en Rejse, maa I først see til at blive rigtig rast. Det Øvrige kan I rolig overlade til mig; jeg skal føre Eder til hende og befordre Eders Forening, og gjøre, som Digteren siger: —

— Om endogjaa den Tilbedte stot intet vilde vide af Elskeren at siige, skulde jeg dog forene dem saa fast med hinanden, som en jeg var Naglen i en Ear. —

Marsavans Tiltale gjorde et dybt Indtryk paa Prindsen, og det glædelige Haab, som han deraf øste, viste sig saa mægtigt, at han følte sig stærk nok til strax at forlade sit Leje. Kongen vidste neppe at fatte sig af Henvækkelse, da hans Een bad ham fjerne sig, forat han kunde staa op og klæde sig paa. Med Varme omfavnede han Marsavan, uden at spørge om, ved hvilket Middel han havde bevirket dette Under, og fjernede sig derpaa med Storvizieren for overalt at forkynde denne glædelige Begivenhed. Han forordnede en lang Række af Glædesfester, lod uddele Foræringer til sine Hof- og Embedsmænd og Almisser til de Fattige, og skjænkede alle Fanger deres Frihed. Kort at siige, hele Hovedstaden og snart hele Riget kom til at gjenlyde af Jubel.

Saa udtømt Prindsen end var af sin lange Faste og Sovnlosbed, kom han dog hastig til sine gamle Kræfter; men saasnart han solte sig istand til at udholde en lang Messes Besværligheder, sagde han til Marsavan:

— Nu er Tiden kommen, da I skal holde Gders Heste, min kjære Marsavan; jeg føler tydelig, at jeg, ved den Utaalmodighed, som jeg føler efter at see min dyrebare Prindsesse og gjøre Gode paa hendes Tidelse for min Skyld, vil ønske tilbage i samme ulykkelige Tilstand, hvort I fandt mig, dersom vi ikke strax begyve os paa Messen. Men jeg frygter for, at min kjære Fader af overdreven Ombed vil nægte mig sin Tilladelse til denne Messe; I maa derfor bitte paa et Middel til at unddrage os hans kjærlige Marvaagenbed. —

Ved disse Ord kunde Prindsen ikke holde sine Taaer tilbage. Men Marsavan svarede, at derpaa havde han allerede tænkt og at Planen var lagt til en bemmelig Undvigelse. — I maa ufortøvet — sagde han: — bede Gders Fader om Tilladelse til at foretage Gder en Jagttuur paa to, tre Dage; naar Kongen dertil har givet sin Tilladelse, maa I holde to drøgtige Heste beredte til Over af os, den ene til at bestige strax, den anden til at stifte med. Det Øvrige kan I trygt lade mig sørge for. —

Strax den følgende Morgen bragte Prindsen sit Andragende frem for Kongen. Denne bevilgede det gjerne, dog paa den utrykkelige Betingelse, at Prindsen ikke maatte blive mere end een Nat ude. — En længere Afstillelse fra Dig — sagde han: — vilde blive mig kvalifuld i højeste Grad; Du veed jo vel, at Du er mit Alt i denne Verden. Selv om jeg besad al jordisk Lyksalighed og var Herre over selve Khosroes' mægtige Rige, vilde Alt dog gjælde mig mindre end Vingen af en

Myg, dersom mit Dje ikke kunde vederkvæge sig ved Skuet af Dig. —

Derpaa befalede Kongen, at Man skulde udvælge de allerbedste Heste til hans Søn, og sørgede personlig for, at der Intet kom til at mangle ham paa hans Udflugt. Da endelig Alting var beredt, sluttede han med Nøvelse Prindsen i sine Arme, anbefalede ham indtrængende til Marsjavan's hjærlige Omseer, og lod dem draage bort.

De to Eventyrere gave sig, for at skuffe deres Følge, strax til at jage, men stræbte med det Samme at sjerne sig, saa meget som muligt, fra Staden. Ved Nattens Frembrud toge de ind i et Karavaniera', hvor de spiste tilaften og derpaa lagde sig til Hvile for at sove indtil Midnat. Ved denne Tid stod Marsjavan op og vækkede Prindsen; Tjeneerne derimod lod han sove trygt paa deres grønne Dre. Saamart de derpaa havde forklædt sig, skiftede de Gangere, toge et Par Haandbeste ved Tojlen og rede baskig bort.

Da de ved Daggry havde naaet en Korsvej dybt inde i Skoven, bad Marsjavan Prindsen om at tove lidt, og reed ind i Skovens Dybning. Der dræbte han den ene af Haandbestene, dypede i Blodet den Klædning, som Prindsen nylig havde aflagt, efter først at have senderrevet den, forat det skulde see ud, som om Prindsen havde mistet Livet imellem et rivende Dyrs Klee. Disse blodige Pjalter kastede han paa Korsvejen.

— Kongen, Eders Fader, — yttrede han: — vil naturlighviis sende Folk ud efter os. Naar de nu finde Eders Klædning, senderreven og blodig, ville de strax vende tilbage, i den Tro, at I uheldig er kommen afdage og at jeg i min Angst har taget Flugten. Det er rigtig nok haardt for en Søn, saa grusomt at skuffe en hjærlig

hader; men der er intet Andet for, dersom vi ville dække vor Flugt tilgavnø, og desto større vil Glæden blive, naar I engang vender tilbage til ham. —

Prindsen takkede Marsavan af Hjertet for denne kloge Foranstaltning; og begge fortsatte med Til deres Rejse, beveltes tillands og tilvands. Til Bestridelsen af de betydelige Rejseomkostninger havde de rundelig forvovet sig med værdifulde Gæddene. De beboede derfor ikke at spare, men kunde fremme deres Rejse efter Hjertenslyst. Dog Rejzen var meget lang, og det varede en rum Tid, inden de naaede Olmas Hovedstad.

Da de endelig havde naaet dette sjæne Maal for deres Rejse, tog Marsavan ikke Prindsen hjem til sig selv, men steg af med ham i en offentlig Kjan. Medens de her udbyllede sig tre Dage efter Rejsens store Anstængeligheder, lod Marsavan forfærdige en Drog til Prindsen, hvorunder han skulde opirade som Kabbalist og Stjernetyder; og denne lod han ham isere sig, da de efter de tre Dages Forløb gik i Væd med hinanden. Nu stod der intet Andet tilbage, end at Prindsen med Frestighed skulde gaa sit Oventyr imøde. Marsavan førte ham igjennem Staden til Paladset, gav ham endnu nogle gavnlige Advarninger angaaende hverledes han skulde tee sig, og overlod ham derpaa til hans egne Kræfter og Allabs Forsyn. Selv ilede han hen til sin Moder, som han endnu ikke havde set, ferat hun uepholdelig kunde melde Prindsesse Badur hans Tilbagekomst.

Den som Stjernetyder forskædte og med Alt, hvad der horte til denne ærværdige Rolle, forvovede Kama-ralsaman begyndte, saamart han nærmede sig Paladset, med høj Røst at udraabe: — Jeg er en Stjernety-

der, og er kommen hid for at helbrede den allernaadigste Prindsesse Badur, under de af Hs. Højhed Kongen fastsatte Betingelser, at modtage hende tilægte, saafremt Kuren lyffes mig, og i modsat Tilfælde at lade mit Liv. —

Djebbliffelig flokkedes der, foruden Slotsvagten og Dørvogterne i Paladset, en stor Folkeskare omkring den forklædte Prinds; thi det var nu allerede lang Tid siden, at nogen Læge eller Læismand havde rovet at indlade sig paa det høje Epil. Prindsens gode Udseende, hans Anstand og hans Ungdom vakte tilsammen en almindelig Deeltagelse; og de, der stode ham nærmest, sagde til ham: — Herre, hvilket Maseri driver Eder til at udsætte et Liv, der vækker saa skønne Forhaabninger, for den visse Undergang? —

Dog Prindsen forblev dog for alle disse Forestillinger, og da der Ingen indfandt sig for at føre ham ind i Paladset, fornyede han sit Udraab med en Frejdighed, som vakte en almindelig Beflagelse i den ham omgivende Skare. — Han er fast bestemt paa at dø! — raabte Man: — Allad naade hans ulukkelige Sjæl! — Da Prindsen endelig for tredje Gang gjentog sit Udraab, indfandt sig selve Storvizieren for at føre ham til Kongen.

Saa snart Prindsen fik Dje paa Kongen af Ebina, kastede han sig ned foran hans Trone og kyskede Jorden. Ikke een Eneste af de Mange, hvilke en fortvivlet Ergjerrighed havde drevet til at bringe deres Hoveder til torvs, havde vakt mindste Deeltagelse hos Kongen af Ebina; men saasnart han fik Dje paa Kamaralsaman, følte han den inderligste Medlidenbed røre sig i hans Barm. Han bød ham træde nærmere, lod ham tage Plads hos sig paa selve Tronen, og yttrede: — Unge Mand, jeg har ondt ved at tiltro Dig Erfaring nok til

at foretage en saa vanskelig Kuur. Intet skulde være mig kjærere, end om den vilde lyfkes Dig; med Glæde skulde jeg modtage Dig som min Svigersøn. Men paa den anden Side maa jeg med Fasthed erklære for Dig, at jeg, saa ondt det end vil gøre mig, hverken af din Ungdom eller din Skjønhed vil lade mig afholde fra at lade Dig gaa samme Vej som dine dumdriftige Forfølgere, saafremt det maatte vise sig, at Du har sluffet mig tilligemed Dig selv. —

— Herre, — svarede Prindsen: — jeg er ikke hidkommen fra et saa fjænt Land, for nu, da jeg staaer ved det længe og mejsommelig efterstræbte Maal, at lade mig strække til at afflaa fra mit Forføet. Var jeg istand til dette, maatte jeg jo endogsaa miste den Agtelse, som Eders Højhed er saa naadig at skænke mig. Skal jeg dø, saa skee Allabs Villie! Men jeg itoler paa min Kunst og nærer endogsaa det bedste Haab om at opnaa Livets bedste Gode i Eders elskelige Datter. —

Da trængte Kongen ikke videre ind paa ham, men gav en Gilding Befaling til at føre den unge Rusmand ind til Prindsessen. Med højt bankende Hjerte fulgte Kamara aliaman hastig sin Herer. Hans Indre glødede af den bostigste Vangsel; da han derfor betraadte det Galleri, ved hvis Ende Prindsessens Bærelse var beliggende, ilde han utaalmodig forbi sin Herer for med bevægede Skridt at naa den dyrebare Gjenstand for sin omme Nitraa. Kun med Anstrengelse indbentede Gildingens ham atter, og sagde, idet han greb ham i Armen: — Gja, hvilket Høstværk, unge Herre! Til Døden kommer Man tidnok. Vel have de været gale allesammen, disse Herer Stjernerødere; men ingen af dem har dog vist Eders Utaalmodighed efter at komme til at række Hals. —

— De andre Stjernetydere vare Narre tilhobe, — svarede Prindsen, uden at sagtne sine Skridt: — og vidste ikke, hvad de gjorde. Jeg derimod er ganske sikker paa, at jeg iler min Lykke imøde; hvorfor skulde jeg da ikke skynde mig? —

De stode ved Maalet; Gildingen aabnede Døren og førte Prindsen igjennem et Forværelse ind i en stor og prægtig Sal, som kun ved et Forbæng var adskilt fra det Værelse, hvori Prindsessen opholdt sig. Men førend Prindsen traadte ind, blev han staaende og sagde til Gildingen, ganske sagte, for ikke at blive hørt af Prindsessen: — Forat Du kan see, at hverken Anmasselse, Ubesindighed eller Daarskab har bragt mig bid, giver jeg Dig Til-ladelse til at bestemme, om jeg skal gaa ind med Dig og helbrede Prindsessen i din Nærværelse, eller blive herudenfor og helbrede hende uden at have seet hende en-gang. —

Prindsens urokkelige Selvtillid satte Gildingen i den højeste Forbauselse; han lagde al Spot tilside, og svarede i den alvorligste Tone:

— Det gjør lige meget, om I helbreder Hds. Naade herude eller derinde; i begge Tilfælde vil I er-hverve Gder en udødelig Hæder, ikke alene i China, men i hele den beboede Verden. —

— Saa foretrækker jeg at helbrede hende uden at see hende; — sagde Prindsen: — i et desto klarere Lys vil min opbejede Kunst vise sig. —

Med disse Ord fremtog Prinds Kamaralsaman sit Skrivetøj og nedskrev følgende Vers:

— Hvo som lider af Skilsmisens Smerte, vil werde hel-bredet ved den Elskedes Gjenfemst: kun den er fortabt, som ganske maa mistviele om Gjenfynets Glæde. For hans ser-

rigfulde Hjerte gives der ingen Trost, og for hans Dine gives der ingen vejledende Slummer. Sin Dag tilbringer han i Klammer, og sin Nat i hjertemørende Qualer, hans Legeme henvisner, og hans Sjæl fortæres. —

— Jeg skriver til Dig af et Hjerte, som ikke vil vide af Andet end Dig at lide i den hele Verden. Mine unge Drenge laag smerte mig, og der drypper blodige Taarer fra mine Dine. Mit Legeme har Længselen udtæret, og i min Sjæl glæder en uudsigtelig Lid. — Saa kommer jeg da til Dig i al min Kjærlighedsfølelse, som den, der ikke formaaer at udholde sin Vedelse længer. Vær mig naadig, vær mig bidd, at mit Hjerte ikke skal briste af sin magtige Lidenskab! —

— Hjertet biddredes alene ved Gjenstand af den Gidside, og Allah er den eneste Læge, som formaaer at luge en Sjæl, der lider af Kjærligheds dybe Dø. Ven af os, som har forlignet sin Dø, fortjener Døden. — Men Gve kunde blive Dig utro? — —

Under disse Linier skrev Prindsen:

— Fra den Bedrøvede og Hovvirede, den af Længsel glødende og af Smerte glemmenende, den Sangne og Vanmagtende, — fra Komara Ikaman, Shabssemans Søn, til sin Lids Uforlignlige, den Verligte af alle Durr'er, til Prindsesse Madur, Kong Gbazurs Datter! —

— Gud, at mine Nætter henstabe sig for mig uden Sevn, og mine Dage uden Liv, og at jeg lider af en ubegrændset Kjærlighedslangsel, at jeg er saa indtil Døden og svæver hen Time for Time! Jeg er en Kjærlighedsens Slave, et Lidenskabens Offer, et Bytte for glødende Attraaer; mine Dine udgode Strømme af Taarer, og mit Indre en Uendelighed af Sukke. Du veed nu, Dø jeg er, den Vilde, Freds og Sevnlose, i hvis Hjerte Blammen aldrig dør og Længselen ingeninde svinder. —

I Manden af Brevet skrev han endnu følgende navnkundige Vers:

— Fred være med Dig af Allahs udtømmelige Naadeskat, Du som besidder hele min Sjæl og er Gjenstanden for al min Egen! —

Derpaa lagde han Brevet sammen, puttede Ringen indeni, uden at Gildingen bemærkede det, og forsynede det med efterfølgende Udskrift:

— Med skjælvende Haand har jeg ført Røret til at skrive dette Brev. Skriftrækkene ville forraade Dig baade min Sorg og min Længsel. Medens min Haand skriver, fløde mine Taarer, og min Længsel klager sin Lidelse for Paviret. Uden Orhør fløde mine Taarer paa Paviret; skulde deres Kilde udtømmes, vilde jeg lade mit Blod fløde istedet. — Jeg sender Dig din Ring; mindes Du, ved hvilken Lejlighed jeg medtog den? Send mig min Ring tilbage istedet! —

Efterat Prindsen havde faaet denne Skrivelse færdig, overgav han Gildingen den, at han skulde bringe den til Prindsessen.

— Derjom hun ikke strax paa Stedet bliver helbredet, — sagde han: — saasnart hun har gjort sig bekendt med Indholdet af dette Brev, saa maa Du frit udraabe mig for den mest uforflammede og elendigste Stjernetyder, som der baade har været og i alle Tider vil blive til i Verden. Besørg nu dit Grinde! —

Gildingen bragte altsaa Brevet ind til Prindsessen og overgav hende det med følgende Ord:

— Prindsesse, der have vi nok en Stjernetyder, efter mit Skjen den Dumdriftigste af dem allesammen. Han paaستاær nemlig, at I vil komme Eder, saasnart I

blot har gjort Eder bekendt med Indholdet af dette Brev. Ved Allah, det er store Ord! —

Ganske ligegyldig tog Prindsessen imod Brevet. Men neppe havde hun aabnet det og faaet Dje paa sin Næse, førend hun feer vejret, uden engang at give sig rigtig Tid til at læse Brevet igennem. Hun sprangte Lænklen, hvormed hun var fængslet, stortede hen til Døren og slog Dørhænget tilside. Maaløs og ubevægelig blev hun staaende, saasnart hun havde gjenfændt Prindsessen. Men snart bragte Gjenfælselsen nyt Liv i hende. De ilde mod hinanden og kastede sig i hinandens Arme for at nyde Gjenfælselsens salige Lykke i et uendeligt Kænteslag. Da de slap hin hinanden for med Gjenfælselse at betragte hinanden og i Taushed gjenfælsede sig de dyrebare Træl fra det forrige underfulde Møde; Glæden havde lammet deres Tunge, og de vedde neppe at tro deres egne Ord.

I det Samme kom den gamle Amme til og lod de Elskende træde ind i Prindsessens private Bærelse. Der gav Badur Prindsessen sin Ting tilbage, idet hun sagde:

— Behold kun min Ting! Derfor jeg nemlig skulde tage den tilbage, turde jeg ikke beholde Ederis; og den vil jeg ikke stille mig fra, saalange jeg lever. —

Imidlertid var Gildingen støttet ind til Kongen af Elina for at give Melding om det nylig passerede. — Ederis Højhed, — raabte han: — alle de andre Læger og Stjernedydere, og hvad de alle bedde, som tidligere have forjagt paa at helbrede Prindsessen, have kun været nogle uvidende Doarer! Jo, det skulde sedt hjælpe med disse Besværrelser, Betygelses og tusind Gunderskifter! Den nærværende Quismand belovde kun at skrive nogle

Ord paa en Lap Papiir, saa var hendes Naade frisk som en Fisk. —

Glædelig overrasket begav Kongen sig strax til sin Datters Bærelser. Med inderlig Glæde omfavnede han Prindsessen, sluttede ogsaa Prindsen i sine Arme, og lagde derpaa deres Hænder i hinanden, idet han sagde: — Hvo Du end monne være, lykkelige Udlænding, saa giver jeg Dig min Datter til Gemalinde. Imidlertid lader dit ædle Udseende mig ane, at Du er noget Mere, end Du synes at være. —

Prindsen takkede Kongen med dyb Erbødighed og tilstod derpaa ganske aabent, at han kun havde paataget sig en Stjerneruders Rolle for saa meget lettere at vinde Udgang til den mægtigste Hersker i Verden og hans Datters dyrebare Besiddelse. — Han var en Prinds af Blodet, ved Navn Kamaralsaman, en Søn af Kong Schabsaman, som regjerede over den vel bekjendte Okhaledan. — Derpaa fortalte han Kongen hele sin Historie, den underfulde, uforklarlige Naade, hvorpaa han havde stiftet Bekjendtskab med Prindsessen, og fremviste Ringene som umodsigelige Vidner for Sandheden af sin Fortælling.

Da Prindsen havde fortalt tilende, udraabte Kongen, at slyg Historie fortjente at komme til Efterverdenens Kundskab, og at han vilde lade den opskrive for at gemme den i Rigets Arkiver. Tilgemaade tilkjendegav han sin Villie, at Brylluppet skulde gaa for sig uden Forbaling.

Det skete da ogsaa. Endnu samme Dag bleve de Elskende et lykkeligt Par; hele Ebina fejrede denne lykkelige Begivenhed ved talrige og glimrende Glædesfester. Den gode Marsjavan blev ingentunde forglemmt; Kon-

gen gav ham et godt Ombede ved sit Hof og lovede at betænde ham til de højeste Wæbeposter.

I fulde Drag nåede Prinds Kamaralfaman og Prindsesse Wadur deres Kærligheds høje Lykkelighed; og Kongen bevilste sin inderlige Deeltagelse deri ved Glædes-teller, som varede i flere Maanedre. Men midt i al denne Særlighed dremte Kamaralfaman en Nat, at han var sin Fader paa Sottejengen og hørte ham sige: — Min Søn var forladt mig; ellers var jeg ikke død.

I stor Straf toer Kamaralfaman op af Svovnen. Prindsesse Wadur var ogsaa vaagnet, ved det Skrig, som den forfærdelige Drem havde afpresset hendes Gemal, og wurgte ham belovret om Grunden dertil. — Af, — udraabte Prindsen: — maaffee var min fjære Fader i dette Spejls udstedt sit sidste Sul. — Og han fortalte hende sin Drem.

Prindsessen tænkte alene paa at være sin Gemal til Behag, og beslittede i sit Hjerte at bringe ham det stør-
re Gode, ~~og jeg kom ogsaa tillids mig, hvad hun havde ønsket~~ at gøre.

Men endnu samme Dag tog hun Lejligheden iagt til at faa talt i Genrum med Kongen, hendes Fader.

— Jeg har en Naade at bede Guder om, min kongelige Fader; — saade hun til ham, eiterat hun ærbødig havde fæstet hans Haand: — men forat I ikke skal tro, at det skeer ifølge min Gemals Tilfældighed, maa jeg forud forskaffe Guder om, at han ikke veed det Ustermindste om Sagen. Min Ben gaar nemlig ud paa at faa Guds Barmhertighed til at bejge min Ewigefader Kong Scharfeman. —

— Min Datter, — svarede den gode Konge: —

jaa ugjerne jeg end giver slip paa Dig, kan jeg dog ikke misbillige din Idræt, og giver Dig herved min Tillsættelse. Dog gjør jeg det kun under den Betingelse, at I ikke opholder Eder mere end et Maas ved Kong Schabseman's Hof. Prinds Kamaralsaman's Fader vil vistnok finde sig i Billighed, idet jeg foreslaaer, at vi hverviis skulle nyde godt af Eder, han gjensee sin Søn og jeg min Datter. —

Da Prindsessen meddeelte sin Gemal den vundne Tillsættelse, vidste denne ikke at finde Ord til at takke hende for dette nye Beviis paa hendes Kjærlighed. Kong Obairur paatog sig selv at gjøre de fornødne Anstalter til Rejsen; og han ledsagede sine Børn flere Dagsrejser vidt, og tog Afsted med dem under omme Omsavnelser og Taarer. Hans sidste Ord til Prinds Kamaralsaman vare, at han maatte vedblive at elske hans Datter ligesaa omt som hidtil, og erindre sit Løfte, at vende tilbage efter et Maas Forløb. Prindsen bekræftede bellig sit Tilsagn, og drog bort med sin dyrebare Badur.

Efterat de havde været paa Rejsen omtrent en Maaned, naaede de en Dag en meget stor Eng, som hist og her var beveret med dejlige skoggefulde Træer. Det var netop meget bedt, og Prindsen foreslog derfor sin Gistede at holde nogle Timer Mast paa dette smukke Sted. Saa snart deres Telt var opslaaet, gif Prindsessen derind for at søge Skygge og Hvile; for at gjøre sig det bekvemmere, løste hun sit Sætte af og lagde det ved Siden. Snart hvilede hun i en blid Slummer.

Kort efter traadte ogsaa Kamaralsaman, som var bleven holdt tilbage af de Pligter, der paabvilede ham som Karavanens Fører, ind i Teltet for at lade Hvile falde paa sig. Da han fandt sin Gemalinde sovende, tog

han stille Plads hos hende for ogsaa at blunde en Smule; men seerend han kom soa vidt, faldt hans Djne paa Prindsessens Balle, som stroalede ham imøde med de herligste Diamanter og Rubiner. I Ballet opdagede han ved nøjere Oftersyn en lille Lemme, og i denne solte han en fast Gjenstand. Nysgjerrig saae han efter, hvad det var, og fik en med underlige Karakterer betegnet Karneol i Haanden. Medrette sluttede han, at denne Sten maatte have en ganske usadvantlig Vardi, eftersom hans Gemalinde havde forvaret den soa vel; i Biskeligheden var det hverken Mere eller Mindre end en Trolisman, som gjorde den Person lyffelig, der bar den hos sig. For nøjere at undersøge Karneolen troadte Kamaraalsaman udenfor Teltet med den. Men nevre laa den i hans slade Haand, seerend der skjed en Fugl ned fra Lusten, snappede Stenen og sloj bort dermed.

Forbauset blev Prindsen nogen Tid staaende ubevægelig og saae efter Fuglen, som med Stenen i Næbet havde nedladt sig paa Jorden ikke langt fra ham. I det Naab, at Fuglen, naar den blev forfulgt, skulde lade Stenen falde, løb han efter den; men Fuglen var ligesaa fleg og meget hastigere end han. Den slugte Stenen og vedblev at flube foran ham fra Sted til Sted. Prindsen fulgte efter, og blev saaledes lidt efter lidt loffet langt bort fra Lejren, hvor han havde efterladt sin Gemalinde. Ved Dagens Ende tog Fuglen Plads i Tøppen af et højt Træ, hvor den sandt sig i Sikkerhed for alle Ofterstrævelser.

Da først spurgte Kamaraalsaman balt fortvivlet sig selv, om han ikke gjorde bedst i at vinde tilbage til Lejren, med Opgivelse af den unyttige Jagt. Men hvorledes skulde han finde Vejen tilbage i Bælgmærke, og

hvorledes skulde han kunne træde sin Gemalinde under Dje foruden den kostbare Talisman? Uenig med sig selv, hungrig, tørstig og træet, lagde han sig endelig tilhvile ved Foden af Træet.

Ved Morgengry var han atter paa Benene og fulgte paa den foran ham slagrende Fugl igjennem Lyft og Lyndt lige indtil Aften. Paa denne Maade tilbragte han ikke mindre end ti Dage, kummerlig ernærende sig af Urter, Rødder og Frugter, som han fandt undervejs. Paa den ellefte Dag naaede han en stor Stad; Fuglen sløj over Muren, og borte for ham var med det Samme alt Haab om nogensinde mere at komme i Besiddelse af Talismanen.

Ufigelig nedslaaet gik Prindsen ind i Staden, som laa ved Havet og havde en stor og herlig Havn. Længe gik han ud og ind i Gaderne, og naaede tilsidst Havnen. Da han herfra gik videre langs Strandbredden, kom han til en Havedor, som stod aaben, og han ligede ind i Haven. Gartneren, en god Olding, saae just op fra sit Arbejde; neppe havde han i den Fremmede gjenkjendt en Muselmand, førend han bad ham hastig træde indenfor og lukke Døren efter sig.

Kamaraalsaman gjorde, som der var blevet ham saagt, og spurgte, idet han nærmede sig Oldingen, om Grunden til denne Forsigtighedsregel. Da erfarede han, at Staden for største Delen var beboet af Afgudsdyrkere, som nærede et dødeligt Had til Muselmændene og bestandig vare paa Raften af de saa Profetens Bekjendere, som opholdt sig paa Stedet. — Jeg betragter det som et stort Under, — sluttede Oldingen: — at Juanfægter har kunnet komme saa vidt. Men, Allah være lovet, nu er I i Sikkerhed! —

Kamaralsaman takkede Doldingen for hans Gleded. Men denne førte ham ind i sin Hellig og spurgte ham, efterat han med hjertelig Gjenstrubed havde vederkwæget ham med Syre og Trulle, om Muldomningen til hans Besøg i Staden. Kamaralsaman fortalte Doldingen hele sin Historie, og endte med at bede ham sige sig, hvortedes han dersfra skulde komme tilbage til sin Faders Hige. — Thi — vttrede han med Smertenstaarer: — at gjenfinde Prindsessen af Ghina efter elleve Dages Adskillelse, det er slet ikke til at tænke paa —

Gartneren underrettede ham da om, at han tillands maatte rejse et beelt Mar fra denne Stad for blot at naa Lande, sem blev beboede af retirvænde Mennesser. Tilføes derimod kunde Man i langt kortere Tid naa over til Ibenholtsøen og dersfra videre til Den Khaledan. Sen Gang om Maret sejlde et Skib til Ibenholtsøen, desværre var det sidste ganske nylig afgaaet; han maatte selgellig vente indtil det næste Mar. Hvis han imidlertid vilde tage tiltakke med den fattige Lejlighed hos den gamle Gartner, da skulde han kun uden videre slaa sig tilre og betragte sig som hjemme. —

Prindsen forstod at skatte dette gode Tilbud og blev hos Gartneren. Der ville vi ogsaa for det Første lade ham blive, for at undersøge, hvad der imidlertid er blevet af den stakkels Prindsesse Badur, som vi forlode sovende i sit Telt paa den store Eng.

Da Prindsessen efter en temmelig lang Slummer vaagnede, søynede hun strax sin dyrebare Gemal. Hun kaldte paa sine Hreventimmer for at faa Underretning om, hvor han var; men disse vidste ikke Andet at sige, end at de havde set ham gaa ind i Teltet til Prindsessen. Da

nu Prindsesse Badur igjen spændte sit Bælte om, saae hun den lille Lomme deri aaben og søvnedde ved nærmere Undersøgelse Talismanen, som havde ligget forvaret deri. Hun beroligede sig imidlertid snart ved den Tanke, at hendes Gemal havde taget den ud af dens Gjemme, og at hun samtidig vilde see ham og Talismanen vende tilbage.

Men heri tog hun fejl. Det blev Aften, og Kamaralsaman udeblev; da begyndte hun at vorde urolig. I smertefuld Angst tilbragte hun Natten uden at lukke et Øje. Det blev Morgen, og Kamaralsaman lod sig endnu ikke see. Da begyndte hun at frygte det Værste. Hun brød sig kun lidt om Tabet af sin Talisman; — men Kamaralsaman, hendes over Alt i Verden elskede Gæteherre! Hvor forunderligt, at han og Talismanen skulde forsvinde paa samme Tid! I een eller anden Forbindelse maatte disse tvende Tilfælde vistnok staa med hinanden; men i hvilken? — det grublede Badur for-gjæves over.

Imidlertid tabte Prindsessen i al sin dybe Smerte dog ikke Fatningen. Naar det blev almindelig bekjendt, at Kamaralsaman havde forladt hende, og at hun langt fra Hjemmet stod ene i den vide Verden, havde hun, det indsaae hun strax, al Grund til at frygte for at blive forraadt paa een eller anden Maade. Heldigviis var Prindsens Forsvinden ikke bleven bekjendt for Andre i Lejren end hendes Fruentimmer, og disse kunde hun stole paa. Hun fattede derfor den raske Beslutning at forestille Kamaralsaman, hvem hun lignede i en ganske overordentlig Grad. Hun behøvede kun at iføre sig een af hans Dragter for at skuffe Alle og Enhver. Da hun derfor i Morgenstunden viste sig i Lejren og gav Besa-

ling til at bryde op med Pejren og paffe sammen, tvivlede ingen Moders Sjæl om, at det jo var Kamarsalsaman, de havde for sig. Set af hendes Aruentimmer maatte imidlertid spille hendes Rolle og stige ind i hendes Bærestol. Hun selv sving sig op paa den ulukkelige Kamarsalsamans Ganger og førte Toget on med frejdig Mine, skjendt med en brændende Smerte i sit Indre.

Efter flere Maanedes uafbrudt Rejse tillands og tilsees naaede Prindsessen af China endelig under Kamarsalsamans Navn Hovedstaden paa Ibenkoltsoen, hvis daværende Konge hed Armanos. Da nu de Følf, som vare sendte iland for at opsoge en Døtlig til hende, overalt fortalte, at Prinds Kamarsalsaman af Uveje var bleven tvungen til at søge en Tilflugt i Stadens Havn, udbrode denne Nyhed sig hastig til selve det kongelige Palads. Den gamle Konge drog derfor den fremmede Prinds imøde med en stor Deel af sit Hof, modtog ham som en Søn af en venstabelig findet Konge med store Vresbevisninger, og førte ham, isledtfor til den lejede Naaning, lige til sit eget Palads. Her beværtede han Badur med stor Praagt og Glands i toende Dage og blev ganske indtagen i den formoentlige Prinds.

Da derfor Prindsessen af China efter denne Tids Forløb begyndte at tale om at rejse videre, tog Kong Armanos hende tilside og sagde:

— Prinds, jeg efterlader desværre ingen mandlig Arving til mit udstrakte Rige. Himlen har kun forundt mig en Datter af store baade ydre og indre Fuldkomnetheder. I hvis Hænder kunde jeg vel bedre betro hende end i en Prindses, der saa ganske er efter mit Hjerte, som I er? Tænk altsaa ikke længer paa nogen Afrejse, men modtag tilligemed min Datters Haand en

glandsfuld Krone, som jeg ikke vil betænke mig paa, uden Opboud at afstaa til Gder. Jeg er gammel og trænger til No; det vil være mig en sand Livsglæde at faa en saa værdig Efterfølger. —

Prindsessen af China befandt sig, som let begribe- ligt, i en ikke ringe Forlegenhed. Hun skammede sig ved at gaa til Beskjendelse af, at hun ikke var Prinds Kama- ralsaman selv, men hans Gemalinde; paa den anden Side havde hun Grund til at frvæte for, at Kongens over- ordentlige Velvillie for hende ved denne Nabenvarelse skulde forvandle sig til det bitterste Fjendskab. Dertil kom, at hun ikke var sikker paa at træffe sin Gemal hos hans Fa- der, Kong Svabsman, og at der her frembød sig en god Lejlighed til at erbyrve ham et stort og mægtigt Rige. Af disse mange vigtige Grunde ansaae hun det for det Naadeligste at modtage Kong Armanos' velvillige Tilbud, og erklærede sig beredt til at ægte den skønne Prindsesse af Ibenboltsøen.

Bryllupet blev bestemt allerede til den følgende Dag. Prindsessen, som endnu bestandig af sit Følge blev anseet for Prinds Kamaralsaman, tog Tiden iagt til at meddele sine Folk, hvad der vilde gaa for sig, idet hun forsikrede dem om, at Sagen ikke alene var begrun- det paa Prindsesse Badurs villige Samtykke, men ogsaa havde hendes fuldkomne Bifald. Dagsaa med sine Freuntimmer gjorde hun den fornødne Afstale og paabød dem den strengeste Tausbed med Hemmeligheden.

Den følgende Dag forsamlede Kong Armanos sit Raad og erklærede bejtidelig, at han skænkede Prinds Kamaralsaman, som han havde siddende hos sig, sin eneste Datter til Gemalinde og med det Samme aftraadte ham hele sit Rige, — hvorfor han bed Alle og Enhver at

bolde Prindsen og adlyde ham som deres retmæssige Her-
sker. Derpaa stiftede han Plads med Prindsesse Ba-
dur, og alle Nigets tilstedeværende Stormænd atlagde
hende Huldings- og Troslabseden.

Umiddelbart derefter blev den nye Konge højtidelig
udraabt over hele Staden; der blev forkyndt en lang
Række af Glædesfester, og Tilbud bleve afhendte til alle
Sider for at træffe tilsvarende Aaerdringer over hele Ni-
get. Den Aftenen opfyldte fejlig Jubel det hele Palads,
og Prindsessen af Ibenoltsoven — Ha/at-al-ne-
sus *) var hendes Mann — blev i en isandhed kongelig
Pomp ført ind til Prindsesse Badur, i hvem hun skulde
see sin Gemal og Herte. Efterat Høflighederne vare til-
endebragte, lod Man dem alene med hinanden.

Medens Ha/at-al-nesus gik tilfængs, gav
Prindsesse Badur sig til at holde sin Aftenen, og for-
længede denne saaledes, at Kong Armanos' Datter
var falden isovm, inden hun blev færdig dermed. Da
lagde Badur sig ved Siden af hende, vel tagende sig iagt
for at vække hende. Men hun fik ikke Søvn i sine Øj-
ne; saa bekymret var hun over Tabet af sin dyrebare Ka-
maral saman og over sin nuværende Stilling. Saasnart
Morgenen bred frem, stod hun op og lod Ha/at-al-
nesus sove, iserte sig det kongelige Klædebon og begav
sig ind i Raadsforsamlingen.

Da Kong Armanos i Morgenstunden besøgte sin
Datter, fandt han hende svæmmende i Taarer. Bekym-
ret gav han sig til at udfritte hende, og kunde snart gjette
sig til Sammenhængen ved denne bedrøvelige Bevillups-
morgen. Højligen forbitret over den baade hans

*) Sjælens Liv.

Datter og ham viste Foragt tog han saaledes til-
orde:

— Mit Barn, hav blot Taalmodighed en Nat endnu! Bliver det saa ikke bedre, skal jeg vel vise din Gemal, at jeg ligesaa vel er Mand for igjen at rive ham nedaf Tronen og med Spot og Spee jage ham ud af Landet, som jeg har været for at sætte ham op paa Tronen! Denne Kulde, han viser Dig, skal visseligen komme ham dyrt til at staa. —

Først silde om Aftenen indfandt Badur sig atter hos den med Frygt og Længsel ventende Brud. Hun underholdt sig en Stund med hende, og vilde derpaa, ligesom den foregaaende Aften, bengive sig til gudelige Betragtninger, medens den unge Brud gik tilhvile. Men Ha'at=al=nefus holdt hende tilbage, gjorde hende omme Bebrejdelser for den Kulde og Mingeagt, hun viste hende, bad hende indstændig om at sige hende, hvad det da var, som saa meget misbagede hende ved hendes Person, og advarede hende sluttelig for sin Faders Bredde, naar han fik at vide, med hvilken foragtelig Kulde hans Datter var bleven behandlet af sin Gemal.

Prindsesse Badur havde ret vel mærket, at der traf et Uvejr op over hende paa den gamle Konges Pande; der blev hende sølgelig intet Andet tilovers end at tilstaa den rene Sandhed. Og det gjorde hun da ogsaa af et aabent Hjerter.

— Prindsesse, — yttrede Ha'at=al=nefus, da Badur var tilende med sin Fortælling: — jeg seer vel, at Omstændighederne have nødtvunget Eder til dette besynderlige Skridt. Jeg skal tie med Eders Hemmelighed, vær forvisset derom; og jeg vil bonfalde Allah om

at gjøre Eder lykkeligere end mig, idet han lader Eder gjenfinde en Gemal, som ikke vil sluffe Eders Ombed. —

Derpaa omfavnede de tvende Prindsesser hinanden, og lagde sig tilhvile hos hinanden under mange underlige Tanker.

Prindsesse Hafat-af-nefus holdt sit Løfte og forraadte ikke sin nye Veninde. Kong Armanos og hele hans Hof tilligemed hele Staden lode sig sluffe; og Badur blev uanfægtet ved at udøve en kongelig Myndighed over hele det vidt udstrakte Rige.

Medens alt dette gik for sig paa Ibenholtsøen, befandt Prinds Kamaralsaman sig endnu stedse hos den gamle Gartner i Afgudsdyrkerens By. Da han en Morgen, som sædvanlig, vilde gaa til sit Arbejde, holdt Oldingen ham tilbage med den Bemærkning, at Afgudsdyrkerne denne Dag højtideligholdt en stor Fæst, paa hvilken de lode alt Arbejde hvile og udelukkende bengave sig til allehaande selskabelige Hønejerter; derfor taaltes de heller ikke, at Mohamedanerne arbejdede paa denne Dag. — Før at faa den ledige Tid til at gaa — saaledes sluttede den gamle Gartner: — pleje disse at bivaane Hedningernes i sig selv ret selvverdige Dyrker; gaa Du hen og mer Dig, saa godt Du kan. Imidlertid vil jeg, eftersom den Tid nærmer sig, da det næste Skib skal afgaa til Ibenholtsøen, gaa hen til nogle Besjendte for nøjere at faa Bæstet desangaaende, og sørge for, at Du kommer med. —

Efter at have talt saaledes, iførte Gartneren sig sine Højtidsklæder og gik ud. Men Kamaralsaman havde ingen Lyst til at bivaane Fæstlighederne; han gik ned i Haven og gav sig til at spadsero frem og tilbage,

idet han fordybede sig i det bittere Minde om sin dyrebare Badur.

Dog snart blev hans Opmærksomhed vaakt ved en usædvanlig Støj, som et Par Fugle gjorde oppe i et Træ; han saae ivejret og blev Vidne til en Kamp imellem de tvende Fugle, der var saa forbittret, at den ene af dem snart faldt død til Jorden, medens Sejerherren sloj sin Vej.

Strax efter kom fra en anden Side to større Fugle tilfløvende, som fra det Fjerne havde iagttaget Kampen, nedlode sig ved den dræbte Fugls Hoved og Fodder og betraagede den en Tidlang med øjensynlig Bedrøvelse. Endelig kradsede de med deres Kloer et Hul i Jorden, begravede den Døde og sloj igjen deres Vej.

Men ikke længe efter vendte de tilbage, bidskæbende, den ene ved Vingen, den anden ved Fodderne, den begravde Fugls Morder. Forgjæves stræbte denne med de bestigste Anstrengelser at slippe fri; de dræbte den paa den friske Grav, og bakkede derpaa Livet op paa den for at rive dens Farme ud, førend de fjernede sig.

Kamarasjaman havde afgivet en højlig forbausset Tilskuer ved denne Scene. Da han nu traadte nærmere, stak der ham noget Rødt i Djnene i den sønderrevne Fugls Indvolde. Han bukkede sig for at see nøjere efter; han drog den lille Gjenstand fuldkommen frem, og holdt sin dyrebare Badurs Talisman i Haanden! Ak, hvor megen Sorg havde denne ikke voldet ham, siden han havde mistet den! — Gruisomme Fugl, — udraabte han med Smerte: — det var din Lyst at stifte Ondt! Forbandet være Du! Men velsignet være Du, o Talisman! Du skal være mig et frødefuldt Barsel for, at jeg snart skal gjensee min Elskede! —

Da han fæfede Taltzmanen, vilkede den ombygge-
lig ind i et Klæde og bandt den fast om Armen. For
første Gang i langfommelig Tid nød han en vederfvæ-
gende Slummer.

Da han den følgende Morgen fprungte den gamle
Gartner, hvad han flulde beftille, fattede denne ham til at
fælde et gammelt Træ, fom ingen Fruater vilde være
mere, og lugge dets Modder op af Jorden. Han gif alt-
faa med fin Dre til Arbejdet. Men idet han byggede i
en Hod, traf hans Dre en havid Gjenftand, fom gav vej
Gjenlyd, og da han roddede Muudet bort, fandt han en
flor Jernplade i Jorden. Efterat han havde flaffet
denne tilfide, faae han en fløj Drappe paa ti Trin for
fig; han fleg ned derad og naaede en muret Hvælving,
fom var flere Favn i Høikant. Mundi omkring flode
balyvredfåndftyre bedækkede Kobberfar. Nyfgerriq aab-
nede han det ene efter det andet og fandt dem alle fulde
af Guldftov.

Det var et Fund, fom havde Meget at betude.
Glad fteg han op af Hvælvingen, lagde Pladen over Ned-
gangen og fortiaatte fit Arbejde, i Forventning af, at den
gamle Gartner flulde indfinde fig hos ham. Denne havde
nemlig den feregaaende Dag erfaret, at det til Jben-
holtsøen beftemte Skib vilde afgaa om nogle faa Dage,
og var gaaet ud for at flaffe fig fuldkommen nejaqtig Un-
derretning desangaaende.

Da han kom tilbage, kunde Kamaraftaman af-
fereede læfe ham den gode Efterretning, han bragte, ud af
Anfigtet. — Glæd Dig min Søn! — raabte Oldingen
ham allerede langtfra imøde: — Om tre Dage afgaaer

Skibet. Du maa strax gjøre Dig færdig! Alt Fornødent angaaende din Medrejse er allerede afgjort. —

— I kunde ikke meddele mig noget Vebageligere. — svarede Kamaraalsaman: — Men jeg har ogsaa Noget at meddele Eder, som ikke er saa daarligt. Kom, saa skal I see, hvilken Lykke Himlen har bestjæret Eder! —

Og han førte den gamle Gartner ned i Hvælvingen, viste ham den umaadelige Skat og yttrede sin Glæde over, at Allah endelig havde lønnet ham for alle hans Gjenvordigheder. Men Oldingen viste Skatten fra sig, idet han sagde: — Nej, Skatten er din! Nu har jeg i næsten firfjendstyve Aar gjennemrodet denne Jordbund fra Ende til anden uden at finde Noget; det beviser klarliggen, at Skatten har været Dig bestemt. Ogsaa passer sliq Herlighed sig bedre for en Prinds som Dig, dertil i sin fagreste Alder, end for en stakkels Arbejdsmand som mig, der allerede staaer paa Gravens Rand. —

Da nu Prindsen ogsaa paa sin Side ikke vilde vide af Skatten at sige, opstod der en Uedelmodighedsstrid imellem dem, som først seent fandt sin Ende i den Bestemmelse, at de skulde dele Skatten og Hver have fem og tyve Krukker.

— Men nu maa vi først og fremmest tænke over, hvorledes Du, min Son, skal faa denne din kostbare Skat ombord uden at komme ifare for at miste den. Hør, veed Du hvad, paa Ibenboltsøen gives der ingen Oliven, og de, der vore her, staa hist i betydelig Anseelse. Oliven have vi nok af her i Haven, veed Du. Du behøver altsaa blot at tage halvtredstyve Krukker og fylde dem halv med Guldstøv, halv med Oliven, og saaledes lade dem bringe ombord. —

Dette gode Raad fulgte Kamaraalsaman, og an-

vendte Nesten af Dagen til at paffe sine Kruffer fulde. For at være desto mere sikker paa Besiddelsen af sin dyrebare Saltman, tog han den af Armen og lagde den paa Bunden af en Krulle, som han forsynede med et Segn til Adskillig fra de øvrige. Efterat alt dette var vel besørget, gik han ind i Huset med den gamle Gartner, slog sig tilro og fortalte ham udførlig, hvad der var passeret, medens han havde været fraværende, navnlig den besynderlige Kamp imellem Fuglene, Begravelsen og den endnu besynderligere Nettergang.

Enten det nu maatte være Eldingens høje Alder, eller han havde anstrengt sig for meget paa denne Dag, den gamle Gartner blev dog endnu samme Nat, og hans Tilstand forværredes stadig de treende efterfølgende Dage. Paa den tredje Dags Morgen indfandt Skibskapitajnen sig og spurgte efter den Person, der skulde sejle med ham til Ibenholtsøen.

— Det er mig. — svarede Kamaraalsaman: — Den gamle Mand, som har bragt Dverfarten istand for mig, er desværre bleven syg; ham kan I derfor ikke saa itale. Men dersom I vilde være saa god, kunde I gjerne tage mit Plejestej og disse halvtredstindstyve Olivenkruffer med Eder. Saasnart jeg har sørget for denne gode Elding og taget Afsted med ham, skal jeg følge efter Eder. —

Matroserne belæssede sig med de halvtredstindstyve Kruffer og med Kamaraalsamans evige Løj, og Kapitajnen spærrede sig, efterat han havde bedet Kamaraalsaman at slynde sig alt, hvad han kunde, da Vinden var ganske voverlig, og Man kun ventede paa ham for at gaa under Sejl.

Da Kapitajnen og Matroserne havde fjernet sig,

vendte Kamaraalsaman tilbage til den gamle Gartner for at tage Afsked med ham, og takke ham for alt det Gode, han havde viist ham.

Til sin store Sorg fandt han ham i de sidste Manddrag; neppe havde han, efter fromme Muselmænds Sædvane, faaet ham til at fremsige sin Troesbekjendelse, førend hans Sjæl forlod Legemet.

Du kunde Prinds Kamaraalsaman naturligtviis umulig efterlade den kjære Afdøde ubegravet; saa knap end hans Tid var, maatte han dog vise ham den sidste Ære. Han skyndte sig altsaa saa meget, han kunde, med at saa ham begravet paa en stille og skuggesuld Plet i hans egen Have; men saa meget, han end skyndte sig, var det dog Alften, inden han blev færdig. Du ilede ban ned i Havnen for at gaa ombord. Men, o Allah, Skibet var allerede for længe siden afsjælet og var ikke mere isigte! Folk fortalte ham, at det havde ventet paa ham i fulde tre Timer, førend det havde lettet Anker.

Det var tilvisse et baardt Stød! Endnu et Mar maatte han tilsidejætte alt Haab om at gjenfinde sin Elskedes Spor; endnu et Mar maatte han tilbringe i et Land, hvor han var aldeles fremmed og oven i Kjobet ilde seet! Og den gode gamle Gartner, hans eneste Ven, var død og borte!

Ja, hans Ulykke var uden Grændse. Hans Skat var sluppen ham ud af Hænderne; ja, hvad Mere var, han havde endog paaany mistet Talismanen, Opbavet til al hans Lidelse! Hvad skulde han gribe til, hvorledes skulde han vinde Farning og Taalmedighed?

Der var intet Andet for at gjøre end at vende tilbage til Haven og see til at saa denne tilligemed det lille Huus i Forpagtning, ligejøm den gamle Gartner havde

hant. Medens han dyrkede denne Jordplet og sled for sit Brød, vilde han slæbe sig igjennem det lange Sørgens Mar, saa godt, han kunde.

Det første, han fik Dje paa ved Indvædelsen i det øde Hund, var de fem og tyve Kruffer med Guldsten, som af Skatten vare blivne den gamle Gartner tildeel. Paa dem havde han slet ikke tænkt. Han var altsaa i det Mindste ikke fattig, som han havde troet. For nu ikke ogsaa at miste denne anden Halvdeel af Skatten, til hvilken han medrette kunde betragte sig som Arving, fordelte han denne ligeledes i halvtredstindstyve Kruffer, som han halv soldte med Oliven, og gjemte den paa et sikkert Sted, for at kunne have den i Baghaanden, naar endelig engang hans Befrielsestid vilde slaa.

Medens Kamaraalsaman saaledes imødegik et nyt Mar fuldt af Møjsomligheder, Sorg og Længsel, nærmede Skibet sig med god Vind sit Bestemmelsessted og naaede lykkelig Hovedstaden paa Ibenboltsøen. Da nu det kongelige Palads laa tæt ved Stranden, bemærkede den nye Konge, det vil da sige, Prindsesse Radur, Skibets Ankomst i Havnen med Flag og støvende Vimpler. Hun spurgte, hvad det var for et Skib, og erfarede, at dette Fartøj aarlig gjorde en Rejse til og fra Hedningernes Land, og sædvanlig medbragte en Mængde meget kostbare Sager.

Ridt i sin Gæstgæds Glæde tænkte Prindsessen dog idelig med Samv paa sin dyrebare Kamaraalsaman; og det faldt hende ind, at han maaskee kunde besinde sig ombord paa Skibet. Hun lod en Hest sadle, og naaede netop Havnen, som Kapitajnen steg iland.

Hun lod Manden kalde for sig og forhørte sig an-

gaaende, hvorfra han kom og hvor længe han havde været undervejs, hvilke Hændelser han havde haft paa Rejsen, om han havde Fremmede af nogen Betydenhed ombord, og tilsidst, hvoraf hans Ladning bestod. Kapitajnen besvarede tilfredsstillende alle disse Spørgsmaal; med Hensyn til Passagererne forsikrede han, at han havde lutter Kjøbmænd ombord, som bragte allehaande kostbare Sager til Markedet i Landets Hovedstad, berlige Stoffer fra forskjellige Lande, de allerfjæneste Lærreder med og uden Maleri, Edelstene, Kostus, graa Umbra, Kamfer, Zibet, Kryderier, medicinske Varer og endeel Oliven.

Saa snart Prindsessen hørte tale om Oliven, hvoraf hun var en lidenskabelig Elskerinde, sagde hun: — Hvad I har ombord af Oliven, det maa I sætte tilside til mig. Med Hensyn til de øvrige Varer er det min Villie, at Kjøbmændene forelægge mig de sjældneste og kostbareste, førend de komme noget andet Menneske for Dje. —

— Herre, — svarede Kapitajnen: — jeg har halvtredstindstove store Krukker med Oliven ombord; de tilhøre en Kjøbmand, som vi maatte lade blive tilbage, efter at have ventet længe paa ham. —

— Lad kun Oliverne udfiske! — befalede Prindsessen: — Det skal ikke afholde os fra at købe dem. —

Kapitajnen sendte sin Baad ombord, og kastig vare Oliverne bragte iland. Prindsessen erkundigede sig nu om, hvad vel halvtredstindstove Krukker med Oliven kunde være værd paa Ibenholtsøen, og Kapitajnen svarede hende:

— Herre, Gjermanden er en fattig Mand; og I vilde ikke betale dem for dyrt, naar I gav ham tusinde Sølvstykker derfor.

— Er han fattig, — sagde Prindsessen: — skal han have tusinde Guldstykker derfor. — Efterat hun der-

paa havde givet Drede til Vengenes Udbetaling og havde ladet Krullerne skaffe bort, vendte hun tilbage til sit Palads.

Med Afstemning begav Prindsesse Badur sig ind i sin Veninde Prindsesse Hara-at-al-nefus' Bærelse og lod Duenkrullerne bringe efter sig derind. Hun tog Gul paa een af dem for at tilfredsstille sin egen og sin Venindes Lyst, og rystede endel Liven ud i et stort Fad. Da bemærkede hun til sin store Forbauselse, at LIVERNE vare blandede med Guldstøv.

— Hvilket underfuldt Sventer! — udraabte hun, og lod af Hara-at-al-nefus' Slavender i sin Nær-
værelse ufortøvet og laa de andre Kruller soobe og bælde ud. Med steds sigende Forbauselse fandt hun LIVERNE i alle Krullerne blandede med Guldstøv. Men da endelig og laa hendes Talsman kom for en Dag, faldt hun i Afmagt af Overraskelse.

Kvinderne ilde Prindsessen tilhjælp og bragte hende igjen til Besindelse ved at stænke hende koldt Vand i Ansigtet. Da hun atter havde samlet og fattet sig noget, tog hun Talsmannen i Haanden og kysede den gjentagne Gange. Da hun imidlertid ikke vilde blotte sig for Prindsesse Hara-at-al-nefus' Slavender, for hvilke hendes Hemmelighed var ubekendt, befalede hun disse at gaa tilbage, eftersom det allerede var blevet tilde. Men saamart Kvinderne havde hjernet sig, tog hun, bevendt til sin Veninde, saaledes tilorde:

— Prindsesse, I kjender min Livshistorie tilstrækkelig for at forstaa, hvorfor jeg blev saa stærkt bevæget ved Synet af denne Talsman. Det er den samme, der adskilte mig og min dyrebare Gemal fra hinanden; jeg har

ligesom ved en Indskydelse vundet Overbeviisning om, at den ogsaa vil tjene til at gjenforene os. —

Saa snart det gruede ad Dag den følgende Morgen, lod Prindsesse Badur Skibskapitajnen kalde for sig og sagde til ham: — I maa give mig nøjere Underretning om den Kjøbmand, hvem disse Oliven tilhorte. Saavidt jeg erindrer, sagde I igaar, at I havde ladet ham tilbage i Hedningernes Stad; veed I ikke, hvad han bestilte der? —

— Jo, det veed jeg rigtig nok. — svarede Kapitajnen: — Han arbejdede for Brodet hos en gammel Gartner; derfor uttrede jeg medrette, at han var fattig. Jeg befegte ham selv, for at lade ham vide, at han skulde holde sig særdig til Afrejssen. —

— Under disse Omstændigheder maa I øjeblikkelig gjøre Eder rede til at vende tilbage til den Havn, hvorfra I nylig er kommen, — uttrede Prindsessen: — for at hidbringe den omtalte Gartnerkarl, med hvem jeg har en Høne at plukke. Derjom I vægrer Eder, vil jeg ikke lade mig nøje med at konfiskere baade alle Eders og Eders Passagerers Varer, men vil ogsaa fordre Livet af Eder alle. Varerne skulle strax tages under Forsegling; og I faaer dem ikke tilbage, førend jeg har den bevidste Person i min Magt. Andet var jeg ikke at sige Eder; gaa nu og bær Eder ad som en flog Mand! —

Denne Forklaring var altfor bestemt og truende til at der skulde have kunnet lade sig Noget indvende derimod. Kapitajnen bed i det sure Vel, og hastede saaledes med at udruste sit Skib til den nye Rejse, at han allerede den følgende Dag kunde stikke i Seen.

Farten var usædvanlig heldig, og Kapitajnen gjorde sit Bestik saa vel, at han ved Nattetid naaede Hedning-

gernes Stad. Han fastede Aker og steg med fire raske Matroser i en Baad for at begive sig ud til Haven, hvor han vidste, at Kamaraalsaman arbejdede.

Prindsen var endnu ikke gaaet iseng. Sorgen holdt ham vaagen; han græmmede sig endnu over Skilsmisfen fra sin dyrebare Prindsesse og forbandede det Djeblif, da han havde faaet isinde at underlodge hendes Valte. Da blev han pludselig skræmmet op af sine Drømmerier ved en stærk Ranken paa Huisdøren. Halv paaflædt ilede han ud for at luffe op; men neppe havde han vist sig i den aabne Dør, sevend han blev greben og med Magt slæbt bort, kastet i en Baad og ført ud til et Skib, som øjeblikkelig gik under Sejl.

Alle Indvendinger havde været unyttige. Men da han var kommen ombord paa Skibet, gjorde han paany Kapitaenen, hvem han strax havde gjenkjendt, ansvarlig for den voldsomme Udfærd, han havde tilladt sig imod ham.

— Kongen paa Ibenholtsøen har nok en Høne at plukke med Eder. — svarede Kapitaenen nu ganske maaneerlig.

— Kongen paa Ibenholtsøen? — gjentog Kamaraalsaman: — Jeg har aldrig i mine Livsdage hørt tale om, endnu mindre seet denne Konge! —

— Ja, det kan jeg ikke sige Noget til; — yttrede Kapitaenen: — det maa I afsjøre med hinanden indbyrdes, naar I komme sammen. —

Skibet havde en ligesaa heldig Hjemrejse som Udrejse, og naaede i kort Tid sit Bestemmelsessted. Endskjøndt Matten allerede var brudt ind, da Skibet lagde ind i Haven, vilde Kapitaenen dog ikke spilde noget Dje-

blik, men gif strax isand med Kamaralsaman og lod sig med ham anmelde i Paladset.

Prindsessen havde allerede draget sig tilbage i sine indre Gemakker; men neppe horte hun, at Kapitanen var vendt tilbage, førend hun lod ham føre ind for sig. Ojeblikkelig gjenkjendte hun sin kjære Kamaralsaman, endskjøndt han optraadte for hende i en heel elendig Forsfatning. Prindsen paa sin Side fremstillede sig med Bøven for en Første, der syntes at vilde ham ilde, og havde ikke den ringeste Anelse om, at han havde sin elskede Badur for sig.

Derisom Prindsessen havde fulgt sit varme Hjertes Tilskundelse, vilde hun have kastet sig i den Elskedes Favn og givet sig tilkjende for ham. Men da hun ansaae det for nødvendigt, endnu i nogen Tid at bevare sin Kongerolle, lod hun det for det Første bero ved at paalægge een af sine Hofbetjente at sørge vel for ham. Efterat hun derpaa med fyrstelig Gævmildhed havde boldt Kapitanen og Kjøbmændene skadesløse for det Tab, de havde lidt ved Udførelsen af hendes Befaling, begav hun sig ind i sin Venindes Bærelser og gjorde hende deelagtig i sin levende Glæde. — Men vi maa betvinge os og bære os fornuftig ad; — yttrede hun: — det gaaer paa ingen Maade an, paa een Gang at gjøre en mægtig Første af en stakkels fattig Gartnerkarl. — Heri var Prindsesse Harat-ales-nesus enig med hende og erklærede sig villig til af al Magt at befordre hendes kloge Hensigter.

Paa Prindsesse Badurs Befaling blev Kamaralsaman tidlig den følgende Morgen bragt i Bad; da han forlod dette, lod hun ham overrække en Emirs eller Statholders Klædebon. Saaledes omskabt blev

han ført ind i Divanet, hvor han ved sit gode Udseende og sin adle Anstand øjeblikkelig drog Alles Opmærksomhed paa sig.

Selve Badur følte sig ganske henrykt over at gjenfinde sin Elskede ligesaa ilskværdig, som hun havde mistet ham, og vandt i denne Følelse Mod til højt at forkynde hans Nøds.

— Smiler og adle Herrer, — sagde hun: — Kamaralsaman, hvem jeg idag har optaget i Eders ædle og ærværdige Ræds, er Eder ingentunde uværdig. Jeg har lært ham at kjende paa mine Messer, og kan gaa Eder i Borgen baade for hans ædle Sind, hans Tap- perhed og høje Mandsgaver. Lad ham træde i Besiddelse af Eders Natelse, ligesom han allerede for længe siden er traadt i Besiddelse af min! —

Med den største Førbavselse havde Kamaralsaman hørt Kongen kalde ham ved Navn og yttre, at han kjendte ham. Han stirrede paa sin forklædte Gemalinde, men kjendte hende ikke. Næppe beholdt han Føtning nok til i nogle vel valgte Ord at udtrykke sin Taknemlighed for den ham bevilte Naade.

Fra Divanet blev Prindsen ført ind i et stort og prægtigt Palads, som hans Gemalinde udtrykkelig havde ladet indrette til ham. Han traf her en Mængde Bestjente og Slaver, som stode beredte til at adlyde hans mindste Bink, og en Stald fuld af de ædleste Heite. Og saasnart han havde betraadt sit Værelse, overrakte hans Huushovmester ham et Skrin fuldt af Guldstykker.

Efter en Uges Føreløb forundte Badur Prindsen Storskatmesterens Embed, som netop var blevet ledigt, for ved denne Opbejelse at føre ham sin Person endnu nærmere. Og snart viste Kamaralsaman, at Valget

ikke var faldet paa nogen Uværdig; ved en streng Opfyldelse af sit høje Embeds Pligter, ved et fordringsløst Væsen og en næsten ubegrændset Gævmildhed vandt han i ganske kort Tid Alles Hjerter.

Kamaralsaman vilde i Besiddelsen af en saa ædel og mægtig Fyrstes Gunst og et stort Folks Agtelse have fundet en fuldkommen Lykke, dersom han ikke havde næret det bittere Savn af sin dyrebare Gemalinde. Intet var sandsynligere, end at hun paa sin Rejse til hans Faders Rige var kommen igjennem dette Land; men han formaaede ikke at opdage mindste Spor af hende. Dersom Prindsesse Badur ikke strax efter sin Tronbestigelse havde aflagt Navnet Kamaralsaman og antaget Navnet Armanos istedet, vilde han rimeligviis snart være kommen efter sin Elskedes Hemmelighed. Men nu hed den formeentlige Konge Armanos den Yngre, og kun enkelte Hofmænd havde bevaret Grindringen om Navnet Kamaralsaman. Der var altsaa ikke stor Sandsynlighed for, at Prindsen ad denne Vej skulde komme sin Gemalinde paa Sporet.

Dette frugtede Prindsesse Badur dog imidlertid for, og fattede af den Grund, med det ganske naturlige Onske, at hendes Elskede kun skulde have hende selv at takke for Gjenkjendeliens Lykke, den Beslutning at gjøre baade hans og sin egen Pine kort. Hun havde nemlig ofte, naar han i Embedsmedfor var stedt for hendes Mafyn, hørt ham sukke dybt, og hun tog ikke fejl, idet hun regnede sig selv disse Længselsfulk tilgode. Og hun selv levede i en piinlig Trængsel, der tilsidst var bleven hende utaalelig. Hun meente ogsaa, at hun nu vel uden Fare kunde vove det afgjørende Skridt, eftersom den nye

Storflotmester i samme Grad som hun selv havde vundet Alles vindstrænkede Hængivenhed, baade Emaa og Storek.

Saa snart Badur ogsaa havde raadfort sig desangaaende med sin trofaste Veninde, Prindsessen af Ibenholtsoen, lod hun Komaralsjaman kalde for sig i Genrum og sagde til ham:

— Komaralsjaman, jeg behøver Eders Naad i et meget vigtigt Statsanliggende; eftersom det skal være en Hemmelighed, giv J bedst at komme til mig ved Nattetid. Naar vi ere færdige med at raadslaa, kan J faa et Natteteje ber paa Slottet. —

Med det bestemte Klokkeslet indfandt Prindsen sig i Vaalestet, og Badur førte ham med sig ind i de indre Gærelser. Efterat hun havde ladet Døren for Gildtingerne vide, at han ikke behøvede at følge med, men blot skulde sørge for, at Døren bleve vel lukkede efter hende og at ingen Forsværelse fandt Sted, traadte hun med sin dørbare Gemal ind i sit Lenkammer.

Saa snart Døren var lukket efter dem og Lyden af Gildtingens Hjed var forstummet, drog Prindsesse Badur Talismanen frem og viste Prindsen den, idet hun sagde: — Gaafløe nemlig har jeg faaet denne Steen foræret af en lærd Stjernerdyder; maaskee kan J, der er saa vel bevandret i alle Ting, sige mig, hvilke Kræfter den besidder. —

Komaralsjaman nærmede sig en Kjarste for nøje at betragte den overleverede Steen. Med det første Blik gjensjendte han den og udraabte: — Eders Højsbed spørger mig om, hvilke Kræfter denne Talisman besidder! Al, den har Magt til at lade mig lide den bittere Kummers og Længsels Død, dersom jeg ikke snart finder hende, som mit Hjerte hænger ved! Den har havt Magt til at

adskille os; maatte den blot ogsaa have Magt til at gjenforene os! —

— Det har den, Emir! — svarede Prindsessen, sig neppe selv mægtig, rev Turbanen og det falske Skjæg af sig, og vedblev: — Kjender I mig nu, Kamaral-saman? —

Ja, Prindsen kjendte hende. Han styrtede frem, rev hende til sit Bryst og forglemte sig selv i salig Følelse.

Da de vare blevene roligere, gav Prindsessen sig til at fortælle sin Gemal sine Livsbegivenheder, siden Skjæbnen havde skilt dem fra hinanden: sin Vandring under hans Navn, sit Giftermaal med Prindsessen af Ibenholtsøen, endelig den lykkelige Begivenhed med Oliverne og Talismanen, hvorved hun havde erfaret, at han endnu var ilive. Derpaa maatte Prindsen fortælle, hvad han havde gennemgaaet i den lange Adskillens Tid. Først silde lagde de sig tilhvile, berusede af deres Lykke.

Bed Morgengry forlode Prindsessen og hendes Gemal deres Leje. Men den første tog en Kvindeflædning paa istedetfor det kongelige Klædebon. Saasnart hun var færdig, sendte hun Obersten for Gildingerne til Kong Armanos, sin Svigersfader, og bad ham ulejlige sig hid til hende. Til sin største Forbauselse fandt den gamle Første, istedetfor Kongen, sin Svigersøn, en ham ganske ubekjendt Dame for sig, og Storsskatmesteren, hvem det, ligesaa vel som alle de øvrige Hoffolk, var ubetinget formeent at betræde Slottets indre Værelser. Imidlertid fattede han sig dog i Taalmodighed, tog Plads og spurgte efter Kongen.

— Herre, — tog Prindsessen tilorde: — endnu igaar var jeg Kongen; idag er jeg Prindsessen af China, denne

Prindses Gemalinde. Dersom Eders Højhed vil vise os den Naade at høre vor Historie, tør jeg vel haabe at vinde Eders Tilgivelse for det uskyldige Bedrageri, jeg har tilladt mig. —

Nu sit Kong Armanos hele de Giffendes Historie at vide fra Begyndelse til Ende. Med stigende Forbauselse hørte han Prindsessen tale.

— Herre, — saaledes sluttede Prindsesse Badur: — endskjondt Kvinderne af min Tro kun nedig finde sig i den Mændene indrømmede Frihed at have flere Gemalinder, er jeg dog, af Higtelse for Eder og af Kjærlighed til Eders Datter, rede til at indrømme Ga'at=al=nefus den øverste Plads ved min Gemals Side tilligemed Dronningens Værdighed, saafremt I vil forunde ham vende til Gemalinde. Eders Datters beredvillige Samtulle har jeg allerede. —

Saa snart Kong Armanos havde fattet sig nogenlunde af sin dybe Forbauelse, svarede han, idet han saalunde benvendte Ordet til Prinds Kamaralsaman: — Min kjære Prinds, efter som Eders Gemalinde, for hvem jeg i enhver Forstand nærer den dybeste Higtelse, erklærer sig villig til at dele sin Higtelse med min Datter, har jeg intet Andet at gjøre, end at spørge Eder, om I har Lust til at modtage hende til Gemalinde tilligemed Krone og Kongedomme. Dersom I blot vil bære Kronen med halv saa megen Værdighed, som Eders Gemalinde har gjort, vil jeg være stolt af min Eftersølger i Regjeringen. —

Dette gode Tilbud lod Kamaralsaman sig naturlignvis ikke gjøre to Gange; endnu samme Dag blev han udraabt til Konge og formælet med Prindsesse Ga'at=al=nefus. Den Upartiskhed, hvormed han

deelte sin ægtefællelige Kjærlighed imellem sine tvende Gemalinder, blev et sikkert Grundlag for deres ømt venskabelige Forstaaelse; og han selv følte sig lykkelig ved Besiddelsen af to saa skønne og aandrige og dog i deres hele Væsen saa himmelvidt forskjellige Kvinder som Badur og Ha'at=al=nefus. Først seent opløste Døden en saa heldig Forening i Kjærlighed og Agtelse.

Et Mirakel

med

en affskaaren Næse.

En Mand, der var bleven bedragen af sin slette Kone, havde givet sig paa Vandring for at opsoge og tage Gavn over hende. Ved Enden af sin anden Dagsrejse sank han, overvældet af Mæthed, om paa Bænken udenfor en Skomagers Huus. — Broder, — sagde denne til ham: — Du synes at være meget træt, og det bliver snart mørk Nat; hvis Du ikke kjender noget bedre Matteleje, vil jeg gjerne dele min Maatte med Dig. —

Den arme Selim tog med Taknemlighed imod Tilbudet, lagde sig strax tilhvile og var snart falden i en dyb Sovn. Men efter ikke lang Tids Forløb blev han vækket ved Larmen af et ganske sælsomt Optrin. Skomagerens Kone havde nemlig allerede længe underholdt en Kjærlighedsforstaaelse med en ung Kjedmand, og en Barbeers Kone i Nabolaget havde gaaet dem tilbaande derved. Just vilde den utro Kone begive sig hen til et Stevnemøde med sin Elsker, da Manden, som var gaaet ud i et Grinde, ganske uventet kom tilbage. Da hun nu paa hans Spørgsmaal om, hvor hun vilde hen, ikke formaade at give noget fyldestgjørende Svar, blev han ra-

sende vred og bandt hende til Straf fast ved en Pille i Huset. Derpaa strakte han sig ud paa Maatten ved Siden af sin Gæst og faldt isovn.

Selim havde følt sig højlig oprørt over Skomagerens raa Udfærd imod sin Kone; men snart maatte han dog sande, at Skomageren just ikke havde gjort hende nogen stor Uret. Thi kort efter saae han Barberens Kone liste sig ind i Bodden.

— Hvad betyder dog dette? — hviskede Nabokonen: — Ved I da ikke, at I bliver ventet med den allerbedste Længsel? —

Da fortalte Skomagerkone Alt, hvad der nylig var foregaaet imellem hende og hendes Mand, og tilføjede: — Hvis I, gode Moer, imidlertid blot for en ganske kort Tid vilde indtage min Plads her ved Pillen, skulde jeg nok vide ganske artig at bærne mig paa min Mand. —

— Med største Fornøjelse! — svarede Barberkone: — Det vilde jo være baade Synd og Skam, om ikke den ene Naboerske vilde hjælpe den anden i slige Smaating. Bliv blot ikke altfor længe borte! —

Med disse Ord løste hun den fastbundne Skomagerkone, og denne ilede sjæleglad hen til sin Elsker. Men alt dette var ikke ganske gaaet af uden Støj; just som den utro Hustru var smuttet ud af Huset, vaagnede Skomageren og gav sig til at kalde paa sin Kone. Men han kaldte forgjæves; thi Barberkone, som stod ved Pillen, vovede ikke at svare, af Frygt for at hendes Stemme skulde forraade hende.

Da blev Skomageren gal i Parykken; han soer op fra sit Leje, snappede sin Tilskjærefniv, løb hen til Pillen, hvorved han havde bundet sin Kone fast, og skar Tippen af Barberkonens Næse. — Der, — sagde han,

idet han gav hende den afslaarne Næsetip i Haanden: — der har Du en smul Foræring til din Boler, Du urene Krunde! Jeg skal dog i det Mindste nok lære Dig at lystre! —

Det uløffelige Offer for menneskefjærlig Billighed turde ikke give et eneste Gny fra sig, af Ryskt for den bidlige Skomager, som gjerne kunde have saæet isinde at stede hende Kniven i Hjertet, naar han kom til at mærke, at han var bleven narret. Hun bed altsaa Tænderne sammen, forat Smerten ikke skulde afvædde hende nogen Lyd, og blev staaende bomstille. Men saasnart Skomageren havde til redsfullet sin Havnlyst, lagde han sig atter tilre og faldt snart igjen i en urolig Slummer.

Kort efter vendte Skomagerens Kone tilbage. Da hun erfarede sin sjæve Naboestfles onde Skjæbne, følte hun sig i sit inderste Hjerte vistnok inderlig glad over, at hun var undgaaet sliq grusom Behandling, men undlod dog ikke, i de stærkeste Udtryk og under stride Taaer at bevise sin Veninde sin smertefulde Deeltagelse. Imidlertid lod hun sig atter binde fast til Pillen, og den allfor tjenstvillige Barberkone gif sin Vej, en Næse kortere.

Saasnart Skomagerkoneen var ene med sig selv, var hun alene betænkt paa en List, hvorved hun kunde redde sig selv og føre sin Mand rigtig bag Lyset. Hvad vilde nemlig Skomageren sige den næste Morgen, naar han saae, at hans Kone havde sin hele ubeslaarne Næse? Saa maatte jo nødvendigvis alle hendes Dvanter komme for Lyset. — Men en slet Kone er aldrig forlegen, naar det gjælder om at sætte Manden en Børnæse paa. Efter nogen Tids Forsøb vorte Selim, hvorledes Skomagerkoneen begyndte at bede med lydlig Stemme:

— Naadige og barmhjertige Allah, Du, som van-

sager Myrterne, kan Du virkelig ogsaa taale, at jeg uskyldige Skabning skal være et Offer for den skammeligste Mis-
tanke og den grusomste Behandling? Hør min Bøn, ret-
færdige Allah, og giv mig, saasandt jeg er uskyldig, min
tidligere smukke og mangelfri Ansigtsform tilbage, at mine
Dreel ogsaa fremdeles maa forkynde et reent og ædelt
Bæsen! —

Skomageren var ogsaa vaagnet og kunde ikke længe
tilbageholde sin Uvillie over denne, som ham syntes, skam-
løse Bøn.

— Din elendige Tøjte, — raabte han til hende:
— hvorledes tør Du vove at tro paa Dpfyldelsen af sli-
g en Bøn? —

— O Himmel, — udraabte i samme Stund Konen:
— min Bøn er trængt frem til den Eviges Trone!
Kom, umenneskelige Vætemand, og overbeviis Dig selv!
Den grusomme Lemlæstelse er uden Spor forsvunden! —

Disse Ord bleve udtalte med altfor megen Sikker-
hed, til at de skulde være forblevne uden Virkning. Sko-
mageren stod op, antændte Lampen og løste nysgjerrig
sin Kone ind i Ansigtet, — og saae ganske rigtig, at
hendes Næse var i aldeles komplet Stand, ganske ligesom
den altid havde været. Da tvivlede han intet Djeblik
om hendes Uskyldighed, men kastede sig for hendes Fod-
der med de Ord:

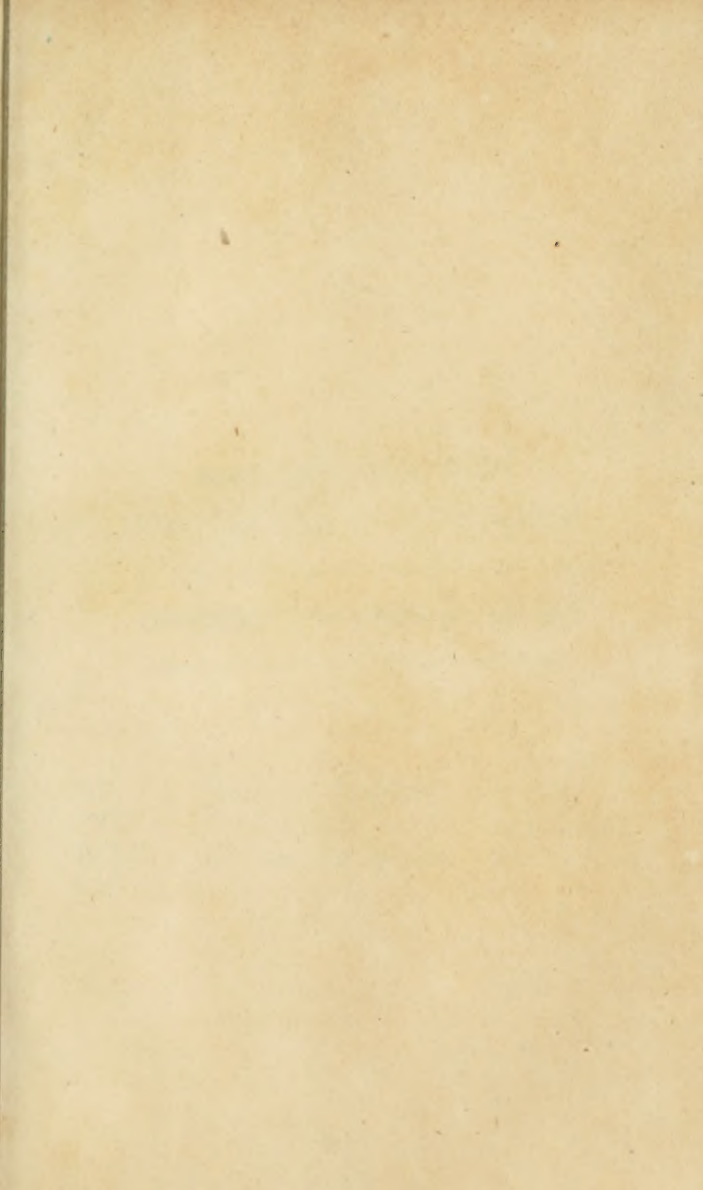
— O jeg Ulyksalige, hvad har jeg dog gjort! Det
er mig, der er den vanbellige Forbryder imod Tro og
Love! — Fra dette Djeblik af kan Du skalte og valte
med mig, som Dig bebager; jeg lover Dig, af alle Kræf-
ter at indrette min Dpforjel imod Dig saaledes, at den
kan bringe min tidligere Ondskab og Grusomhed i For-
glemmelse. —

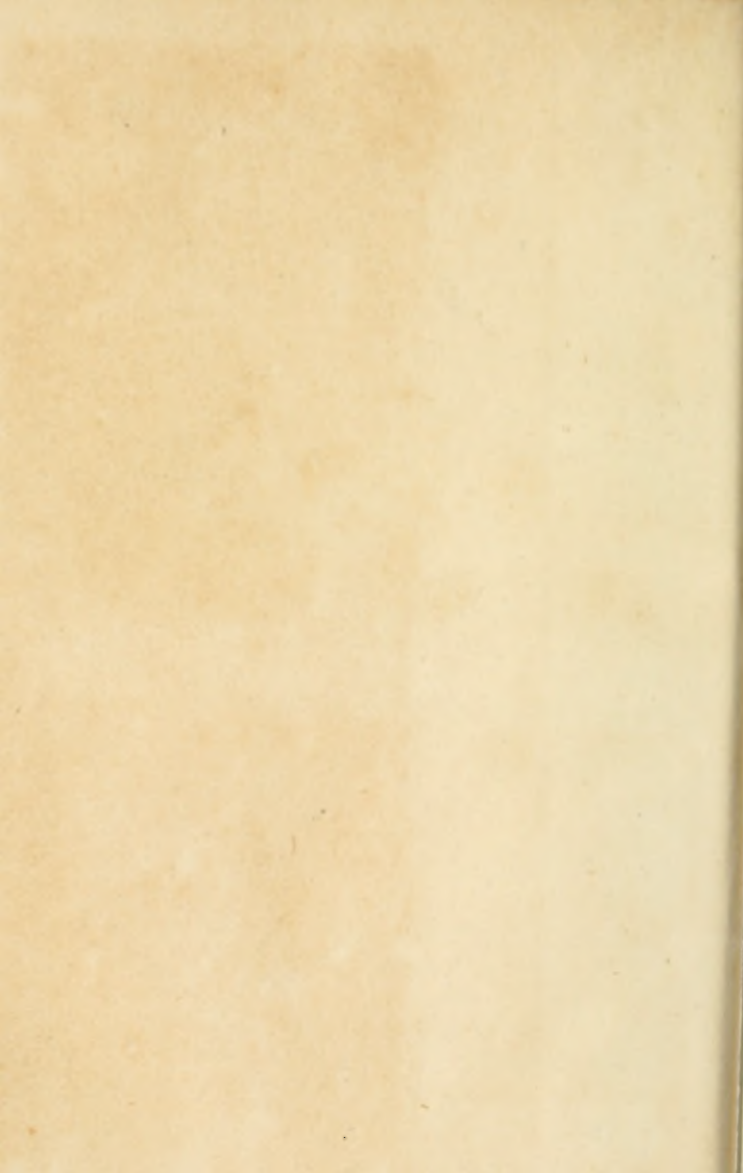
Selim havde i sin Krog været Vidne til hele denne besynderlige Scene, og havde ondt ved at holde sig fra at briste ud i høj Latter. Modsetningen imellem Skomagerens Gensfoldighed og Godmodighed paa den ene Side og hans Kones Trædsfthed og Uforflammethed paa den anden hørte virkelig til det Overordentligste, Verden kunde frembyde. Men denne Erfaring gjorde tillige den arme Selim inderlig vel; han indsaar, at han ikke var den eneste Bedragne, og slumrede, ikke lidet trøstet, ind igjen, uden at blive Vidne til de videre Følger af Korforsningen imellem Gateparret. Men ved Daggry stod han op og vandrede med et lettet Hjerte videre, uden i mindste Maade at bringe nogen Forstyrrelse ind i Skomagerens lykkelige Indbildning.

I n d h o l d.

	Side
Ureddin Ali's og Bedreddin Kasfans Historie	5.
Abu Ebab eller den falske Khalif	86.
Tryllehesten	124.
Den gjerrige Kadi	168.
Prinds Ahmed og Teen Peri-Banu	184.
Kongen og Dronningen af Habesminien	216.
Abu Mohamed Alkeslans Historie	232.
Neama og Noam	261.
Prinds Kamaralsamans og Prindsesse Badurs Historie	297.
Et Mirakel med en affskaaren Næse	380.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PJ Arabian nights. Danish
7727 Eventyr og fortaellinger
D3T4 af Tusind og een nat
v.6

